Uluslararası Bestseller 1 Numara

SYLVIA DAY

KAKTUSUN

Sana Bağlandım

BİR CROSSFIRE ROMANI

DK

9. BASKI

Sen benimsin!

Gideon havlumu çekip açtı. Havlu yere düşüp de ben karşısında çırılçıplak kalınca sert bir soluk aldı. "Ah, Eva." Sesi öyle duygu doluydu ki gözlerim yanıyordu. Tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra bana doğru uzandı, çıplak tenlerimizin birbirine dokunacağı anı uzatarak dikkatle girdi kollarımın arasına.

Crossfire aşk macerası hiç hız kesmeden devam ediyor! Tutkuyla birbirlerine kenetlenen Eva ve Gideon'ın artık kimsenin bilmediği tehlikeli bir sırları var! Eva'nın hayatını mahveden üvey kardeşi Nathan öldürüldü. Peki, onu öldüren kişi kim? Eva, şüpheleri ve aşkı arasında doğru yolu bulabilecek mi? *Sana Soyundum* ve *Sende Kendimi Buldum*'la iyice harlanan tutku ateşi serinin bu üçüncü kitabıyla doruğa ulaşıyor. *Sana Bağlandım* inanılmaz bir dönüm noktasıyla okurları soluksuz bırakıyor.

Sylvia Day *New York Times* çok satanlar listesinde haftalarca 1 numara olan kitapların yazarıdır. Day'in romanları kırkın üzerinde dile çevrilmiştir. Milyonlarca satan kitaplarıyla Day 14 ülkede en çok satan yazarlar listesinde yer almıştır. Goodreads Choice En İyi Yazar Ödülü'ne aday gösterilen ve Amazon'un En İyi Romantik Edebiyat Kitabı Ödülü'nü kazanan Day, Amerika'nın prestijli Romantik Edebiyat Ödülü RITA'ya iki kez aday gösterilmiş, RT Book Reviews Reviewers Ödülü'nü kazanmıştır. Sylvia Day 10 bin üyesi bulunan Amerika Romantik Edebiyat Yazarları Birliği'nin başkanıdır.

www.sylviaday.com
www.facebook.com/AuthorSylviaDay
www.twitter.com/sylday

Sertifika no: 11940
ISBN 978-605-09-1529-7
9 786050 915297
DK DOĞAN KİTAP
tavsiye edilen satış fiyatı ₺25

Sana Bağlandım

BİLGİMUTFAK KAVRUK TEAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Sana Soyundum
Sende Kendimi Buldum
Sende Tutuklu Kaldım

SANA BAĞLANDIM

Orijinal adı: Entwined with You
© 2013 Sylvia Day
Yazan: Sylvia Day
İngilizce aslından çeviren: Ayşe Kaya

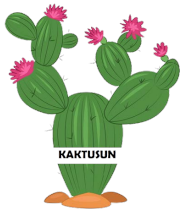
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / Haziran 2013
9. baskı / Aralık 2016 / ISBN 978-605-09-1529-7
Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Sarah Oberrender
Kapak fotoğrafı: Edwin Tse
Kapak uygulama: Yavuz Korkut
Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok
Haramidere / Avcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 422 44 45
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sana Bağlandım

Sylvia Day

Çeviren: Ayşe Kaya

DK
DOĞAN KİTAP

1

New York taksileri gibisi yoktur. Gözü kara bir şekilde, en kalabalık caddelerden son sürat geçer, en ani manevraları insana doğal gelmeyen bir sakinlikle yaparlar. Aklıma mukayyet olabilmek için, yalnızca birkaç santim uzağımızdan hızla geçen arabalara bakmak yerine elimdeki cep telefonuna odaklanmayı öğrenmiştim. Ne zaman yanılıp kafamı kaldırarak dışarıya bakacak olsam bedenimin içgüdüsel olarak fren yapmaya çabaladığını, sağ ayağımın var gücüyle zemine bastırıp durduğunu fark ediyordum.

Ama bu sefer oyalanacak herhangi bir şeye ihtiyacım yoktu. Zorlu bir Krav Maga dersinin ardından terden yapış yapıştım ve sevdiğim adamın yaptığı şeyle ilgili düşünceler aklımın içinde dönüp duruyordu.

Gideon Cross. Yalnızca adını aklımdan geçirmek bile yay gibi gerilmiş bedenimin her yanını özlem ateşiyle kavurmaya yetiyordu. Daha onu ilk gördüğümde –o çarpıcı ve inanılmaz derecede muhteşem dış görünüşünü aşıp içerideki gizemli ve tehlikeli adamı gördüğüm o an– diğer yarımı bulmuş gibi, müthiş bir çekim hissetmiştim. Yüreğimin çarpmasına nasıl ihtiyacım varsa ona da öyle ihtiyaç duyuyordum; üstelik o benim için kendini büyük bir tehlikeye sokmuş, *her şeyi* riske atmıştı.

Bangır bangır bir korna sesiyle içinde bulunduğum ana geri dönüverdim.

Arabanın ön camından bakınca, ev arkadaşımın milyon dolarlık yüzünün bir otobüsün yan tarafındaki reklamdan bana gülümsediğini gördüm. Cary Taylor, işveli bir şekilde kıvrılmış dudakları ve ince, uzun vücuduyla kavşağı bloke ediyordu. Taksici, sanki öyle yaparsa yolu açabilecekmiş gibi tekrar tekrar kornaya basıyordu.

Ne mümkün. Ne Cary bir yere gidiyordu ne de ben. Yan yatmıştı Cary, üstü ve ayakları çıplaktı, kot pantolonunun düğmeleri iç çamaşırının bel lastiğini ve biçimli karın kaslarını gösterecek kadar açılmış, koyu kahverengi saçları seksi bir şekilde dağılmıştı; zümrüt yeşili gözleri muzır bir ışıltıyla parlıyordu.

Birden kafama dank etti; artık en yakın arkadaşımdan saklamak zorunda kalacağım berbat bir sırrım vardı.

Cary benim en güvendiğim, en çok akıl danıştığım ve omzuna yaslanmayı en çok sevdiğim insandı – her anlamda bir kardeş gibiydi benim için. Gideon'ın benim için yaptığı şeyi ondan saklamak zorunda olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

Bu konuyu konuşmaya ve kafamda halletmek için yardım almaya çok ihtiyacım vardı ama asla kimseye söyleyemezdim. Terapistimiz bile etik ve yasal nedenlerle bizimle arasındaki gizlilik kuralını bozmak zorunda kalabilirdi.

Fosforlu yelek giymiş, iriyarı bir polis çıktı ortaya ve beyaz eldivenli eliyle otoriter bir hareket yaparak, şakası olmadığını belli eden bir ses tonuyla otobüsü kendi şeridine geçmeye zorladı. Sonra bize dönüp elini sallayarak, ışık değişmeden hemen önce kavşaktan geçmemize izin verdi. Arkama yaslandım, kollarımla kendimi sarmış, öne arkaya sallanıyordum.

Gideon'ın Beşinci Cadde üstündeki çatı dairesinden benim Yukarı Batı Yakası'ndaki daireme olan mesafe kısaydı aslında ama yol bitmek bilmemişti bir türlü. New York Polisi'nden Dedektif Graves'in birkaç saat önce bana verdiği bilgiler hayatımı değiştirmişti.

Ve yine aynı bilgiler nedeniyle, o anda yanında olmaya *ihtiyaç duyduğum* tek kişiyi bırakıp gitmem gerekmişti.

Graves'in esas niyetinden emin olamadığım için Gideon'ın yanında kalmamıştım. Graves, duyar duymaz hemen Gideon'a koşarak aramızdaki ayrılığın iyi planlanmış bir yalan olduğunu açık edip etmeyeceğimi görmek için anlatmış olabilirdi şüphelerini bana. Bu riski alamazdım.

Tanrım! Yaşadığım duygu karmaşası yüzünden kalbim deli gibi atıyordu. Gideon'ın şu anda bana ihtiyacı vardı –hem de en az benim ona ihtiyaç duyduğum kadar–, oysa ben onu bırakıp gitmiştim.

Özel asansörünün kapıları bizi birbirimizden ayırdığı sırada gözlerinde gördüğüm keder içimi parçalamıştı.

Gideon.

Taksi köşeyi dönerek apartmanımın önüne yanaştı. Tam sürücüye geri dönüp beni aldığı yere götürmesini söyleyecekken apartmanın kapı görevlisi taksinin kapısını açtı ve içeriye dolan yapış yapış ağustos havası klimanın verdiği serinliği alt etti.

"İyi akşamlar Bayan Tramell." Bunu söylerken bir yandan da parmaklarıyla şapkasının siperliğine dokunan görevli, ben banka kartımı makineden geçirirken sabırla bekledi. Ödemeyi yapınca onun yardımıyla taksiden indim ve bakışlarının çaktırmadan yüzümdeki gözyaşı izlerinde dolaştığını hissettim.

Sanki hayatımdaki her şey yolundaymış gibi gülümseyerek hızla lobiye girdim ve güvenlik masasındaki görevliye çabucak el sallayarak doğruca asansörlere yöneldim.

"Eva!"

Kafamı çevirince, lobideki oturma alanında, üzerinde havalı bir etek-bluz olan ince, uzun, esmer bir kadının yerinden doğrulmakta olduğunu gördüm. Koyu saçları iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu ve gülümseyen dolgun dudak-

ları parlak pembeydi. Tanıdığım biri olmadığını fark edince kaşlarım çatıldı.

"Evet?" dedim, birden tedirgin olarak. Koyu gözlerindeki hırslı ışıltı rahatsız etmişti beni. Kendimi berbat hissediyor ve muhtemelen öyle de görünüyordum ama yine de omuzlarımı dikleştirerek dosdoğru baktım kadına.

"Deanna Johnson" dedi, manikürlü elini uzatarak. "Serbest gazeteci."

Tek kaşımı kaldırdım. "Merhaba."

Bir kahkaha attı. "Şüphelenmene gerek yok. Yalnızca birkaç dakika sohbet etmek istiyorum seninle. Üzerinde çalıştığım bir hikâye var ve senin de yardımın dokunabilir."

"Kusura bakma ama bir gazeteciyle konuşmak isteyeceğim herhangi bir şey gelmiyor aklıma."

"Gideon Cross hakkında bile mi?"

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Özellikle onun hakkında."

New York'ta insanın aklını başından alacak kadar çok emlak yatırımına sahip olan Gideon'ın, dünyanın en zengin yirmi beş adamından biri olarak her zaman haber değeri vardı. Ama beni şutlayıp eski nişanlısına dönmesi de ayrıca haber değeri taşıyordu.

Göğüs dekoltesini iyice vurgulayan bir hareketle kollarını kavuşturdu Deanna; dikkatimi çekmişti, çünkü onu daha dikkatli süzmeye başlamıştım.

"Hadi ama" diye üsteledi. "Senin adını bunun dışında tutabilirim, Eva. Kimliğini ortaya çıkaracak hiçbir şey kullanmam. İntikam almak için bir fırsattır bu sana."

Midemin orta yerine koca bir taş gelip oturdu sanki. Nasıl da tam Gideon'ın tipiydi – uzun, ince, koyu saçlı ve buğday tenliydi. Nasıl da farklıydı benden.

"Bu yola girmek istediğine emin misin?" diye sordum alçak sesle; onun geçmişte bir zaman benim erkeğimle yatmış ol-

duğundan emindim, sezgilerim böyle söylüyordu. "Takışmak isteyeceğim biri değil o."

"Ondan korkuyor musun yoksa?" diye yapıştırdı soruyu. "Ben korkmuyorum. Parası var diye istediği her haltı yapmaya hakkı yok."

Ağır ağır, derin bir soluk aldım ve Gideon'la bir alıp veremediği olan başka birinin –Doktor Terrence Lucas'ın– bana benzer bir şey söylemiş olduğunu anımsadım. Artık Gideon'ın nelere kadir olduğunu, beni korumak için neler yapabileceğini biliyordum ama *yine de* dürüst ve tereddütsüz bir şekilde yanıtladım: "Hayır, korkmuyorum. Ama mücadele etmeye değecek şeylerle değmeyecek olanları ayırmayı öğrendim artık. Bu işin peşini bırakıp yoluma gitmek en iyi intikam."

Çenesini kaldırdı. "Tabii hepimizin yedeğinde *rock* yıldızları yok."

"Her neyse." Yükselişte olan bir müzik grubunun solisti ve hayatımda gördüğüm en seksi adamlardan biri olan eski sevgilim Brett Kline'ın adını anması sessizce iç geçirmeme neden oldu. Tıpkı Gideon gibi onun da cinsel cazibesi bir sıcak dalgası gibi yayılırdı etrafa. Ama Gideon'dan farklı olarak o benim hayatımın aşkı değildi. O nehirde bir daha yıkanmaya hiç niyetim yoktu.

"Dinle" –Deanna, eteğinin cebinden bir kartvizit çıkardı–, "yakında, Gideon Cross'un seni Corinne Giroux'yu kıskandırıp kendisine döndürmek için kullandığını sen de anlayacaksın. Gözün açıldığında ara beni. Bekliyor olacağım."

Kartı aldım. "Paylaşmaya değecek bir şeyler bildiğimi nereden çıkarıyorsun?"

Dolgun dudakları gerilip inceldi. "Cross'un seninle birlikte olmasının ardındaki niyet ne olursa olsun sen ona dokunmayı başardın. Buzdan adam senin sayende bir parça çözüldü."

"Belki öyleydi, ama artık bitti."

"Bu senin bildiğin bir şeyler olmadığı anlamına gelmiyor,

Eva. Neyin haber değeri taşıdığını anlamana da ben yardımcı olabilirim."

"Senin çıkarın ne?" Birileri göz göre göre Gideon'ı hedef tahtasına oturturken arkama yaslanıp oturacak değildim herhalde. Eğer bu kadın Gideon için bir tehdit oluşturmaya kararlıysa, ben de ona köstek olmaya kararlıydım.

"Adamda karanlık bir yan var."

"Hangimizde yok ki?" Gideon hakkında ne biliyordu acaba? Neyi açık etmişti Gideon, aralarında geçen... şey sırasında? Tabii *eğer* bir şey geçtiyse.

"Neden bir yerlere gidip konuşmuyoruz?" dedi Deanna, kandırmaya çalışır gibi.

O ana dek bizi kibarca görmezden gelmeyi gayet iyi beceren güvenlik masası görevlilerine bir bakış attım. Deanna'yla uğraşamayacak kadar yaralıydım duygusal açıdan ve Dedektif Graves'le aramızda geçen konuşmanın etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım.

"Belki başka bir zaman" dedim; gözümü üstünden ayırmamak niyetinde olduğum için kapıyı aralık bırakıyordum.

Sanki huzursuzluğumu sezmiş gibi, güvenlik masasındaki gece görevlilerinden Chad yanımıza yaklaştı.

"Bayan Johnson da tam çıkıyordu" dedim ona, bariz bir şekilde rahatlamıştım. Dedektif Graves bile Gideon'ı suçlayacak bir şey bulamamışken meraklı bir serbest gazeteci bulacak değildi herhalde.

Ama ne yazık ki polisten nasıl bilgi sızdırılabileceğini, bunun nasıl kolayca ve sık yapıldığını da biliyordum. Babam, Victor Reyes, polisti ve ondan bu konuda çok şey duymuştum.

Asansörlere doğru döndüm. "İyi geceler, Deanna."

"Ben buralardayım" diye seslendi arkamdan.

Asansöre girip, oturduğum katın düğmesine bastım. Kapılar kapanırken korkuluğa yaslandım. Gideon'ı uyarmam lazımdı ama takibe takılmadan ona ulaşmamın bir yolu yoktu.

Göğsümdeki sızı şiddetlendi. İlişkimiz boktan bir hale dönüşmüştü. Birbirimizle konuşamıyorduk bile.

Kata gelince asansörden indim, dairemin kapısını açıp içeri girdim ve çantamı mutfak taburelerinden birinin üstüne bırakmak için geniş oturma odasını kat ettim. Oturma odamın tavandan yere kadar uzanan pencerelerinden görünen Manhattan manzarası heyecanlandırmadı beni. Öyle gergindim ki nerede olduğum umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey Gideon'ın yanında olmamamdı.

Koridordan geçerek odama doğru ilerlerken Cary'nin odasından gelen kısık sesli müziği duydum. Misafiri mi vardı acaba? Öyleyse kimdi acaba? En iyi arkadaşım iki ilişkiyi aynı anda idare etmeye karar vermişti – biri onu olduğu gibi kabul eden bir kadındı, diğeriyse Cary'nin hayatında bir başkasının olmasından nefret eden bir adamdı.

Giysilerimi banyonun zeminine bırakarak duşa doğru gittim. Sabunlanırken bir yandan da Gideon'la birlikte aldığımız duşları, birbirimize duyduğumuz şehvetin yol açtığı katıksız erotik deneyimleri düşünmeden edemiyordum. Onu öyle çok özlüyordum ki. Onun dokunuşuna, arzusuna, aşkına ihtiyacım vardı. Bu ihtiyaç açlık gibi içimi kemiriyor, huzursuz ve gergin olmama neden oluyordu. Bir daha ne zaman Gideon'la konuşabilme şansını yakalayacağımı bile bilmeden nasıl dalacaktım uykuya?

Bir havluya sarınarak banyodan çıktım...

Gideon, yatak odamda, kapalı kapının hemen önünde duruyordu. Onu orada öylece dikilirken görmek beni öyle afallattı ki sanki tokat yemiş gibi oldum. Soluğum kesildi, kalbim heyecanlı bir ritimle atmaya başladı; bütün varlığım güçlü bir arzu kasırgasıyla karşılık veriyordu ona. Sanki yanından ayrılalı yalnızca bir saat değil, yıllar geçmiş gibiydi.

Ona dairemin anahtarını vermiştim ama zaten bina da onundu. Takip edilecek bir iz bırakmadan bana gelmesini ko-

BİLGİSAYAR KAÇAK TEAM

laylaştıran bir avantajdı bu... tıpkı Nathan'a ulaşmasını kolaylaştırdığı gibi.

"Burada olman tehlikeli" dedim. Ama onun orada olmasına deli gibi sevinmeme engel değildi bu. Geniş omuzlu ince vücudunu keyifle izleyerek tepeden tırnağa süzdüm onu.

Siyah eşofman altı ve çok sevilip çok giyildiği belli olan Columbia amblemli eşofman üstüyle, bütün dünyanın tanıdığı o milyarder işadamı gibi değil de, aslında gerçekte olduğu yirmi sekiz yaşındaki genç adam gibi görünüyordu. Yankees amblemli beyzbol şapkasını kaşlarının üstüne kadar indirmişti ama siperliğin gölgesi gözlerinin çarpıcı mavi parıltısını söndürmeyi başaramıyordu. Tutkuyla bakıyordu o gözler bana, seksi dudakları ise gerilmiş, bir çizgi halini almıştı. "Senden ayrı kalamadım."

Gideon Cross inanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı; öyle güzeldi ki o geçerken insanlar durup bakardı. Bir zamanlar onun bir seks tanrısı olduğunu düşünmüştüm ve o da sık sık –ve hevesle– gösterdiği hünerleriyle sürekli haklı çıkarıyordu beni ama aynı zamanda onun insani yanlarını da biliyordum artık. Benim gibi o da yaralanmıştı.

Bu işi yürütme olasılığımız düşüktü.

Göğsüm derin bir solukla genişledi, bedenim onun bedeninin yakınlığına yanıt veriyordu. Bir iki metre uzağımda da olsa hissediyordum aradaki baş döndürücü çekimi – ruhumun diğer yarısına yakın olmanın yarattığı manyetik etkiyi. Daha ilk karşılaşmamızdan beri hep böyle olmuştu bu, ikimiz de karşı konulmaz bir şekilde birbirimize doğru çekilmiştik. Yaşadığımız bu vahşi tutulmayı önce şehvet sanmış, ama sonra birbirimiz olmadan soluk bile alamadığımızı fark etmiştik.

Kollarına, olmayı delicesine istediğim yere koşmamak için zor tutuyordum kendimi. Ama o kaskatı duruyordu, fazlasıyla kontrollüydü. Heyecanla bekliyordum bana bir işaret vermesini.

Tanrım, onu öyle çok seviyordum ki.

Elleri iki yanında yumruk oldu. "Sana ihtiyacım var."

Sesinin hoyratlığına, o sıcak ve insana zevk veren hırıltısına tepki olarak karnımın kasıldığını hissettim.

"Bunu bu kadar büyük bir mutlulukla ifade etmen gerekmiyordu" diye takıldım ona soluk soluğa; beni altına almadan önce havasını biraz olsun indirmeye çalışıyordum.

Onun vahşi halini de seviyordum, şefkatli halini de. Her hali kabulümdü ama öyle uzun zaman olmuştu ki... Onun dokunuşundaki açgözlü tutkuyu arzulayan tenim daha şimdiden beklentiyle ürperip gerilmeye başlamıştı bile. Ben onun bedenini böyle bir açlıkla istiyorken o da bütün gücüyle üzerime atılırsa olabileceklerden korkuyordum. Birbirimizi parçalayabilirdik.

"Öldürüyor beni" dedi boğuk bir sesle. "Sensiz olmak. Seni özlemek. Kahrolası akıl sağlığım sana bağlıymış gibi geliyor, Eva. Bir de bundan *mutluluk* duymamı mı istiyorsun?"

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım ve Gideon'dan bütün bedenimi ürperten hırıltılı bir ses çıktı. "*Ben* mutluluk duyuyorum bundan."

Duruşundaki gerginlik gözle görülür şekilde gevşedi. Benim için yaptığı şeye nasıl bir tepki vereceğim konusunda çok kaygılanmıştı belli ki. Dürüst olmak gerekirse, *ben de* kaygılanmıştım. Ona şükran duyuyor olmam sandığımdan daha da hasta ruhlu olduğum anlamına mı geliyordu acaba?

Sonra üvey abimin her yanımda dolaşan ellerini anımsadım... beni yatağa bastıran ağırlığını... bana tekrar tekrar yüklenirken bacaklarımın arasında hissettiğim o dayanılmaz acıyı...

Yeniden kabaran bir öfkeyle titredim. Eğer o pislik herifin öldüğüne sevinmek beni hasta ruhlu yapıyorsa, varsın yapsındı.

Gideon derin bir soluk aldı. Eli göğsüne uzandı ve sanki

canı yanıyormuş gibi ovaladı kalbinin olduğu yeri.

"Seni seviyorum" dedim, akmak üzere olan yaşlar gözlerimi yakıyordu. "Hem de öyle çok seviyorum ki."

"Meleğim." Anahtarını yere atıp hızlı adımlarla bana ulaştı ve her iki elini birden ıslak saçlarımın arasına daldırdı. O titriyordu, bense onun bana duyduğu ihtiyacın büyüklüğü altında ezilmiş, ağlıyordum.

Başımı istediği şekilde yana doğru eğerek yakıcı bir sahiplenişle yapıştı Gideon dudaklarıma; dilinin yavaş ve derin dokunuşlarıyla tadıma bakmaya başladı. Bu tutku ve açlık patlaması karşısında tüm duyularım şaşkındı, ellerim üzerindeki eşofmana dolanmıştı, inliyordum. Karşılık olarak ondan gelen inilti bütün bedenimi titretti, meme uçlarımı dikleştirdi ve tenimin her yanını ürpertti.

Kollarında eriyip gittim. Parmaklarımı ipek saçlarının oluşturduğu o kara yeleye daldırabilmek için şapkasını iterek çıkardım kafasından. Öpüşmenin ıslak şehvetine kapılmış gitmiştim. Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan.

"Yapma" diye fısıldadı, çenemi avuçlamak için geri çekilerek. Gözlerimin içine baktı. "Sen ağladığında içim parçalanıyor."

"Çok fazla geliyor." Titriyordum.

Güzel gözleri benimkiler kadar bitkin görünüyordu. Ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Yaptığım şey..."

"O değil. Senin için hissettiklerim."

Burnunun ucunu burnuma sürttü, elleri çıplak kollarımdan aşağıya kayarken incitmeye korkar gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla kana bulanmıştı o eller ve bu onun dokunuşunu daha da çok sevmeme neden oluyordu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Gözleri kapandı. "Tanrım, bu akşam beni bırakıp gittiğinde... bir daha geri gelir misin... yoksa seni kayıp mı ettim... bilemedim..."

"Benim de sana ihtiyacım var, Gideon."

"Özür dileyecek değilim. Yine olsa, yine yaparım." Beni daha sıkıca kavradı. "Diğer seçenek, hayatının geri kalanı boyunca uzaklaştırma kararlarıyla, artan güvenlik önlemleriyle, sürekli diken üstünde yaşamandı. Nathan ölmediği sürece güvende olacağını garanti etmek mümkün değildi."

"Benimle tüm bağını kopardın. Beni dışarıda bıraktın. Sen ve ben..."

"Sonsuza dek." Parmak uçlarını aralık dudaklarıma bastırdı. "Bitti artık, Eva. Artık değiştiremeyeceğimiz bir şey için tartışmayalım."

Elini kenara çektim. "Bitti mi *gerçekten*? Artık beraber olabilir miyiz, yoksa hâlâ ilişkimizi polisten saklıyor muyuz? Hatta gerçekten bir ilişkimiz *var mı*?"

Gideon gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı, hiçbir şeyi gizlemiyor, acısını ve korkusunu görmeme izin veriyordu. "Ben de sana bunu sormak için geldim."

"Bana kalsa ben asla bırakmam seni" dedim coşkuyla. "Asla."

Gideon'ın elleri tenimde ateşten bir iz bırakarak boynumdan omuzlarıma kaydı. "Bunun doğru olmasına öyle ihtiyacım var ki" dedi yumuşacık bir sesle. "Kaçacaksın diye korktum. Korkacaksın diye... *benden*."

"Gideon, hayır..."

"Sana asla zarar vermem."

Eşofmanının belinden tutup kendime çektim ama bir milim bile oynatamadım onu. "Biliyorum."

Fiziksel açıdan hiç kuşkum yoktu; bana karşı her zaman dikkatli olmuştu, her zaman temkinliydi. Ama duygusal olarak, aşkım büyük bir özenle bana karşı kullanılmıştı. Benim ihtiyaçlarımın farkında olma konusunda Gideon'a duyduğum sonsuz güvenle hâlâ tam iyileşmemiş kırık bir kalbin tedirginliğini bağdaştırmaya çalışıyordum.

"Öyle mi?" Söylenmeyeni algılamayla ilgili her zamanki

becerisiyle yüzümü tarıyordu gözleri. "Gitmene izin vermek beni öldürür ama yanımda kal diye de sana zarar vermem."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum ben."

Soluğunu bıraktığını duydum. "Avukatlarım, neler olup bittiğini anlamak için yarın polisle konuşacaklar."

Başımı geriye atıp dudaklarımı hafifçe onun dudaklarına bastırdım. Bir suçun üstünü örtmek için işbirliği yapıyorduk ve bunun beni ciddi ciddi rahatsız etmediğini söylesem yalan olurdu –ne de olsa bir polis memurunun kızıydım– ama diğer seçenek de lafı bile edilmeyecek kadar korkunçtu.

"Yaptığım şeyi içine sindirebileceğini, bununla yaşayabileceğini bilmem gerek" dedi alçak sesle, saçımdan bir tutamı parmağına dolayarak.

"Sanırım yaşayabilirim. Peki ya sen?"

Dudakları bir kez daha buldu dudaklarımı. "Sen yanımda olduktan sonra ben her şeyi atlatırım."

Elimi giysisinin altına sokarak buğday teninin sıcaklığını aradım ve buldum. Avucumun altındaki kasları sert ve biçimliydi. Vücudu baştan çıkarıcı, erkeksi bir sanat eseriydi sanki. Dudaklarını yaladım, dişlerimle altdudağının dolgun kıvrımını yakalayıp hafifçe ısırdım. Gideon inledi. Çıkardığı zevk sesi bir okşayış gibi kaydı üstümden.

"Dokun bana." Sözleriyle emrediyordu ama ses tonunda bir yalvarış vardı.

"Dokunuyorum."

Arkasına uzanıp bileğimi yakaladı ve elimi öne getirdi. Aletini utanmazca sürterek elimin içine koydu. Parmaklarım kalın ve ağır cinsel organının etrafını sararken, eşofman altının içinde çamaşırsız olduğunu fark edince nabzım bir anda hızlandı.

"Tanrım" diye fısıldadım. "Çok azdırıyorsun beni."

Yüzüme diktiği mavi gözleri alev alevdi; yanakları kızarmış, biçimli dudakları aralanmıştı. Onun üzerinde yarattı-

ğım etkiyi hiçbir zaman saklamaya çalışmamış, vücudunun bana verdiği tepki üzerinde bir kontrolü varmış gibi davranmamıştı asla. Aramızdaki çekim karşısında onun da benim kadar çaresiz olduğunu bilmek Gideon'ın yatak odasındaki baskınlığını daha da heyecan verici hale getiriyordu.

Göğsüm sıkıştı. Onun benim olduğuna, onun bu halini, bu açık, aç ve deli gibi seksi halini görebildiğime hâlâ inanmıyordum.

Gideon havlumu çekip açtı. Havlu yere düşüp de ben karşısında çırılçıplak kalınca sert bir soluk aldı. "Ah, Eva."

Sesi öyle duygu doluydu ki gözlerim yanıyordu. Tişörtünü başının üstünden çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra bana doğru uzandı, çıplak tenlerimizin birbirine dokunacağı anı uzatarak dikkatle girdi kollarımın arasına.

Kalçamı avuçladı, parmakları huzursuzca kasılıyordu, solukları kesik kesik ve hızlıydı. Önce memelerimin uçları değdi ona ve tüm bedenime ani bir heyecan dalgası yayıldı. Soluğum kesildi. Hırıltılı bir ses çıkararak beni kendine çekti, ayaklarımı yerden kesti ve yatağa doğru taşıdı.

2

Önce uyluklarım çarptı yatağa, sonra popomun üstüne düştüm ve Gideon üzerime doğru eğilirken sırtüstü uzandım. Kolunu belime dolayarak beni yukarı kaydırıp yatağın ortasına çekti ve sonra da üzerime yerleşti. Daha ben ne olduğunu bile anlayamadan ağzı mememi bulmuş, yumuşak ve sıcak dudakları sürat ve açgözlülükle emmeye başlamıştı. Dolgun mememi eliyle kavramış, sahiplenircesine yoğuruyordu.

"Tanrım, seni çok özlemişim" dedi inleyerek. Teni serin etimi yakıyordu ve onsuz geçen onca geceden sonra ağırlığını yeniden üstümde hissetmek harikaydı.

Bacaklarımı baldırlarına dolayarak gergin ve sert kıçını kavramak için elimi belinden aşağıya uzattım. Onu kendime doğru çektim ve aramızdaki pamuklu kumaşın üstünden de olsa aletini hissedebilmek için kalçamı yay gibi gererek kaldırdım. Onun yeniden bana ait olduğundan emin olmak için onu içimde hissetmek istiyordum.

"Hadi söyle" dedim; onun kifayetsiz bulduğu o sözleri duymaya ihtiyacım vardı.

Ellerinin üstünde yükselip yüzüme baktı ve saçımı şefkatle yüzümden çekti. Zorlukla yutkundu.

Uzanıp o güzel biçimli dudaklarını yakaladım ve öptüm. "Önce ben söyleyeyim: Seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve titredi. Kollarını bana dolayarak öyle

bir sıktı ki neredeyse soluğum kesiliyordu.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı. "Hem de çok fazla."

Onun bu ateşli sözleri bütün bedenimde yankılandı sanki. Yüzümü omzuna gömüp ağladım.

"Meleğim." Saçlarımın arasında yumruk oldu eli.

Başımı kaldırıp dudaklarına uzandım, gözyaşlarımın tuzu öpücüğümüzün tadına karıştı. Sanki her an ortadan kaybolabilirmiş gibi, sanki ona doyacak vaktim yokmuş gibi deli gibi dolaşıyordu dudaklarım dudaklarının üstünde.

"Eva. İzin ver..." Yüzümü ellerinin arasına alarak ağzımın derinliklerini fethetti diliyle. "Seni sevmeme izin ver."

"Lütfen" diye fısıldadım, onu tutsak etmek istercesine parmaklarım ensesinde birbirine dolanmıştı. Kalkmış aleti cinsel organımın dudaklarının arasında sıcak ve ağır uzanıyor, bedeninin ağırlığı klitorisime mükemmel bir baskı yapıyordu. "Sakın durma."

"Asla. Duramam."

Eliyle kalçamı kavradı ve kasıklarının ustalıklı hareketlerini hissedebileceğim şekilde kaldırdı beni. Zevk her yanıma yayılırken soluk soluğaydım, göğsüne dayanan dimdik olmuş meme uçlarım sert ve gergindi. Seyrek göğüs kıllarının verdiği his dayanılmaz biçimde uyarıyordu beni. İçim arzuyla sızlıyor, aletinin sert vuruşları için adeta yalvarıyordu.

Tırnaklarımı sırtına geçirip, omzundan kalçasına kadar hafifçe tırmaladım. Hırıltılı bir ses çıkararak sırtını hoyrat sevgi gösterime doğru büktü ve inanılmaz erotik bir hareketle kendinden geçer gibi başını geriye attı.

"Bir daha" diye emretti boğuk bir sesle; yüzü kızarmış, dudakları aralanmıştı.

Yukarı doğru uzanarak dişlerimi göğüs kaslarına geçirdim, kalbinin hemen üstünde bir yere. Gideon ıslık gibi bir ses çıkardı ve titreyerek teslim oldu.

Giderek kabaran ve bir şekilde boşalması gereken o şiddet-

li duygu dalgasını –bütün bu aşk ve ihtiyacı, öfke ve korkuyu– kontrol edemiyordum artık. Ve ıstırabı. Hem de ne ıstırap, Tanrım. Hâlâ bütün keskinliğiyle hissediyordum bu ıstırabı. Ona saldırmak istiyordum. Hem zevk vermek hem de cezalandırmak için. Beni kendisinden uzaklaştırdığı zaman hissettiklerimin birazını olsun yaşatmak istiyordum ona.

Dilim, dişlerimin bıraktığı izin üstünde dolaştı şefkatle. Gideon kasıklarını bana doğru ileri geri hareket ettiriyor, aleti ise cinsel organımın aralanmış dudaklarının arasında kayıyordu.

"Sıra bende" diye fısıldadı gizemli bir sesle. Biçimli pazısını şişiren bir hareketle tek koluna dayanarak diğer eliyle mememi sıktı. Başını eğip meme ucumun gergin tepesini dudaklarıyla sardı. Ağzının sıcaklığı tenimi kavuruyordu, diliyse hoyrat bir kadife kırbaçtı sanki hassas etimin üstünde. Dişlerini dikleşmiş meme ucuma batırdığında bir çığlık attım ve kasıklarıma doğru yayılan keskin bir ihtiyaç sancısıyla sıçradım.

Nazik davranamayacak kadar büyük bir tutku içinde yapıştım saçlarına. Ona sahip olma ihtiyacımı yansıtan bir şiddetle sımsıkı doladım bacaklarımı bedenine. Benim olmalıydı. Yeniden kendimin kılmalıydım onu.

"Gideon" diye inledim. Şakaklarım gözyaşlarımın çizdiği yollarla sırılsıklamdı, boğazım tıkanmıştı, acıyordu.

"Buradayım, meleğim" diye fısıldadı, göğsüm boyunca minik ısırışlarla diğer mememe doğru ilerlerken. Şeytani parmakları, geride bıraktığı ıslak meme başını yakalamış, hafifçe çimdikleyip çekiştiriyordu; sonunda dayanamayıp kendimi yukarıya, eline doğru ittim. "Benimle savaşmayı bırak. Seni sevmeme izin ver."

Saçını çekmekte olduğumu o zaman fark ettim; bir yandan ona daha çok yaklaşmaya çalışırken diğer yandan onu itiyor, kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Gideon'ın kuşatma-

sı altındaydım, baş döndürücü mükemmel erkekliği ve bedenimle ilgili sahip olduğu o mahrem ustalıkla baştan çıkarıyordu beni. Ve ben de teslim oluyordum. Memelerim dolgunlaşmış, cinsel organım ıslanıp şişmişti. Onu bacaklarımın arasına hapsetmiştim, ellerim huzursuzca geziniyordu etrafta.

Oysa giderek daha uzaklaşıyordu Gideon benden; ağzı karnımın üstünde baştan çıkarıcı sözler mırıldanıyordu. *Seni öyle özledim ki... sana ihtiyacım var... sensiz olmuyor...* Tenime yayılan sıcak bir ıslaklık hissettim ve aşağıya bakınca onun da ağladığını gördüm. Beni etkisine alan taşkın duygu seli onu da önüne katmış, o güzelim yüzünü allak bullak etmişti.

Titreyen parmaklarla yanağına dokunup boş yere silmeye çalıştım ıslaklığı, sildiğim an yenisi geliyordu gözyaşlarının. Yumuşacık, hüzünlü bir inlemeyle yüzünü elime sürdü. Dayanamıyordum, onun acısına göğüs germek kendiminkinden daha zor geliyordu bana.

"Seni seviyorum" dedim ona.

"Eva." Kendini geriye doğru verip dizlerinin üstüne oturdu; iki yana açılmış uylukları benimkilerin arasındaydı, kalın ve sert aleti kendi ağırlığıyla sallanıyordu yukarı aşağı.

Gözü dönmüş bir açlıkla sıkıştı içimdeki her şey. İri bedeni, taş gibi sert, gergin ve biçimli kaslarla kaplıydı ve bronz teni terle ışıldıyordu. Sahip olduğu güçlü zarafetten nasibini almayan tek yeri, geniş kökü ve her tarafını kat eden kalın damarlarıyla pervasız bir ilkellik taşıyan penisiydi. Bir de o büyük ve ağır hayaları. Michelangelo'nun *Davut*'u kadar güzel bir heykel çıkardı Gideon'dan ama gayet aleni bir erotik hava olurdu onun heykelinde.

Dürüst olmak gerekirse, Gideon Cross bir kadının aklını başından alacak şekilde becermek için tasarlanmıştı.

"Benimsin" dedim sertçe ve hızla ona doğru atılarak karnımı karnına sıkıca yasladım. "Benimsin."

"Meleğim." Hoyrat, şehvet yüklü bir öpüşle yapıştı dudak-

larıma. Beni kaldırarak döndü ve sırtını yatağın başına dayayıp beni de kucağına yatırdı. Terden ıslanmış tenlerimiz birbirinin üstünden kayıyordu.

Elleri her yerdeydi, kaslı bedeni tıpkı benimkinin az önce yaptığı gibi yukarı doğru uzanmaya çalışıyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dilimi doğruca ağzına daldırdım, ona duyduğum susuzluğu gidermek istercesine.

Bacaklarımın arasına uzandı ve parmakları incitmekten korkar gibi bir özenle daldı yarığımdan içeri. Parmaklarının sertleşmiş derisi klitorisimi okşuyor, cinsel organımın titreyen girişinde dolanıyordu. Dudaklarım dudaklarında, inledim; kalçalarımla daireler çiziyordum. Acele etmeden parmaklıyordu beni, duyduğum ihtiyacı körüklüyordu. Öpüşü, diliyle girip çıkarak yaptığı yavaş ve derin bir ağız seksine dönüşmüştü.

Zevkten soluğum kesilmişti. Gideon bacaklarımın arasını avuçlamış, ortaparmağını sakince içime kaydırırken bütün bedenim tir tir titriyordu. Avucunun içiyle klitorisimi ovalıyor, parmak uçlarıyla hassas dokuları okşuyordu. Kalçamı kavrayan diğer eliyle hareket etmemi engelliyor, zapt ediyordu beni.

Gideon'ın hâkimiyeti mutlak, baştan çıkarıcılığı şeytani görünse de aslında benden daha fazla titriyordu ve göğsü de benimkinden daha hızlı inip kalkıyordu. Ağzından dökülen seslerde pişmanlık ve yakarış tınısı vardı.

Geriye çekilip aletine uzandım ve iki elimle sıkıca tuttum. Ben de onun bedenini iyi tanıyor, ne arzuladığını, neye ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Kökünden ucuna kadar gidip gelerek sıvazlamaya başlar başlamaz aletinin geniş tepesinde yoğun bir zevk suyu damlası beliriverdi. İnleyerek sırtını yatak başına doğru bastırdı ve içimdeki parmağını kıvırdı. O kıvamlı damlanın penisinin tepesinden bir yana doğru akıp aletinin kenarı boyunca kayarak, sonunda onu kavrayan eli-

min üstünde toplanışını büyülenmiş gibi seyrettim.

"Yapma" dedi soluk soluğa. "Fazla yakınım."

Onu yeniden okşadım ve zevk suyunun yeni bir dalga halinde dışarı sızışını ağzım sulanarak izledim. Onun zevk alışını seyretmek ve böylesi seksi bir yaratık üzerinde bu kadar güçlü bir etki bırakabildiğimi bilmek delice azdırıyordu beni.

Bir küfür salladı ve parmağını çekip çıkardı. Kaba etlerimi kavrayarak kendisini elimden kurtardı. Beni önce kendine doğru, sonra aşağıya çekti ve kasıklarının yukarı hamlesiyle birlikte aletini içime daldırıverdi.

Bir çığlık atarak omuzlarına tutundum; cinsel organım onun delip geçen kalın aleti karşısında sımsıkı olmuştu.

"*Eva*." Çenesi ve boynu zorlanmaktan gerilmişti; gelmeye başladığında içime yoğun ve sıcak fışkırdığını hissettim.

Bu ani kayganlık beni iyice açtı ve Gideon'ın nabız gibi atan aletiyle tamamen dolana dek aşağı kaydı cinsel organım. Tırnaklarım onun geçit vermez kaslarına gömülü halde, çaresiz bedenim bir parça soluk alabilsin diye ağzımı açtım.

"Al hadi" dedi sertçe ve açımı değiştirerek beni onu köküne kadar alabileceğim konuma getirdi. "Al beni."

Onu o kadar derine almanın tanıdık sızısıyla kendimden geçerek inledim. Orgazm, beklemediğim bir anda geldi ve zevk ateşi her yanımı sararken sırtım yay gibi gerildi.

Artık kontrolü ele alan kalçalarım kendi iradesiyle hareket eder, uyluklarım durmaksızın kasılıp gevşerken ben yalnızca o ana ve erkeğimi geri almaya odaklanmıştım. Erkeğimi ve yüreğimi.

Gideon taleplerime boyun eğdi.

"İşte böyle, meleğim" diye destekledi boğuk bir sesle; sanki az önce o inim inim inleten doruk anını yaşamamış gibi dimdikti hâlâ aleti.

Kolları iki yanına düştü. Yorganı sımsıkı kavrayan elleri birer yumruk olmuştu. Pazıları her hareketiyle sıkılaşıp gevşi-

yordu. Onu ta en dibe kadar her alışımda karın kasları kasılıyor, kaslarının sert örgüsü terle ışıldıyordu. Bedeni iyi yağlanmış bir makineydi, bense onun sınırlarını zorluyordum.

Bana izin veriyordu. Kendini bana teslim etmişti.

Kalçamı kıvırıp bükerek zevk alıyor, adını söyleyerek inliyordum. Hızla yaklaşan yeni bir orgazmın beklentisiyle ritmik olarak kasılıyordu içim. Algılarım hissettiklerimle baş edemez olunca durakladım.

"Lütfen" dedim soluk soluğa. "Gideon, lütfen."

Beni ensemden ve belimden yakaladı, yatakta yatay pozisyona gelene kadar aşağıya kaydı. Beni sımsıkı tutup hareket etmemi engelleyerek yeniden gidip gelmeye başladı... tekrar, tekrar... hızlı ve güçlü hamlelerle gömüyordu aletini cinsel organıma. Kalın penisinin giriş çıkışının yarattığı sürtünme çok fazlaydı. Şiddetle sarsıldım ve parmaklarımı pençe gibi vücuduna geçirerek yeniden geldim.

Gideon da hemen ardımdan titreyerek geldi; kolları öyle sıkıyordu ki beni, zor nefes alıyordum. Ciğerlerim onun sert soluklarıyla doluyordu. Tamamen kendimden geçmiştim, bütünüyle savunmasız haldeydim.

"Tanrım, Eva." Yüzünü boynuma gömdü. "Sana muhtacım. Sana öylesine muhtacım ki."

"Bebeğim." Sımsıkı sarıldım ona. Hâlâ korkuyordum bırakmaya.

Gözlerimi kırpıştırarak tavana bakarken, uyuyakalmış olduğumu fark ettim. Ardından bir panik duygusu ve mutlu bir rüyadan kâbus gibi bir gerçeğe uyanmanın önlenemez dehşeti bastırdı. Fırladım, daralmış göğsümü havayla doldurmaya çabalıyordum.

Gideon.

Onu yanı başımda, dudakları aralanmış, derin ve düzenli soluklar alarak sere serpe uyur halde bulunca neredeyse ağ-

layacaktım. Bana yürek sancıları yaşatan sevdiğim geri dönmüştü.

Tanrım...

Sırtımı yatağın başına yaslayarak gevşemeye ve nadiren yakalanan bir keyfin, onu uyurken seyretmenin tadını çıkarmaya zorladım kendimi. Savunmasının olmadığı zamanlarda yüzü değişiyordu ve bu hali bana onun aslında ne kadar genç olduğunu hatırlatıyordu. Uyanık olduğu zamanlarda, etrafına onunla ilk karşılaştığımda resmen ayaklarımı yerden kesen o inanılmaz gücü yaydığı için bunu unutmak kolaydı.

İncitmekten korkar gibi yanağındaki kömür karası saç tellerini kenara çektim; gözlerinin ve ağzının etrafında yeni yeni beliren çizgileri fark ettim. Zayıflamıştı da. Ayrılığımız onu sarsmıştı ama o bunu çok iyi saklamıştı. Ya da belki de benim gözüme hep kusursuz ve saf görünüyordu.

Bense hiç beceremiştim perişanlığımı saklamayı. Aramızdaki her şeyin bittiğine inanmış ve yüzüme bakan herkese de belli etmiştim bunu; tıpkı Gideon'ın başından beri yapacağımdan emin olduğu şekilde. *Gerekirse inkâr edebilelim diye*, demişti Gideon. Banaysa cehennem azabı gibi geliyordu ve ayrıymışız gibi yapmaya son vereceğimiz güne dek bu azabı çekmeye devam etmem gerekiyordu.

Dikkatlice hareket ederek başımı elime dayadım ve yatağımı şereflendiren bu zevk düşkünü adamı inceledim. Kollarını yastığına dolamış, tırnaklarımın bıraktığı hilal şeklinde izler ve çiziklerle kaplı olan kaslı sırtını, biçimli pazılarını sergiliyordu. Kıçını da avuçlamıştım, çünkü o uzun ve kalın aletini ta derinlerime sokarak beni yorulmak bilmeden düzerken kıçının sürekli kasılıp gevşediğini hissetmek delice azdırıyordu beni.

Tekrar, tekrar...

Bedenim yenilenen bir açlıkla canlanmaya başlarken bacaklarım huzursuzca hareket etti. Bütün o cilalı zarafetine

karşılık, kapalı kapılar ardında ehlileşmemiş bir hayvana, her sevişmemizde beni ta ruhuma kadar soyan bir âşığa dönüşüyordu Gideon. Bana dokunduğu zaman ona karşı hiçbir savunmam kalmıyordu, böylesine güçlü ve tutkulu bir erkeğe bacaklarımı açmanın verdiği baş döndürücü zevke direnecek gücüm yoktu...

Gözlerini açtı ve o canlı mavi gözbebekleriyle bir anda sersemletti beni. Beni tepeden tırnağa süzüşünde öyle tatlı bir baştan çıkarıcılık vardı ki kalbim duracak gibi oldu. "Hımm... Düz-beni ifadeni takınmışsın, bakıyorum" dedi ağır ağır.

"Sen aşırı derecede düzüşülesi bir adam olduğun için olmasın" diye yanıtladım hemen. "Uyanıp da yanımda seni bulmak... Noel sabahı hediyelerle uyanmak gibi bir şey."

Dudakları kıvrıldı. "Üstelik de, sana kolaylık olsun diye paketim açılmış bile. Hem pil filan da gerekmiyor."

Korkunç bir arzuyla daraldı göğsüm. Onu çok fazla seviyordum. Onu elimden kaçırmaktan korkuyordum sürekli. Mucizemdi o benim, elimde tutmaya çalıştığım düşümdü.

Titrek bir soluk çıktı dudaklarımdan. "Sen bir kadın için enfes bir lükssün, biliyor musun? İnsanın ağzını sulandıran, şahane..."

"Kes sesini." Döndü ve daha ben niyetinin ne olduğunu anlayamadan altına alıverdi beni. "Bok gibi param var ama sen beni yalnızca vücudum için istiyorsun."

Koyu renk saçlarının o olağanüstü yüzü çerçeveleyişine bir kez daha hayran olarak baktım ona. "O vücudun içindeki kalbi istiyorum ben."

"O zaten senin." Kollarıyla beni iki yandan sıkıştırmış, bacaklarını bacaklarıma dolamıştı, baldırlarındaki kıllar aşırı derecede hassaslaşmış tenimi tahrik ediyordu.

Zapt olmuştum. Onundum. Sıcak, sert bedeninin bedenime değmesi çok hoşuma gidiyordu. İçimdeki korku dolu tedirginliğin biraz olsun hafiflediğini hissederek iç geçirdim.

"Uyuyakalmamalıydım" dedi alçak bir sesle.

Saçlarını okşadım, haklı olduğunu biliyordum; kâbusları ve atipik cinsel parasomnisi yüzünden onunla birlikte uyumak tehlikeliydi. Bazen uykusunda saldırganlaşıyordu ve eğer o sırada fazla yakınında olursam içindeki patlamaya hazır hiddetin hedefi ben oluyordum. "Ben memnunum ama uyuduğuna."

Bileğimden yakalayıp parmaklarımı dudaklarına götürdü öpmek için. "Etrafa tedirginlikle bakmadan birlikte zaman geçirmeye ihtiyacımız var."

"Ah Tanrım. Az kalsın unutuyordum. Deanna Johnson gelmişti buraya bu akşam." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz aramızda öyle bir duvar örüldü ki o an pişman oldum söylediğime.

Gideon gözlerini kırptı ve o kısacık anda gözlerindeki sıcaklık kaybolup gitti. "Ondan uzak dur. Gazeteci o."

Kollarımı doladım ona. "Sana zarar vermeye ant içmiş."

"Sıraya girsin."

"Neden bu kadar ilgileniyor seninle? Bağımsız çalışıyormuş. Kimse söylememiş ona senin peşine düşmesini."

"Kapat bu konuyu, Eva."

Konuyu geçiştirmek istemesi canımı sıkmıştı. "Onu becerdiğini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Ve asıl odaklanman gereken de şu anda *seni* becermek üzere olduğum gerçeği."

Kesinlikle haklı olduğum hissi bir taş gibi oturdu mideme. Onu bırakıp uzaklaştım. "Yalan söyledin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geriledi. "Sana asla yalan söylemedim."

"Bana benimle tanıştığından beri, son iki yılda seviştiğinden daha çok seviştiğini söylemiştin. Oysa Doktor Petersen'a haftada iki kez seks yaptığını söyledin. Hangisi doğru?"

Sırtüstü devrilip somurtarak tavana baktı. "Bunu şimdi

mi konuşmamız gerekiyor? Bu gece mi?"

Beden dili öyle bir gerginlik ve savunma hali içinde olduğunu gösteriyordu ki kaçak güreşmesinden duyduğum rahatsızlık bir anda uçup gitti. Onunla kavga etmek değildi niyetim, özellikle de geçmişte olanlar için. Esas önemli olan şimdi ve gelecekti. Bana sadık olacağına güvenmek zorundaydım.

"Hayır, gerekmiyor" dedim yumuşak bir sesle ve yan dönerek elimi göğsünün üstüne koydum. Güneş doğunca yeniden birlikte değilmiş gibi davranmaya başlamamız gerekecekti. Bu oyunu daha ne kadar sürdürmek zorunda olduğumuzu bilmediğim gibi, onunla bir daha ne zaman birlikte olabileceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. "Onun sağı solu kurcalamakta olduğu konusunda uyarmak istedim seni sadece. Dikkatli ol."

"Doktor Petersen cinsel temasları sormuştu, Eva" dedi dümdüz bir sesle. "Benim kitabımda bu her zaman düzüşmek anlamına gelmez. O soruyu yanıtlarken bu ayrıntıya girmeye gerek olmadığını düşünmüştüm. Şimdi açıklayayım: Kadınları otele götürürdüm ama her zaman becermezdim onları. Bunu yaptığım zamanlar istisnaydı hatta."

Garsoniyerini, sahip olduğu sayısız otelden birinde bulunan, seks alet edevatıyla dolu o süiti düşündüm. Orayı boşaltmıştı neyse ki ama ben asla unutmayacaktım o odayı. "Belki de bunları daha fazla dinlemesem daha iyi."

"Bu kapıyı sen açtın" dedi sertçe. "Açtığın kapıdan geçiyoruz."

İç geçirdim. "Haklısın."

"Öyle zamanlar olurdu ki kendimle baş başa kalmaya dayanamazdım ama kimseyle konuşmak da istemezdim. Bırak bir şeyler hissetmeyi, *düşünmek* bile istemezdim öyle anlarda. Dikkatimi bir başkasına yoğunlaştırmaya ihtiyaç duyardım ve bunun için penisimi kullanmak da gereğinden fazla bir yakınlık anlamına geliyordu. Anlıyor musun bunu?"

Yazık ki anlıyordum; yalnızca beynimi bir süre susturabilmek için herifin birinin önüne diz çöktüğüm zamanları anımsamıştım. O tür temaslar asla ön sevişme ya da seksle ilgili olmamıştı benim için.

"Peki, Deanna becerdiğin kızlardan biri mi değil mi?" Bunu sormaktan hiç hoşlanmıyordum ama bu konuyu bir şekilde aradan çıkarmak zorundaydık.

Başını çevirip bana baktı. "Bir kez."

"Müthiş bir cinsel deneyim olmuş olmalı onun için, hâlâ atlatamadığına göre."

"Bilemeyeceğim" diye homurdandı. "Hatırlamıyorum."

"Sarhoş muydun?"

"Hayır. Hey Tanrım." Yüzünü ovuşturdu. "Sana neler anlattı bu kadın?"

"Şahsi bir şey anlatmadı. Senin 'karanlık bir yanın' olduğundan söz etti. Bunun seksle ilgili bir gönderme olduğunu varsayıyorum ama detaylara girmesini istemedim. İkimiz de senin tarafından bir kenara atılmış olduğumuz için aramızda bir yakınlık varmış gibi davranıyordu. 'Gideon Tarafından Terk Edilen Kızlar Dayanışması' gibi yani."

Soğuk gözlerle baktı bana. "Şirretleşme. Yakışmıyor sana."

"Ah." Suratımı astım. "Affedersin. Tam bir cadı olmak değildi niyetim. Birazcık cadılık etmekti. Aslına bakılırsa bu kadarına da hakkım var sanırım."

"Ne halt etmem gerekiyordu, Eva? Senin varlığından bile haberdar değildim." Gideon'ın sesi kalınlaşıp sertleşmişti. "Senin bir yerlerde olduğunu bilsem peşine düşerdim. Seni bulmak için bir an bile beklemezdim. Ama bilmiyordum ve daha azına razı oldum. Tıpkı senin gibi. İkimiz de yanlış insanlarla harcamışız kendimizi."

"Aynen öyle yapmışız. İki geri zekâlı gibi."

Bir duraklama oldu. "Kızgın mısın?"

"Yo, değilim."

Yüzüme baktı.

Bir kahkaha attım. "Kavga etmeye hazırlanıyordun değil mi? İstersen onu da yapabiliriz. Ama şahsen ben bir kez daha sevişmeyi umuyordum."

Gideon üstüme doğru kaydı. Yüzündeki, rahatlamayla minnet karışımı ifade içimi çok fena acıttı. Gerçeği paylaşacak kadar güvenilmenin onun için ne kadar önemli olduğunu anımsatmıştı bu bana.

"Değiştin sen" dedi yüzüme dokunarak.

Elbette değişmiştim. Sevdiğim adam benim için birini öldürmüştü. Böyle bir fedakârlığın yanında birçok şey lafı bile edilmeyecek kadar önemsiz kalıyordu.

3

"Meleğim."

Daha gözümü açmadan aldım kahvenin kokusunu.

"Gideon?"

"Hımm?"

"Eğer saat en azından yedi olmamışsa canına okurum, haberin olsun."

Yumuşacık kahkahası çok hoşuma gitti. "Erken daha ama konuşmamız lazım."

"Öyle mi?" Önce tek gözümü açmıştım ama sonra üç parçalı takım elbisesine hayranlıkla bakabilmek için diğerini de açtım. Öyle iştah açıcı görünüyordu ki o elbiseyi üstünden çıkarıp atmak istedim, hem de dişlerimle.

Baştan çıkarıcılığın ete kemiğe bürünmüş hali gelip yatağımın kenarına yerleşti. "Gitmeden önce anlaştığımızdan emin olmak istiyorum."

Doğrulup sırtımı yatak başına verdim ve göğüslerimi örtmek için de en ufak bir çaba göstermedim, çünkü laf nasılsa dönüp dolaşıp eski nişanlısına gelecekti. Ve gerektiğinde hile yapmanın bir sakıncası yoktu. "Bu konuşma için o kahveye ihtiyacım olacak."

Gideon kahve kupasını bana verdi ve başparmağını meme ucumun üstünde gezdirdi. "Çok güzel" diye mırıldandı. "Her santimin."

"Dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyorsun?"

"Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun. Hem de büyük bir başarıyla."

O da benim bedenime, benim onunkine vurulduğum gibi vurulmuş olabilir miydi acaba? Bu düşünce gülümsetti beni.

"Senin gülümsemeni özlemişim, meleğim."

"Bilmez miyim?" Bana tek bir gülücük bile bahşetmediği bütün o karşılaşmaların her biri kalbimde yeni bir yara açmış, sonunda kalbim durmaksızın kanamaya başlamıştı. Çektiğim acıların yankılarını hissetmeden o günleri düşünemiyordum bile. "Nereye saklamıştın bu takım elbiseyi, şampiyon? Cebinde değildi herhalde."

Bir kıyafet değişikliğiyle başarılı ve güçlü bir işadamına dönüştürüvermişti kendisini. Takım elbisesi baştan sona tek bir terzinin elinden çıkmıştı ve gömleğiyle kravatı da mükemmel bir uyum içindeydi. Kol düğmelerinin ışıltısında bile abartısız bir zarafet vardı. Ama yakasını süpüren siyah saçları, karşısındakini onun hiç de ehlileşmiş olmadığı konusunda uyarıyordu yine de.

"Konuşmamız gereken şeylerden biri de bu." Doğruldu ama bakışlarındaki sıcaklık değişmedi. "Yandaki daireyi devraldım. Yeniden bir araya gelişimizi mümkün olduğunca yavaş yavaş göstermeliyiz. Bu yüzden esas itibariyle çatı dairemi kullanıyormuş gibi görünmeye devam edeceğim ama olabildiğince çok zamanı senin yeni komşun olarak geçireceğim."

"Güvenli mi bu?"

"Şüpheliler arasında değilim ben, Eva. Konuyla ilgili bile değilim hatta. Nerede olduğuma dair çok sağlam tanıklarım var ve böyle bir şey yapmak için bilinen herhangi bir sebebim de yok. Yalnızca zekâlarına hakaret etmeyerek dedektiflere bir parça saygı gösteriyoruz o kadar. Buradan bir yere varılmayacağı sonucunu mazur göstermelerini kolaylaştırıyoruz."

Söylediklerini düşünecek zaman kazanmak için kahvem-

den bir yudum aldım. Tehlike yakında değildi belki ama işlediği suçun doğasında vardı. Beni nasıl rahatlatmaya çalışırsa çalışsın bunun baskısını üzerimde hissediyordum.

Ama yeniden bir araya gelmeye çalışıyorduk ve Gideon'ın şu son birkaç haftadaki sıkıntı ve ayrılığı aşacağımıza dair güvenceye ihtiyaç duyduğunu hissediyordum.

Yanıt verirken özellikle şakacı bir ton seçtim. "Demek eski erkek arkadaşım Beşinci Cadde'de olacak ama benim de burada oyun oynayabileceğim yakışıklı bir komşum olacak, ha? İlginç olabilir bu."

Kaşlarından birini kaldırdı. "Fantezi mi yapmak istiyorsun, meleğim?"

"Seni tatmin etmek istiyorum" dedim, lafımı hiç sakınmadan. "Daha önce birlikte olduğun kadınlarda bulduğun her şeyi sana ben vermek istiyorum." Oyuncaklarla dolu garsoniyerine götürdüğün kadınlarda bulduklarını yani.

Gözbebekleri soğuk birer mavi ateşti ama sesi yumuşak ve sakindi. "Senden uzak duramıyorum. Daha fazlasına ihtiyaç duymadığımı anlaman için bu kadarı yeterli olmalı."

Ayağa kalkışını seyrettim. Kahve kupamı elimden alıp komodinin üstüne bıraktı ve örtünün ucundan tutup ustaca kenara atarak üstümü tamamen açtı.

"Aşağıya kay" diye emretti. "Aç bacaklarını."

Buyruğuna uyarak sırtüstü yatmak ve bacaklarımın iki yana açılmasına izin vermek nabzımı yükseltiverdi. İçgüdüsel olarak üstümü örtmek istedim –o delici bakışların yarattığı savunmasızlık hissi çok şiddetliydi– ama buna direndim. Gideon, o deli gibi seksi takım elbiselerinden birinin içinde, tamamen giyinikken karşısında öyle çırılçıplak olmayı delice heyecan verici bulmadığımı söylesem yalan olurdu. Bu durum onun için anında bir güç avantajı yaratıyordu ve bu da beni ciddi şekilde azdırıyordu.

Cinsel organımın dudaklarının arasında gezdirdiği parma-

ğını baştan çıkarıcı bir şekilde klitorisimin üzerine kaydırdı. "Bu güzel şey benim."

Sesindeki hırıltı içimi bir hoş yaptı.

Beni avuçlarken gözleri gözlerimi buldu. "Eminim senin de şimdiye dek fark etmiş olduğun gibi, sahiplenme duygusu çok güçlü bir adamım ben, Eva."

Parmağının ucu, kasılan girişin etrafında dolanırken titredim. "Evet."

"Başka birileri gibi davrandığımız ya da bağlamalı fanteziler, ulaşım araçları ve çeşitli mekânlarda sevişmek... Bütün bunları seninle birlikte keşfetmeye can atıyorum." Gözleri ışıldayarak parmaklarından birini hiç acele etmeden kaydırdı içime. Alçak perdeden bir mırıltı çıkardı ve altdudağını dişlerinin arasına aldı; yüzünün aldığı o katıksız erotik ifadeden, içimde kendi menisini bulduğunu anladım.

Bu şekilde içime girip bana bu kadar nazikçe zevk vermesi öyle hoştu ki bir an dilim tutuldu.

"Hoşuna gidiyor bu" dedi alçak sesle.

"Mmm."

Parmağı daha derine girdi. "Bir daha plastik, cam, metal ya da deri bir şey kullanarak gelmene razı değilim. P.E.A. ve arkadaşları kendilerine başka eğlenceler bulsalar iyi olur."

Sanki ateşim yükselmiş gibi her yanıma sıcak bastı bir anda. O da hissetmişti.

Üzerime eğilip bir elini yatağın üstüne koydu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Başparmağını klitorisime bastırmış, ustaca okşuyor, bana hem içeriden hem dışarıdan masaj yapıyordu. Dokunuşunun verdiği zevk, oradan yayılarak karnımın sıkışmasına ve meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu. Çıplak göğüslerimi ellerimle kavramıştım, onlar dolgunlaştıkça ben sıkıyordum. Gideon'ın dokunuşu ve arzusu sihirliydi. Nasıl yaşamıştım acaba ben onsuz?

"Senin için yanıp tutuşuyorum" dedi boğuk bir sesle. "Sü-

rekli seni istiyor canım. Parmaklarını şıklatsan sertleşiyorum." Aralık ağzımdan çıkan nefesimi soluyarak dilini altdudağımın kenarında gezdirdi. "Geldiğim zaman senin için geliyorum. Senin yüzünden, ağzının, ellerinin ve o doymak bilmeyen yarığının yüzünden. Senin için de böyle olacak. İçinde yalnızca benim dilim, benim parmaklarım, benim menim olacak. Yalnızca sen ve ben, Eva. Mahrem ve saf."

Bana dokunduğunda dünyasının odağında olduğuma kuşkum kalmıyordu; gözünün benden başkasını görmediğini, benden başka bir şey düşünmediğini hissediyordum. Ama her an fiziksel temas halinde olamazdık. Aramızdaki şeyin varlığına onu *gözümle göremediğim* zamanlarda da inanmayı bir şekilde öğrenmek zorundaydım.

İçime dalıp çıkan parmağına sürtünüyor, utanmazca kıvranıyordum. Bir parmağını daha kattı ilkinin yanına ve ben hamlelerini karşılamak için topuklarımı yatağa bastırarak sırtımı yay gibi büktüm. "Lütfen."

"Gözlerin yumuşacık ve hülyalı bakmaya başladıklarında, yüzüne o ifadeyi konduran *ben* olmalıyım, bir oyuncak değil." Çenemi dişleyip göğsüme doğru ilerledi ve dudaklarıyla ellerimi kenara itti. Şefkatli bir ısırıkla teslim aldı meme ucumu; hassaslaşmış başını dudaklarıyla sarmış, yumuşacık emiyordu. Yarattığı sızı bıçak gibi keskindi; aramızda hâlâ bir uçurum, adını bir türlü koyamadığımız ve çözemediğimiz bir şey olduğu hissi açlığımı körüklüyordu.

"Daha" dedim soluk soluğa. Kendim kadar onun da zevk almasına ihtiyacım vardı.

"Her zaman" diye mırıldandı, tenime değen dudakları şeytani bir gülümseyişle kıvrıldı.

Huzursuz bir homurtu çıkardım. "Aletini içimde istiyorum."

"İstemelisin zaten." Dili diğer meme ucumun etrafında dolanıp minik darbeler kondurarak, emilmek için yanıp tutu-

şur hale getirene kadar uyardı onu. "Arzuladığın şey *ben* olmalıyım, meleğim, orgazm değil. *Benim* bedenim, *benim* ellerim olmalı. Ta ki tenim tenine değmeden gelemez olana dek."

Çılgınca onayladım başımı sallayarak; konuşamayacak kadar kurumuştu ağzım. Ona duyduğum açlık kurulmuş bir yay gibiydi içimde ve Gideon'ın başparmağının klitorisimin üzerinde çizdiği her daireyle ve parmaklarının her hamlesiyle biraz daha artıyordu. P.E.A'yı, güvenilir Pilli Erkek Arkadaşımı düşündüm ve fark ettim ki Gideon o an bana dokunmayı bırakacak olsa hiçbir şey sağlayamazdı gelmemi. Tutkuyla istediğim oydu gerçekten ve onun arzusuydu arzumu ateşleyen.

Uyluklarım titremeye başladı. "G-geliyorum."

Ağzı ağzımı buldu, güzel dudakları yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. Eşiği aşmamı sağlayan şey, Gideon'ın öpücüğündeki aşk oldu. Bağırıp sarsılarak hızlı ve sert bir orgazm yaşadım. İniltim uzun ve titrekti, bedenim şiddetle titriyordu. Sırtını kavramak için ellerimi ceketinin altına sokarak onu kendime çektim ve o yıkıcı zevk dalgası yatışana dek ağzımı ağzından ayırmadım.

Parmaklarını yalayarak tadıma baktı ve mırıldandı: "Söyle, ne düşünüyorsun şu anda?"

Deli gibi atan yüreğimi yavaşlatmak için bilinçli bir çaba harcadım. "Bir şey düşünmüyorum. Yalnızca sana bakmak istiyorum."

"Her zaman bakmıyorsun ama. Bazen kapatıyorsun gözlerini."

"Çünkü sevişirken konuşmayı seviyorsun ve sesin de çok seksi." Çektiğim acıları anımsayarak zorlukla yutkundum. "Sesini dinlemeye bayılıyorum, Gideon. Sana, senin bana verdiğin kadar çok zevk verdiğimi bilmeye ihtiyacım var."

"Al beni ağzına şimdi" diye fısıldadı. "Senin için gelmemi sağla."

Soluksuz bir telaşla yataktan aşağı kaydım, ellerim heves-le uzandı fermuarına. Sertleşip kalınlaşmıştı, ereksiyon halindeki aleti pantolonunu zorluyordu. Gömleğinin ucunu kaldırıp *boxer*'ını aşağıya çekerek onu özgür bıraktım. Kalın ve uzun aleti bütün ağırlığıyla düştü elime, ucu daha şimdiden nemlenmişti. Kendini kontrol edişinden, beni tatmin etmek için kendi iştahını dizginleyişinden mutluluk duyarak, aslında ne kadar heyecanlandığının kanıtı olan ıslaklığı yaladım.

Ağzımı açıp pürüzsüz başını alırken gözlerim onun üstündeydi. Aldığı sert solukla dudaklarının aralandığını ve zevkten sarhoş oluyormuş gibi gözkapaklarının ağırlaştığını gördüm.

"Eva." Yarı kapalı gözlerle bakışı yüzümü yakıyordu. "Ah... Evet. Öyle. Tanrım, bayılıyorum senin ağzına."

Övgüleri daha da kışkırttı beni. Alabildiğim kadar derine aldım onu. Ona bunu yapmaya bayılıyordum; o kendine has tadına ve kokusuna bayılıyordum. Dudaklarımı aleti boyunca bir baştan bir başa hareket ettirerek nazikçe emdim onu. Tapınır gibi. Onun cinsel kudretine duyduğum bu hayranlıkta yanlış bir şey olduğunu da düşünmüyordum – buna hakkım vardı.

"Bayılıyorsun buna" dedi boğuk bir sesle ve kafamı avuçlamak için ellerini saçlarımın arasına daldırdı. "Benim sevdiğim kadar seviyorsun."

"Daha çok. Bunu saatlerce yapmak istiyorum. Tekrar tekrar getirmek istiyorum seni."

Bir hırıltıyla yükselip alçaldı göğsü. "Gelirim de. Sana doyamıyorum."

Zonklayan bir damarı dilimin ucuyla ta başına kadar takip ettim ve sonra onu yeniden ağzıma aldım. Biraz daha alçalarak topuklarımın üstüne oturdum ve boynumu arkaya büküp ellerimi dizlerime koyarak kendimi ona sundum.

Gideon, yukarıdan şehvet ve şefkatle ışıldayan gözlerle bana bakıyordu.

"Durma." Bacaklarını biraz daha araladı. Aletini gırtlağımın arkasına doğru kaydırdı ve dilimin üstünde zevk suyundan kaygan bir iz bırakarak geri çekti. Yoğun lezzetinin tadını çıkararak yutkundum.

İnleyerek elleriyle çenemi kavradı. "Durma, meleğim. Kurutana kadar em beni."

Emerken yanaklarım içeri çekiliyordu. Bir ritim yakalamıştık, *bizim* ritmimizdi bu, yüreklerimizin, soluklarımızın ve zevke koşuşumuzun ortak ritmiydi. Fazla düşünmekten başımızı derde soktuğumuz çok oluyordu ama vücutlarımız asla yanılmıyordu. Ellerimiz birbirimizin üstündeyken ikimiz de tam olmamız gereken yerde, tam olmamız gereken kişiyle birlikte olduğumuzu biliyorduk.

"Çok güzel." Dişlerini gürültüyle gıcırdattı. "Ah Tanrım, getireceksin beni."

Aleti ağzımın içinde şişti. Saçlarımı kavrayıp çekmeye ve sarsılarak gelmeye başladı.

Ben yutuyordum, Gideon küfürler savuruyordu. Yoğun, sıcak dalgalar halinde boşalıyor, sanki bütün gece gelmemiş gibi ağzımı dolduruyordu. Bittiğinde soluk soluğaydım ve titriyordum. Beni ayağa kaldırdı ve yan yana yatağa devrildik. Ciğerleri körük gibi inip kalkıyordu, beni kendine çeken elleri hoyrattı.

"Sana kahve getirirken bu yoktu aklımda." Hızlı ve hoyrat bir öpücük kondurdu alnıma. "Bir şikâyetim yok elbette."

Ona iyice sokuldum, yeniden kollarımda olduğu için mutluluktan öte hisler içindeydim. "Hadi bugün işi kırıp kaybettiğimiz zamanın acısını çıkaralım."

Kahkahası orgazmdan boğuklaşmıştı. Parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırıp oradan nazikçe koluma kaydırarak bir süre sarıldı bana.

"İçimi parçalıyordu" dedi alçak sesle. "Seni öyle kırgın ve öfkeli görmek... Acı çekmene ve benden uzaklaşmana neden

olduğumu bilmek içimi parçalıyordu. Yaşananlar ikimiz için de cehennem azabıydı ama senin şüpheli durumuna düşmeni göze alamazdım."

Gerildim. Bu olasılığı hiç düşünmemiştim. Gideon'ın cinayeti işleme nedeninin ben olduğum iddia edilebilirdi. Ve onun işlediği suçtan haberdar olduğum da varsayılabilirdi. Konuyla ilgili en ufak bir fikrimin olmaması değildi beni koruyan tek şey; nerede olduğuma dair bir tanığım olmasını da garantiye almıştı Gideon. Her zamanki gibi beni korumuştu – ne pahasına olursa olsun.

Geri çekildi. "Çantana faturasız hatlı bir telefon koydum. İçinde, seni Angus'a ulaştıracak bir numara kayıtlı. Herhangi bir şey için bana ulaşman gerekirse o şekilde ulaşabilirsin."

Yumruklarımı sıktım – erkek arkadaşıma şoförü aracılığıyla ulaşmak zorundaydım. "Hiç hoşlanmadım bundan."

"Ben de. Sana dönüş yolumu açmak bir numaralı önceliğim."

"Angus'ı işe karıştırman onu tehlikeye atmıyor mu?"

"Eski bir MI6 ajanı o. Gizli telefon görüşmeleri filan onun için çocuk oyuncağı." Bir an durakladıktan sonra devam etti: "Sonra söylemedi deme, Eva: Bu telefonla seni izleyebilirim ve bunu yapacağım."

"*Ne?*" Yataktan dışarı süzülüp ayağa kalktım. Düşüncelerim MI6 ile –İngiliz gizli servisiyle!– telefonumun izinin sürülmesi arasında kararsız bir şekilde gidip geliyordu. "Hayatta olmaz."

O da ayağa kalktı. "Eğer seninle olamayacak ve seninle konuşamayacaksam, hiç değilse nerede olduğunu bilmem lazım."

"Böyle şeyler yapma, Gideon."

Yüzü sakindi. "Sana hiç söylemeyebilirdim."

"Ciddi misin?" Öfke içinde dolaba doğru yürüyüp bir sabahlık aldım. "Saçma bir şey yapmadan önce karşısındakini uyar-

mış olması insanı mazur göstermez diyen sen değil miydin?"

"Bu kadar üstüme gelme."

Ona öfkeyle bakarak kırmızı ipek sabahlığımı sırtıma geçirdim ve kuşağını çekiştirerek düğümledim. "Gelirim. Senin beni takip ettirmekten hoşlanan bir kontrol manyağı olduğunu düşünüyorum."

Kollarını kavuşturdu. "Senin canını korumaktan hoşlanıyorum."

Donup kaldım. Bir an sonra, beynim son birkaç haftanın olaylarını geri sarıp bir kez daha gözden geçirmişti – bu kez resme Nathan'ı da ekleyerek. Ve birden her şey yerine oturmuştu: Gideon'ın ben bir sabah işe yürüyerek gitmeye kalkınca çıldırması, Angus'ın her gün sürekli olarak peşimde dolaşması, Gideon'ın bindiğim asansöre el koyduğu sıradaki öfkesi...

Pisliğin teki gibi davrandığı için ondan neredeyse nefret ettiğim bütün o zamanlarda meğer bütün düşündüğü beni Nathan'dan korumakmış.

Dizlerimin bağı çözüldü ve pek de zarif olmayan bir şekilde yere çöktüm.

"Eva."

"Bir dakika izin ver bana." Ayrı olduğumuz sırada işin büyük kısmını çözmüştüm ben aslında. Gideon'ın, Nathan'ın elinde beni taciz ve tecavüze uğrarken gösteren fotoğraflarla salına salına ofisine gelip sonra da aynı şekilde çıkıp gitmesine asla izin vermeyeceğini idrak etmiştim. Brett Kline'ın bütün yaptığı beni *öpmekken* Gideon onu fena halde dövmüştü. Nathan'sa bana yıllar boyunca defalarca *tecavüz* etmiş ve bunu fotoğraf ve videolarla kayda geçirmişti. Gideon'ın Nathan'la ilk karşılaşmasının şiddet içermemiş olması mümkün değildi.

Nathan, Crossfire Binası'na benim Gideon'ı ofisinde yeni duş almış halde ve gömleğinin kol ağzında kırmızı bir le-

keyle bulduğum gün gelmiş olmalıydı. Benim başta ruj sandığım şey de Nathan'ın kanıydı. Gideon'ın ofisindeki kanepe ve minderler de Corinne'le öğle kaçamağı yaptığı için değil, Nathan'la kavga ettiği için dağılmıştı.

Kaşları öfkeyle çatılmış bir halde önümde yere çömeldi. "Kahretsin. Senin işlerine bu kadar burnumu sokmayı *istediğimi* mi sanıyorsun? Yaptıklarımı mazur gösterecek koşullar vardı. Bağımsızlığınla seni güvende tutmak arasında bir denge kurmaya çalıştığım için beni biraz takdir et hiç değilse."

Vay be. Geriye dönüp bakmak yalnızca olup biten her şeyi gün gibi aydınlatmamıştı; enseme bir tokat patlatıp aklımı da başıma getirmişti. "Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Bu" –sabırsız bir hareketle kendini işaret etti– "yalnızca kahrolası bir kabuk. Beni hareket geçiren şey *sensin*, Eva. Bunu anlayabiliyor musun? Varım yoğum sensin benim. Sana bir şey olacak olsa ben de ölürüm. Seni güvende tutmak, nefsi müdafaa benim için! Kendin için değilse bile benim için katlanmaya çalış buna."

Bir anda üstüne atlayarak dengesini bozdum ve sırtüstü devirdim onu. Yüreğim deliler gibi atıp kanımın akışı kulaklarımı uğuldatırken şiddetle öptüm dudaklarını.

"Seni korkutmak istemem" diye mırıldandım çılgın öpücüklerin arasında, "ama fena abayı yakmışsın sen bana."

Bir iniltiyle sıkıca sarıldı bana. "Anlaştık mı yani?"

Yüzümü buruşturdum. "Telefon hariç olabilir. Cep telefonumu izlemek biraz sapıkça. Ciddiyim. Hiç hoş değil."

"Geçici bir süre için."

"Biliyorum ama..."

Eliyle ağzımı kapattı. "Çantana *benim* telefonumu nasıl izleyebileceğinle ilgili talimatları koydum."

Bu haber karşısında dilim tutulmuştu.

Gideon pis pis güldü. "Öbür taraftan bakınca çok da kötü gelmedi galiba bu fikir."

"Kes sesini." Üzerinden kalkıp omzuna bir şaplak indirdim. "İlişkimiz tamamen sağlıksız."

"Ben 'seçici sapkınlık' terimini tercih ediyorum. Ama bu aramızda kalacak."

Hissettiğim sıcaklık akıp gitti ve yerini ilişkimizi herkesten gizlemekte olduğumuzu hatırlamanın neden olduğu panik duygusu aldı. Onu bir daha ne zaman görebilecektim? Günler sonra mı? Hayatımın şu son birkaç haftasını tekrar yaşayamazdım. Uzunca bir süreyi onsuz geçirmenin düşüncesi bile hasta ediyordu beni.

Boğazımda bir yumruyla zar zor yutkunarak sordum: "Bir daha ne zaman beraber olabileceğiz?"

"Bu gece. *Eva.*" Güzel gözleri kederliydi. "Yüzündeki o ifadeye dayanamıyorum."

"Yalnızca yanımda ol" diye fısıldadım, gözlerim yine yanmaya başlamıştı. "Sana ihtiyacım var."

Gideon'ın parmak uçları hafifçe okşadı yanağımı. "Sen hep yanımdaydın. Her zaman. Seni düşünmeden geçen bir saniyem bile olmadı. Seninim ben, Eva. Nerede olursam olayım, ne yaparsam yapayım, sana aidim."

Ona doğru yaslanarak dokunuşunun içime işlemesine ve içimdeki ürpertiyi def etmesine izin verdim. "Corinne olayı bitsin yalnız artık. Daha fazla dayanamıyorum."

"Bitsin" diyerek onaylaması şaşırttı beni. "Ona söyledim zaten. Arkadaş olabileceğimizi ummuştum ama o aramızda eskiden olan şeyi istiyor, bense seni istiyorum."

"Nathan'ın öldüğü gece... nerede olduğunla ilgili tanığın Corinne'di." Daha fazlasını söylemeye dilim varmadı. O saatleri Corinne'le ne yaparak geçirdiğini düşünmek acı veriyordu.

"Hayır, mutfakta çıkan yangındı tanığım. Neredeyse bütün gece New York itfaiyesiyle, sigorta şirketiyle ve yemek servisi için acil düzenlemeler yapmakla uğraştım. Corinne bunların bir kısmında yanımdaydı ve o ayrıldıktan sonra da

nerede olduğum konusunda ifade verebilecek çok sayıda çalışan vardı etrafımda."

Yüzüm, hissettiğim rahatlamayı açık etmiş olmalı, çünkü Gideon'ın bakışları yumuşadı ve şimdiye dek çok kez görmüş olduğum o pişmanlık ifadesine büründü.

Ayağa kalktı ve benim kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Yeni komşun seni geç bir akşam yemeğine davet etmek istiyor. Saat sekiz diyelim. Anahtarı –ve çatı katının anahtarını– anahtarlığında bulabilirsin."

Elini tuttum ve alaycı bir yanıtla ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım. "Yeni komşum fena halde seksi. Acaba ilk yemekte verir mi, onu merak ediyorum."

Karşılık olarak yüzüne yerleşen gülümseme öyle muzırdı ki heyecan dozum anında arttı. "Bence bu gece malı götürme olasılığın hayli yüksek."

Oyuncu bir tavırla iç geçirdim. "Ne kadar romantik!"

"İstediğin romantik bir şeylerse onu da veririm sana." Beni kendisine çekti Gideon ve hiç zorlanmadan geriye doğru eğdi.

Kalçamdan ayak bileğime kadar ona yaslanmış ve savunmasız bir eğimle geriye doğru bükülmüş halde, sabahlığımın açıldığını ve göğsümün ortaya çıktığını hissettim. Hassas cinsel organım onun sert uyluğuna dayanana dek beni arkaya yatırmaya devam etti; bu şekilde her ikimizin ağırlığını da taşırken sergilediği bedensel gücün tamamen farkında olmamak elimde değildi.

İşte bu kadar kolay baştan çıkarıyordu beni. Saatlerce zevk almış ve daha az önce bir kez daha orgazm olmuş olmama rağmen, onun becerisi, gücü, kendinden emin hali, kendine ve bana olan hâkimiyeti karşısında bir kez daha uyarılmıştım ve bedenim yine hazırdı ona.

Dudaklarımı yalayarak yavaş bir hareketle bacağına sürttüm kendimi. Hırıltılı bir ses çıkararak meme ucumu ağzının ıslak sıcaklığıyla sardı ve sertleşen başını diliyle okşamaya

başladı. Zahmetsizce tutuyordu beni, zahmetsizce baştan çıkarıyordu ve zahmetsizce alıyordu aklımı başımdan.

Gözlerimi kapattım ve inleyerek teslim oldum.

Sıcak ve nemli hava yüzünden ince bir keten elbise seçtim kendime ve sarı saçlarımı atkuyruğu yaptım. Aksesuvar olarak bir çift küçük altın halka küpe taktım ve makyajımı da hafif tuttum.

Her şey değişmişti. Gideon'la yeniden beraberdik. Artık içinde Nathan Barker olmayan bir dünyada yaşıyordum. Asla bir köşeyi dönüp onunla burun buruna gelmeyecektim. Asla beklenmedik bir anda kapımda belirmeyecekti. Gideon'ın geçmişimle ilgili bir şeyler öğrenip benden uzaklaşacağından endişelenmem de gerekmiyordu artık. Her şeyi biliyordu ve beni yine de istiyordu.

Ama bu yeni gerçekliğin getirdiği taze huzur, Gideon için duyduğum korkuyla gölgeleniyordu – onun başının kanunla derde girmeyeceğinden emin olmaya ihtiyacım vardı. Nasıl olacaktı da gerçekten *işlemiş olduğu* bir suçla ilgili masumiyeti kesin olarak ispatlanacaktı? Sonsuza dek, yaptıklarının bir gün gelip başımıza dert olacağı korkusuyla mı yaşayacaktık? Ve bu olay *bizi* nasıl değiştirmişti? Çünkü eskiden olduğumuz gibi olmanın yolu yoktu artık. Bu kadar büyük bir olaydan sonra mümkün değildi bu.

İşe gitmek için odamdan çıktım; ülkenin sayılı reklam şirketlerinden biri olan Waters Field & Leaman'daki işimin önümüzdeki saatler boyunca bana sağlayacağı oyalanma için sabırsızlanıyordum. Çantamı kahvaltı tezgâhından almaya gittiğimde Cary'yi mutfakta buldum. Belli ki o da geceyi benim gibi M'si büyük bir Meşguliyet içinde geçirmişti.

Cary tezgâha yaslanmış ve elleriyle kenara tutunmuştu, erkek arkadaşı Trey ise yüzünü avuçlarının arasına almış

tutkuyla öpüyordu onu. Trey, üstündeki kot pantolon ve tişörtle tamamen giyinik durumdaydı ama Cary'nin üstünde yalnızca dar kalçasından düştü düşecek gibi duran seksi bir gri eşofman altı vardı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve odada yalnız olmadıklarını fark edemeyecek kadar kaptırmışlardı kendilerini.

Böyle bakmak ayıptı aslında ama kendime engel olamadım. Birincisi, iki seksi adamın öpüşmesini her zaman büyüleyici bulmuşumdur. İkincisi de, Cary'nin duruşu çok manidar gelmişti bana. Yakışıklı yüzünde son derece savunmasız bir ifade olsa da sevdiği adam yerine tezgâha tutunuyor olması arada hâlâ kapatamadığı bir mesafe olduğunu açık ediyordu.

Çantamı alıp parmaklarımın ucuna basarak olabildiğince sessizce çıktım evden.

İşe vardığımda tamamen erimiş olmayı istemediğim için yürümek yerine bir taksi çevirdim. Arka koltuktan, Gideon'ın Crossfire Binası'nın görüntüye girişini seyrettim. Hem Cross Holding hem de Waters Field & Leaman, bu parlak ve göze çarpan kulede yer alıyordu.

Müşteri temsilcisi Mark Garrity'ye asistanlık yapmak, tam hayallerimdeki işti. Sahip olduğum bağlantı ve varlıkları dikkate alan kimileri –yani üvey babam, finans devi Richard Stanton– neden böyle bir başlangıç pozisyonunu kabul ettiğimi anlayamasa da ben en alttan başlayıp yukarı tırmanacağım için kendimle gerçekten gurur duyuyordum. Mark, hem teoride hem pratikte harika bir patrondu, yani hem bana anlattıklarından hem de kendi yaptıklarımdan bir sürü şey öğreniyordum.

Taksi köşeyi döndü ve çok iyi tanıdığım bir siyah Bentley'nin hemen arkasında durdu. Arabayı görünce bir an yüreğim hopladı; Gideon yakınlarda olmalıydı.

Taksi şoförüne parayı ödedim ve arabanın serinliğinden çı-

kıp sabahın hamam gibi sıcak havasına adım attım. Gideon'ı bir an olsun görebilmek umuduyla gözlerim Bentley'ye perçinlenmişti. Bu fikrin beni bu kadar heyecanlandırıyor olması çılgıncaydı, hele de bütün geceyi onun şahane çıplak bedeniyle alt alta üst üste geçirdiğim düşünülürse.

Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle, Crossfire'ın bakır çerçeveli döner kapılarından geçerek devasa lobiye girdim. Eğer bir bina bir adamı temsil edebilirse Crossfire da Gideon'u temsil ediyordu işte. Mermer zemin ve duvarlar buram buram güç ve zenginlik kokarken, kobalt rengi cam dış yüzey Gideon'ın takım elbiseleri gibi çarpıcıydı. Bir bütün olarak, Crossfire zarif, seksi, gizemli ve tehlikeliydi – tıpkı onu yaratan adam gibi. Burada çalışmaya bayılıyordum.

Güvenlik turnikelerinden geçtim ve asansörle yirminci kata çıktım. Asansörden inince, masasında oturan Megumi'yi –resepsiyon görevlisini– gördüm. Bir düğmeye basarak cam güvenlik kapılarını açtı bana ve ben yaklaşırken ayağa kalktı.

"Selam" dedi; siyah kumaş pantolonu ve altın sarısı ipek bluzuyla çok şık görünüyordu. Koyu renk, çekik gözleri heyecanla ışıldıyordu ve güzel dudakları cüretkâr bir kırmızıya boyanmıştı. "Cumartesi akşamı ne yapıyorsun diye soracaktım sana."

"Şey..." Gideon'la zaman geçirmek istiyordum ama bunun olacağının bir garantisi yoktu. "Bilmiyorum. Henüz bir planım yok. Neden?"

"Michael'ın arkadaşlarından biri evleniyor ve cumartesi günü bekârlığa veda partisi yapıyorlar. Evde otururbut kafayı yerim."

"Michael, şu ev arkadaşının sana ayarladığı çocuk mu?"

"Evet." Megumi'nin yüzü bir an için aydınlanıp sonra hemen düştü. "Gerçekten hoşlanıyorum ondan ve sanırım o da benden hoşlanıyor, ama..."

"Ama ne?" diye sordum devam etmesi için.

Tek omzunu silker gibi beceriksiz bir hareket yaptı ve bakışlarını kaçırdı. "Bağlanma fobisi var. Benden hoşlanıyor biliyorum ama sürekli aramızda ciddi bir şey olmadığını, yalnızca eğlendiğimizi söyleyip duruyor. Ama birlikte çok zaman geçiriyoruz" dedi itiraz edercesine. "Benimle daha fazla birlikte olabilmek için hayatının düzenini değiştirdiği kesin. Sadece fiziksel olarak birlikte olmaktan da bahsetmiyorum."

Dudaklarım kederle büzüldü. Bu tipleri bilirdim. O tür ilişkileri bitirmek zordu. Çelişkili sinyaller, ilişkinin dram ve adrenalin seviyesini yüksek tutar, adamın risk almaya razı olması durumunda her şeyin şahane olması olasılığı da insanın bırakıp gitmesini zorlaştırırdı. Ele geçmez olanı ele geçirmeyi hangi kız istemezdi ki?

"Cumartesi bana uyar" dedim; ona destek olmak istiyordum. "Ne geçiyor aklından?"

"İçmek, dans etmek, coşmak." Megumi'nin gülüşü geri gelmişti. "Belki derdini unutturacak seksi bir herif buluruz sana da."

"Şey..." Eyvah. Sıkıntı. "Ben gayet iyiyim aslına bakarsan."

Tek kaşını kaldırarak baktı bana. "Yorgun görünüyorsun."

Bütün geceyi Gideon Cross tarafından yatağıma mıhlanarak geçirdim de... "Dün akşam zorlu bir Krav Maga dersim vardı."

"Ne? Neyse, boş ver. Her halükârda, etrafta ne var ne yok diye bakınmanın zararı yok, değil mi?"

Çantamın sapını omzumda yukarı çektim. "Dert unutturacak herif filan istemem" diye direttim.

"Canım" ellerini biçimli kalçasının yanlarına koyarak devam etti, "ben yalnızca yeni birileriyle tanışma fikrine açık olmanı öneriyorum. İkinci bir Gideon Cross bulmanın zor olduğunu ben de biliyorum ama inan bana, böyle durumlarda en iyi intikam, kendi yoluna devam etmektir."

Söylediği şey gülümsetti beni. "Önyargılı olmamaya çalışa-

cağım" dedim bir orta yol bulmak için.

Megumi'nin masasındaki telefon çaldı ve ben de ona el sallayarak odacığıma gitmek için koridora doğru yöneldim. Fena halde sahipliyken bekâr bir kadını oynamanın gerektirdikleri hakkında oturup düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Gideon benimse ben de onundum. Başka birine ait olmayı hayal bile edemiyordum.

Tam bu cumartesi işini Gideon'a nasıl açacağım konusunu kafamda şekillendirmeye başlamıştım ki Megumi arkamdan seslendi. Geri döndüm.

"Hatta senin için bir telefon var, bekletiyorum" dedi. "Ve umarım şahsi bir konudur, çünkü herifin sesi acayip seksi. S-E-K-S çikolataya sarılıp kremayla kaplansa böyle bir şey olurdu herhalde."

Gergin bir heyecanla diken diken oldu tüylerim. "Adını verdi mi?"

"Evet. Brett Kline."

4

Masama ulaşıp koltuğuma yığıldım. Yalnızca Brett'le konuşma fikri bile avuçlarımın terlemesine yetmişti. Kendimi onun sesini duymaktan alacağım elektriğe ve bunu takip edecek olan suçluluk duygusuna hazırlamaya çalışıyordum. Aslında ne onu geri istiyordum ne de onunla birlikte olmayı. Sadece ortak bir tarihimiz vardı ve bir de tamamen hormonal düzeyde bir cinsel çekim. Bunu durdurmak elimde değildi ama bu konuda bir şey yapmaya da hiç niyetim yoktu.

Çantamı ve yürüyüş ayakkabılarımın olduğu torbayı masamın çekmecelerinden birine koyarken Gideon'la olan fotoğraflarımızdan oluşan, çerçeveli kolajı okşadım bakışlarımla. Her zaman aklımda olmak için vermişti bunu bana – sanki bir an olsun aklımdan çıkıyormuş gibi. Rüyalarımda bile onu görüyordum ben.

Telefonum çaldı. Resepsiyondan bağlanan telefondu. Brett vazgeçmemişti. Ona işte olduğumu ve uygunsuz şahsi konuşmalar için müsait olmadığımı hissettirmek için iyice resmi bir tavırla açtım telefonu, "Mark Garrity'nin ofisi, ben Eva Tramell."

"Eva. Nihayet yakaladım seni. Ben Brett."

Çikolataya sarılmış S-E-K-S'e benzeyen o sesi içime çekerken gözlerim kapandı. Şarkı söylerken olduğundan bile daha seksi geliyordu kulağa – ki grubu Six-Ninths'a şöhretin ka-

pılarını aralayan da onun seksi sesi olmuştu. Gideon'ın üvey babası Christopher Vidal Sr.'ın kurduğu ama anlaşılmaz bir nedenle çoğunluk hissesi Gideon'ın elinde olan müzik şirketi Vidal Yapım'la anlaşma imzalamışlardı bu yakınlarda.

Gel de dünyanın küçük olduğuna inanma.

"Selam" dedim. "Turne nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz. Hâlâ aklım almıyor bütün bunları."

"Uzun zamandır istediğiniz, üstelik çok da hak ettiğiniz bir şey bu. Keyfini çıkarın."

"Teşekkürler." Bir süre konuşmadı ve ben de o süre zarfında onu gözümün önüne getirmeye çalıştım. Son gördüğümde, dik dik şekil verilmiş ve uçları platin rengine boyanmış saçları ve bana duyduğu arzunun gizemli ateşine bürünmüş zümrüt yeşili gözleriyle şahane görünüyordu. Uzun boyluydu, sürekli hareket halinde olmaktan ve *rock* yıldızı olmanın gerekleri yüzünden çok formda olan vücudu hantallığa kaçmadan kaslıydı. Bronz teni dövmelerle kaplıydı ve eskiden aletinin içimde daha da sertleşmesini istediğim zamanlarda emdiğim meme uçlarında *piercing*'ler vardı...

Ama Gideon'ın eline su dökemezdi. Ben de her normal kadın gibi Brett'e hayran olabilirdim ama Gideon bambaşka bir şeydi.

"Dinle" dedi Brett, "biliyorum çalışıyorsun, o yüzden çok zamanını almak istemiyorum. New York'a geri geliyorum ve seni görmek istiyorum."

Bir ayağımı diğerinin üstüne attım masanın altında. "Hiç iyi bir fikir gibi gelmiyor bu bana."

"Times Meydanı'nda 'Golden' için çektiğimiz klibin tanıtımını yapacağız" diye devam etti. "Orada, yanımda olmanı istiyorum."

"Orada, yanında... Hadi ya." Alnımı ovuşturdum. İstediği şey karşısında bir an için iyice dağılarak bu konu yerine, yüzümü ovaladığım zamanlar annemin cildim kırışacak di-

ye nasıl kızıp söylendiğini düşünmeyi seçtim. "Teklifin gerçekten gururumu okşadı ama bir şeyden emin olmam lazım – benimle yalnızca arkadaş olarak kalmaya razı mısın?"

"Tabii ki değilim." Bir kahkaha attı. "Sevgilin yok artık, Altın Kız. Cross'un kaybı benim kazancımdır."

Kahretsin. Gideon'la Corinne'in sözde yeniden bir araya gelişleriyle ilgili ilk fotoğrafların dedikodu sütunlarına düşmesinin üzerinden neredeyse üç hafta geçmişti. Herkes benim artık bir başkasını bulup hayatıma devam etme vaktimin geldiğine karar vermişti anlaşılan. "O iş o kadar basit değil. Yeni bir ilişkiye hazır değilim, Brett."

"Sana yalnızca bir akşam çıkalım diyorum, hayatını bana ada demiyorum ki."

"Gerçekten, Brett..."

"Orada olmak zorundasın, Eva." Sesini alçaltıp beni her seferinde yatağa atmasına neden olan o baştan çıkarıcı tınıyla konuşmaya başladı. "Bu senin şarkın. Hayır diye bir yanıt kabul etmiyorum."

"Etmek zorundasın."

"Gelmezsen çok kıracaksın beni" dedi alçak sesle. "Laf olsun diye söylemiyorum bunu. Ancak öyle olur diyorsan arkadaş olarak da gitmeye razıyım ama senin orada olmana ihtiyacım var."

Derin derin iç geçirdim ve başımı masama doğru eğdim. "Seni boş yere ümitlendirmek istemiyorum." *Ve Gideon'ın tepesini attırmayı da...*

"Bunu bir arkadaşın diğerine yaptığı bir iyilik olarak kabul edeceğime söz veriyorum."

Ya, *kesin* öyle yaparsın. Yanıt vermedim.

Vazgeçmiyordu. Belki de hiç vazgeçmeyecekti. "Tamam mı?" diye üsteledi.

Dirseğimin dibinde bir fincan kahve belirdi ve kafamı kaldırınca Mark'ın arkamda durduğunu gördüm. "Tamam" de-

dim, daha çok işime dönebilmek için razı olmuştum.

"Oleyyy." Sesindeki zafer tınısından, buna bir de havaya sallanan bir yumruğun eşlik etmiş olabileceğini tahmin edebiliyordum. "Perşembe ya da cuma gecesi olabilir; henüz emin değilim. Bana cep numaranı ver ki belli olduğunda sana mesaj atabileyim."

Aceleyle söyledim numaramı. "Tamam mı? Kapatmam lazım."

"İyi çalışmalar, umarım günün iyi geçer" diyerek, ona karşı aceleci ve soğuk davrandığım için kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Her zaman iyi bir adam olmuştu ve harika bir arkadaş da olabilirdi ama ben onu öperek bu şansı elimden kaçırmıştım.

"Sağ ol, Brett... Senin adına gerçekten çok seviniyorum. Hoşça kal." Ahizeyi yerine koydum ve Mark'a gülümsedim. "Günaydın."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, kahverengi gözlerinin üstünde kaşları hafifçe çatılmıştı. Lacivert takım elbisesinin içine taktığı koyu mor kravat siyahi tenine çok yakışmıştı.

"Evet. Kahve için teşekkürler."

"Bir şey değil. İşe başlamaya hazır mısın?"

Güldüm. "Her zaman."

Mark'ta bir tuhaflık olduğunu fark etmem çok uzun sürmedi. Hiç tarzı olmadığı halde dağınık ve huysuzdu. Yabancı dil öğreten bir yazılım için bir kampanya üzerinde çalışıyorduk ama onun aklı başka yerdeydi. Biraz da "yiyecekte doğal üretim-yerel tüketim" kampanyası hakkında konuşmayı önerdim ama o da işe yaramadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum sonunda, ikimizin de iş saatlerinde girmemeye özen gösterdiğimiz dostluk alanına tedirgince kayarak.

İki haftada bir, Mark beni partneri Steven'la birlikte öğ-

le yemeğine davet ettiğinde işi bir kenara bıraksak da, aramızdaki ast-üst ilişkisini korumak konusunda dikkatliydik. Mark'ın üvey babamın zengin biri olduğunu bildiğini düşününce bu tavrını çok takdir ediyordum. İnsanların bana kendi bileğimin hakkıyla kazanmadığım bir şey için saygı göstermesini istemiyordum.

"Ne?" Başını kaldırıp bana baktı ve elini kısa kesilmiş saçlarında gezdirdi. "Affedersin."

Tabletimi kucağıma bıraktım. "Kafanı kurcalayan bir şey var sanki."

Omzunu silkti ve Aeron koltuğunda sağa sola döndü. "Bu pazar Steven'la yedinci yıldönümümüz."

"Şahane." Gülümsedim. Mark ve Steven, hayatım boyunca gördüğüm en istikrarlı ve sevgi dolu çiftti. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Zar zor gülümsedi.

"Dışarı çıkacak mısınız? Rezervasyon yaptınız mı, yoksa bu konuyla benim ilgilenmemi mi istersin?"

Başını iki yana salladı. "Karar vermedim. En iyisinin ne olacağını bilemiyorum."

"Hadi bir beyin fırtınası yapalım. Maalesef benim pek fazla kutlanacak yıldönümüm olmadı ama annem bu konularda olağanüstüdür. Ondan bir iki şey kaptım ben de."

Üç zengin kocaya eşlik etmişliği olan Monica Tramell Barker Mitchell Stanton eğer bir gün para kazanmak zorunda kalsa profesyonel parti organizasyonu işine girebilirdi.

"Baş başa, özel bir şey mi istiyorsun?" diye başladım. "Yoksa dostlar ve ailelerle birlikte bir parti mi istiyorsun? Armağan verir misiniz birbirinize?"

"Evlenmek istiyorum!" deyiverdi birden.

"Haa. Tamam o zaman." Sandalyemde arkama yaslandım. "Romantik hareketler söz konusu olduğunda, bunun eline su dökecek başka bir şey öneremem sana."

Ruhsuz bir kahkaha attı Mark ve hemen ardından peri-

şan bir ifadeyle baktı yüzüme. "Romantik olması lazım. Tanrı biliyor ya, Steven birkaç yıl önce bana teklif ettiğinde her yeri kalpler ve çiçeklere boğmuştu. Arkadaşın göbek adı Drama'dır, biliyorsun. O yüzden iyice abartmıştı."

Şaşkınlıkla kırpıştırdım gözlerimi. "Hayır mı dedin?"

"Henüz olmaz dedim. Ben burada, ajansta yeni yeni kendi ayaklarımın üstünde durmaya başlıyordum, o da gerçekten kârlı birtakım işler almaya başlamıştı ve ıstıraplı bir ayrılığın kırıp döktüklerini topluyorduk hâlâ. Hem yanlış zaman gibi geldi bana hem de evlenmek istemesinin ardında doğru nedenler olduğundan emin olamadım."

"Kimse emin olamaz ki bundan" dedim alçak sesle, ona olduğu kadar kendime de söylemiştim bunu.

"Ama ikimizle ilgili kuşkularım olduğunu düşünmesini de istemiyordum" diye devam etti Mark, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "O yüzden reddedişimin suçunu evlilik kurumunun üstüne attım, tam bir hıyar gibi."

Az daha gülecektim. "Hıyar filan değilsin sen."

"Şu son birkaç yılda, hayır demekte ne kadar haklı olduğum üstüne çok sayıda yorum yaptı."

"Ama sen hayır dememişsin ki. Henüz olmaz demişsin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Tanrım, ne dediğimi bilmiyorum." Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Sesi alçak ve boğuk geliyordu. "Paniğe kapılmıştım. Yirmi dört yaşındaydım. Belki o yaşta böyle bir sorumluluğa hazır olan insanlar vardır ama ben... ben değildim."

"Ama şimdi yirmi sekiz yaşındasın ve hazırsın, öyle mi?"

Gideon'la aynı yaştaydı. Ve bu düşünce beni ürpertti, çünkü ben de Mark'ın hayır dediği yaştaydım ve onu anlayabiliyordum.

"Evet." Başını kaldırarak gözlerimin içine baktı Mark. "Hazırdan da öteyim. Sanki dakikaları sayan bir kronometre

var ve ben her saat biraz daha sabırsızlanıyorum. Ama hayır diyecek diye de korkuyorum. Ya onun için doğru zaman dört yıl öncesiydiyse ve ben o zamanı kaçırdıysam?"

"Biraz basmakalıp olacak biliyorum ama sormazsan asla öğrenemezsin." Gülümseyerek rahatlatmaya çalıştım onu. "Seni seviyor. Hem de çok. Bence olumlu yanıt alma olasılığın bayağı yüksek."

Ona hoş bir hava veren çarpık dişlerini göstererek gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Rezervasyon konusunda da haber bekliyorum senden."

"Eksik olma." Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Sen zor bir ayrılık süreci yaşarken bu konuyu açtığım için üzgünüm."

"Beni dert etme sen. Ben iyiyim."

Mark bir an yüzüme dikkatle baktı, sonra başını salladı.

"Öğle yemeğine var mısın?"

Başımı kaldırıp Will Granger'ın ciddi yüzüne baktım. Will, Waters Field & Leaman'daki en yeni asistandı ve ben de onun ortama alışmasına yardım ediyordum. Favorileri ve siyah, kare çerçeveli gözlükleri ona hafif bir retro hippi havası veriyor, bu hava da ona yakışıyordu. Süper rahat bir tipti Will ve aramız gayet iyiydi. "Tabii ki. Canın ne çekiyor?"

"Makarna ve ekmek. Ve pasta. Belki bir de kumpir."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tamam. Ama sonra karbonhidrat komasına girip de bayılmaya kalkar, masamın üstüne salyalarımı filan akıtırsam Mark'la aramı sen düzeltirsin."

"Sen bir meleksin, Eva. Natalie düşük karbonhidrat diyeti yapıyor ve benim nişasta ya da şeker tüketmeden bir gün daha geçirecek halim kalmadı artık. Eriyip gidiyorum. Şu halime bak."

Anlattıklarına bakılırsa Will'in lise aşkı Natalie'yle olan ilişkisi iyi gidiyordu. Will'in gerekirse Natalie için kendisini ateşe bile atacağından şüphem yoktu ve her ne kadar Will

bazen aşırı ilgisinden tatlı tatlı yakınsa da Natalie de ona iyi bakıyor gibi görünüyordu.

"Anlaştık" dedim birden efkârlanarak. Gideon'dan ayrı olmak işkenceydi benim için. Hele etrafım kendi ilişkilerini bu kadar ciddiye alan arkadaşlarla sarılıyken.

Öğle saati gelip çattı. Will'i beklerken bir yandan da Shawna'ya –Mark'ın "neredeyse-baldızı"na– mesaj atarak cumartesi kızlar gecesi yapsak gelip gelemeyeceğini sordum. Tam gönder düğmesine basmıştım ki masamdaki telefon çaldı.

Hızla açtım: "Mark Garrity'nin ofisi..."

"*Eva*."

Gideon'ın alçak, hırıltılı sesini duyunca içim bir hoş oldu. "Selam, şampiyon."

"İyi olduğumuzu söyle bana."

Altdudağımı ısırdım, göğüs kafesimin içinde yüreğim burkuluyordu. Aramızda olan ve benim de canımı sıkan o huzursuz edici çatlağı o da hissediyor olmalıydı. "İyiyiz. Sana öyle gelmiyor mu? Ters bir şey mi oldu?"

"Hayır." Duraksadı. "Yalnızca bir kez daha duymaya ihtiyacım vardı."

"Dün gece açıkça ifade etmedim mi bunu?" *Sırtını tırmalarken...* "Ya da bu sabah?" *Dizlerimin üstünde...*

"Bunu bir de bana bakmazken söylediğini duymak istedim." Gideon'ın sesi duyularımı okşuyordu. Utançtan ateş basmıştı bir anda.

"Üzgünüm" dedim alçak sesle, kendimi kötü hissederek. "Kadınların seni bir nesneye indirgemelerinden rahatsız olduğunu biliyorum. Hiç değilse ben yapmamalıyım bunu sana."

"Senin arzuladığın şey olmaktan asla yakınmam, Eva. Tanrım." Sesi boğuklaşmıştı. "Bana bakınca gördüklerin hoşuna gittiği için gayet memnunum, çünkü Tanrı biliyor ya ben de sana bakmaya bayılıyorum."

İçimde yükselen özlem dalgasına karşı gözlerimi kapattım.

Şimdi bildiklerimi –yani Gideon için ne kadar önemli olduğumu– bilince daha da zorlaşmıştı ondan uzak durmak. "Seni öyle çok özlüyorum ki. Ve işin tuhafı herkes de senden ayrıldığımı ve artık hayatıma devam etmem gerektiğini düşünüyor."

"Hayır!" O tek sözcük, aramızdaki telefon hattında öyle sert bir şekilde patladı ki yerimden sıçradım. "Kahretsin. Bekle beni, Eva. Ben seni hayatım boyunca bekledim."

Zorlukla yutkundum ve gözlerimi tam zamanında açarak Will'in bana doğru geldiğini gördüm. Sesimi alçalttım. "Benim olduğunu bildiğim sürece sonsuza dek beklerim seni."

"Sonsuza dek sürmeyecek. Elimden geleni yapıyorum. Güven bana."

"Güveniyorum."

Arkadan, Gideon'un bakması gereken başka bir telefonun sesi geldi. "Tam sekizde görüşürüz" dedi Gideon aceleyle.

"Tamam."

Telefonun kapanma sesini duyar duymaz kendimi yalnız hissettim.

"Tıkınmaya hazır mısın?" diye sordu Will, ellerini sabırsızlıkla birbirine sürterek. Megumi öğle yemeğini bağlanma fobisi olan sevgilisiyle yiyeceği için bizimle başka bir sefer takılmaya söz vermişti. Ben, Will ve onun bir saatte yiyebileceği bütün makarnalar baş başa olacaktık.

Karbonhidrat sarhoşluğunun tam da ihtiyaç duyduğum şey olabileceğini düşünerek ayağa kalktım. "Hem de nasıl."

Yemekten dönerken Duane Reade'e uğrayıp sıfır kalorili bir içecek aldım kendime. Saat beş olduğunda, işten sonra bir koşu bandına çıkmam gerektiğinin gayet farkındaydım.

Equinox'a üyeydim ama onun yerine CrossTrainer salonlarından birine gitmeyi istiyordum. Gideon'la aramdaki uçurumu öyle keskin bir biçimde hissediyordum ki. Güzel anıla-

rımız olan bir yerde zaman geçirmek bu hissi azaltmaya yardımcı olurdu belki. Ayrıca bir tür sadakat hissiyle de yapmak istiyordum bunu. Gideon benim erkeğimdi. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek için elimden ne geliyorsa yapacaktım. Bunun benim için anlamı, onu yaptığı her şeyde desteklemekti.

Eve yürüyerek döndüm, sıcaktan eriyip gitsem de umurumda değildi artık, çünkü ne de olsa spor salonunda terleyecektim. Apartmandaki asansör bizim katta durduğunda elimde olmadan bakışlarım benim kapımın yanındaki kapıya kaydı. Gideon'ın bana verdiği anahtarları parmaklarımın arasında çevirip duruyordum. İçeri girip dairesine şöyle bir bakma fikri çekici geliyordu doğrusu. Beşinci Cadde'deki evine benziyor muydu burası acaba? Yoksa tamamen farklı mıydı?

Gideon'ın çatı katı, 1930'lara özgü mimarisi ve eski zamanları çağrıştıran zarafetiyle baş döndürücü bir yerdi. Buram buram zenginlik koktuğu halde insana sıcak gelen, davetkâr bir mekândı. Yabancı ülkelerden gelen üst düzey konuklar kadar küçük çocukları da yakıştırabiliyordum o eve.

Geçici evi nasıl bir yerdi ki? Az mobilya, tablosuz duvarlar ve boş bir mutfak mı? Ne kadar yerleşmişti acaba?

Dairemin önünde dikilip onun kapısına bakarak kendimle mücadele ettim. Ve sonunda, şeytana uymamaya karar verdim. Beni ilk seferinde onun içeri almasını istiyordum.

Oturma odama girerken bir kadın kahkahası duydum. Beyaz kanepemin üstünde Cary'nin yanına kıvrılmış, kucağına koyduğu eliyle onu eşofmanının üzerinden okşamakta olan uzun bacaklı bir sarışın bulmak hiç şaşırtmadı beni. Cary'nin üstü hâlâ çıplaktı, kolunu Tatiana Cherlin'in omzuna dolamış, parmaklarıyla ağır ağır kızın kolunu okşuyordu.

"Selam, bebeğim" dedi gülerek. "İş nasıldı?"

"Her zamanki gibi. Selam, Tatiana."

Tatiana yanıt olarak yalnızca çenesiyle küçük bir hareket

yaptı. Dikkat çekici bir kadındı, ki model olduğu düşünülürse bunda pek şaşılacak bir şey yoktu. Güzelliği bir yana, gördüğüm ilk birkaç seferde ondan pek hoşlanmamıştım ve hâlâ da hoşlanmıyordum. Ama Cary'ye bakınca şu anda Tatiana'nın ona iyi gelebileceğini kabul etmem gerekti.

Vücudundaki morluklar kaybolmuştu ama Nathan'ın ona kurduğu pusuyu –ki bu, beni Gideon'dan ayıran olayları başlatan şey olmuştu– ve ondan yediği acımasız dayağı yeni yeni atlatıyordu.

"Üstümü değiştirip spor salonuna gideceğim" dedim koridora doğru ilerlerken. Arkamdan, Cary'nin Tatiana'ya, "Bir saniye bekle, benim Eva'yla biraz konuşmam lazım" dediğini duydum.

Odama girip çantamı yatağın üstüne attım. Şifoniyerimi karıştırırken Cary kapımda belirdi. "Nasılsın?" diye sordum ona.

"Daha iyi." Zümrüt yeşili gözlerinde muzır bir ışıltı vardı. "Senden n'aber?"

"Daha iyi."

Kollarını çıplak göğsünün üstünde kavuşturdu. "Dün gece seninle işi pişiren her kimdiyse onun sayesinde mi?"

Çekmeceyi kalçamla kapatıp cevabı yapıştırdım: "Yok artık! Ben senin odanda olanları duymuyorum. Nasıl oluyor da sen benim odamda olup bitenleri duyuyorsun?"

Parmağının ucuyla şakağına vurdu. "Seks radarı var bende."

"O da ne demek oluyor? Bende yok mu yani seks radarı?"

"Cross'un o seks maratonlarından biri sırasında senin sigortalarını attırmış olabileceğini düşünüyorum ben daha çok. Herifin dayanıklılığına hâlâ inanamıyorum. Keşke benim yoluma çıksa da biraz da *beni* yorsa."

Spor sutyenimi fırlattım ona.

Gülerek ustaca yakaladı. "Ee? Kimdi dünkü?"

Dudağımı ısırdım, bana acı da olsa her zaman gerçekle-

ri söylediğini bildiğim tek insana yalan söylemek istemiyordum. Ama söylemek zorundaydım. "Crossfire'da çalışan bir adam."

Cary'nin gülümsemesi silindi yüzünden, odaya girerek kapıyı kapattı. "Ve sen de durup dururken herifi eve getirip bütün gece düzüşerek posasını mı çıkarmaya karar verdin? Ben senin Krav Maga dersine gittiğini sanıyordum dün."

"Gittim. O da buralarda oturuyor, dersten sonra karşılaştık. Sonra laf lafı açtı..."

"Endişelenmeli miyim?" diye sordu alçak sesle ve spor sutyenimi bana geri verirken dikkatle yüzüme baktı. "Uzun zamandır böyle rasgele biriyle yatmamıştın."

"Öyle bir şey değil." Gözlerimi Cary'nin gözlerinden kaçırmamak için zorladım kendimi, kaçırırsam bana asla inanmayacağını biliyordum. "Biz onunla... görüşüyoruz. Bu akşam beraber yemek yiyeceğiz."

"Onunla tanışacak mıyım?"

"Elbette. Ama bugün değil. Bugün ben ona gidiyorum."

Dudaklarını büzdü. "Bana söylemediğin bir şey var. Çıkar şu baklayı."

Yan çizmeye çalıştım. "Bu sabah seni mutfakta Trey'le öpüşürken gördüm."

"Peki."

"Aranız iyi galiba?"

"Bir şikâyetim yok."

Eyvah. Cary bir şeyden şüphelendi mi mümkün değil peşini bırakmazdı. Yeniden yan çizmeyi denedim.

"Bugün Brett'le konuştum" dedim olabildiğince normal davranmaya, fazla büyütmemeye çalışarak. "İşten aradı beni. Ve hayır, dün geceki adam o değildi."

Kaşlarını kaldırdı Cary. "Ne istiyormuş?"

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlatıp atarak yüzümde makyaj namına ne kalmışsa yıkamak için banyoya doğru gittim.

"Golden'a çektikleri klibin tanıtımı için New York'a geri geliyormuş. Tanıtıma onunla gitmemi istedi."

"Eva..." diye söze başladı, anne babaların yaramaz çocuklarını uyarmak için kullandıkları o alçak ses tonuyla.

"Senin de gelmeni istiyorum."

Sözlerim onu biraz afallattı. "Gözetmen olarak mı? Kendine güvenemiyor musun?"

Aynadaki yansımasına baktım. "Onunla yeniden birlikte olmaya niyetim yok, Cary. Hatta aslında hiçbir zaman gerçekten birlikte olduğumuz bile söylenemez, yani endişelenmeyi bırak. Orada olmanı istiyorum, çünkü hem eğleneceğini düşünüyorum hem de Brett'i ümitlendirmek istemiyorum. İki arkadaş gibi gitmemize razı oldu ama bu konunun kafasına iyice yerleştiğinden emin olmalıyım. Ona haksızlık etmek istemiyorum."

"Hayır demeliydin."

"Demeye çalıştım."

"Hayır hayırdır, bebeğim. O kadar zor değil."

"Kes artık!" Makyaj temizleme mendiliyle gözümü siliyordum. "Kendimi suçlu hissettiğim için gitmeyi kabul etmiş olmam yeterince kötü zaten! Orada kimi göreceğimi bilmeden o konsere gitmemin komik olacağını düşünen sen değil miydin? Senden laf işitmeye ihtiyacım yok."

Çünkü Gideon'dan yeterince işitecektim nasılsa...

Cary kaşlarını çattı. "Ne varmış kendini suçlu hissedecek?"

"Brett benim yüzümden dayak yedi!"

"Hayıır, sonuçlarını düşünmeden güzel bir kızı öptüğü için dayak yedi o. Senin sahipsiz olamayacağını tahmin etmeliydi. Hem sen niye heyheylendin böyle durup dururken?"

"Brett hakkında nutuk dinlemeye ihtiyacım yok, tamam mı?" İhtiyacım olan şey, Gideon'la ilişkim ve beni kaygılandı-

ran meseleler hakkında Cary'nin fikrini almaktı ama en yakın arkadaşımdan yardım isteyemiyordum. Bu, hayatımda ters giden her şeyi benim için daha da rahatsız edici hale getiriyordu. Kendimi yapayalnız, akıntıya kapılıp sürüklenmiş gibi hissediyordum "Söyledim sana, bir daha o yola girmeye niyetim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Ona gerçeğin söyleyebileceğim kadarını söyledim, çünkü beni yargılamayacağını biliyordum: "Ben hâlâ Gideon'a âşığım."

"Elbette öylesin" diyerek bana hak verdi. "Bana sorarsan, bu ayrılık kesin onu da yiyip bitiriyordur."

Ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Sen olduğun için."

Bu dediğime burun kıvırdı. "Oturup onu beklemelisin demiyorum. Cross'un ne işler karıştırdığının bir önemi yok – kendi etti kendi buldu. Ama başka bir herifin yatağına atlamaya hazır olduğunu da sanmıyorum. Rasgele seks sana göre değil, Eva. Seksin senin için bir anlamı var; o yüzden de önüne gelene vermeye başlayınca kafayı yiyorsun."

"İşe de yaramıyor" diyerek hak verdim ona ve yüzümü temizleme işine geri döndüm. "Klip tanıtımına gelecek misin benimle?"

"Evet, geleceğim."

"Trey ya da Tatiana'yı da getirmek ister misin?"

Başını iki yana sallayarak aynaya doğru döndü ve usta hareketlerle saçlarını düzeltti. "O zaman iki çift gibi oluruz. Ben size yancı olayım daha iyi. Öylesi daha etkili olur."

Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılarak Cary'nin aynadaki yansımasını seyrettim. "Seni seviyorum."

Bana aynadan bir öpücük yolladı. "O zaman kendine dikkat et, bebeğim. Tek istediğim bu."

En sevdiğim ev hediyesi Waterford martini bardaklarıydı. Lüks, eğlence ve kullanışlılığın en doğru bileşimi gibi gelirdi bu bardaklar bana. Waterford kristalinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan ama elmalı martiniye bayılan bir üniversite arkadaşıma almıştım bir takım; bir takım da martini içmeyen ama Waterford'a bayılan anneme. İnsanın aklının almayacağı kadar çok parası olan Gideon Cross gibi bir adama bile rahat rahat verebileceğim bir hediyeydi bu.

Ama kapısını çalarken elimde tuttuğum şey bardak değildi.

Olduğum yerde gergin bir şekilde kıpırdanarak elimle elbisemi düzelttim. Spor salonundan geldikten sonra, Yeni Eva stili saçım ve dumanlı göz makyajım üzerinde bayağı çalışarak iyice süslenip püslenmiştim. Açık pembe rujum bulaşmayan türdendi. Üzerimdeki boyundan bağlı küçük siyah elbisenin dökümlü yakası oldukça açık, sırtıysa daha da açıktı.

Kısa elbisenin epeyce açıkta bıraktığı bacaklarımı açık burunlu Jimmy Choo'larla daha da ortaya çıkarmıştım. İlk randevumuzda kullandığım pırlantalı halka küpeleri ve Gideon'ın bana verdiği yüzüğü takmıştım. Yüzük, birbirine geçen altın halatlar ve onları saran pırlanta çarpılardan oluşan göz alıcı bir parçaydı ve o çarpılar benim çeşitli yönlerime tutunmaya çalışan Gideon'ı simgeliyordu.

Kapı açıldı ve ben, beni karşılayan bu yakışıklı ve müthiş seksi adamın önünde biraz yalpalar gibi oldum. Gideon da duygulanmış olmalıydı. İlk kez gerçek anlamda oturup birlikte zaman geçirdiğimiz o gece kulübünde giymiş olduğu siyah süveteri giymişti o da. Harika duruyordu üstünde – rahatlıkla zarif bir seksiliğin mükemmel bir karışımıydı. Altındaki grafit grisi kumaş pantolonu ve çıplak ayaklarıyla üzerimde yarattığı etki saf, dizginlemez bir arzuydu.

"Tanrım" dedi hırıltılı bir sesle. "Şahane görünüyorsun. Bir dahaki sefere kapıyı açmadan önce uyar beni."

Gülümsedim. "Selam, Gizemli ve Tehlikeli."

5

Gideon bana elini uzatırken dudakları insanın aklını başından alan bir gülümsemeyle kıvrıldı. Parmaklarım avucuna dokunduğunda tutup içeri aldı beni ve kendine doğru çekerek dudaklarını dudaklarıma kondurdu yumuşakça. Kapı arkamdan kapandı ve Gideon uzanıp kilitleyerek dünyayı dışarıda bıraktı.

Süveterinin bir ucunu avucumla yakaladım. "En sevdiğim süveteri giymişsin."

"Biliyorum." Aniden zarif bir şekilde çömeliverdi ve tutmakta olduğu elimi omzuna koydu. "Seni biraz rahat ettirelim, meleğim. Benim tarafımdan düzülmeye hazır hale gelene dek bu topuklulara ihtiyacın olmayacak."

İçim beklentiyle kasıldı. "Ya şimdiden hazırsam?"

"Değilsin. Zamanı geldiğinde anlarsın."

Gideon ayakkabılarımı çıkarırken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktardım. "Anlar mıyım? Nasıl?"

Başını kaldırıp gözlerinin o yoğun mavisiyle baktı bana. Önümde diz çökmüş, ayakkabılarımı çıkarıyordu ama yine de tartışmasız bir şekilde hem kendisine hem de bana hükmeden oydu. "O zaman aletimi içine sokuyor olacağım."

Bu kez başka bir nedenle kıpırdandım olduğum yerde. *Evet, lütfen...*

Doğrularak yeniden tepemden bakmaya başladı bana. Par-

mak uçları yanağımda dolandı. "Torbada ne var?"

"Ah." Bana yaptığı seks büyüsünü silkip attım üstümden. "Ev hediyesi."

Etrafa bakındım. Daire benimkinin aynısıydı. Hoş, rahat ve davetkâr bir havası vardı. Oysa ben en gerekli şeyler dışında neredeyse boş, pek de içinde yaşanıyor gibi durmayan bir yer bekliyordum. Basbayağı bir evdi halbuki burası. Ortamdaki tek ışık kaynağı olan mumların sıcak sarı ışığında mobilyalar çok tanıdık göründü gözüme, çünkü bunlar Gideon'a *ve* bana aittiler.

Öyle afallamıştım ki Gideon'ın çantamı ve ona getirdiğim hediyeyi ellerimden aldığını fark etmedim bile. Çıplak ayaklarla yanından geçtim ve onun kanepesiyle koltuklarını tamamlayan kendi orta masamı ve sehpalarımı gördüm; benim televizyon sehpamın üstünde ona ait ıvır zıvırlar ve ikimizin çerçeveli fotoğrafları vardı; perdeler benimdi, ayaklı lambalar ve abajurlarsa onun.

Duvarda, benim evimde televizyonun asılı olduğu yerde, ona öpücük yollayan devasa bir fotoğrafım –benim ona verdiğim ve Crossfire'daki masasının üstünde duran fotoğrafın çok büyütülmüş bir versiyonu– vardı.

Bütün bunları hazmetmeye çalışarak yavaşça döndüm. Beni daha önce de bir kez böyle şoka uğratmıştı – çatı dairesinde benim yatak odamın aynısını yaratıp bana işler çok gerginleştiğinde kaçabileceğim bir mekân verdiğinde.

"Ne zaman taşındın buraya?" Bayılmıştım. Benim modern geleneksel zevkimle onun eski zaman zarafetinin karışımı tuhaf bir şekilde mükemmel olmuştu. Tam da doğru parçaları kullanarak yarattığı bu mekân tek kelimeyle... *biz*'i anlatıyor gibiydi.

"Cary'nin hastanede olduğu hafta."

Ona baktım. "Ciddi misin?"

Gideon'ın benden uzaklaşmaya, benimle ilişkisini kesmeye

başladığı dönemdi o. Yeniden Corinne'le takılmaya başlamıştı ve ona ulaşmak giderek daha zor olmuştu.

Burayı düzenlemek de onu meşgul etmiş olmalıydı.

"Sana yakın olmam gerekiyordu" dedi dalgın dalgın, torbaya bakarak. "Sana çok çabuk bir şekilde ulaşabileceğimden emin olmalıydım. Nathan'dan önce ulaşabileceğimden."

Bir şok dalgası yayıldı her yanıma. Gideon'ın her geçen gün benden daha da uzaklara savrulduğunu hissettiğim bir dönemde meğer fiziksel olarak ne kadar da yakınımdaymış. Bana göz kulak oluyormuş. "Seni hastaneden aradığımda" –boğazıma kupkuru bir yumru oturmuş gibiydi, zorlukla yutkundum– "yanında biri vardı..."

"Raúl. Taşınma sürecini koordine ediyordu. Sen ve Cary eve dönmeden önce bitirmem gerekiyordu." Başını kaldırıp bana baktı. "Havlu mu, meleğim?" diye sordu, eğlendiğini epeyce belli ederek.

Üzerinde CrossTrainer işlemeleri olan beyaz el havlularını torbadan çıkardı. Spor salonundan satın almıştım onları. O sırada Gideon'ın burada kendine çok sade bir bekâr evi düzmüş olduğunu sanıyordum. Şimdiyse gülünçtüler.

"Affedersin" dedim, daireyle ilgili olarak az önce duyduklarımın etkisinden çıkmaya çalışıyordum hâlâ. "Buranın neye benzeyeceği konusunda kafamda farklı bir fikir vardı."

Havluları elinden almak için uzanınca geri çekti. "Hep düşünerek alırsın hediyeleri. Söylesene ne düşünüyordun bunları alırken?"

"Beni düşünmeni sağlamak istiyordum."

"Her günün her dakikası" diye mırıldandı.

"Daha açık söyleyeyim: Beni – baştan aşağı ateş ve ter içinde, senin için kıvranan beni."

"Hımm... sık sık kurduğum bir fantezi."

Birden, Gideon'ın benim duşakabinimde kendini tatmin edişi geliverdi aklıma. O manzaranın şahaneliğini anlatacak

sözcük bulmak gerçekten imkânsızdı. "Kendini tatmin ederken beni düşünüyor musun?"

"Mastürbasyon yapmıyorum ben."

"Ne? Hadi ama. Bütün erkekler yapar."

Gideon elimi yakalayıp parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni baş döndürücü kokuların yükseldiği mutfağa doğru çekti. "Konuşurken bir yandan da şarap içelim."

"Alkolle kıvama mı getirmeye çalışıyorsun sen beni?"

"Hayır." Beni bırakıp havlu torbasını tezgâhın üstüne koydu. "Senin kalbine giden yolun midenden geçtiğini biliyorum."

Kendi dairemdekilerin aynısı olan bar taburelerinden birine oturdum, onun bana kendimi evimde hissettirmek için bulduğu benzersiz yollar duygulandırıyordu beni. "Kalbime giden yol mu? Yoksa pantolonumun içine giden yol mu?"

Havalansın diye daha önce açmış olduğu şişeden bir kadehe beyaz şarap koyarken gülümsedi. "Pantolon yok ki üstünde."

"Külot da yok ayrıca."

"Dikkatli ol, Eva." Ciddi bir bakış attı Gideon bana. "Yoksa seni bu evdeki düz yüzeylerin her birinde becermeden önce adam gibi baştan çıkarma planımı bozacaksın."

Ağzım kurudu. Kadehimi getirirken öyle bir bakış vardı ki gözlerinde, yanaklarımın kızardığını ve başımın döndüğünü hissettim.

"Senden önce" diye mırıldandı, dudaklarını kadehin kenarına değdirerek, "her duşa girdiğimde yapardım. Saçımı yıkamak gibi bir parçasıydı o da duş rutinimin."

Buna inanırdım işte. Sekse düşkün bir adamdı Gideon. Birlikte olduğumuzda, yatmadan önce becerdiği yetmezmiş gibi sabah uyanınca ilk iş olarak bir kez daha becerirdi beni ve hatta bazen gün içinde hızlı bir kaçamağa zaman ayırdığı bile olurdu.

"Senden sonra, yalnızca bir kere yaptım" diye devam etti. "Onda da yanımdaydın."

Kadehimi dudaklarıma götüren elim havada kaldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

İçkimden bir yudum alarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. "Neden bıraktın? Şu son birkaç hafta... Uzun süre ayrı kaldık."

Belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Sana ayak uydurabilmeyi istiyorsam tek bir damlasını bile ziyan etmemem lazım."

Şarap kadehini bırakıp Gideon'ın omzunu dürttüm. "Sen de iyice seks manyağı yaptın ama beni."

"Seksten hoşlanıyorsun, meleğim" dedi mırıldanır gibi. "Bunun neresi kötü? Açgözlüsün ve doymak bilmiyorsun, ben de buna bayılıyorum. Bir kez içine girdim mi iliğimi kemiğimi kurutacağını bilmek hoşuma gidiyor. Ve sonra bir daha yapmak isteyeceğini."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Şunu bilmeni isterim ki ben ayrı olduğumuz dönemde bir kez bile mastürbasyon yapmadım. Canım istemedi bile, çünkü birlikte değildik."

Dirseğini serin, siyah granite dayayarak tezgâha yaslandı. "Hımm."

"Sen *sen* olduğun için seviyorum seninle düzüşmeyi, yoksa penis düşkünü bir sürtük olduğumdan değil. Bu hoşuna gitmiyorsa, biraz göbek sal ya da duş almayı bırak *filan* istersen." Tabureden indim. "Ya da hayır de, Gideon."

Bütün gün içimde olan o huzursuzluk hissinden uzaklaşmaya çalışarak sert adımlarla oturma odasına doğru yürüdüm.

Gideon'ın kolları arkamdan gelip sardı ve adım atacakken durdurdu beni. "Dur" dedi, beni her zaman azdıran o tanıdık otoriter tonla.

Kıvranarak kurtulmaya çalıştım elinden.

"Şimdi, Eva."

Vazgeçtim, ellerim iki yanıma düşüp elbiseme yapıştı.

"Az önce ne halt olduğunu açıkla" dedi sakince.

Başım önüme düştü ve hiçbir şey demedim, çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Bir anlık bir sessizlikten sonra harekete geçti ve beni kucağına alarak kanepeye taşıdı. Oturdu ve beni de kucağına oturttu. Ona sokuldum.

Çenesi kafamın tepesine yaslanmıştı. "Kavga mı etmek istiyorsun, meleğim?"

"Hayır" diye geveledim.

"İyi. Ben de istemiyorum." Elleri bir aşağı bir yukarı hareket ederek sırtımı okşuyordu. "O halde kavga etmek yerine konuşalım."

Burnumu boynuna bastırdım. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Başını geriye atarak, sokulmak için bana biraz daha yer açtı.

"Ben seks bağımlısı değilim."

"Olsan ne zararı olurdu, onu anlayamıyorum. Tanrı biliyor ya seninle sevişmek hayatta en çok sevdiğim şey. Öyle ki, şayet seninle daha sık ilgilenmemi isteyecek olsan günlük programımda seninle sevişmek için yer açmaya kadar götürürdüm işi."

"Aman Tanrım!" Hafifçe dişledim onu, yumuşacık bir kahkaha attı.

Gideon saçlarımı eline dolayıp çekerek kafamı arkaya yatırdı. Yüzündeki ifade yumuşak ve ciddiydi. "İnanılmaz seks hayatımız değil seni rahatsız eden. Başka bir şey var."

İç geçirerek kabul ettim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece... *keyfim yok*."

Pozisyonumu düzelterek daha da sıkı sarıldı ve sıcaklığına çekti beni. Benim kıvrımlarım onun biçimli hatlarına denk geliyor, bedenlerimiz birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu. "Daireyi beğendin mi?"

"Bayıldım."

"Güzel." Memnuniyeti sesinden okunuyordu. "Elbette ki bir örnek bu... biraz aşırıya kaçılmış bir örnek."

Nabzım biraz yükseldi. "Evimizin nasıl olabileceğinin örneği mi?"

"Sıfırdan başlayacağız tabii ki. Her şey yeni olacak."

Bu sözleri duygulandırmıştı beni. Yine de söylemeden edemedim: "Bunu yapman çok riskliymiş. Buraya taşınman, binaya girip çıkman. Yalnızca düşüncesi bile sinirlerimi germeye yetiyor."

"Kâğıt üzerinde, birisi yaşıyor burada. Dolayısıyla tabii ki taşınacaktı ve gelip gidecekti o kişi. Arabası olan bütün kiracılar gibi o da garajdan giriyor binaya. O kişi olduğum zamanlar biraz farklı giyiniyorum, yukarı çıkmak için merdivenleri kullanıyorum ve güvenlik kameralarını izliyorum ki biriyle karşılaşmadan önce haberdar olayım."

Ne çok planlama yapmak gerekmişti kim bilir, aklım almıyordu ama öte yandan Nathan'a iz bırakmadan ulaşmak için de pratik yapmıştı. "Bunca zahmet ve masraf. Benim için. Ben bunu... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yanıma taşınmak için hazırlanacağını söyle."

Sözlerinin içimde yükselttiği zevk dalgasının keyfini çıkardım. "Bu sıfırdan başlama konusunda kafanda bir takvim var mı?"

"Başımıza iş açmadan gerçekleştirebileceğimiz en yakın zamanda." Bacağımın üstünde duran eliyle nazikçe sıktı etimi.

Elimi elinin üstüne koydum. Birlikte oturmamızın önünde öyle çok engel vardı ki: geçmişlerimizin peşimizi bırakmayan travmaları; babamın zengin adamlardan hoşlanmaması ve Gideon'ın beni aldattığını düşünmesi; ve bizzat kendim. Çünkü kendi dairemi seviyordum ve yeni bir şehirde yeni bir hayata başlamanın olabildiğince çok şeyi tek başıma yapmak anlamına geldiğini düşünüyordum.

Ama bunları es geçerek benim için en büyük meseleye atladım. "Cary ne olacak?"

"Çatı katının yanında, ona bağlı bir konuk dairesi var."

Çabucak geriye çekilerek ona baktım. "Cary için yapar mısın bunu?"

"Hayır, senin için yaparım."

"Gideon, ben..." Arkasını getiremedim, çünkü ifade edecek sözcük bulamıyordum. Büyülenmiştim. İçimde bir şeyler yerinden oynamıştı sanki.

"Demek daire de değil canını sıkan" dedi. "Aklında başka bir şey var senin."

Brett konusunu sona saklamaya karar verdim. "Cumartesi, arkadaşlarla çıkıp kızlar gecesi yapacağız."

Donup kaldı. Onu benim kadar iyi tanımayan biri bu belli belirsiz ama keskin dikkat kesilişi kaçırabilirdi ama ben yakaladım. "Kızlarla çıkıp ne yapacaksınız tam olarak?"

"Dans edeceğiz. İçki içeceğiz. Her zamanki şeyler."

"Erkek avı mı?"

"Hayır." Kuruyan dudaklarımı yaladım, ondaki değişim şaşkına çevirmişti beni. Samimi ve oyuncu hali gitmiş, odaklanıvermişti bir anda. "Hepimizin erkek arkadaşları var. En azından ben öyle sanıyorum. Megumi'nin ev arkadaşı konusunda emin değilim ama Megumi'nin erkek arkadaşı var, Shawna'nın şefini de biliyorsun zaten."

Yeniden konuştuğunda son derece ciddiydi. "Her şeyi – araç, sürücü ve güvenlik– ben ayarlarım. Benim kulüplerimle sınırlı kalırsanız güvenlik arabada bekler. Başka yere gitmek isterseniz seninle gelir."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak, "Tamam" dedim.

Mutfakta fırının zaman ayarı ötmeye başladı. Gideon beni kucağında taşıyarak, son derece zarif ve güçlü tek bir hamleyle ayağa kalkıverdi. Gözlerim büyüdü. Kanım damarlarımda hızlandı sanki. Kollarımı boynuna doladım ve beni

mutfağa taşımasına izin verdim. "Bu kadar güçlü olmana bayılıyorum."

"Seni etkilemek zor değilmiş." Beni bir bar taburesine oturtup fırına yönelmeden önce uzun bir öpücük verdi bana.

"Sen mi pişirdin?" Bu düşüncenin beni neden şaşırttığından emin değildim ama şaşırtmıştı.

"Hayır. Arnoldo pişmeye hazır lazanya ve salata gönderdi."

"Şahane geliyor kulağa." Meşhur şef Arnoldo Ricci'nin restoranında daha önce yemek yediğim için yemeğin müthiş güzel olacağını biliyordum.

Artık Gideon'a duymak istemeyeceği o şeyden bahsetmenin zamanının geldiğini düşünerek kadehimi elime aldım ve cesaret toplamak için büyük yudumlar halinde yuvarlayarak güzelim şarabı ziyan ettim. Sonra bir anda söyledim: "Brett aradı bugün beni işten."

Bir iki dakika boyunca Gideon'ın beni duymadığını sandım. Benim olduğum tarafa bakmadan eline bir fırın eldiveni geçirdi, fırını açtı ve lazanyayı çıkardı. Ancak lazanyayı ocağın üstüne bırakıp bana baktığında anladım tek kelimesini bile kaçırmadığını.

Eldiveni tezgâhın üstüne fırlattı, şarap şişesini aldı ve doğruca yanıma geldi. Konuşmadan önce sakince şarap kadehimi alıp doldurdu. "Herhalde gelecek hafta New York'a geldiğinde seninle görüşmek istiyordur diye düşünüyorum."

Yanıt vermeden önce bir soluk almam gerekti. "Geri geleceğini biliyordun!" dedim suçlayan bir tonla.

"Elbette biliyordum."

Bunun nedeni Brett'in grubunun Vidal Yapım'la anlaşma yapmış olması mıydı, yoksa Gideon'ın gözünün onun üstünde olması mıydı bilmiyordum. Her iki sebep de tamamıyla akla yatkındı.

"Buluşmaya razı oldun mu?" Sesi yumuşak ve sakindi. Hem de tehlikeli derecede sakindi.

Midemin kıpır kıpır edişini yok sayarak gözlerimi Gideon'ın gözlerine diktim. "Evet, Six-Ninths'ın yeni klibinin tanıtımı için. Cary de benimle geliyor."

Gideon'ın başını sallayışı ne hisleri konusunda bir fikir verdi bana, ne de endişemi hafifletti.

Tabureden inip ona doğru gittim. Beni kollarıyla sararak yanağını kafamın tepesine yasladı.

"Vazgeçerim" dedim çabucak. "Gitmek istemiyordum zaten."

"Sorun değil." Benimle birlikte sağa sola sallanarak fısıldadı: "Kalbini kırdım senin."

"Gitmeye razı olmamın nedeni bu değil!"

Ellerini saçlarımın arasına sokarak alnımdan ve yanaklarımdan geriye doğru öyle bir şefkatle taradı ki gözlerim doldu. "Son birkaç haftayı unutamayız, Eva. Seni derinden yaraladım ve yaraların hâlâ açık."

Sanki hiçbir şey olmamış gibi ilişkimize kaldığımız yerden devam etmeye hazır olmadığım o anda dank etti kafama. Bir yanım kin güdüyordu hâlâ ve Gideon bunu fark etmişti.

Kollarından zorla kurtuldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne sebeple olursa olsun seni terk edip sana acı çektirmeye, sonra da senden bütün bu hissettiklerini bir anda unutup beni pat diye affetmeni beklemeye hakkım olmadığını söylüyorum."

"Benim için adam öldürdün sen!"

"Bana bir borcun yok" dedi sertçe. "Sana olan aşkım bir yükümlülük değil."

Yaptıklarıyla bunu ne kadar sık kanıtlarsa kanıtlasın, hâlâ bana âşık olduğunu her söylediğinde kurşun yemiş gibi oluyordum.

Konuştuğumda sesim daha yumuşaktı. "Sana acı çektirmek istemiyorum, Gideon."

"Çektirme o halde." Yürek burkan bir şefkatle öptü beni. "Hadi yemek soğumadan yiyelim."

BİLGİNÇ KİTAP KAFESİ

Elbisemi çıkarıp üstüme bir Cross Holding tişörtü geçirdim, altıma da Gideon'ın pijama altlarından birini giyip paçalarını kıvırdım. Mumları orta masasına taşıdık ve yemeğimizi yerde bağdaş kurup oturarak yedik. Gideon sevdiğim süveteri çıkarmamıştı ama kumaş pantolonunun yerine siyah bir ev pantolonu giymişti.

Dudağıma bulaşan bir damla domates sosunu yalayarak ona günümün geri kalanını anlattım. "Mark, partnerine evlenme teklif etmek için cesaret toplamaya çalışıyor."

"Yanlış hatırlamıyorsam epeydir beraberler onlar."

"Üniversiteden beri."

Gideon'ın dudakları kıvrıldı. "Demek yanıtı kesin bile olsa zor oluyor bu soruyu sormak."

Başımı eğip tabağıma baktım. "Corinne sana sorarken gergin miydi?"

"Eva." Ben başımı kaldırana dek uzun süre sessizce bekledi. "Bu konuda konuşmayacağız."

"Neden?"

"Çünkü bir önemi yok."

Yüzüne dikkatle baktım. "Bir yerlerde benim bir zamanlar evet demiş olduğum birileri olduğunu bilsen neler hissederdin? Teorik olarak?"

Rahatsız olduğunu belli eden bir bakış fırlattı bana. "O farklı bir durum olurdu, çünkü adam senin için gerçekten bir şey ifade etmese evet demezdin sen. Benim hissettiğimse... panikti. Corinne nişanı bozana kadar da geçmedi o his."

"Ona yüzük almış mıydın?" Onun bir başka kadın için yüzük alışverişine çıkmış olması fikir canımı yaktı. Başımı eğip elime, bana aldığı yüzüğe baktım.

"Seninki gibi bir şey değil" dedi alçak sesle.

Elimi yumruk yaptım yüzüğümü korumak ister gibi.

Gideon uzanıp sağ elini elimin üstüne koydu. "Corinne'in yüzüğünü girdiğim ilk dükkândan aldım. Aklımda herhan-

gi bir şey yoktu, ben de annesininkine benzer bir şey seçtim. Çok farklı koşullar; sence de öyle değil mi?"

"Evet." Gideon'ın parmağındaki yüzüğü ben tasarlamamıştım ama doğru yüzüğü bulana kadar altı dükkân dolaşmıştım. Üzerinde siyah pırlantalar olan platin bir yüzüktü ve bana âşığımın serinkanlı erkeksi zarafetini ve cesur, dominant tarzını hatırlatmıştı.

"Affedersin" dedim yüzümü buruşturarak. "Salağın tekiyim ben."

Elimi dudaklarına götürdü ve üstünü öptü. "Ben de öyle oluyorum ara sıra."

Güldürdü bu beni. "Bence Mark ve Steven birbirlerini mükemmel tamamlıyorlar ama Mark'ın teorisine göre eğer bir erkek evlenme arzusuna kapıldığında bunu yeterince hızlı bir şekilde gerçekleştiremezse hevesi kaçıyormuş."

"Ben bu işlerin doğru zamandan ziyade doğru kişiyle ilgili olduğunu düşünürüm."

"Dilerim her şey yolunda gider onlar için." Şarabımı aldım. "Televizyon seyretmek ister misin?"

Gideon sırtını kanepenin önüne yasladı. "Ben yalnızca seninle olmak istiyorum, meleğim. Ne yaptığımız umurumda değil."

Akşam yemeğinden kalan dağınıklığı beraber topladık. Gideon, sudan geçirdiği tabağı makineye koymam için uzatırken beni hazırlıksız yakaladı. Tabağı vermek yerine elimi tuttu ve tabağı da ustaca tezgâhın üstüne bıraktı. Beni belimden yakalayıp dans etmeye başladı. Oturma odasından, hüzünlü bir kadın sesi, güzel bir melodi geliyordu.

"Kim bu?" diye sordum, Gideon'ın bedenime yapıştırdığı güçlü bedeninin hareketleri daha şimdiden soluğumu kesmişti. Aramızda hep içten içe yanan arzu ateşi alevlenmiş, bana kendimi hayat dolu ve enerjik hissettirmeye başlamıştı.

Bütün sinirlerim uyarılmış, onun dokunuşuna hazırlanmıştı. Ona olan açlığımla duyduğum ateşli heyecan sımsıkı birbirinin içine geçmişti.

"Hiçbir fikrim yok." Beni ada tezgâhın etrafından dolandırıp oturma odasına geçirdi.

Kendimi onun becerikli kollarına bıraktım; dansın ikimiz için ortak bir tutku olması çok hoşuma gidiyordu; Gideon'ın benimle birlikte olmaktan büyük bir keyif aldığını gördükçe şaşırıyordum. Aynı keyif benim de içimi kaynatıyor, adımlarımı hafifletiyordu; sanki kayar gibi dans ettiğimizi hissediyordum. Müzik sistemine yaklaştığımızda ses yükseldi. Şarkının sözleri arasında *gizemli ve tehlikeli* sözcüklerini duyup şaşkınlıkla tökezledim.

"Şarabı biraz fazla mı kaçırdık, meleğim?" diyerek takıldı Gideon ve beni biraz daha çekti kendine.

Ama benim dikkatim müziğe odaklanmıştı. Şarkıcının acısına. Bir hayaletle yaşamaya benzettiği ıstıraplı ilişkiye. Sözler bana Gideon'ı sonsuza dek yitirdiğimi sandığım günleri anımsatmış, yüreğimi sızlatmıştı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. O koyu, ışıltılı gözlerle izliyordu beni.

"Babanla dans ederken nasıl da mutlu görünüyordun" deyişinden bizim de öyle değerli anılarımızın olmasını istediğini anladım.

"Şimdi de mutluyum" dedim onu rahatlatmak istercesine. Oysa gözlerim yanıyordu hissettiği arzunun şiddetinden, çünkü benim de hiç yabancısı olmadığım bir özlemdi bu. Eğer ruhlar dileklere göre eşleniyor olsa bizimkiler bir daha ayrılamayacak şekilde bağlanırdı birbirine.

Ensesinden tutup kendime çektim onu. Dudaklarımız birbirine değdiğinde ritmi bozuldu. Durup öyle sıkı sarıldı ki bana ayaklarım yerden kesildi.

Kalbi kırık şarkıcının aksine, ben bir hayalete âşık değil-

dim. Hatalar yapsa da onlardan ders çıkarmasını bilen, benim için kendini geliştirmeye çabalayan, ilişkimizin yürümesini benim gibi delice isteyen, kanlı canlı bir adama âşıktım.

"Hiçbir şey beni seninle birlikte olmak kadar mutlu edemez" dedim.

"Ah, Eva."

Öpücüğüyle soluğumu kesti.

"Çocuktu" dedim.

Gideon'ın parmak uçları göbek deliğimin etrafında daireler çiziyordu. "Sapıkça bir şey bu."

Kanepeye yanlamasına uzanmış, en sevdiğim polisiye diziyi seyrediyorduk. Gideon benim arkama uzanmış, çenesini omzuma dayamış, bacaklarını da bacaklarıma dolamıştı.

"Bu işler böyledir" dedim. "Seyirciyi şoke edecek şeyler lazım."

"Bence büyükanneydi."

"Aman Tanrım." Ona bakmak için kafamı eğdim. "Ve sence bu sapıkça değil, öyle mi?"

Güldü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İddiaya var mısın?"

"Ben kumar oynamam."

"Aa, hadi ama." Elini karnıma bastırarak beni sabitledi ve dirseğinin üstünde doğrularak bana baktı.

"Hayır." Kalçamın kıvrımına yaslanmış sert ve ağır uzantıyı hissediyordum. Tam kalkmış değildi ama yine de dikkatimi çekmesine bir engel oluşturmadı bu. Meraklanarak elimi aramıza sokup onu avuçladım.

Anında sertleşti. Kara kaşlarından biri havaya kalktı. "Bana sarkıntılık mı ediyorsun, meleğim?"

Hafifçe sıktım aletini. "Artık bayağı kızıştım ve yeni komşumun neden bir hamle yapmadığını merak etmeye başladım."

"Belki çok hızlı davranıp fazla ileri giderek seni korkutup kaçırmak istemiyordur." Gideon'ın gözleri televizyonun ışığında parıldıyordu.

"Öyle mi?"

Burnunu sevgiyle şakağıma sürttü. "Azıcık aklı varsa seni elinden kaçırmaması gerektiğinin farkındadır."

Ya... "Belki de ilk hareketi ben yapmalıyım" diye fısıldadım parmaklarımı bileğine dolarken. "Ama ya fazla kolay bir kız olduğumu düşünürse?"

"Ne kadar şanslı olduğunu düşünmekten buna sıra gelmeyecektir."

"Eh, iyi madem..." Yüzümü ona döndüm. "Selam, komşu."

Parmağının ucunu kaşımın üstünde gezdirdi. "Selam. Buranın manzarasını gerçekten beğendim."

"Servis de hiç fena değil."

"Ya? Bol bol havlu mu var?"

Omzundan ittim. "Yiyişmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Yiyişmek mi?" Başını arkaya atarak göğüs kafesini titreştiren bir kahkaha patlattı. Çıkardığı dolu dolu, canlı ses beni mest etti. Gideon çok ender kahkaha atardı.

Ellerimi süveterinin altına kaydırıp ılık tenini okşadım. Dudaklarım çenesinde dolaştı. "Hayır anlamına mı geliyor bu?"

"Meleğim, vücudunun neresi ağzıma yakın gelirse oranı yerim ben senin."

"Buradan başla." Dudaklarımı uzattım, o da aldı ve ağzını ağzıma mühürledi hafifçe. Dili önce dudaklarımın arasında dolaştı, sonra içeri dalarak yalayıp dilimle oynaşmaya başladı.

Bedenine iyice sokuldum ve Gideon üstüme doğru kayarak beni kısmen altına alınca inledim. Ellerim sırtında geziniyordu, bacağımsa kalçasına dolanmıştı. Altdudağını dişlerimin

arasına alıp kıvrımını dilimle okşadım.

Çıkardığı inilti öyle erotikti ki sırılsıklam oldum.

Tişörtümün altına kayan eli çıplak mememi kavrayıp meme ucumu başparmağıyla işaretparmağının arasında okşamaya başlayınca sırtım yay gibi gerildi.

"Ne kadar yumuşaksın" diye mırıldandı. Öpe öpe şakağıma kadar gelip yüzünü saçlarıma gömdü. "Sana dokunmaya bayılıyorum."

"Mükemmelsin." Ellerimi belinden içeri sokup çıplak kalçasını kavradım. Teninin kokusu ve sıcaklığı başımı döndürüyor, şehvet ve özlem sarhoşu yapıyordu beni. "Hayalimsin."

"Asıl sen *benim* hayalimsin. Tanrım, ne kadar güzelsin." Dudakları dudaklarımı örterken bir elimle saçlarından yakaladım, kollarımı ve bacaklarımı vücuduna dolayarak onu kendime çektim.

Dünyam küçülmüş, yalnızca ondan ibaret kalmıştı. Onun teninden. Çıkardığı seslerden.

"Senin de beni bu kadar çok istemene bayılıyorum" dedi boğuk bir sesle. "Yalnızca ben böyle hissetsem dayanamazdım buna."

"Senden farkım yok, bebeğim" dedim dudaklarımı dudaklarının altında heyecanla oynatarak. "Senden *hiç* farkım yok."

Bir elini enseme, diğerini belime koyarak kontrolü altına aldı Gideon beni. Üzerime yerleşerek bedeninin sertliğini benim yumuşaklığıma, aletini de cinsel organıma yasladı ve kalçasını oynattı. Soluğum kesildi, tırnaklarımı taş gibi sert kaba etlerine geçirdim.

"Evet" diye inledim utanmazca. "O kadar hoşuma gidiyorsun ki."

"İçinde olsam daha da hoşuna gider" diye mırıldandı.

Kulakmemesini ısırdım. "İşi sonuna kadar götürmeye ikna etmeye mi çalışıyorsun yoksa beni?"

"İşi hiçbir yere götürmemize gerek yok, meleğim." Boynumu nazikçe emerek cinsel organımın istekle kasılmasına neden oldu. "Hemen buracıkta girebilirim içine. Hoşuna gideceğine söz veriyorum."

"Bilemiyorum. Ben değiştim artık. Eskisi gibi bir kız değilim."

Belimdeki eliyle pantolonumu aşağıya çekti. Yalancıktan kıvranıp küçük bir itiraz sesi çıkardım. Bana dokunduğunda tenim karıncalanmış, bedenim onun talepleri karşısında uyanmaya başlamıştı.

"Şşş." Dudaklarını dudaklarımın üstünde gezdirerek fısıldadı: "İçine bir girsin; beğenmezsen, söz, hemen çıkaracağım."

"Bu sözün hiç işe yaradığı oldu mu?"

"Seni kandırmak için dil dökmüyorum. Çok ciddi konuşuyorum."

Kalçalarının çelikten kıvrımlarını kavradım ve kendimi ona doğru kaldırıp sürttüm. Dil dökmeye ihtiyacı olmadığını bal gibi biliyordum. Gerçekten elini sallasa ellisi durumuydu onunki.

Ama neyse ki o yalnızca beni istiyordu.

Bu oyuncu haline bayılarak takıldım ona: "Kesin bütün kızlara aynı şeyi söylüyorsundur."

"Hangi kızlara?"

"Bu konuda bir şöhretin var, biliyorsun."

"Ama parmağında yüzüğümü taşıyan sensin." Başını kaldırırken şakağımdaki saçları parmak uçlarıyla geriye itti. "Benim hayatım seninle karşılaştığım gün başladı."

Tokat gibi çarptı sözleri bana. Zorlukla yutkunup fısıldadım: "Tamam, söylenecek en güzel şeyi söyledin. Artık girebilirsin."

Yüzündeki gölgeler dağılıp yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Tanrım, sana deli oluyorum."

Ben de gülümsedim. "Biliyorum."

6

Soğuk terler içinde, kalbim küt küt atarak uyandım. Büyük yatakta soluk soluğa yatıyor, kendimi uykunun derinliklerinden kurtarmaya çalışıyordum.

"Sakın bana dokunayım deme!"

Gideon. Tanrım.

"Elini süreyim deme!"

Üzerimdeki örtüleri kenara atıp yataktan paldır küldür kalktım ve koridordan koşarak misafir odasına gittim. Telaşla duvardaki elektrik düğmesini aradım ve bulunca avucumun içiyle vurdum. Işık, bir bomba gibi patladı odanın içinde ve ayakları örtülere dolanmış halde yatakta kıvranan Gideon ortaya çıktı.

"Yapma. Ah Tanrım..." Sırtı bir yay gibi gerilerek yükseldi yataktan, elleri altındaki çarşafa yapıştı sımsıkı. "*Acıtıyorsun*!"

"Gideon!"

Şiddetle sarsıldı. Yatağın yanına koşup onun kızarmış yüzünü ve terden sırılsıklam olmuş halini görünce yüreğim burkuldu.

"Sakın bana dokunayım deme!" dedi tıslar gibi ve bileğimi yakalayıp öyle bir sıktı ki acıyla bağırdım. Gözleri açıldı ama odaklanamıyordu, hâlâ kâbusundan kurtulamamıştı.

"*Gideon!*" Kendimi kurtarmaya çalışıyordum.

Bir anda doğruluverdi, göğsü körük gibi inip kalkıyordu ve gözlerinde yabani bir bakış vardı. "Eva."

Sanki elini yakmışım gibi bırakıverdi beni, nemli saçlarını yüzünden çekti ve yataktan aşağı atladı. "Tanrım. Eva... canını acıttım mı?"

Bileğimi diğer elimle tuttum ve başımı iki yana salladım.

"Görmek istiyorum" dedi boğuk bir sesle, titreyen ellerini bana doğru uzatarak.

Kollarım iki yana düştü, ona doğru yürüyüp sarılabildiğim kadar sıkıca sarıldım ve yanağımı terden ıslanmış göğsüne yasladım.

"Meleğim." Titreyerek sarıldı bana. "Üzgünüm."

"Şşş. Bebeğim, bir şey olmadı."

"Sana sarılmama izin ver" diye fısıldadı, benimle birlikte yere çökerken. "Bırakma."

"Asla" diyerek söz verdim, teninin üstünde fısıldayan dudaklarımla. "Asla."

Üçgen şeklindeki köşe küvetini doldurup Gideon'la birlikte içine girdim. Onun arkasında, en yüksek basamağa oturup saçlarını şampuanladım ve sabunlu ellerimi göğsünde ve sırtında gezdirerek, kâbus görürken buz gibi terlemiş olan tenini yıkadım. Suyun sıcaklığı titremesini durdurdu ama gözlerindeki o karanlık kasvet o kadar kolay silinecek gibi değildi.

"Kâbusların hakkında kimseyle konuştun mu?" diye sordum süngeri sıkarak omuzlarına ılık sular dökerken.

Başını iki yana salladı.

"Şimdi tam zamanı" dedim yumuşak bir sesle. "Ve ben de tam bu işin adamıyım."

Konuşmaya başlaması zaman aldı. "Eva, sen kâbus gördüğünde... gördüklerin daha çok yaşanmış olayların bir tekrarı mı oluyor? Yoksa aklın olayları tersyüz ediyor mu? Değiştiriyor mu?"

"Çoğunlukla anılar oluyor gördüklerim. Gerçeğe uygun. Seninkiler öyle değil mi?"

"Bazen. Bazen de farklı oluyorlar. Hayal ürünü."

Bir an bu söylediklerini hazmetmeye çalıştım ve keşke ona gerçekten yardımcı olabilecek eğitim ve bilgiye sahip olsaydım diye geçirdim aklımdan. Oysa benim tek yapabildiğim onu sevmek ve anlattıklarına kulak vermekti. Bunun yeterli olacağını umuyordum, çünkü kâbusları onun kadar benim de içimi parçalıyordu. "Daha iyi mi oluyorlar değişince? Yoksa daha kötü mü?"

"Mücadele ediyorum" dedi alçak sesle.

"Ve o yine de canını mı yakıyor?"

"Evet, yine de o kazanıyor ama en azından dayanabildiğim sürece direniyorum ona."

Süngeri yeniden suya daldırıp omuzlarına su sıkmaya devam ettim, rahatlatıcı bir ritim tutturmaya çalışıyordum. "Kendini yargılamamalısın. Sen daha çocuktun."

"Sen de öyleydin."

Gideon'ın Nathan'ın çektiği fotoğraf ve videolarımı görmüş olduğunu hatırlayınca gözlerimi sımsıkı kapattım. "Nathan bir sadistti. Bedensel acıya karşı direnmek en doğal şeydir, o yüzden ben de direndim. Cesaret denemez buna."

"Keşke benim de daha çok canım yansaydı" deyiverdi. "Yaptığı şeyin hoşuma gitmiş olmasından nefret ediyorum."

"Hoşuna gitmedi. Zevk aldın ama bu aynı şey değil. Gideon, bedenlerimiz, biz istesek de istemesek de içgüdüsel tepkiler verir olaylara." Ona arkadan sarıldım ve çenemi başının üstüne koydum. "O senin psikiyatrının asistanıydı, güven duyman gereken biriydi. Kafanı allak bullak edecek bir eğitime sahipti."

"Anlamıyorsun."

"Anlat o zaman."

"Beni... baştan çıkardı. Ben de ona izin verdim. İstememi

sağlayamıyordu ama direnemeyecek hale getiriyordu beni."

Başımı kaydırarak yanağımı şakağına yasladım. "Biseksüel olabileceğin endişesi mi seni rahatsız eden? Öyle bile olsan tırsmam ki ben."

"Hayır." Başını çevirerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi, ellerini sudan çıkartıp parmaklarını benimkilere geçirdi. "Erkeklere karşı hiçbir zaman bir çekim hissetmedim. Ama öyle olsam bile beni kabul edeceğini söylemen... Şu anda seni öyle çok seviyorum ki içim acıyor."

"Bebeğim." Dudaklarımı dudaklarına bir dokundurup bir çekerek tatlı tatlı öptüm onu. "Ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum. Tercihan benimle. Ve sana yapılan şeyden dolayı kendine eziyet etmeyi bırakmanı da istiyorum. Tecavüze uğradın sen. Bir kurbandın. Bunda utanılacak bir şey yok."

Dönüp beni suyun içine doğru çekti.

Yanına oturup elimi bacağına koydum. "Bir şey konuşabilir miyiz? Seksle ilgili?"

"Her zaman."

"Bir keresinde, anal oyunlara girişmediğini söylemiştin bana." Gerildiğini hissettim. "Ama sen... biz..."

"Parmaklarımı ve dilimi soktum içine" diye tamamladı sözümü yüzüme dikkatle bakarak. Konu değişince tavrı da değişmiş, tedirginliğinin yerini sakin bir hâkimiyet almıştı. "Hoşuna gidiyor senin."

"Peki, senin?" diye sordum, cesaretimi toplamışken.

Derin bir soluk aldı, elmacıkkemikleri sıcak suyun etkisiyle parlıyordu, arkaya yatırılmış ıslak saçları yüzünü tamamen açıkta bırakmıştı.

Uzunca bir süre konuşmayınca hiç yanıt vermeyecek diye korktum. "Bunu sana vermek isterim, Gideon, eğer istiyorsan."

Gözleri kapandı. "Meleğim."

Elimi bacaklarının arasına uzatıp ağır hayalarını avuçladım. Ortaparmağım arkaya doğru uzanıp deliğinin üstünde

hafifçe gezindi. Gideon ani bir hareketle bacaklarını kapattı ve dalgalandırdığı su küvetin kenarından dışarı taştı. Koluma değen aleti bir anda taş gibi sertleşmişti.

Bacaklarının arasına sıkışan elimi çekip kurtardım ve kalkmış organını elimle kavrayıp sıvazlamaya başladım. İnlediğini duyunca dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. "Senin için her şeyi yaparım. Bizim yatağımızda sınırlar yok. Anılar yok. Yalnızca ikimiz varız. Sen ve ben. Ve aşk var. Seni öyle çok seviyorum ki."

Dili, arzulu ve hafifçe öfkeli bir hamleyle daldı ağzıma. Bir eliyle belimi daha da sıkıca kavrarken diğer elini elimin üstüne koyarak aletini daha sıkı tutmaya teşvik etti beni.

Ben onun kalkmış organını sıvazlarken minik dalgalar küvetin yanlarını yalıyordu. Gideon'ın inlemesi meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu.

"Senin zevkinin sahibi *benim*" diye fısıldadım ağzının içine doğru. "Sen onu bana vermezsen ben almasını bilirim."

Hırıltılı bir ses çıkararak başını geriye attı. "Getir beni."

"İstediğin her yolla" diyerek söz verdim ona.

"Mavi kravatı tak. Gözlerinle aynı renk olanı." Olduğum yerden, Gideon'ın haftayı kapatmak için giyeceği takım elbiseyi seçmekte olduğu giyinme odasını net bir şekilde görebiliyordum.

Gideon dönüp bana baktı. Elimde bir fincan kahveyle, yatak odasındaki yatağın kenarında oturuyordum. Dudakları sevecen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Gözlerine bayılıyorum" dedim hafifçe omuz silkerek. "Çok güzeller."

Kravatı askıdan alıp, kolunun üstünde grafit grisi bir takımla yatak odasına geri döndü. Üzerinde yalnızca siyah bir *boxer* vardı ve bu da bana onun kaslı, ince bedenini ve gergin buğday tenini hayranlıkla seyretme imkânı veriyordu.

"Nasıl da hep aynı şekillerde düşünüyoruz, çok acayip" dedi. "Ben de bu takımı, rengi bana *senin* gözlerini hatırlattığı için seçmiştim."

Gülümsetti bu beni. Aşktan ve mutluluktan yerimde duramadığım için bacaklarımı salladım.

Giysilerini yatağa bırakarak yanıma geldi Gideon. Başımı geriye atarak ona baktım, kalbim kendinden emin ve güçlü bir ritim tutturmuştu.

Başımı iki yanından tutarak başparmaklarını kaşlarımın üstünde gezdirdi. "Nasıl da fırtınalı bir gri. Ve ne çok şey anlatıyor."

"Bu tamamen haksız bir avantaj sağlıyor sana. Sen beni açık bir kitap gibi okuyorsun, oysa gördüğüm en iyi poker suratına sahipsin."

Eğilerek alnımdan öptü. "Buna rağmen hiçbir şey kaçmıyor senden."

"Diyorsun." Giyinmeye başlayışını seyrettim. "Dinle, benim için yapmanı istediğim bir şey var."

"Ne istersen."

"Eğer bir yere giderken yanına birini alman gerekirse ve bu ben olamazsam, benim yerime Ireland'ı al."

Gömleğini iliklerken kalakaldı. "O daha on yedi yaşında, Eva."

"Ne olmuş? Kız kardeşin güzel ve zarif bir genç kadın ve sana da bayılıyor. Duruşuyla gururlandıracaktır seni."

İç geçirerek pantolonunu aldı. "Onun katılmasına uygun olan az sayıdaki organizasyonda da eminim kendisi sıkılacaktır."

"Benim evimde yemek yemekten de sıkılacağını söylemiştin ama haksız çıktın."

"Orada *sen* vardın" diye itiraz etti pantolonunu yukarı çekerken. "*Senin* sayende hoş vakit geçirdi."

Kahvemden bir yudum aldım. "Ne istersen demiştin" diye hatırlattım.

"Tek başıma da gidebilirim, Eva. Ve artık Corinne'le görüşmeyeceğimi de söyledim sana."

Kahve kupamın üstünden baktım ona ve hiçbir şey söylemedim.

Gideon sinir olduğunu apaçık belli eden bir tavırla gömleğini pantolonunun içine tıkıştırdı. "Peki, tamam."

"Teşekkür ederim."

"Cheshire Kedisi gibi sırıtmamayı başarabilirsek iyi olacak tabii" diye homurdandı.

"Başarabilirim."

Durakladı, kısılan gözleri bütün bedenimde dolaşıp, sabahlığımın yana kayarak çıplak bacaklarımı açıkta bıraktığı yere takıldı.

"Aklına bir şey gelmesin, şampiyon. Bu sabah verdim zaten bir kere."

"Pasaportun var mı?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Evet. Neden?"

Kafasını hızlıca sallayarak çok sevdiğim kravata uzandı. "İhtiyacın olacak."

Bir heyecan dalgasıyla ürperdi her yanım. "Ne için?"

"Seyahat etmek için."

"Hadi canım!" Yataktan kalktım. "Nereye seyahat etmek için?"

Kravatını hızla ve ustalıkla bağlarken şeytani bir ışıltı vardı gözlerinde. "Bir yere."

"Beni bilinmeyen bir yerlere mi postalıyorsun?"

"Nasıl isterdim bunu" diye mırıldandı. "Sen ve ben, senin sürekli çıplak dolaşabileceğin ve benim de her an senin içine kayabileceğim ıssız bir tropik adada olsak mesela."

Bir elimi kalçama koyup bir bakış attım ona. "Güneşten yanmış *ve* bacaklarım çarpılmış olarak. Çok seksi."

Bir kahkaha atarak mest etti beni.

"Seni görmek istiyorum bu gece" dedi ceketini sırtına geçirirken.

"Seni yine becermek istiyorum desene şuna."

"Eh, ne de olsa durma dedin bana. Hem de defalarca."

Alaycı bir gülüşle kahvemi komodinin üstüne bıraktım ve sabahlığımı çıkardım. Odayı çırılçıplak kat ettim ve Gideon'ın yanından geçerken bana doğru yaptığı hamleyi başarıyla savuşturdum. Benim için aldığı güzelim Carine Gibson sutyen-külot takımlarından birini seçmek için çekmecelerden birini açıyordum ki arkamdan yaklaşarak kollarını kollarımın altından geçirdi ve memelerimi avuçladı.

"İstersen hatırlatabilirim sana" diye mırıldandı.

"Senin gitmen gereken bir işin yok mu? Benim var da."

Gideon arkama yaslandı. "Gel benim yanımda çalış."

"Beni becermeni beklerken arada da kahveni mi koyacağım?"

"Ciddiyim ben."

"Ben de." Onunla yüz yüze olmak için öyle bir hızla döndüm ki çantamı yere düşürdüm. "Bir işim var ve çok da seviyorum işimi. Bunu sen de biliyorsun."

"İşinde iyisin de." Omuzlarımdan tuttu. "Becerilerini benim için kullan."

"Olmaz. Nasıl üvey babamdan yardım almayı kabul etmediysem bunu da yapamam. Kendi kendime başarmak istiyorum."

"Biliyorum. Ve buna saygım var." Elleri kollarımı okşadı. "Ben de kendi kendime tırmandım tepeye, hem de beni aşağı çeken Cross adına rağmen. Sana iltimas yapmam. Hak etmediğin hiçbir şeyi almazsın."

Gideon'ın bir Ponzi düzeni kurarak dolandırıcılık yapan, sonra da hapse girmektense kendi canına kıymayı seçen babası yüzünden çektiği acıları düşününce hissettiğim üzüntüyü bastırdım. "Sence kimse inanır mı o işi bu sıralar becerdiğin kız olmam dışında herhangi bir nedenle almış olabileceğime?"

"Kes sesini." Beni sarstı. "Sinirlendin, olabilir ama bizim hakkımızda böyle konuşma."

İttim onu. "Herkes böyle konuşacak."

Homurdanarak bıraktı beni. "Hem Equinox üyeliğin hem de Krav Maga derslerin olduğu halde gidip bir CrossTrainer üyeliği satın almışsın. Açıklar mısın, neden?"

Tartışırken çırılçıplak olmamak için dönüp bir külot geçirdim ayağıma. "O farklı."

"Değil."

Yüzümü ona döndüm yeniden. Bu sırada çantamdan dökülmüş olan şeylerin üstüne basmam beni daha da sinirlendirdi. "Waters Field & Leaman, Cross Holding'le rekabet halinde değil! Hatta sen kendin hizmet satın alıyorsun bizim ajanstan."

"Rakiplerimden birine ait bir kampanyada hiç çalışmayacağını mı sanıyorsun?"

Gideon karşımda, önü iliklenmemiş yeleği ve kusursuz kravatıyla dikilirken düzgün düşünmekte zorlanıyordum. Yakışıklıydı, tutkuluydu, istediğim her şeydi ve bu da onu reddetmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu benim için.

"Konu o değil. Mutlu olamam, Gideon" dedim alçak sesle ve dürüstçe.

"Gel buraya." Bana kollarını açtı ve ben arasına girince de sarıldı bana. Dudakları şakağıma değiyordu konuşurken. "Gün gelecek, Cross Holding'deki 'Cross' yalnızca beni işaret etmeyecek."

İçim öfkeyle dolmuş, sinirim bozulmuştu. "Bu konuyu şimdi konuşmasak olur mu?"

"Son bir şey daha: Eğer istediğin buysa, sen de herkes gibi şirketteki bir pozisyon için başvurabilirsin. Ben hiç karışmam. İşe alınırsan Crossfire'ın bir başka katında çalışırsın ve kariyer merdiveninin basamaklarını kendi kendine tırmanırsın. Yükselip yükselmeyeceğin bana bağlı olmaz."

"Sen bunu gerçekten önemsiyorsun." Bu bir soru değildi.

"Elbette önemsiyorum. Ortak bir gelecek kurmak için canla başla çalışıyoruz. Bu da o yönde atılacak doğal bir adım."

Gönülsüzce onayladım başımı sallayarak. "Benim bağımsız olmam lazım."

Ensemden tutarak yakınına çekti beni. "En önemli şeyin ne olduğunu unutma. Eğer çok çalışır, beceri ve yeteneklerini sergilersen insanlar yargılarını buna dayanarak oluştururlar."

"İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

Gideon yüzüme dikkatle baktı ve sonra yumuşacık bir öpücük kondurdu dudaklarıma.

Gideon beni bırakınca çantamı toparlamak için yere eğildim. Aynalı pudriyerimin üstüne basıp kapağını kırdığımı da o zaman fark ettim. Çok da üzülmedim, çünkü işten eve dönerken Sephora'ya uğrayıp yenisini alabilirdim nasılsa. Esas kanımı donduran şey, kırılan plastiğin arasından çıkan kablo oldu.

Gideon bana yardım etmek için yanıma çömelmişti. Ona baktım. "Nedir bu?"

Pudriyeri elimden alıp kapağı biraz daha kırarak küçük bir anteni olan bir mikroçip çıkardı ortaya. "Böcek olabilir. Ya da izleme cihazı."

Dehşetle baktım ona. Sessizce oynattım dudaklarımı. *Polis mi?*

"Dairede sinyal karıştırıcılar var" dedi yanıt olarak ve bu sözleriyle beni daha da şoke etti. "Ayrıca da hayır. Herhangi bir yargıcın, polisin seni dinlemesine izin vermesi mümkün değil. Bunu gerekli kılacak hiçbir neden yok."

"Tanrım." Kıçımın üstüne düştüm, kendimi kötü hissediyordum.

"Benim adamlara bir baktırırım." Dizlerinin üstüne çöküp yüzümdeki saçları kenara çekti. "Annen olabilir mi?"

Çaresizce baktım yüzüne.

"Eva..."

"Tanrım, Gideon." Havaya kaldırdığım elimle onu uzakta tutarken diğer elime telefonumu aldım. Üvey babamın koruması Clancy'nin numarasını çevirdim ve açar açmaz sordum: "Pudriyerimdeki böcek seninkilerden biri mi?"

Bir anlık bir duraksama oldu, sonra, "İzleme cihazı, böcek değil. Evet" dedi.

"Tanrı aşkına, Clancy!"

"Benim işim bu."

"İşini sevsinler" diye yapıştırdım, onu gözümün önüne getirmeye çalışarak. Clancy sırf kastan ibaret bir adamdı. Asker tıraşı yaptırdığı koyu sarı saçlarıyla etrafına son derece tehlikeli bir titreşim yayardı. Ama ben korkmuyordum ondan. "Saçmalık bu, Clancy ve sen de bunun farkındasın."

"Nathan Barker yeniden ortaya çıkınca seni güvende tutmak daha büyük bir önem kazandı. Onu izlemek daha zordu, ben de ikinizi birden izlemek zorunda kaldım. Ölümü kesinleştiği an da alıcıyı kapattım."

Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Kahrolası izleme cihazıyla alakası yok bunun! Onunla bir sorunum yok. Esas, bütün bunları benden habersiz yapmanız her açıdan yanlış olan. Mahremiyetimin ihlal edildiğini hissediyorum, Clancy."

"Haksız olduğunu söyleyemem ama Bayan Stanton senin endişelenmeni istememişti."

"Ben bir yetişkinim! Endişelenip endişelenmeyeceğime ben karar veririm." Bunu söylerken Gideon'a bir bakış attım, çünkü söylediklerim onun için de geçerliydi.

Yüzündeki hınzır ifadeden anladım mesajı aldığını.

"Buna söyleyecek sözüm yok" dedi Clancy, kısık bir sesle.

"Bana borçlusun" dedim, bunu ona nasıl ödeteceğimi gayet iyi bilerek. "Hem de çok."

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Telefonu kapattım ve anneme bir mesaj attım: `Konuşmamız lazım.`

Düş kırıklığı ve sinirden omuzlarım çökmüştü.

"Meleğim."

Gideon'a beni sinirlendirme der gibi bir bakış attım: "Sakın mazeret bulmaya kalkma – ne kendin ne de annem için."

Bakışları yumuşak ve gölgeliydi ama çenesi gayet kararlı duruyordu. "Nathan'ın New York'ta olduğunu duyduğun sırada yanındaydım. Yüzünün aldığı hali gördüm. Seni seven birinin seni o dehşetten korumak için elinden geleni yapmaması düşünülemez."

Ve bununla başa çıkmak gerçekten zordu benim için; çünkü Nathan konusunu ancak o öldükten sonra duyduğuma memnun olduğumu inkâr edemezdim. Ama aynı zamanda kötü şeylerden arındırılmış bir dünyada da yaşamak istemiyordum. Hayatın bir parçasıydı onlar da.

Eline uzanıp sıkıca tuttum. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

"Ben kendi şeytanlarımın icabına baktım."

"Ve benimkinin de." Ama hâlâ birbirimizden ayrı uyuyorduk. "Yeniden Doktor Petersen'a gitmeni istiyorum" dedim alçak sesle.

"Salı günü gittim."

"Gittin mi?" Randevularına devam etmesine şaşırdığımı gizleyemedim.

"Evet. Yalnızca o tek randevuyu kaçırdım."

Nathan'ı öldürdüğü günkünü...

Başparmağını elimin üstünde gezdirdi. "Artık yalnızca sen ve ben varız" dedi sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

Buna inanmak istiyordum.

Ofise vardığımda ayaklarımı sürüyordum ve bu da günün geri kalanı için pek hayra alamet değildi. Neyse ki günlerden

cumaydı ve bütün hafta sonunu bir salyangoz gibi geçirebilirdim. Hele cumartesi akşamı eğlenceyi biraz fazla kaçırırsam pazar sabahı zaten öyle davranmam şart olacaktı. Kız arkadaşlarımla dışarı çıkıp eğlenmeyeli asırlar olmuştu ve şöyle bir iki sert içkiye ihtiyacım var gibi hissediyordum.

Son kırk sekiz saatte erkek arkadaşımın tecavüzcümü öldürdüğünü, eski sevgililerimden birinin beni yatağa atmak istediğini, erkek arkadaşımın eski sevgililerinden birinin basında onun hakkında karalayıcı haberler çıkarmak istediğini ve annemin kahrolası bir köpekmişim gibi bir yerlerime mikroçip taktırdığını öğrenmiştim.

Gerçekten, daha nelere katlanacaktı bu kız?

"Yarın için hazır mısın?" diye sordu Megumi, düğmeye basıp beni içeri aldıktan sonra.

"Hem de nasıl. Arkadaşım Shawna sabah mesaj attı, o da geliyormuş." Zor da olsa samimi bir gülümseme kondurabildim yüzüme. "Bir kulüp limuzini ayarladım bize. Hani şu... seni alıp bütün havalı mekânlara götürenlerden, giriş ücretleri de dahil."

"Ne?" Heyecanını saklayamamıştı ama yine de sordu: "Kaça?"

"Bedava. Bir arkadaşımdan jest."

"Ne jestmiş ama." Gülümseyişi beni de mutlu etti. "*Şahane* olacak bu! Detayları öğle yemeğinde alırım artık senden."

"Anlaştık. Ben de senin dünkü öğle yemeğinle ilgili havadisleri merak ediyorum."

"Çelişkili sinyaller diyorduk, değil mi?" diye dert yandı. "Güya 'yalnızca eğleniyorduk' ama herif pat diye ofise damladı. Ben biriyle sadece gönül eğlendiriyor olsam asla habersiz bir öğle yemeği için ofisine damlamazdım."

"Erkekler" dedim duygudaşlık tınısı içeren bir oflamayla – hem de *kendi erkeğim* için duyduğum minnettarlığa rağmen.

Masama gidip işgünüme başlamak için hazırlandım. Çek-

mecemin içinde Gideon'la ikimizin çerçeveli fotoğraflarımızı görünce birden onunla bir şekilde iletişime geçme ihtiyacıyla doluverdi içim. On dakika sonra, Angus'tan Gideon'ın ofisine gönderilmek üzere, "kara büyü" denilen koyu kırmızı güllerden bir demet ısmarlamasını ve üstüne de şu notu yazdırmasını istemiştim:

Beni büyüledin.
Hâlâ seni düşünüyorum.

Tam bilgisayarımdaki pencereyi kapatırken Mark odacığıma geldi. Yüzüne bakar bakmaz anladım keyfinin pek de yerinde olmadığını. "Kahve?" diye sordum.

Başını sallayarak önerimi kabul edince ayağa kalktım. Birlikte mola odasına doğru gittik.

"Shawna bizdeydi dün gece" diye başladı. "Yarın akşam birlikte dışarı çıkacakmışsınız, öyle söyledi."

"Evet. Sence hâlâ bir sakıncası yok, değil mi?"

"Neyin sakıncası yok?"

"Baldızınla takılmamın" diye açıkladım.

"Ha... hayır. Tabii ki yok. Keyfinize bakın." Kısa, siyah, kıvırcık saçlarında huzursuzca dolaştı eli. "Bence harika."

"Harika." Aklında başka bir şeylerin olduğunu biliyordum ama zorlamak istemedim. "Eğlenceli olacak. Çok sabırsızlanıyorum."

"Shawna da öyle." Mark iki kahve kapsülüne uzanırken ben de raftan iki kupa aldım. "Aynı zamanda Doug'ın bir an önce geri gelmesi ve ona evlenme teklif etmesi için de sabırsızlanıyor."

"Vay. *Esas* harika olan bu! Ailenizde bir yıl içinde iki düğün. Tabii eğer uzun bir nişanlılık planlamıyorsanız..."

İlk fincan kahveyi bana verdi, ben de krema almak için buzdolabına yöneldim.

"Bu iş olmayacak, Eva."

Mark'ın sesi keder yüklüydü ve yüzümü ona döndüğümde başı önüne eğilmişti.

Omzuna okşar gibi hafifçe vurdum. "Teklif ettin mi?"

"Hayır. Bir anlamı yok ki. Shawna'ya Doug'la ikisinin hemen çocuk yapmayı düşünüp düşünmediklerini sordu, çünkü Shawna hâlâ yarı zamanlı olarak okuyor. Shawna düşünmediklerini söyleyince de evliliğin yalnızca çocuk düşünen çiftler için anlamlı olduğu üstüne uzun bir söyleve girişti. Aksi halde işleri karıştırmamak daha iyiymiş. Benim bir zamanlar ona kürek kürek yutturduğum saçmalıkların aynısı."

Mark'ın etrafından dolanıp kahveme krema koydum. "Mark, sorana kadar bilemeyeceksin Steven'ın yanıtını."

"Korkuyorum" diye itiraf etti, dumanı tüten kahvesine bakarak. "Şu anda olandan fazlasını istiyorum ama elimizdekini bozmak da istemiyorum. Eğer yanıtı hayır olursa ve ilişkiden farklı şeyler beklediğimizi düşünürse..."

"Her şeyin bir sırası var ama patron."

"Peki ya hayır yanıtını kaldıramazsam?"

Ah... İşte bunu anlıyordum. "Peki, yanıtı hiç bilmemeyi kaldırabilecek misin?"

Başını iki yana salladı.

"O halde bana söylediğin her şeyi ona da söylemelisin" dedim ciddiyetle.

Dudaklarını büktü. "Sana böyle içimi döktüğüm için özür dilerim. Olayları belli bir perspektife oturtmak konusunda her zaman çok yardımcı oluyorsun bana."

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun zaten. Sadece biraz ittirmek gerekiyor arkandan. Arkadan ittirmekte de üstüme yoktur."

Kocaman bir gülümseme belirdi yüzünde. "Boşanma avukatının kampanyası üstünde çalışmayalım bugün."

"Havayoluna ne dersin?" diye öneride bulundum. "Birkaç fikir var aklımda."

"Peki o zaman. Hadi, başlayalım."

Bütün sabah canla başla çalışmıştık ve kat ettiğimiz yol bana enerji vermişti. Amacım, Mark'ı endişelenmesine fırsat vermeyecek kadar meşgul etmekti. Çalışmak her derde devaydı benim için ve bunun Mark için de böyle olduğu çabucak belli olmuştu.

Öğle yemeği için ara vermiştik. Tabletimi bırakmak için masama uğradığım sırada masanın üstünde duran ofis içi yazışma zarfını gördüm. Heyecandan nabzım yükseldi, zarfı kapatan ipi çözüp içindeki kartı çıkarırken ellerim hafifçe titriyordu.

ESAS BÜYÜ SENSİN.
HAYALLERİM SENİNLE GERÇEK OLUYOR.

Kartı göğsüme bastırdım, keşke kart değil kartı gönderen olsaydı sarıldığım diye düşünerek. Tam aklımdan yatağımıza gül yaprakları serpiştirmeyi geçirdiğim sırada masamdaki telefon çaldı. Annemin o buğulu, sarışın bomba sesini duyunca hiç şaşırmadım.

"Eva. Clancy benimle konuştu. Lütfen sinirlenme! Anlamaya çalış..."

"Anlıyorum." Çekmecemi açıp Gideon'ın kıymetli notunu çantamın içine koydum. "Olay şu: Artık Nathan'ı bahane edemezsin. Eğer eşyalarımın arasında başka böceklerin, izleme cihazların filan varsa hemen itiraf etsen iyi olur. Çünkü eğer bundan sonra tek bir şey daha bulacak olursam ilişkimiz geri dönüşü olmayan bir şekilde zedelenecek."

İç geçirdi. "Yüz yüze konuşabilir miyiz, lütfen? Cary'yi öğle yemeğine çıkaracağım, sonra da sen gelene kadar beklerim evde."

BİLGİNÇ KİTAP KAVUZ TEAM

"Pekâlâ." İçimi kemiren rahatsızlık hissi geldiği gibi hızla dağılıp gitti. Annemin Cary'ye sahip olmadığım erkek kardeşimmiş gibi davranmasına bayılıyordum. Ona hiç görmediği anne sevgisini yaşatıyordu. Üstelik ikisi de görünüşlerine ve modaya öyle düşkündüler ki ne zaman bir araya gelseler şahane vakit geçiriyorlardı.

"Seni seviyorum, Eva. Her şeyden çok."

İç geçirdim. "Biliyorum, anne. Ben de seni seviyorum."

Diğer hattımda resepsiyondan gelen bir arama vardı, anneme veda edip diğer hatta geçtim.

"Selam." Megumi fısıldayarak konuşuyordu. "Hani daha önce bir kız gelmişti de sen çıkıp konuşmamıştın ya, o yine geldi, seni soruyor."

Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiğini kavramak için beynimin bir saniyeye ihtiyacı vardı. "Magdalene Perez mi?"

"Evet. Ta kendisi. Ne yapayım?"

"Hiçbir şey." Ayağa kalktım. Gideon'ın arkadaşlıktan-daha-fazlasını-isteyen-arkadaşının önceki ziyaretinin aksine, bu kez onunla kendim ilgilenmeye hazırdım. "Ben geliyorum."

"Seyredebilir miyim?"

"Ha! Bir dakika içinde oradayım. Çok uzun sürmez, sonra yemeğe çıkarız seninle."

Çantamı omzuma asıp resepsiyona doğru yönelmeden önce dudağıma parlatıcı sürecek kadar da kibirliydim. Bekleme alanında bulduğum Magdalene'yi selamlarken yüzüme yayılan gülümsemenin esas nedeni aklımdan Gideon'ın notunun geçiyor olmasıydı. Magdalene beni görünce ayağa kalktı; öyle şahane görünüyordu ki ona hayran olmamak elimde değildi.

Onunla ilk tanıştığımda koyu renk saçları tıpkı Corinne Giroux'nunkiler gibi uzun ve düzdü. Şimdiyse yüzünün egzotik güzelliğini ortaya çıkaran klasik bir küt kesim yaptırmıştı. Krem rengi kumaş pantolon ve kalça üstünde büyük bir fiyonkla bağlanan, kolsuz, siyah bir ipek bluz giymişti. Kulak-

larındaki ve boynundaki inciler de zarif tarzını tamamlıyordu.

"Magdalene." Ona oturmasını işaret ettim elimle ve ben de küçük sehpanın öbür tarafındaki koltuğa oturdum. "Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Seni böyle işinde rahatsız ettiğim için özür dilerim, Eva, ama Gideon'ı ziyarete gelmişken sana da bir uğrayayım dedim. Sana sormak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Çantamı yanıma koyup bacak bacak üstüne attım ve bordo eteğimi düzelttim. Ben erkek arkadaşımla açık açık birlikte zaman geçiremezken onun bunu yapabilmesi zoruma gitmişti. Yapacak bir şey yoktu.

"Bugün bir gazeteci ofisime gelip Gideon hakkında şahsi sorular sordu."

Tırnaklarım kolçağın kaplamasına gömüldü. "Deanna Johnson mı? Sorularını yanıtlamadın, değil mi?"

"Tabii ki yanıtlamadım." Magdalene dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. Koyu renk gözleri ciddiydi. "Seninle de konuştu demek."

"Denedi."

"Tam Gideon'ın tipi" dedi Magdalene bana dikkatle bakarak.

"Fark ettim" dedim.

"Pek de uzun süre beraber olmadığı tiplerden." Dolgun kırmızı dudakları kederle büküldü. "Corinne'e, sosyal ortamlarda beraber olmak yerine uzaktan uzağa arkadaş kalmalarının daha iyi olacağını söylemiş. Ama sanırım sen zaten biliyorsundur bunu."

Bu haberi duyunca bir sevinç kıpırtısı hissettim. "Nereden bileceğim?"

"Eminim kaynakların vardır senin." Magdalene'nin gözleri bilmiş bilmiş ve memnuniyetle ışıldadı.

Tuhaf bir şekilde rahat hissediyordum kendimi onun yanında. Belki de onunla yollarımızın kesiştiği diğer zamanla-

rın aksine bu kez o da kendini rahat hissediyor gibi göründüğü içindi. "Keyfin yerinde görünüyor."

"Yavaş yavaş geliyor yerine. Hayatımda arkadaşım olduğunu sandığım biri vardı ama meğer zehirliyormuş beni. O etrafımda olmayınca yeniden kafamı toplayabildim." Sırtını dikleştirdi. "Görüştüğüm yeni biri var."

"Sevindim." Bu konuda onun için sadece iyi şeyler dileyebilirdim. Gideon'ın kardeşi Christopher tarafından berbat şekilde kullanılmıştı kızcağız. Ama o benim bunu bildiğimi bilmiyordu. "Umarım iyi gider."

"Ben de öyle umuyorum. Gage birçok açıdan Gideon'dan farklı. Derin derin düşünen, sanatçı tiplerden."

"Derin ruhlardan."

"Evet. Sanırım çok derin. Umarım nasıl olduğunu tam olarak keşfetme fırsatım olur." Ayağa kalktı. "Her neyse, daha fazla zamanını almak istemiyorum. Şu gazeteci işi endişelendirmişti beni, onu konuşmak istemiştim seninle."

Kalkarken düzelttim söylediğini: "Benim gazeteciyle Gideon hakkında konuşmamdan endişelenmiştin daha doğrusu."

İnkâr etmedi. "Hoşça kal, Eva."

"Hoşça kal." Onun cam kapılardan çıkışını seyrettim.

"Çok kötü gitmedi sanki" dedi Megumi yanıma gelerek. "Ne tırnaklar çıktı, ne de tıslamalar duyuldu."

"Bakalım ne kadar devam edecek bu durum."

"Yemeğe gitmeye hazır mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Hadi gidelim."

Beş buçuk saat sonra kapıdan içeri girdiğimde annem, Cary ve kanepeye serilmiş gümüş rengi, baş döndürücü bir gece elbisesi tarafından karşılandım.

"Şahane değil mi?" diye atıldı annem; üzerindeki elliler tarzı, minik kiraz desenli, kısa kollu elbisesiyle asıl şahane görünen kendisiydi. Sarı saçları iri, parlak bukleler halinde

çevreliyordu güzel yüzünü. Hakkını vermek lazımdı, hangi dönemin tarzına bürünse göz kamaştırıcı olabilirdi annem.

İnsanlar bana tıpkı anneme benzediğimi söylerlerdi hep ama aslında annemin mavi gözleri yerine babamın gri gözlerini almıştım ve dolgun kıvrımlarım da Reyes tarafımdan geliyordu. Ne kadar spor yaparsam yapayım kurtulamadığım bir popom ve sıkıca desteklemeyen herhangi bir kıyafeti giymeme izin vermeyen göğüslerim vardı. Eskiden ince uzun esmer güzellerini çekici bulan Gideon'ın benim vücudumu bu kadar dayanılmaz bulmasına hâlâ şaşıyordum.

Torbamla çantamı bar taburesine bırakırken sordum: "Olayımız nedir?"

"Bir sığınma evi için bağış yemeği, bu perşembe değil ondan sonraki."

Cary'ye baktım, bana eşlik edip etmeyeceğini anlamak için. Başını olumlu anlamda sallayınca ben de omuz silktim ve "Peki" dedim.

Annemin yüzünde ışıltılı bir gülümseme belirdi. Benim şerefime, tacize uğramış kadın ve çocuklar için çalışan dernek ve vakıfları destekliyordu. Bağış organizasyonları resmi türden olduğunda Cary'yle bana da bilet alırdı hep.

"Şarap?" diye sordu Cary, besbelli bendeki huzursuzluğu algılamıştı.

Minnet dolu bir bakış attım ona. "Lütfen."

Cary mutfağa doğru giderken annem de kırmızı tabanlı, arkası açık, seksi ayakkabıları üstünde süzülerek yanıma geldi ve beni kendisine çekerek kucakladı. "Günün nasıl geçti?"

"Tuhaf." Ben de ona sarıldım. "Bittiğine memnunum."

"Hafta sonu için planların var mı?" Geriye çekilmiş, dikkatle yüzümü süzüyordu.

Tepemi attırdı bu söylediği. "Var bir şeyler."

"Cary görüştüğün biri olduğunu söyledi. Kimmiş bu? Ne iş yapıyor?"

"Anne." Sadede geldim. "Anlaştık mı? Temiz bir sayfa açtık mı? Yoksa bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Huzursuzca kıpırdanıyordu, her an ellerini ovuşturmaya başlayabilirdi. "Eva. Kendi çocukların olana kadar anlayamazsın bunun nasıl bir şey olduğunu. İnsanın ödü kopuyor. Hele bir de onların tehlikede olduğundan eminsen..."

"Anne."

"Ve güzel bir kadın olmanın getirdiği ek tehlikeler de var" diye devam etti hızlı hızlı. "Güçlü adamlarla bağlantıların var. Ve bu her zaman daha güvende olduğun anlamına gelmiyor..."

"Neredeler, anne?"

Pofladı. "Benimle bu şekilde konuşman gerekmiyor. Ben yalnızca..."

"Belki de gitsen iyi olacak" diyerek kestim sözünü soğuk bir tavırla; içimde hissettiğim ürperti sesime karışıp dışarı sızıyordu.

"Rolex'inde" dedi sertçe ve bu bir tokat gibi çarptı suratıma.

Geriye doğru sendeledim ve sağ elim içgüdüsel olarak sol bileğimdeki saate gitti; Stanton'la annemin mezuniyetimde verdiği, çok değerli bir hediyeydi bu benim için. Şansım yaver gider de bir gün bir kız çocuk sahibi olursam bu saati ona bırakmak gibi salakça ve duygusal fikirler bile vardı aklımda.

"Benimle kafa mı buluyorsun sen?" Tırnaklarımı klipse geçirmemle birlikte saat pat diye düştü halının üstüne. Hediye filan değildi bu. Bileğime takılmış bir prangaydı. "Gerçekten çizgiyi aşmışsın!"

Yüzü kızardı. "Eva, aşırı tepki gösteriyorsun. Bu öyle..."

"Aşırı tepki mi? Hah! Tanrım, çok komiksin. Gerçekten." Başparmağımla işaretparmağımı birleştirerek yüzüne doğru uzattım. "Polis çağırmama şu kadar kalmış durumda. Ve seni mahremiyetimi ihlal etmekten mahkemeye vermeyi düşünüyorum."

"Ben senin annenim!" Sesi giderek kısıldı, yalvarır gibi çık-

maya başladı. "Sana göz kulak olmak benim görevim."

"Yirmi dört yaşında bir yetişkinim ben" dedim soğuk soğuk. "Yasal olarak kendime bakabilecek durumdayım."

"Eva Lauren..."

"Yapma." Ellerimi havaya kaldırdım, sonra da indirdim. "Yapma işte. Şimdi çıkıp gidiyorum, çünkü o kadar sinirlendim ki seni görmeye bile tahammül edemiyorum. Ve eğer söyleyeceğin şey içten bir özür değilse beni aramanı da istemiyorum. Hatalı olduğunu kabul etmediğin sürece aynı şeyi bir daha yapmayacağından emin olamam."

Mutfağa doğru yürüyüp çantamı alırken, tepside yarıya kadar doldurulmuş kadehlerle içeri gelmekte olan Cary'yle göz göze geldim. "Sonra gelirim ben."

"Bu şekilde çıkıp gidemezsin!" diye bağırdı annem, duygusal bir krizin eşiğinde olduğu besbelliydi. Bununla baş edecek halim yoktu. En azından o sırada.

"Gör bakalım" diye homurdanarak alçak sesle söylendim.

Kahrolası Rolex'im. Bunu düşünmek bile canımı acıtıyordu, çünkü o hediyenin benim için anlamı büyüktü. Şimdiyse hiçbir anlamı kalmamıştı.

"Bırak gitsin, Monica" dedi Cary, sesi alçak ve teskin ediciydi. Histeri ile nasıl baş edileceğini herkesten iyi bilirdi o. Onu annemle böyle bırakmak ayıptı aslında ama gitmek zorundaydım. Odama gitsem annem kapımda beni hasta edene kadar ağlayıp yalvarırdı. Onu o halde görmekten, onun öyle hissetmesine neden olmaktan nefret ediyordum.

Dairemden çıkıp yan tarafa, Gideon'ın kapısına gittim ve gözyaşlarım bastırmadan ve annem arkamdan gelmeden içeri girebilmek için acele ettim. Gidebileceğim başka bir yer yoktu. Böyle dağılmış ve gözyaşları içinde insan içine çıkamazdım. Gözü üstümde olan tek kişi annem değildi. Polis, Deanna Johnson ve hatta birkaç paparazzi peşimde olabilirdi.

Gideon'ın kanepesine ulaştım ve kendimi minderlerin üstüne atıp gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

7

"Meleğim."

Gideon'ın sesi ve üzerimde hissettiğim elleri beni uykudan çekip aldı. Beni yan yatırmaya kalkınca homurdanarak itiraz ettiysem de bir an sonra bedeninin sıcaklığı sırtımı ısıtıyordu. Kaslı kollarından birini belime dolayarak beni kendisine çekti.

Gideon'ın gövdesi arkamda, diğer kolunun sert pazısı yanağımın altında, tekrar dalıp gittim.

Yeniden uyandığımda aradan günler geçmiş gibiydi. Gözlerimi açmadan kanepenin üstünde uzun dakikalar boyunca öylece yatıp Gideon'ın güçlü bedeninden yayılan sıcaklığın keyfini çıkardım, kokusunu içime çektim. Bir süre sonra, daha fazla uyumanın biyolojik saatimi iyice zıvanadan çıkaracağına karar verdim. Yeniden bir araya geldiğimizden beri geceleri çok geç yatıp sabahları da erken kalkar olmuştuk ve bu da beni olumsuz etkiliyordu.

"Ağlamışsın sen" diye mırıldandı yüzünü saçlarıma gömerek. "Söyle, ne oldu?"

Kollarının arasına iyice gömülerek daha da sokuldum ona. Saat meselesini anlattım. "Belki de biraz aşırı tepki verdim" dedim sonunda. "Yorgunken sinirli oluyorum. Ama Tanrım... çok da canımı acıttı bu olay. Benim için çok büyük anlamı

olan bir hediyeyi resmen mahvetti, anlıyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum." Parmaklarıyla karnımın üstünde nazik daireler çizerek ipek bluzumun üstünden okşuyordu beni. "Üzüldüm."

Pencerelere doğru baktım ve akşam olduğunu gördüm. "Saat kaç?"

"Sekizi biraz geçiyor."

"Ne zaman geldin sen?"

"Altı buçukta."

Ona doğru döndüm. "Senin için erken bir saat."

"Senin burada olduğunu öğrenince daha fazla duramadım yerimde. Çiçeklerin geldiğinden beri seninle olmak istiyordum."

"Beğendin mi?"

Gülümsedi. "Senin sözcüklerini Angus'ın elyazısından okumak... bayağı ilginçti, onu söylemeliyim."

"Tedbirli davranmaya çalışıyorum."

Burnumun ucunu öptü. "Hem de beni şımartmaya devam ederken."

"Şımartmak istiyorum. Gözün benden başkasını görmesin istiyorum."

Başparmağını altdudağımın üstünde dolaştırdı. "Seni gördüğüm andan beri öyle zaten."

"Çok da tatlı dillisin." Yalnızca Gideon'la birlikte olmak ve onun o an sadece bana odaklandığını bilmek yetmişti depresyonumu silkip atmama. "Yoksa yine pantolonumun içiyle mi ilgileniyorsun?"

"Pantolon yok ki üstünde."

"Hayır anlamına mı geliyor bu?"

"Evet anlamına geliyor; eteğinin altıyla ilgileniyorum." Başparmağını dişlerimle yakaladığımda gözleri koyulaştı. "Ve o sıcak, ıslak, dar, küçük yarığınla. Bütün gün onu istedim. Her gün onu istiyorum. Şimdi de istiyorum ama sen kendini daha iyi hissedene kadar bekleyeceğiz."

"Öpersen geçer belki."

"Neyi öpeyim, tam olarak?"

"Her şeyi. Her yeri."

Onun böyle yalnızca bana ait olmasına alışabilirdim. Alışmak istiyordum. Ama bu imkânsızdı tabii ki.

Binlerce küçük parçasını binlerce kişiye, projeye ve bağlantıya adamış durumdaydı. Eğer annemin başarılı işadamlarıyla yaptığı bütün o evliliklerden öğrendiğim tek bir şey varsa o da bu tip adamların karılarının çoğunlukla metres durumuna düşüp neredeyse her zaman ikinci planda kaldıklarıydı, çünkü kocaları aslında işleriyle evliydiler. Bir adamın kendi sektöründe lider olmasının bir nedeni vardı: işine her şeyini vermesi. Hayatındaki kadın da geriye kalanlarla yetiniyordu.

Gideon saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İşte ben bunu istiyorum. Eve, sana gelmeyi."

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi olması her seferinde şaşırtıyordu beni. "Beni mutfakta çıplak ayakla gezinirken bulsan daha mı iyi olurdu?"

"Ona bir itirazım olmazdı ama benim için en iyisi yatakta ve çırılçıplak olman olurdu."

"Bayağı iyi bir aşçıyımdır ben ama sen beni yalnızca vücudum için istiyorsun."

Gülümsedi. "İstediğim her şeyin içinde olduğu enfes bir paket senin vücudun."

"Sen bana seninkini gösterirken ben de sana benimkini gösteririm."

"Seve seve." Parmak uçları nazikçe kaydı yanağımdan aşağıya. "Ama önce annenle aranda olanlardan sonra kendini toplayabildiğinden emin olmak istiyorum."

"Atlatırım, merak etme."

"Eva." Ses tonu, konuyu geçiştirmeme razı olmayacağına dair bir uyarı gibiydi.

İç geçirdim. "Onu affedeceğim, her zamanki gibi. Başka seçeneğim yok aslına bakarsan, çünkü onu seviyorum ve ciddi hatalar yapsa da niyetinin kötü olmadığını biliyorum. Ama bu saat işi..."

"Devam et."

Ağrıyan göğsümü ovaladım. "İlişkimizde bir şeyler kırıldı. Ve bundan sonra nasıl devam edersek edelim, daha önce olmayan o çatlak hep orada kalacak. İçimi acıtan şey de *bu*."

Gideon uzunca bir zaman sessiz kaldı. Ellerinden biri saçlarımın arasına girerken diğeri kalçamın üstünde daireler çiziyordu, sahiplenir gibi. Aklından neler geçtiğini söylemesi için bekledim.

"Ben de bizim ilişkimizde bir şeyleri kırdım" dedi sonunda, karamsar bir sesle. "Korkarım bu da bizim aramızda olacak hep."

Gözlerindeki keder içime dokundu, canımı yaktı. "Kalkmama izin ver."

İsteksizce dediğimi yaptı ve ayağa kalkışımı dikkatli gözlerle seyretti. Eteğimin fermuarını açmadan önce bir an tereddüt ettim. "Artık seni kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, Gideon. Ve nasıl can yaktığını. Bir daha beni kendinden uzaklaştırmaya kalkarsan muhtemelen biraz paniğe kapılırım. Senin bu konuda gerçekten dikkatli olman gerekecek, benim de senin aşkının kalıcı olduğuna güvenmem."

Anladığını ve kabul ettiğini gösterir şekilde salladı başını ama yine de içini kemiren bir şeyler olduğunu görebiliyordum.

"Magdalene uğradı bugün" dedim, aklını aramızdaki kırılmadan başka bir yere çekebilmek için.

Gerildi. "Ona bunu yapmamasını söylemiştim."

"Sorun yok. Muhtemelen sana kin güttüğümden endişeleniyordu ama seni sana zarar veremeyecek kadar sevdiğimi anladı sanırım."

Ben eteğimi yere bırakırken Gideon da kalkıp oturdu. Etekten kurtulunca ortaya çıkan jartiyerim ve jartiyer çoraplarım sıkılı dişlerinin arasından ağır ve ıslıklı bir nefes almasına neden oldu. Kanepeye geri dönüp bacaklarının üstüne ata biner gibi oturdum ve kollarımı boynuna doladım. Soluğunun sıcaklığını ipek bluzumun üstünden hissetmek kanımı kaynatıyordu.

"Hey." İki elimi birden saçlarına daldırıp yanağımı yanağına sürdüm. "Bizim için endişelenmeyi bırak. Esas endişelenmemiz gereken konunun Deanna Johnson olduğunu düşünüyorum ben. Böyle kurcalamaya devam ederse senin hakkında bulacağı en kötü şey ne olabilir?"

Başı arkaya düştü, gözleri kısıldı. "Deanna meselesi benim sorunum. Ben hallederim onu."

"Bence bayağı gürültü koparacak bir haber peşinde. Senin kalpsiz bir çapkın olduğunu söylemesi yeterli olmaz."

"Endişelenmeyi bırak. Geçmişimin senin gözüne sokulmasını istemiyor olmasam hiç umursamazdım bile."

"Fazla güveniyorsun kendine." Parmaklarımı yeleğine uzatıp düğmeleri açmaya başladım. Önünü açıp kravatını çıkardım ve dikkatle kanepenin arkasına koydum. "Onunla konuşacak mısın?"

"Onu görmezden geleceğim."

"Bu konuyu halletmenin doğru yolu bu mu?" Şimdi de gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştım.

"Dikkatimi çekmeye çalışıyor; bunu başaramayacak."

"O zaman başka bir yol bulur o da."

Kanepeye iyice gömüldü ve bana bakmak için başını yana eğdi. "Bir kadının dikkatimi çekmek için yapabileceği tek şey sen olmak."

"*Şampiyon*." Onu öperken bir yandan da gömleğinin uçlarını çekiştiriyordum. Gömleğini pantolonunun içinden daha kolay çıkarabilmem için hafifçe kıpırdadı. "Deanna konusu-

nu bana açıklaman lazım" diye mırıldandım. "Onu böyle harekete geçiren şey nedir?"

İç geçirdi. "Kelimenin tam anlamıyla bir hataydı Deanna. Bir kez beraber olmak için ortam yarattı ve benim de aşırı hevesli kadınları ikinci bir defa daha görmemek gibi bir prensibim vardır."

"Ve bunu böyle söylemek de hiç hıyarca değil yani."

"Olmuş bitmiş şeyleri değiştiremem" dedi soğuk soğuk.

Utandığı belliydi. Pisliğin teki gibi davranma konusunda kimseden aşağı kalır yanı yoktu belki ama bununla asla gurur duymuyordu.

"Deanna'nın muhabir olarak bulunduğu bir davette Anne Lucas beni rahatsız edip duruyordu" diye devam etti. "Anne'i kendimden uzak tutmak için Deanna'yı kullandım. Ama sonrasında kendimi çok da iyi hissettirmedi bu yaptığım ve süreci de pek iyi idare edemedim."

"Anlıyorum." Gömleğinin önünü açarak sıcak ve sıkı tenini ortaya çıkardım.

İlk sevişmemizden sonra bana nasıl bir tepki verdiğini hatırlayınca Deanna'ya da nasıl davranmış olabileceğini tahmin edebiliyordum. Bana karşı kendini anında kapatmış, beni tamamen dışarıda bırakmış, kendimi kullanılmış ve değersiz hissetmeme neden olmuştu. Ondan sonra beni geri kazanmak için çok uğraşmıştı ama muhabir o kadar şanslı değildi anlaşılan.

"Herhangi bir temas kurarak onu ümitlendirmek istemiyorsun" dedim toparlamak için. "Muhtemelen hâlâ bayılıyordur sana."

"Hiç sanmam. Toplasan bir düzine sözcük söylememişimdir ona."

"Bana da hıyar gibi davranmıştın. Ama ben yine de âşık oldum sana."

Göğsünde sevgiyle dolaşan ellerim, tenine yayılmış siyah

yumuşak kılları okşadıktan sonra aşağıya kaydı, pantolonunun belinden içeriye doğru uzanan ince ipeksi hattı takip etti. Karın kasları elimin altında titreşirken soluklarının temposu da değişmeye başladı.

Kucağına oturdum; Gideon'ın vücuduna bayılıyordum. Başparmaklarım minik meme uçlarının etrafında daireler çizerken onun tepkilerini seyrediyor, dokunuşumun ona verdiği ince zevke teslim olmasını bekliyordum. Başımı eğerek boynuna bir öpücük kondururken hem dudaklarımın altında nabzının hızlanışını hissettim, hem de teninin erkeksi kokusunu içime çektim. Hiçbir zaman onun keyfini yeterince çıkartamıyordum, çünkü o, işi hep tersine çeviriyordu.

Gideon inleyerek elini uzattı ve saçlarımı kavradı. "Eva."

"Bana tepki verişine bayılıyorum" diye fısıldadım. Böyle arsızca seksi bir erkek bedenini tamamen benim insafıma teslim olmuş halde bulmak azdırmıştı beni. "Sanki elinde değilmiş gibi."

"Değil." Parmaklarını, uyurken karışmış saçlarımın arasından geçirdi. "Bana tapar gibi dokunuyorsun."

"Tapıyorum."

"Ellerinde hissediyorum bunu... ağzında. Bana bakışında." Güçlükle yutkunurken boğazının hareketlerini izledim.

"Senden daha çok istediğim hiçbir şey olmadı hayatta." Göğüs kaslarını ve her bir kaburgasının çizgisini elimle takip ederek bütün gövdesini okşadım. Paha biçilmez bir sanat eserinin mükemmelliğini takdir eden bir eksper gibiydim. "Haydi, seninle bir oyun oynayalım."

Dilini dudağının kıvrımı boyunca yavaşça gezdirerek cinsel organımın kıskançlıkla kasılmasına neden oldu. Hem de bilerek yapmıştı bunu. Gözlerindeki tehlikeli ışıltıdan anlamıştım. "Kurallarına bağlı."

"Bu gece benimsin, şampiyon."

"Ben her zaman seninim."

Bluzumun düğmelerini açarak omuzlarımdan sıyırıp atınca balkonet kesimli, beyaz dantel sutyenim ve takımı olan tanga külotum ortaya çıktı.

"Meleğim" diye fısıldadı; bakışı öyle ateşliydi ki çıplak tenimin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordum. Ellerini uzattı dokunmak için ama ben bileklerinden yakalayarak onu durdurdum.

"Birinci kural: Bütün gece seni emeceğim, okşayacağım ve baştan çıkaracağım. Dizlerin tutmaz olana kadar geleceksin." Pantolonunun üstünden aletini avuçladım ve uzun sertliğini avucumun içinde hissederek okşadım. "İkinci kural: Sen yalnızca sırtüstü yatıp tadını çıkaracaksın."

"Gördüğüm iyi muameleye karşılık vermek yok mu?"

"Yok."

"Hayatta olmaz" dedi kararlılıkla.

Suratımı astım. "Lütfen ama."

"Meleğim, seni tatmin etmek eğlencenin yüzde doksan dokuzu benim için."

"Ama o zaman sürekli gelmekten senin keyfini süremiyorum!" diye şikâyet ettim. "Yalnızca bir kerecik –tek bir gece için– bencil davranmanı istiyorum. Kendini bırakmanı, hayvanlaşmanı, yalnızca hoşuna gittiği için ve hazır olduğun için boşalmanı istiyorum."

Dudakları inceldi. "Bunu seninle yapamam. Senin de yanımda olmana ihtiyacım var."

"Böyle söyleyeceğini biliyordum." Çünkü ona bir erkek tarafından onun kendi zevki için kullanılmanın benim için bir tetikleyici olduğunu söylemiştim bir keresinde. Sevildiğimi ve istendiğimi bilmeye de ihtiyacım vardı benim. İçine boşalacak herhangi bir kadın bedeni olarak değil, Eva olarak, seksin yanında gerçek sevecenlik de isteyen bir kadın, bir birey olarak. "Ama bu benim oyunum ve benim kurallarımla oynanıyor."

"Oynamaya razı olmadım daha."

"Azıcık dinle beni."

Gideon yavaşça bıraktı soluğunu. "Yapamam bunu, Eva."

"Başka kadınlarla yapıyormuşsun ama" diye itiraz ettim.

"Onlara âşık değildim!"

İçim eridi. Elimde değildi. "Bebeğim... Ben istiyorum bunu" diye fısıldadım. "Hem de çok."

Bezgin bir ses çıkardı. "Nedenini anlamama yardım et."

"Kendim soluk soluğayken senin kalbinin atışını duyamıyorum. Ben de sarsılırken senin sarsılmanı hissedemiyorum. Ağzım sana beni getirmen için yalvarmaktan kuruduğunda senin tadını alamıyorum."

Güzel yüzünün hatları yumuşadı. "İçine her boşaldığımda aklımı yitiriyorum. Bunu bilmek yetsin sana."

Başımı iki yana salladım. "Benim en sevdiğin erotik rüyanın gerçekleşmiş hali olduğumu söylemiştin bir keresinde. O rüyaların hepsi kızı tatmin etmekle ilgili değildi herhalde. Ağzına vermek yok muydu? Ya da eline? Memelerime bayılıyorsun. Onlara sürte sürte üstüme boşalmak istemez misin?"

"Tanrım, Eva." Aleti kalınlaştı elimin altında.

Aralık dudaklarımı dudaklarının üstünde gezdirirken beceriklice açtım pantolonunu. "En açık saçık fantezin olmak istiyorum senin" diye fısıldadım. "Ahlaksız bir kadın olmak istiyorum senin için."

"Sen zaten olmanı istediğim şeysin" dedi gizemli bir sesle.

"Öyle miyim?" Tırnaklarımı vücudunun yanlarında gezdirdim ve çıkardığı ıslıklı soluğa altdudağımı ısırarak karşılık verdim. "O zaman bunu benim için yap. Benim işimi hallettikten sonra kendi orgazmının peşine düştüğün o anlara bayılıyorum. Ritmin ve odaklanışın değişiyor, vahşileşiyorsun. O zaman yalnızca aldığın zevki, duyduğun heyecanı ve nasıl boşalacağını düşündüğünü biliyorum. Seni öyle azdırmak çok hoşuma gidiyor. İşte bütün bir gece boyunca o hissi yaşamak istiyorum."

Eliyle bacağımı sıktı. "Bir şartla."

"Neymiş o?"

"Bu gece senin olsun. Hafta sonu sıra bende."

Ağzım bir karış açıldı. "Bana yalnızca bir gece, sanaysa bütün bir hafta sonu mu?"

"Şeyy... Seninle ilgilenmeye adanmış bütün bir hafta sonu."

"Pes" diye homurdandım, "çok pis pazarlık yapıyorsun."

Jilet gibi keskin bir gülümseme belirdi yüzünde. "Amaç da o."

"Annemiz babamızın gerçek bir seks makinesi olduğunu söylüyor."

Gideon, yanımda oturduğu yerden bana baktı gülerek. "O güzel kafanın içinde film repliklerinden oluşan tuhaf bir katalog var, meleğim."

Su şişemden bir yudum su alıp *Anaokulu Polisi*'nin bir sonraki repliğine yetişebilmek için hızla yuttum. "Babam jinekolog olduğu için bütün gün vajinalara bakar."

Kahkahası öyle hoşuma gitti ki mutluluktan uçacağımı sandım. Gözleri parlıyordu ve ne zamandır görmediğim kadar gevşemiş görünüyordu. Bunun nedeni kısmen kanepede hiç vakit kaybetmeden ona yaptığım oral seks ve sonrasında duşta ellerimle gerçekleştirdiğim uzun, yavaş ve kaygan okşayışlardı. Ama büyük kısmı da benden kaynaklanıyordu, farkındaydım.

Benim keyfim yerinde olunca o da keyifli oluyordu. Böyle bir adamın üstünde bu kadar büyük bir etkim olması çok şaşırtıyordu beni. İnanılmaz, içten gelen bir güce sahipti Gideon; sergilediği vakarda öyle güçlü bir çekicilik vardı ki etrafındaki herkes onun gölgesinde kalıyordu. Bu gücün anlık parlamalarıyla ben de her gün karşılaşıyor ve her seferinde

BELGESEL.CO KALİTE TEAM

ona daha çok hayran oluyordum ama baş başa kaldığımız anlarda ortaya çıkan ve yalnızca bana ait olan o cana yakın, şakacı ve eğlenceli âşık bambaşkaydı.

"Kendi çocukların öğretmenlerine senin hakkında aynı şeyi söylediklerinde böyle gülemeyeceksin ama" dedim.

"Bunu senden duymuş olmaları gerekeceği için şopayı esas hak edenin kim olduğunu gayet iyi bileceğim."

Sanki söyledikleriyle soluğumu kesmemiş gibi başını çevirip filmi seyretmeye devam etti. Gideon yapayalnız bir hayat süren bir adamdı ama beni bu hayatın içine öyle eksiksizce kabul etmişti ki benim düşlemeye bile korktuğum bir geleceği rahatlıkla gözünde canlandırabiliyordu. Oysa ben üstesinden gelemeyeceğim bir gönül yarası tuzağına düşmekten öyle korkuyordum ki.

Sessizliğimi fark eden Gideon elini çıplak dizime koyup yeniden bana döndü. "Hâlâ aç mısın?"

Gözlerimi önümüzdeki orta masasının üstünde duran açık Çin yemeği kutularından ve Gideon'ın hafta sonu keyiflerini sürebilelim diye eve getirdiği "kara büyü" güllerinden ayırmadım.

Söylediği şeyden onun kastettiğinin ötesinde anlamlar çıkarmak istemediğim için, "Yalnızca sana" diye yanıtladım.

Elimi kucağına koyarak yemek sırasında giymesine izin verdiğim siyah *boxer*'ının içindeki aletinin yumuşak dolgunluğunu hissettim.

"Sen tehlikeli bir kadınsın" diye mırıldandı bana doğru eğilerek.

Hızlı bir hareketle ağzımı ağzına dayadım ve altdudağını emmeye başladım. "Olmak zorundayım" diye mırıldandım, "Gizemli ve Tehlikeli sevgilime ayak uydurmak için."

Gülümsedi.

"Cary'yi bir daha aramam lazım" dedim iç geçirerek. "Bakalım annem gitmiş mi."

"İyi misin?"

"Evet." Başımı omzuna dayadım. "İnsanın moralini düzeltmek için küçük bir Gideon terapisi gibisi yok."

"Evlere servis yaptığımı söylemiş miydim? Yedi gün, yirmi dört saat."

Dişlerimi pazısına geçirdim. "O halde şu işi halledeyim, sonra gelip seni bir kez daha getireceğim."

"Ben tamamım, teşekkürler" dedi hemen, bariz şekilde eğlenerek.

"Ama kızlarla oynamadık daha."

Eğilip yüzünü göğüslerimin arasına gömdü. "Selam, kızlar."

Gülerek omuzlarından itekledim onu, o da beni geriye doğru iterek kanepeyle orta masasının arasında yere yatırdı. Gelip üzerimde kollarının üstünde durdu, ağırlığını taşıyan kolları gergin ve sertti. Üstümde dolaşan gözleriyle önce sutyenimi, sonra çıplak karnımı, tangamı ve jartiyerimi okşadı. Duştan sonra ateş kırmızısı bir takım giymiştim Gideon'a gaz vermek için.

"Sen benim şans meleğimsin" dedi.

Pazısını sıktım. "Sahi mi?"

"Evet." Memelerimin üstlerini yaladı. "Büyülü bir lezzetin var."

"Aman Tanrım!" Bir kahkaha attım. "Çok cıvıkmış."

Gözleri gülümsedi bana. "Seni romantizm konusunda nasıl olduğumla ilgili uyarmıştım."

"Yalandı o. Sen bugüne dek çıktığım en romantik adamsın. O CrossTrainer havlularını banyoya astığına inanamıyorum."

"Nasıl asmam! Ve şans meleğim olduğun konusunda da şaka yapmıyordum." Öptü beni. "Milano'daki bir kumarhanedeki payımı satmaya çalışıyordum bir süredir. Tam o 'kara büyü' güllerinin geldiği sırada ihaleye giren biri Bordeaux'da,

ne zamandır göz koymuş olduğum bir şarap şatosunu teklif etti. Bil bakalım adı ne... La Rose Noire."

"Kumarhaneye karşılık şato, ha? Seks, günah ve eğlence tanrısı olmaya devam ediyorsun demek."

"Senin gibi bir arzu, zevk ve tek satırlık cıvık sözler tanrıçasını tatmin etmeme yardımcı olan uğraşlar bunlar."

Ellerimi yanlarından aşağıya doğru hareket ettirip *boxer*'ının içine kaydırdım. "Şarabı ne zaman tadabileceğim?"

"Reklam kampanyası için beyin fırtınası yapmama yardım ettiğin zaman."

İç geçirdim. "Asla pes etmiyorsun, değil mi?"

"İstediğim bir şey varsa etmem, hayır." Dizlerinin üstünde doğruldu ve sonra da benim doğrulmama yardım etti. "Ve seni de istiyorum. Hem de çok."

"Seninim zaten" dedim onun sözcüklerini kullanarak.

"Kalbin ve o delicesine seksi bedenin benim. Şimdi de beynini istiyorum. Her şeyi istiyorum."

"Bir şeyleri de kendime saklamam lazım."

"Hayır. Sen de beni al onun yerine." Gideon'ın elleri iki yandan uzanıp popomun çıplak kanatlarını avuçladı. "Nitelik olarak denk bir alışveriş değil ama, n'apalım artık."

"Bugün deli gibi pazarlık yapıyorsun."

"Giroux memnun kaldı anlaşmamızdan. Sen de kalacaksın, söz veriyorum."

"Giroux mu?" Kalbim küt küt atmaya başladı. "Corinne'le bir ilgisi var mı?"

"Kocası. Ama senin de bildiğin gibi, ayrı yaşıyorlar ve boşanmak üzereler."

"Hadi canım. *Onun kocasıyla* iş mi yapıyorsun sen?"

Dudakları pişmanlıkla büküldü. "İlk kez. Ve muhtemelen de son. Gerçi ona, özel bir kadınla birlikte olduğumu –ve bunun onun karısı olmadığını– söyledim."

"Sorun Corinne'in sana âşık olması."

"Corinne beni tanımıyor bile." Kafamın arkasını avuçlayarak burunlarımızı birbirine sürttü. "Hadi kalkıp Cary'yi ara. Ben de yemekten kalanları toplarım. Sonra da yiyişiriz."

"İblis."

"Seks bombası."

Çantamdan telefonumu almak için kalktığım sırada Gideon jartiyerin lastiklerinden birini çekip bıraktı ve bu hareketiyle tenimin her yerine yayılan bir şok dalgası yarattı. Canımın yanmasından şaşılacak derecede uyarılarak eline vurup savuşturdum onu ve hızla uzaklaştım.

Cary ikinci çalışta açtı telefonu. "Hey, bebeğim. Hâlâ iyisin değil mi?"

"Evet. Ve sen de hâlâ gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın. Peki, annem hâlâ oralarda mı?"

"Bir saatten biraz fazla oluyor çıkalı. Sen sevgilinde mi kalıyorsun?"

"Evet, tabii eğer bana ihtiyacın yoksa."

"Yok, iyiyim ben. Trey geliyor zaten."

Bu haber sayesinde iki gece üst üste dışarıda kaldığım için kötü hissetmeyecektim kendimi. "Selam söyle ona benden."

"Tabii. Senin için öperim de."

"Benim içinse fazla ateşli ve ıslak olmasın ama."

"Çok oyunbozansın. Hey baksana, hani benden şu Doktor Lucas hakkında araştırma yapmamı istemiştin ya! Şu ana dek bütün bulabildiğim koskocaman bir hiç. İşi dışında pek bir şey yapmıyor gibi görünüyor. Çocuğu yok. Karısı da doktor. Psikiyatr."

Temkinli bir şekilde Gideon'a baktım; bizi duymadığından emin olmak istiyordum. "Ciddi misin?"

"Neden? Önemli mi bu?"

"Yo. Değil herhalde. Sadece... psikiyatrların insan ruhundan çok iyi anlamalarını beklerdim de ondan şaşırdım sanırım."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ne oluyor, Eva? Son zamanlarda çok esrarengiz davranıyorsun, canımı sıkmaya başlıyor bu artık."

Bir bar taburesine tırmanarak, anlatabildiğim kadarını anlattım. "Doktor Lucas'la bir bağış yemeğinde karşılaşmıştım, sonra bir kez de sen hastanedeyken. Her iki seferinde de Gideon hakkında birtakım kötü şeyler söyledi ve ben de derdinin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Hadi ama Eva. Cross herifin karısını götürmüştür muhtemelen, başka ne olabilir ki?"

Bana ait olmadığından paylaşamayacağım bir geçmişi açık etmemek için yanıt vermedim. "Yarın öğleden sonra evde olurum. Akşam kızlarla çıkacağım. Gelmek istemediğinden emin misin?"

"Hadi bakalım, değiştir gene konuyu sen" diye söylendi Cary. "Evet, gelmek istemediğimden eminim. Âlemlere akmaya hazır değilim daha. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyor."

Nathan, bir gece kulübünün önünde saldırmıştı Cary'ye ve Cary fiziksel olarak hâlâ bunu atlatmaya çalışıyordu. İnsanın ruhunun iyileşmesinin daha da uzun sürdüğünü bir şekilde unutmuştum. O hiçbir şeyi yokmuş gibi davransa da benim anlamam lazımdı. "Önümüzdeki değil, ondan sonraki hafta sonu San Diego'ya uçmaya ne dersin? Babamı, eski arkadaşları görürüz... Hatta istersek Doktor Travis'e bile uğrarız."

"Çok kurnazca, Eva" dedi kuru bir sesle. "Ama evet, bana uyar. Yalnız, bu aralar çalışmadığım için senden biraz para almak zorunda kalabilirim."

"Sorun değil. Ben her şeyi ayarlarım, sonra hesaplaşırız."

"Ha, kapatmadan... Bugün bir arkadaşın aradı... Deanna. Daha önce konuştuğumuzda sana söylemeyi unutmuştum. Sana verecek haberleri varmış, onu aramanı istiyor."

Gideon'a bir bakış attım. Bakışımı yakaladı ve yüzümdeki bir şey beni ele vermiş olmalı ki gözleri derhal o tanıdık, sert ışıltıları saçmaya başladı. Elinde yemekten artakalanları doldurduğu Çin yemeği torbasıyla, uzun ve çevik adımlar atarak bana doğru geldi.

"Ona herhangi bir şey söyledin mi?" diye sordum Cary'ye alçak sesle.

"Ona bir şey *söylemek* mi? Ne gibi?"

"Bir gazeteciye söylenmeyecek bir şey mesela, çünkü o bir gazeteci."

Gideon'ın yüzü taş kesildi. Yanımdan geçip çöpü sıkıştırıcıya atmaya gitti ve sonra yine yanıma geldi.

"Bir gazeteciyle mi arkadaşlık ediyorsun?" diye sordu Cary. "Kafayı mı yedin?"

"Hayır, onunla arkadaşlık filan etmiyorum. Ev numaramı nasıl bulduğuna dair de en ufak bir fikrim yok. Bir ihtimal aşağıdaki güvenlik masasından aramış olabilir."

"Ne istiyor peki?"

"Gideon'la ilgili bir ifşaat. Bayağı sinir etmeye başladı beni. Fena musallat oldu Gideon'a."

"Tekrar ararsa savuştururum."

"Hayır, yapma." Gideon'ın gözünün içine baktım. "Yalnızca ona herhangi bir konuda herhangi bir bilgi verme. Nerede olduğumu söyledin ona?"

"Dışarıda."

"Harika. Teşekkürler, Cary. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Hadi sana iyi sevişmeler."

"Üff be, Cary" Kafamı iki yana sallayarak kapattım telefonu.

"Deanna Johnson seni mi aramış?" diye sordu Gideon, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Evet. Ve ben de onu geri arayacağım."

"Hayır, aramayacaksın."

"Kes sesini, mağara adamı. Bu 'ben Cross, sen Cross'un küçük kadını' ayakları bana göre değil" diye çıkıştım. "Eğer şimdiden unuttuysan, hatırlatayım, bir anlaşma yaptık. Sen beni aldın, ben de seni. Ve ben de bana ait olanı korurum."

"Eva, benim kavgalarımı sahiplenmene gerek yok. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Biliyorum. Hayatın boyunca yapmışsın bunu. Şimdi yanında ben varım. Bunu da bana bırak."

İfadesi değişti sanki ama bu öyle hızlı oldu ki, öfkeleniyor muydu anlayamadım. "Benim geçmişimle uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

"Sen benimkiyle uğraştın ama."

"O farklıydı."

"Tehdit tehdittir, şampiyon. Bu işte beraberiz seninle. Deanna'nın bana ulaşmaya çalışıyor olması, onun neyin peşinde olduğunu öğrenmek için en iyi kozun haline getiriyor beni."

Bir elini sıkıntıyla havaya kaldırdı, sonra saçlarının arasına daldırdı. Hissettiği rahatsızlığın bütün gövdesini nasıl gerdiğine –karın kaslarının kasılışına, pazılarının sertleşmesine– bakmamaya zorladım kendimi, dikkatimin dağılmasını istemiyordum. "Onun neyin peşinde olduğu umurumda bile değil. Benim için önemi olan tek kişi sensin ve sen de gerçeği biliyorsun."

"Eğer o seni basının önünde çarmıha gererken benim oturup seyredeceğimi sanıyorsan durumu tekrar gözden geçirip revize etmen gerekecek!"

"Sana zarar vermediği sürece bana bir zarar veremez Deanna ve muhtemelen yapmaya çalıştığı da bu."

"Onunla konuşmazsam bunu asla bilemeyiz." Deanna'nın kartını çantamdan çıkardım ve kendi numaramı gizleyerek numarasını tuşladım.

"Kahretsin, Eva!"

Telefonun hoparlörünü açıp tezgâha koydum.

"Deanna Johnson" diye açtı canlı bir sesle.

"Deanna, ben Eva Tramell."

"Eva, selam." Sesinin tonu değişmiş, aramızda olmayan türden bir arkadaşlık havasına bürünmüştü. "Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?" Deanna'nın sesini duymanın onun üstünde bir etki yaratıp yaratmadığını görmek için dikkatle inceledim Gideon'ın yüzünü. Öfkeyle baktı bana, tepesi atmış hali bile enfesti. Onu, ruh hali ne olursa olsun, karşı konulmaz bulduğum gerçeğini kabullenmiştim artık.

"Ortam hareketleniyor. Benim işimde bu iyi bir şeydir."

"Doğru bilgi toplamak da öyle."

"Seni arama nedenlerimden biri de bu. Gideon'ın seni ev arkadaşın ve bir başka adamla birlikte üçlü yaparken bastığını ve öfkeden deliye döndüğünü söyleyen bir kaynağım var. Adam hastanelik olmuş ve şimdi de dava açıyormuş. Doğru mu bu?"

Donup kaldım, karnımın uğultusundan başka bir şey duyamaz olmuştum. Corinne'le tanıştığım gece eve geldiğimde Cary'yi dört kişilik bir seks yumağı içinde bulmuştum. Yumağın içindekilerden biri olan Ian adlı adam gayet seviyesiz bir şekilde –ve çıplak olarak– bana aralarına katılmamı teklif etmiş, Gideon da bu teklifi bir yumrukla geri çevirmişti.

Gideon'a baktığım an mideme bir kramp girdi. *Doğruydu.* Mahkemeye verilmişti. Her türlü histen arınmış yüzü, bütün düşüncelerini ardına sakladığı o kusursuz maskesi bunun kanıtıydı. "Hayır, doğru değil."

"Hangi kısmı?

"Sana söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Ayrıca, sözde senin Kline'la ateşli bir kucaklaşma halinde yakalanman üzerine, Gideon'la Brett Kline arasında yaşanmış bir kavga ile ilgili bir görgü tanığı ifadesi var elimde. Bu doğru mu?"

Tezgâhın kenarını sıkmaktan elimdeki kan çekilmişti.

"Ev arkadaşın geçenlerde saldırıya uğramış" diye devam etti. "Gideon'ın bununla bir ilgisi var mı?"

Aman Tanrım... "Aklını kaçırmışsın sen" dedim soğuk bir sesle.

"Gideon'la seni Bryant Park'ta gösteren video kayıtlarında sana çok saldırgan ve hoyrat bir şekilde davranıyor. Gideon Cross'la olan ilişkinde taciz ve kötü muameleyle karşılaşıyor musun? Kontrol edemediği bir öfkeyle şiddete başvurduğu oluyor mu? Ondan korkuyor musun, Eva?"

Gideon topuklarının üstünde dönerek uzaklaştı, koridordan geçerek çalışma odasına girdi.

"Siktir git Deanna" dedim sertçe. "Gelgeç seks ilişkileriyle baş edemediğin için masum bir adamın itibarıyla oynuyorsun. Sofistike modern kadını çok güzel temsil ediyorsun, bravo."

"Telefonunu açtı" dedi dişlerinin arasından, "işi bitmeden. Kahrolası telefonunu açtı ve binalarından birinde yapılan teftiş hakkında konuşmaya başladı. Konuşmanın orta yerinde, orada yatmış, onu bekleyen bana baktı ve 'Gidebilirsin' dedi. Aynen bu şekilde. Bana bir fahişe gibi davrandı, bir tek para vermedi. Bir içki bile ısmarlamadı bana."

Gözlerimi kapattım. *Tanrım.* "Çok üzgünüm, Deanna. Bunu içtenlikle söylüyorum. Ben de epeyce hıyarla karşılaştım hayatta ve anlaşılan Gideon da sana hıyarlık etmiş. Ama yaptığın şey yine de yanlış."

"Eğer doğruysa yanlış değildir."

"Ama doğru değil."

İç geçirdi. "Arada kaldığın için üzgünüm, Eva."

"Hayır, değilsin." Kapatma tuşuna bastım ve ayağa kalktım. Tezgâha tutunmuş, başımı önüme eğmiştim; bütün oda etrafımda dönüyordu sanki.

8

Gideon'ı masasının arkasında kafesteki bir kaplan gibi volta atarken buldum. Kulağında bir telefon kulaklığı vardı; ya birini dinliyordu ya da beklemedeydi, çünkü hiç konuşmuyordu. Göz göze geldik, yüzündeki ifade sert ve kararlıydı. Üzerinde yalnızca bir *boxer* varken bile hiç açık vermeyen, son derece sağlam bir duruşa sahipti. Hiç kimse bunu anlamayacak kadar aptal olamazdı. Fiziksel gücü, bedenini kaplayan kas tabakasından belli oluyordu. Onun da ötesinde, etrafına yaydığı acımasız tehdit içimi ürpertiyordu.

Birlikte yemek yediğim, o tatmin olmuş, keyifli adam gitmiş, yerine rakiplerini ezen, şehirli bir yırtıcı hayvan gelmişti.

Onu işiyle baş başa bıraktım.

Bana lazım olan Gideon'ın tabletiydi ve onu evrak çantasında buldum. Tablet şifreliydi; uzun süre ekrana boş boş baktıktan sonra titrediğimi fark ederek şaşırdım. Korktuğum her şey başıma geliyordu.

"Meleğim."

Başımı kaldırınca koridorda beliren Gideon'la göz göze geldim.

"Şifresi" diye açıkladı. "Şifresi *meleğim*."

Haa. İçimdeki bütün o şahlanmış enerji akıp gitti ve arkasında kendini tükenmiş ve yorgun hisseden bir ben bıraktı. "Bana davadan söz etmeliydin, Gideon."

"Şu noktada ortada dava yok, yalnızca dava açma tehdidi var" dedi, sabit bir ses tonuyla. "Ian Hager para istiyor, ben de onun susmasını. Kendi aramızda anlaşıp bitireceğiz bu işi."

Oturduğum yerde iyice gömüldüm ve tableti kucağıma bıraktım. Bana doğru yürürken hayranlıkla seyrettim onu. Öyle göz kamaştırıcıydı ki, onun yüreğindeki yalnızlığı göremeyebilirdi insan. Ama güçlüklerle karşılaştığında beni de konuya dahil etmeyi öğrenmesinin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

"Konunun açılmadan kapanıyor olması önemli değil" dedim. "Yine de bana söylemeliydin."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Söyleyecektim."

"*Söyleyecek miydin?*" Ayağa fırladım. "Ben sana annemin bana söylemediği şeyler yüzünden nasıl kırıldığımı anlatırken sen kendi sırların hakkında tek kelime etmiyorsun."

Bir an yüzünde duygusuz bir ifadeyle öylece kaldı. Sonra ağzının içinden bir küfür savurarak çözüldü. "Sana anlatmak niyetiyle eve erken gelmiştim, ama sonra sen annenle olanları anlatınca ben de bugün için yeterince boktan şeyle uğraştığını düşünerek vazgeçtim."

Havası boşalmış bir balon gibi çöktüm yeniden kanepeye. "İlişkiler böyle yürümez, şampiyon."

"Sana daha yeni kavuşuyorum, Eva. Birlikte geçirdiğimiz bütün zamanın hayatımızdaki yanlış ve bozuk şeylerle dolmasını istemiyorum."

Yanımdaki mindere vurdum elimle hafifçe. "Gel buraya."

Onun yerine önümdeki orta masasına oturup, beni iki yana açtığı bacaklarının arasına aldı. Ellerimi ellerine alarak dudaklarına götürdü ve üstlerini öptü. "Affedersin."

"Seni suçlamıyorum. Ama bana söylemen gereken başka bir şey varsa söylemenin şimdi tam zamanı."

İleri doğru hamle ederek kanepeye uzanmamı sağladı.

Üzerime doğru gelirken fısıldadı: "Sana âşığım."

Ters giden her şeyin arasında tamamen doğru olan tek şey buydu.

Yeterliydi.

Kanepede, sarmaş dolaş uyuyakaldık. Hem kaygılı olduğum için hem de akşamüzeri yaptığımız uzun şekerleme yüzünden düzenim şaşmıştı, uykum bir türlü derinleşmiyordu. Gideon'daki değişikliği fark edecek ve beni kollarında sıkıştırmaya başlamadan önce hızlanan soluklarını duyacak kadar uyanıktım. Şiddetle kasılan bedeni beni sarstı. Çıkardığı inleme içimi parçaladı.

"Gideon." Yüzümü ona dönmek için yaptığım telaşlı hareketler onu uyandırdı. Işıklar açık bir halde uyuyakalmıştık ve ben Gideon bu aydınlık ortama uyandığı için minnettardım.

Yüreği elimin altında gümbür gümbür atıyordu ve incecik bir ter tabakası belirmeye başlamıştı teninin üstünde. "Ne?" dedi soluk soluğa. "Ne oldu?"

"Kâbus görmeye başlıyordun sanırım." Yanan yüzüne yumuşak öpücükler kondururken keşke aşkımın gücüyle anıları uzak tutmayı başarabilseydim diye geçirdim içimden.

Doğrulmaya çalıştı ama ben ona daha da sıkı sarılarak kalkmasına izin vermedim.

"İyi misin?" Elini üzerimde dolaştırdı bir şeyler arar gibi. "Canını yaktım mı?"

"Ben iyiyim."

"Tanrım." Sırtüstü düşerek kolunu yüzüne kapattı. "Yanında böyle uyuyakalmamalıyım. Üstelik ilacımı almayı da unuttum. Kahretsin, bu kadar dikkatsiz davranmamalıyım."

"Tamam ama." Dirseğimin üstünde doğrularak diğer elimi göğsünde dolaştırdım. "Bir şey olmadı."

"Durumu hafife almaya çalışma, Eva." Dönüp yüzüme baktı, bakışları sertti. "Hafife alınacak bir şey değil bu."

"Asla almam." Tanrım, gözlerinin altındaki koyu gölgeler ve o şeytanca seksi ağzının etrafına yerleşen derin çizgilerle öyle bitkin görünüyordu ki.

"Birini öldürdüm ben" dedi karanlık bir tavırla. "Uyurken yanımda olmak hiçbir zaman güvenli değildi senin için ama artık hiç değil."

"Gideon..." Birden anlamıştım neden bugünlerde daha sık kâbus gördüğünü. Yaptığı şeyi kafasında haklı gösterebiliyordu göstermesine ama vicdanındaki yükü hafifletmiyordu bu.

Alnına düşen kalın saç tellerini geriye ittim. "Bir sıkıntın varsa benimle konuşmalısın."

"Tek istediğim senin güvende olman" diye mırıldandı.

"Kendimi asla senin yanında olduğum kadar güvende hissetmiyorum ben. Her şey için kendine eziyet etmekten vazgeçmeni istiyorum."

"Benim suçum."

"Ben karşına çıkana kadar her türlü karmaşadan uzak bir hayatın yok muydu senin?"

Buruk bir bakış attı bana. "Karmaşık şeylere bir düşkünlüğüm var sanırım."

"O zaman dır dır etmeyi bırak. Ve bir yere de gitme, ben şimdi geliyorum."

Yatak odasına gittim ve üzerimdeki jartiyeri, çorapları ve sutyeni çıkarıp büyük boy Cross Holding tişörtlerinden birini giydim. Yatağın ayakucundaki velur örtüyü alıp Gideon'ın odasına gittim ve ilacını aldım.

Gideon'ın beni izleyen bakışları altında, elimdeki örtüyle ilacı bırakıp bir şişe su almak için mutfağa yollandım. Çok geçmeden ışıkların çoğunu söndürmüş, örtünün altına girmiştik birlikte.

Ona daha da yanaşarak bacağımı bacağının üstüne attım. Gideon'ın parasomnisi için aldığı ilaç işe yaramıyordu ama o yine de büyük bir titizlikle devam ediyordu almaya. Bu ko-

nuya gösterdiği özen için onu bir kat daha fazla seviyordum, çünkü bunu benim için yapıyordu. "Rüyanda ne gördüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hayır. Her ne idiyse, keşke onun yerine seni görseydim."

"Bence de." Başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarının yavaşlamasına kulak verdim. "Benimle ilgili bir rüya olsaydı nasıl bir şey olurdu?"

Gevşediğini ve kendini kanepeye ve bana daha çok bıraktığını hissettim.

"Karayipler'de bir kumsalda bulutsuz bir gün olurdu" diye mırıldandı. "Özel plajımız olurdu burası. Beyaz kumların üstünde, üç tarafı kapalı, önü manzaraya açık olan bir kabana olurdu. Ve sen bir şezlonga uzanmış olurdun. Çırılçıplak."

"Elbette."

"Güneşten ısınmış, miskinleşmiş olurdun, saçların uçuşurdu esintiyle. Seni getirdiğim zamanlardaki gülümsemen olurdu yüzünde. Ne gideceğimiz bir yer olurdu, ne de bizi bekleyen birileri. Yalnızca sen, ben ve istediğimiz kadar zaman."

"Cennet gibi geliyor kulağa" diye mırıldandım, bedeninin giderek ağırlaştığını hissederek. "Umarım çıplak yüzüyoruzdur."

"Hımm..." Esnedi. "Kalkıp yatağa gitmeliyim."

"Bir kova buzlu bira da istiyorum" dedim onu kollarımda uykuya dalana kadar oyalamayı umarak. "Ve limon. Suyunu karın kaslarının üstüne sıkıp oradan yalamak için."

"Tanrım, bayılıyorum senin ağzına."

"Onu görmelisin o zaman rüyanda. Onu ve sana yapabileceği bütün muzır şeyleri."

"Örnek ver bana."

Alçak, yatıştırıcı bir tonla konuşarak ve ellerimle tenini hafif hafif okşayarak bir sürü örnek verdim. Derin bir solukla dalıp gitti.

Güneş doğduktan çok sonra bile hâlâ kollarımda tutuyordum onu, sımsıkı.

Gideon saat on bire kadar uyudu. Uyanıp da beni çalışma odasında, notlarım ve çizimlerimle kaplanmış masasının başında bulduğunda saatlerdir strateji geliştirmekle meşguldüm.

"Selam" diyerek dudaklarımı uzattım, masanın etrafından dolanıp yanıma gelen Gideon'a. Uykudan karışmış saçları ve *boxer*'ıyla çok seksi görünüyordu.

Çalışmalarıma şöyle bir baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Anlatmadan önce yeterince kafein almış olmanı istiyorum." Ellerimi heyecanla ovuşturdum. "Ben sana bir fincan kahve yaparken hızlı bir duş almak ister misin? Sonra başlarız."

Bakışlarını yüzümde dolaştırdı ve dalgınca gülümsedi bana. "Pekâlâ. Ama duşta yanıma *seni de* alsam diyorum. Sonra kahve içip başlarız."

"Bu fikri –ve libidonu– akşama sakla bence."

"Öyle mi?"

"Dışarı çıkıyorum ya!" dedim hatırlatmak için. "Çok fazla içeceğim ve bu da beni azdıracak. Yani vitaminlerini almayı unutmasan iyi olur, şampiyon."

Dudakları seğirdi. "Demek öyle."

"Aynen. Yarın sabah yataktan sürünerek çıkabilirsen şanslısın" diyerek uyardım onu.

"Bol bol su içeyim de susuzluktan kuruyup kalmayayım bari."

"İyi fikir." Dikkatimi yeniden Gideon'ın tabletine yöneltttim ama o odadan çıkarken şahane kıçına bakmadan da edemedim.

Onu yeniden gördüğümde saçları ıslaktı ve üzerindeki siyah eşofman altı o kadar düşük duruyordu ki içinde çama-

şırı olmadığını anlayabiliyordum. Kendimi planlarıma odaklanmaya zorlayarak onu çalışma sandalyesine oturtup yanında dikildim.

"Şimdi" diye başladım, "en iyi savunma saldırıdır prensibinden hareketle, oturup kamu imajına baktım şöyle bir."

Kahvesinden bir yudum aldı.

"Bana öyle bakma" dedim hafifçe kızarak. "Özel hayatınla ilgilenmedim, çünkü senin özel hayatın *benim*."

"Aferin sana." Tasvip eder gibi bir tavırla hafifçe vurdu sırtıma.

Ona dil çıkardım. "Asıl olarak, senin öfkene odaklanan bir karalama kampanyasıyla nasıl mücadele edebileceğimize kafa yordum."

"Eskiden hiç de öfkeli biri olarak tanınmamamın bir faydası olur sanırım" dedi kuru bir alaycılıkla.

Benimle karşılaşana kadar... "Senin üstünde berbat bir etkim var."

"Başıma gelen en iyi şeysin sen."

Bu ona, şakağına kondurulan sesli bir öpücük kazandırdı. "Crossroads Vakfı'nı keşfetmek inanılmaz uzun zamanımı aldı."

"Nereye bakacağını bilememişsindir."

"Arama optimizasyonun gerçekten berbat" diyerek karşı çıktım ve *web* sitesini açtım. "Ayrıca site namına görüp göreceğimiz de işte bu tek sayfadan ibaret. Tamam, hoş bir sayfa ama inanılmaz derecede boş. Bağışların aktarıldığı derneklerle ilgili linkler ve bilgiler nerede? Vakıf hakkında bilgi veren ve senin ne hedeflediğini anlatan 'Hakkımızda' sayfası nerede?"

"Bütün o bilgiler, detaylıca hazırlanmış paketler halinde yılda iki kez dernek, hastane ve üniversitelere yollanıyor."

"Harika. Şimdi, izin ver seni internet denen şeyle tanıştırayım. Vakıf neden seninle ilişkilendirilmemiş?"

"Crossroads benimle ilgili değil, Eva."

"Bok ilgili değil." Kalkan kaşlarına ben de aynı şekilde kaşlarımı kaldırarak karşılık verdim ve önüne bir yapılacaklar listesi koydum. "Deanna bombasını patlamadan etkisiz hale getiriyoruz. *Web* sitesinin pazartesiye kadar elden geçirilmesi ve şu sayfalarla şurada belirttiğim bilgilerin eklenmesi gerekiyor."

Gideon kâğıda şöyle üstünkörü baktıktan sonra kahve kupasını eline alıp arkasına yaslandı. Dikkatimi şahane gövdesi yerine kupaya yöneltmek için çaba gösterdim.

Önüne bir başka kâğıt koydum.

Eline alıp, yazdığım özgeçmişi okumaya başladı. "Bunun bana âşık biri tarafından kaleme alındığı o kadar bariz ki."

"Utangaçlığın âlemi yok, Gideon. Bazen insanın açık sözlü davranması ve 'Ben şahane bir şeyim' diyebilmesi lazım. Güzel yüzün, seksi vücudun ve inanılmaz seks dürtünden çok daha fazlasısın sen. Ama şimdilik dünyayla paylaşmaya razı olacağım şeylere odaklanalım."

Gideon gülerek sordu: "Bu sabah ne kadar kahve içtin sen?"

"Seni mindere devirmeye yetecek kadar, o yüzden ayağını denk al." Kalçamla koluna vurdum. "Ayrıca La Rose Noire'ı alışınla ilgili bir basın açıklaması yapmanın da iyi olacağını düşünüyorum. Böylece hem adın Giroux'nunkiyle ilişkilendirilmiş olacak, hem de millet son zamanlarda her yerde birlikte görüldüğün Corinne'in bir kocası olduğunu hatırlayacak. Bu da Deanna'nın Corinne'i bıraktın diye seni kötü adam gibi göstermesini engelleyecek. *Şayet* o taraftan saldırmayı seçerse tabii."

Beklemediğim bir anda yakalayıp kucağına oturttu beni. "Meleğim, öldüreceksin sen beni. Ne istersen yaparım ama sen de Deanna'nın elinde hiçbir şey olmadığını anlamalısın. Ian Hager, hikâyesini anlatarak eline geçecek parayı riske atmayacaktır. Gerekli belgeleri imzalayacak, parayı alacak ve ortadan kaybolacak."

"Peki ya..."

"Six-Ninths da 'Golden'a konu olan kızı bir başka adamla ilişkilendirmek istemeyecektir. Şarkının bütün hikâyesini bozar böyle bir şey. Ben Kline'la da konuşur, anlaşırım ayrıca."

"Brett'le konuşuyor musun sen?"

"Beraber iş yapıyoruz" diye hatırlattı, dudaklarını bükerek, "o yüzden evet, konuşuyoruz. Ve Cary'ye yapılan saldırı konusunda da blöf yapıyor Deanna. Oradan hiçbir şey çıkaramayacağını sen de ben de biliyoruz."

Bütün bunları kafamda tarttım. "Beni taciz etmeye mi çalışıyor diyorsun? Neden peki?"

"Çünkü ben seninim ve eğer bizim birlikte gittiğimiz davetlerden herhangi birine muhabir olarak gelmişse bunun o da farkındadır." Alnını alnıma yaklaştırdı. "Sen yanımdayken hislerimi saklayamıyorum, bu da seni hedef haline getiriyor."

"Benden gayet iyi sakladın ama."

"Kendine güvenin kalmadığı için kör olmuştun sen."

Buna karşı söyleyecek bir şeyim yoktu. "Diyelim bu tehditlerle beni korkutmayı başardı. Eline ne geçecek?"

Arkasına yaslandı. "Bir düşün bakalım. Seninle benim hakkımda bir skandal patlamak üzere. Bunu etkisiz hale getirmenin en hızlı yolu nedir?"

"Benden uzak durman. Sana ilk önerilecek şey bu olurdu. Kriz yönetiminin ilk adımı kendini skandalın kaynağından uzaklaştırmaktır."

"Ya da tam tersini yapıp seninle evlenmem" dedi alçak bir sesle.

Donup kaldım. "Yoksa... Sen..." Zorlukla yutkunarak fısıldadım: "Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz."

"Hayır, bu şekilde olmaz" diyerek onayladı Gideon ve dudaklarını dudaklarımın üstünde gezdirdi. "Sana evlenme teklif ettiğimde, emin ol hemen anlarsın, meleğim."

Boğazım düğümlenmişti. Yalnızca kafamı sallayabildim.

"Nefes al" diye emretti nazikçe. "Bir kez daha. Şimdi, bana bunun panik olmadığını söyle lütfen."

"Panik değil. Hayır."

"Konuş benimle, Eva."

"Ben yalnızca..." Pat diye söyleyiverdim: "Bunu bana evet diyebileceğim bir anda sormanı istiyorum."

Gerilim bütün vücudunu sardı. Arkasına yaslandı, çatık kaşlarının altından yaralı gözlerle bakıyordu. "Şu anda evet diyemez misin?"

Başımı iki yana salladım.

İncelen dudakları kararlı bir çizgi haline geldi. "Bunu sağlamak için yapmam gerekenleri say bana."

Aramızdaki bağlantıyı hissetsin diye kollarımı omuzlarına doladım. "Bilmediğim öyle çok şey var ki. Ama kararımı vermek için daha fazla veriye ihtiyacım olduğunu sanma, çünkü hiçbir şey seni sevmekten vazgeçiremez beni. Hiçbir şey. Yalnızca, senin bazı şeyleri benimle paylaşma konusundaki tereddüdün asıl *senin* hazır olmadığını gösteriyor gibi geliyor bana."

"Sanırım takip edebildim bu kadarını" diye homurdandı.

"Beni sonsuza dek istemiyor olman riskini göze alamam. Ben de sen olmazsan yaşayamam, Gideon."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

Sıkıntılı bir ses çıkardı. "Spesifik ol. Başla bir yerden."

Söylediğim şey aklıma ilk gelendi, çünkü bütün sabah iş konularına gömülmüştüm. "Vidal Yapım. Neden üvey babanın şirketinin kontrolünü ele geçirdin?"

"Çünkü batıyordu." Çenesi sert bir şekilde kasılmıştı. "Annem bir finansal çöküş yaşamıştı zaten; bir ikincisini yaşamasına izin veremezdim."

"Ne yaptın peki?"

"Önce annemi onları –Chris ve Christopher'ı– şirketi halka açmaya razı etmeye ikna ettim, sonra da ondan Ireland'ın hisselerini satın aldım. Bunu elimdekilere ekleyince çoğunluk hissesi bana geçmiş oldu."

"Vay be." Elini tutup sıktım. Hem baba Christopher Vidal –Chris– hem de oğul Christopher Vidal ile tanışmıştım. Babayla oğul, koyu bakır rengi dalgalı saçları ve gri-yeşil gözleriyle dış görünüş olarak birbirlerine çok benzeseler de ben ikisinin birbirlerinden çok farklı olduklarını hissediyordum. Christopher'ın adi herifin teki olduğunu kesinlikle biliyordum. Babasının ise öyle olduğunu sanmıyordum. En azından öyle olmadığını umuyordum. "Nasıl karşıladılar bunu?"

Gideon'ın hınzır ifadesi bilmem gereken her şeyi söyledi bana. "Chris bana akıl danışırdı ama Christopher her zaman fikirlerimi reddederdi ve üvey babam da safını belli etmezdi."

"Demek sen de yapman gereken şeyi yaptın." Çenesinden öptüm. "Anlattığın için teşekkür ederim."

"Bu kadar mı?"

Gülümsedim. "Hayır."

Tam ona bir şeyler daha soracakken telefonumun annemin aradığını gösteren zil tonuyla çaldığını duydum. Aramak için bu kadar beklemiş olmasına şaşmıştım; saat onda açmıştım telefonumun sesini. "Buna bakmak zorundayım" dedim homurdanarak.

Kalkmama izin verdi ve ben uzaklaşırken popomu okşadı. Kapıdan çıkarken dönüp ona baktığımda notlarımı ve önerilerimi dikkatle incelediğini gördüm. Gülümsedim.

Kahvaltı tezgâhının üstündeki telefonuma ulaşana kadar çalması kesilmişti ama hemen yeniden başladı çalmaya. "Anne" diyerek açtım, o kendini kaybetmeden lafa girebilmek için. "Bugün sana geleceğim, tamam mı? Ve oturup konuşacağız."

"Eva. Ne kadar endişelendiğimi tahmin edemezsin! Bunu bana yapamazsın!"

"Bir saat sonra orada olurum" diyerek kestim sözünü. "Giyinmem gerekiyor sadece."

"Üzüntüden hiç uyuyamadım dün gece."

"Ben de pek uyumadım, n'apalım" diye yapıştırdım sertçe. "Her zaman her şey yalnızca seninle ilgili olmuyor, anne. Mahremiyeti ihlal edilen benim. Sense bunu yaparken suçüstü yakalanan kişisin."

Sessizlik.

Annem her zaman çok kırılgan göründüğü için onunla nadiren böyle sert konuşurdum ama ilişkimizi yeniden tanımlamanın zamanı gelmişti artık, yoksa aramızda ilişki filan kalmayacaktı. Saatin kaç olduğunu anlamak için bileğime baktım ama artık bir kol saatim olmadığını anımsayarak televizyonun yanındaki kablo TV kutusuna baktım onun yerine. "Saat bir sularında orada olurum."

"Sana araba göndereyim" dedi alçak sesle.

"Teşekkür ederim. Görüşürüz." Kapattım.

Tam çantama geri koyacakken Shawna'dan gelen bir mesajla bipledi telefonum: `Akşm ne giyiyorsn?`

Gündelik, rahat bir şeylerden aşırı frapana kadar bir sürü fikir geçti bir anda aklımdan. Her ne kadar gönlüm aşırı frapana doğru kaysa da aklıma Deanna gelince vazgeçtim. Dedikodu gazetelerinde nasıl görüneceğime dikkat etmek zorundaydım. `KSE` diye yanıtladım, küçük siyah elbisenin bir klasik olmasının bir nedeni olmalı diye düşünerek. `Manyak topuklular. Bolca mücevher.`

☺ `Tmm! 7'de görüşrz,` yazdı o da.

Yatak odasına giderken Gideon'ın çalışma odasının orada durakladım ve onu seyretmek için kapının pervazına yaslandım. Böyle saatlerce seyredebilirdim onu; ona bakmak bir zevkti. Ve bir şeye odaklandığı zamanlarda çok seksi görünüyordu gözüme.

Başını kaldırarak bana baktığında, dudaklarındaki yumu-

şak kıvrımdan ona baktığımı fark etmiş olduğunu anladım. "Bunların hepsi çok iyi" dedi masasının üstündekilere işaret ederek. "Özellikle de bunları yalnızca birkaç saat içinde toparladığın düşünülürse."

Dünyanın en başarılı insanlarından biri olmasını sezgilerine borçlu olan bir işadamını böyle etkilediğim için sevinerek kendimle gurur duydum biraz.

"Seni Cross Holding'de istiyorum, Eva."

Bedenim sesindeki sarsılmaz kararlılığa tepki verdi, çünkü bana ilk yazmaya başladığında, *Seni düzmek istiyorum, Eva* deyişini hatırlatmıştı bu bana.

"Ben de seni orada istiyorum" dedim. "Masanın üzerinde."

Gözleri parladı. "Bu şekilde bir kutlama yapabiliriz."

"İşimi seviyorum. İş arkadaşlarımı seviyorum. Ulaştığım her noktaya bileğimin hakkıyla geldiğimi bilmeyi seviyorum."

"Bunu ve daha fazlasını sağlayabilirim sana." Parmaklarıyla kahve kupasının yan tarafına vuruyordu. "Reklamcılık sektörünü seçme nedeninin kamuoyunu yönlendirecek hikâyeler yaratmayı sevmen olduğunu tahmin ediyorum. Halkla ilişkilere ne dersin?"

"Propagandaya fazla yakın. Reklamcılıktaki taraflılık gün gibi ortada en azından."

"Bu sabah kriz yönetiminden bahsettin. Ve besbelli" –masasına doğru bir hareket yaptı– "buna yeteneğin de var. Bunu kullanmama izin ver."

Kollarımı kavuşturdum. "Kriz yönetimi demek halkla ilişkiler demektir ve sen de bunu biliyorsun."

"Sorun çözme konusunda çok iyisin. Gel bunu yap benim için. Çözülecek gerçek ve acil sorunlar veririm sana. Seni zorlar ve sürekli meşgul ederim."

"Cidden." Ayağımı sinirli sinirli yere vuruyordum. "Sıradan bir haftada kaç kriz yaşıyorsun?"

"Bir sürü" dedi neşeyle. "Hadi ama, ilgini çekti bu. Yüzünden anlıyorum."

Vücudumu dikleştirerek konuştum: "O tür şeyleri halledecek adamların var zaten."

Gideon koltuğunda arkaya yaslanarak gülümsedi. "Daha fazlasını istiyorum. Sen de öyle. Neden ikimizin istediği de olmasın?"

"Sen şeytanın ta kendisisin, biliyorsun değil mi? Ve acayip inatçısın. Birlikte çalışmak kötü bir fikir diyorum sana."

"Şu anda birlikte çalışıyoruz ya ne güzel."

Başımı iki yana salladım. "Çünkü değerlendirme ve önerilerime katıldın; artı beni kucağına oturttun ve kıçımı elledin. Hemfikir olmadığımız ve ofisinde başka insanların önünde tartıştığımız zamanlarda böyle olmayacak. O sürtüşmeyi eve taşıyıp burada da aynı şeyle uğraşmamız gerekecek o zaman."

"İşi kapının dışında bırakma konusunda anlaşabiliriz." Gözleri üzerimde dolaştı ve ipek sabahlığımın neredeyse tamamen açıkta bıraktığı bacaklarıma takıldı. "Uğraşacak daha keyifli şeyler bulma konusunda hiç sıkıntım olmayacaktır eminim."

Gözlerimi devirerek odadan çıktım. "Seks manyağı."

"Seninle sevişmeye bayılıyorum."

"Haksızlık bu" diyerek şikâyet ettim, çünkü buna karşı hiç savunmam yoktu. *Ona* karşı hiç savunmam yoktu.

Gideon sırıttı. "Dürüst oynadığımı hiç iddia etmedim."

On beş dakika sonra içeri girdiğimde kendi dairem bir tuhaf geldi bana. Evin planı Gideon'ın yandaki dairesinin aynısı ama tersiydi. İkimizin mobilyalarını karıştırmış olması onun dairesinin *bizim*miş gibi gelmesini sağlamıştı ama bunun bir yan etkisi vardı: Kendi evim bana değişik geliyordu şimdi de. Sanki... başka bir yer gibiydi.

"Selam, Eva."

Etrafa bakındım ve mutfakta iki bardağa süt doldurmakta olan Trey'i gördüm. "Selam" dedim ben de ona. "Nasılsın?"

"Daha iyi."

Öyle de görünüyordu. Genellikle karmakarışık olan sarı saçlarına hoş bir şekil verilmişti – Cary'nin marifetlerinden biriydi bu. Trey'in gözleri elaydı ve burnunun bir zamanlar kırıldığı belli oluyordu; ayrıca cana yakın bir gülümsemesi vardı.

"Seni etrafta daha çok görmek ne güzel" dedim.

"Programımı değiştirdim biraz." Sütü gösterdi bana, ben kafamı iki yana sallayınca dolaba kaldırdı. "Sen n'apıyorsun?"

"Gazetecileri atlatıyorum, patronumun nişanlanacağını umuyorum, annemi hizaya getiriyorum, araya babamla bir telefon görüşmesi sıkıştırıyorum ve bu akşam kızlarla âlemlere akmak için sabırsızlanıyorum."

"Şahanesin."

"Ne diyebilirim ki!" Gülümsedim. "Okul nasıl? Ve iş?"

Trey'in veterinerlik okuduğunu ve okul parasını denkleştirebilmek için birkaç işte birden çalıştığını biliyordum. Bir fotoğrafçının da asistanlığını yapıyordu ve Cary'yle de bu şekilde tanışmışlardı.

Yüzünü buruşturdu. "İkisi de birbirinden gaddar, ama bir gün karşılığını alacağım."

"Bir fırsatını bulduğunda yine bir film ve pizza gecesi yapalım." Onunla Tatiana arasındaki çekişmede Trey'den yana olmamak elimde değildi. Belki bana öyle geliyordu ama Tatiana'nın bana karşı tavırları her zaman çok düşmancaydı sanki. Ve Gideon'la karşılaştığı zaman kendini öne çıkarma şeklinden de hiç hoşlanmamıştım.

"Tabii. Cary'nin programı nasılmış sorarım."

Konuyu Cary'den önce Trey'e açtığıma pişman oldum, çünkü Trey'in gözlerindeki ışıltı biraz söner gibi olmuştu. Cary'nin onu Tatiana'dan artakalan zamanlara sıkıştırdığı

geçiyordu aklından kesin. "Ona uymazsa onsuz da takılabiliriz elbette."

Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. "Anlaştık o zaman."

Saat bire on kala lobiden çıktığımda Clancy'yi beni bekler buldum. Kapıcıya eliyle işaret edip, arabanın kapısını bana kendisi açtı ama ona bakan kimse onun yalnızca bir şoför olduğuna inanmazdı. İnsan kılığında bir silahtı o ve bunu da her haliyle hissettirirdi. Onu tanıdığım bunca yıl boyunca bir kez olsun gülümsediğini görmemiştim.

Direksiyonun arkasındaki yerini alır almaz normalde dinlediği polis telsizini kapattı ve güneş gözlüklerini aynada benimle göz göze gelebilecek şekilde indirdi. "Nasılsınız?"

"Annemden daha iyiyimdir diye tahmin ediyorum."

İfadesiyle hiçbir şeyi açık etmeyecek kadar profesyoneldi. Onun yerine, güneş gözlüklerini geri taktı ve telefonumu arabanın Bluetooth alıcısına bağlayarak şarkı listemi başlattı. Sonra da yola koyuldu.

Ne kadar düşünceli olduğunu hatırlayınca, "Hey, Clancy" dedim, "hırsımı senden çıkardığım için özür dilerim. Sen yalnızca işini yapıyordun ve bunun için laf işitmeyi hak etmemiştin."

"Siz yalnızca bir iş değilsiniz, Bayan Tramell."

Bu sözlerini hazmedebilmek için bir süre sessizce durdum. Clancy ile aramızda mesafeli ve kibar bir ilişki vardı. Beni Brooklyn'deki Krav Maga derslerime götürüp getirmekten sorumlu olduğu için sık sık görüyorduk birbirimizi. Ama onun benim güvenliğimle şahsen ilgileneceğini hiçbir zaman düşünmemiştim, oysa akla yatkındı bu. Yaptığı işle gurur duyan bir adamdı Clancy.

"Konu yalnızca o tek olay değildi ama" diye açıkladım. "Sen ve Stanton resme dahil olmadan önce de bir sürü şey olmuştu."

"Özrünüz kabul edildi."

Bu kısa ve sert yanıtın tam da Clancy'nin tarzı olması gülümsetti beni.

Koltuğa iyice yerleşerek artık bir sakini olduğum ve tutkuyla sevdiğim şehrime baktım camdan. Yan tarafımdaki kaldırımda, birbirini hiç tanımayan insanlar minik bir tezgâhın başında omuz omuza durmuş, dilimle satılan pizzalardan yiyorlardı. Dip dibe dursalar da uzaktılar aslında birbirlerine, çünkü o New York'lulara özgü, bir insan selinin içinde tek başına bir ada olabilme becerisine sahipti her biri. Her iki yöne giden yayalar, dini broşürler dağıtan adamla küçük köpeğine bulaşmamaya çalışarak hızla geçiyorlardı pizza yiyenlerin yanından.

Şehir hayatının telaşlı bir nabzı vardı ve bu yüzden zaman burada başka hiçbir yerde olmadığı kadar hızlı geçiyor gibiydi. Babamın yaşadığı ve benim de üniversiteyi okuduğum Güney California'nın keyfine düşkün miskinliğiyle acayip bir kontrast oluşturuyordu bu. New York, her türlü ahlaksızlıkla iştahları kabartan eli kamçılı bir dominant kadın gibiydi.

Çantam kalçamın yanında titreşmeye başlayınca telefonumu almak için uzandım. Ekrana bakınca arayanın babam olduğunu gördüm. Cumartesileri babamla birbirimizi arayıp hafta boyunca olup biteni konuşurduk ve ben de bu muhabbetleri her zaman iple çekerdim; ama içimden bir ses açma, bırak telesekretere geçsin, biraz kafanı toparlayınca ararsın dedi. Anneme çok kızgındım ve babam da New York'a son gelişinden beri fazlasıyla endişeleniyordu benim için.

Dedektifler evime gelip Nathan'ın New York'ta olduğunu söylediklerinde babam yanımdaydı. Bu bombayı Nathan'ın öldürüldüğünü söylemeden önce patlattıkları için onun bu kadar yakınımda olduğunu duyduğumda yaşadığım korkuyu saklayamamıştım. O andan beri babam bu şiddetli tepkimle ilgili olarak bir türlü peşimi bırakmıyordu.

Hem annem hem de babamla aynı anda sürtüşme içinde olmamak için sonunda, "Selam" diyerek açtım telefonu. "Nasılsın?"

"Seni özlüyorum" diye yanıtladı, o bayıldığım tok, kendine güvenen sesiyle. Babam tanıdığım en mükemmel adamdı – esmer, yakışıklı, kendine güvenli, zeki ve kaya gibi sağlam. "Senden n'aber?"

"Çok bir şikâyetim yok."

"O zaman azıcık şikâyet et sen de. Dinliyorum."

Hafifçe güldüm. "Annem delirtiyor beni biraz."

"Yine ne yaptı?" diye sordu, sesinde sıcak bir müsamaha tınısıyla.

"İşlerime burnunu sokup duruyor."

"Ah. Biz anne babalar bebeklerimiz için endişelendiğimizde yapabiliyoruz öyle şeyler."

"*Sen* hiç yapmadın ama" dedim.

"*Henüz* yapmadım" diyerek düzeltti. "Yeterince endişelenirsem yapmayacağım anlamına gelmiyor bu. Umarım böyle bir durumda kendimi sana affettirebilirim."

"Şu anda anneme doğru gidiyorum. Bakalım o ne yapacak kendini affettirmek için. Hata yaptığını kabul etmesi bayağı işe yarar aslında."

"Sana kolay gelsin diyorum o konuda."

"Ha! Tabii tabii!" İç geçirdim. "Seni yarın arasam olur mu?"

"Elbette. Her şey yolunda mı tatlım?"

Gözlerimi kapattım. Polis sezgileriyle baba sezgileri birleşince Victor Reyes'ten bir şey saklamak neredeyse imkânsız hale geliyordu benim için. "Evet. Neredeyse annemlere varmak üzere olduğum için öyle dedim. Nasıl gittiğini anlatırım sana. Ha, bir de patronum nişanlanabilir bu aralar. Her neyse işte, sana anlatacaklarım var."

"Sabah merkeze uğramam gerekebilir ama her halükârda

cepten ulaşabilirsin bana. Seni seviyorum."

İçimi bir memleket özlemi kapladı birden. New York'u ve yeni hayatımı ne kadar sevsem de babamı çok özlüyordum. "Ben de seni seviyorum, babacığım. Yarın konuşuruz."

Telefonu kapatıp, kol saatime bakacak oldum ve onun yokluğu önümdeki yüzleşmeyi bir kez daha anımsattı bana. Tepemi attıran şey annemin geçmişte yaptıkları olsa da asıl büyük kaygım gelecekle ilgiliydi. Nathan yüzünden o kadar uzun bir zamandır üstüme titriyordu ki başka türlü davranmayı becerebileceğinden şüpheliydim doğrusu.

"Clancy." Beni bir süredir rahatsız eden bir konuya açıklık getirmek ihtiyacıyla öne doğru eğildim. "Annem, ben ve Megumi, hep birlikte Crossfire'a doğru yürüdüğümüz gün annem birden korkuya kapılıp kafayı yemiş gibi davranmaya başlamıştı hani... Nathan'ı mı görmüştünüz o zaman?"

"Evet."

"Oraya daha önce de gelmiş ve Gideon Cross'tan ağzının payını almış halbuki. Neden tekrar gelmişti acaba?"

Aynadan bana baktı. "Tahminimce kendini göstermeye gelmiştir. Bir kez insanları varlığından haberdar ettikten sonra baskıyı sürdürmek istemiştir. Muhtemelen niyeti sizi korkutmaktı ama onun yerine Bayan Stanton'ı ürkütmeyi başardı. Her durumda etkili oldu ama."

"Ve kimse bana tek kelime etmedi" dedim alçak sesle. "İşte bunu içime sindiremiyorum."

"O sizin korkmanızı istiyordu. Kimse ona bu tatmini yaşatmak istemedi."

Haa... Hiç bu şekilde düşünmemiştim ben.

"Benim en büyük pişmanlığım" diye devam etti, "Cary'ye göz kulak olmamış olmak. Ben yanlış hesap yaptım, bedelini Cary ödedi."

Nathan'ın Cary'ye saldıracağını Gideon da tahmin edememişti. Ve Tanrı biliyor ya, ben de kendimi suçlu hissediyor-

dum bu konuda – Cary'yi tehlikeye atan şey benimle olan arkadaşlığı olmuştu sonuçta.

Ama Clancy'nin gösterdiği hassasiyet gerçekten duygulandırmıştı beni. Boğuk sesinde duyabiliyordum bunu. Haklıydı; ben yalnızca bir iş değildim onun için. Yaptığı her şeye varını yoğunu koyan iyi bir adamdı o. Bunu düşününce merak ettim: Hayatındaki diğer şeylere ne kadar zamanı kalıyordu acaba?

"Kız arkadaşın var mı, Clancy?"

"Evliyim."

Bunu bilmediğim için tam bir hıyar gibi hissettim kendimi. Nasıl biriydi acaba karısı? Nasıl bir kadın evlenmişti bu sert ve asık suratlı adamla – asla yanından ayırmadığı silahını saklamak için yıl boyu ceket giyen bu adamla? Karısının yanında yumuşuyor, ona şefkat gösteriyor muydu acaba? Onu koruma konusunda ne kadar kararlıydı? Onun için birini öldürür müydü?

"Karının güvenliğini sağlamak için neler yapardın?"

Bir ışığa yaklaşırken yavaşladı ve bana döndü. "Ne yapmazdım ki!"

9

"Bunun nesini beğenmedin?" diye sordu Megumi, sözünü ettiği adamın arkasından bakarak. "Gamzeleri vardı, ne güzel."

Gözlerimi devirerek yabanmersinli votkamı kafama diktim. Kulüp listemizde dördüncü sırada olan Primal tıklım tıklımdı. İçeri girmek için bekleyenlerden oluşan sıra bütün bloku dolaşıyordu ve içerinin loş ortamını ilkel ve baştan çıkarıcı bir ritimle gümbürdeten gitar ağırlıklı parçalar kulübün adına çok uyuyordu. Dekorasyon, matlaştırılmış metallerle koyu renk ahşabın eklektik bir karışımıydı ve çok tonlu ışıklandırmalar hayvan postu desenli siluetler yaratıyordu etrafta.

Aslında bu kadarı biraz abartılı olabilirdi ama Gideon'la ilgili her şey gibi burası da aşırılığın kenarında gezinse de çizgiyi aşmıyordu. İçerideki atmosfere hâkim olan hedonist coşku, alkolün zaten yükselttiği libidomda çılgınca bir etki yaratıyordu. Yerimde duramıyor, ayaklarımı bar sandalyemin ayak koyma yerine huzursuzca vuruyordum.

Megumi'nin ev arkadaşı Lacey tavana bakarak homurdandı; koyu sarı saçlarını çok hoş bir dağınık topuz yapmıştı. "*Sen* neden flört etmiyorsun madem onunla?"

"Edebilirim" dedi Megumi, yanakları kızarmış, gözleri ışıl ışıldı ve altın rengi daracık elbisesiyle çok seksi görünüyordu. "Belki *onun* bağlanmayla bir derdi yoktur."

"Bağlanmaktan ne anlıyorsun?" diye sordu Shawna, saçları gibi ateş kırmızısı olan içkisini yudumlarken. "Tekeşlilik mi?"

"Tekeşlilik abartılıyor bence." Lacey, yüksek masamızın yanındaki bar sandalyesinden aşağı kayıp kıçını salladı ve kot pantolonunun üstündeki parlak taşlar kulübün loşluğu içinde ışıldadı.

"Hiç de değil." Megumi yüzünü astı. "Ben tekeşlilikten hoşlanıyorum bir kere."

"Michael başka kadınlarla yatıyor mu?" diye sordum, bağırmak zorunda kalmamak için öne eğilerek.

Sonra derhal geri çekilmek zorunda kaldım, çünkü yeni içkilerimizi getirip boşları alan garson kıza yol vermem gerekti. Kulübün garson üniforması olan siyah ince topuklu çizmeler ve çingene pembesi, askısız, mini elbiseler kalabalıkta kolay seçildiği için kime el edeceğini bulmakta zorlanmıyordu insan. Ayrıca giysiler gerçekten seksiydi – tıpkı onları giyen kızlar gibi. Bu üniformaların seçiminde Gideon'ın hiç payı olmuş muydu acaba? Olmuşsa kim modellik etmişti ona?

"Bilmiyorum." Megumi yeni içkisini aldı ve üzgün bir suratla, pipetiyle içmeye başladı. "Sormaya da korkuyorum."

Masanın ortasında duran dört *shot* bardağından birini ve bir yeşil limon dilimini alarak bağırdım: "Hadi *shot* yapıp dans edelim."

"Aynen!" Shawna kendi Patrón *shot*'ını bizi beklemeden dikti kafasına ve sonra da ağzına bir yeşil limon tıktı. Suyunu emip bıraktığı dilimi boş bardağına koyarken de hepimize bir bakış attı. "Hadi hızlanın biraz, uyuşuklar."

Onu ben takip ettim ve yabanmersininin mayhoşluğu votkayla yıkanırken titredim. Lacey'yle Megumi kendilerininkileri yuvarlamadan önce bardaklarını tokuşturup, *"Kanpai!"* diye bas bas bağırdılar.

Hep beraber dans pistine çıktık. Önden giden Shawna'nın

elektrik mavisi elbisesi siyah ışıkların altında kulübün üniforması kadar parlıyordu neredeyse. Eğilip bükülerek dans eden kitle bizi de bir anda yutuverdi ve kısa süre içinde kendimizi ateşli erkek bedenleri arasında sıkışmış vaziyette bulduk.

Müziğin gürültülü ritmine ve kulübün şehvetli atmosferine teslim olarak kendimi bıraktım. Kollarımı havaya kaldırmış, salınıyor, annemle geçirdiğim uzun ve anlamsız öğleden sonradan kalan gerginliği üzerimden atmaya çalışıyordum. Ona olan güvenimi yitirmiştim bir noktada. Artık Nathan olmadığı için işlerin farklı olacağına ne kadar söz verse de ona bir türlü inanamadığımı fark etmiştim. Öyle çok kere aşmıştı ki çizgiyi.

"Çok güzelsin" diye bağırdı biri kulağıma.

Arkama yapışmış olan koyu renk saçlı adama baktım omzumun üstünden. "Teşekkürler!"

Yalandı tabii ki. Saçlarım yapış yapış bir yumak olup terden ıslanmış, şakaklarıma ve enseme yapışmıştı. Umurumda değildi. Müzik tüm çılgınlığıyla devam ediyor, bir şarkı bitmeden diğeri başlıyordu.

Ortamdaki su katılmamış şehvet havası ve sanki herkesten yayılan rasgele seks yapma isteği çok eğlendiriyordu beni. Bir çiftin arasına sıkıştığım sırada –kız önümdeydi, erkek arkadaşıysa arkamda– tanıdık biri çarptı gözüme. O beni daha önce görmüş olmalıydı, çünkü çoktan bana doğru gelmeye başlamıştı.

"Martin!" diye bağırdım, içinde bulunduğum sandviçten kendimi kurtararak. Eskiden yollarımız yalnızca tatil dönemlerinde kesişirdi Stanton'ın yeğeniyle. New York'a taşındığımdan beri bir kez karşılaşmıştık ama bir noktada daha sık görüşebileceğimizi umuyordum ben.

"Eva, selam!" Önce bir sarıldı bana, sonra geri çekilerek şöyle bir süzdü. "Şahane görünüyorsun. Nasılsın?"

"Gel bir içki alalım!" diye bağırdım, konuşmayı kalabalığın

gerektirdiği desibelde sürdüremeyecek kadar kurumuştu dilim damağım.

Martin elimden tutarak beni güruhun içinden çıkardı ve ben de ona bizim masayı işaret ettim. Oturduğumuz an, garson yeni bir yabanmersinli votkayla yanımızda bitiverdi.

Bütün gece böyle olmuştu bu, ama saatler ilerledikçe içkilerimin renginin koyulaşmaya başladığını fark ediyordum – yabanmersini suyu/votka oranı yavaş yavaş yabanmersini lehine değişmeye başlamıştı, emindim bundan. Bunun bilinçli bir şekilde yapıldığını biliyordum ve Gideon'ın talimatlarını bir kulüpten diğerine taşıma becerisinden bayağı etkilenmiştim. Ama *shot*'larla desteklememe kimse karışmadığı için de çok kafaya takmıyordum bunu.

"Eee?" diyerek girdim söze ve içkimden ilk yudumu aldıktan sonra buz gibi soğuk bardağı alnımda dolaştırdım. "Nasıl gidiyor?"

"Harika." Güldü, deve tüyü rengi V-yakalı tişörtü ve siyah kot pantolonuyla oldukça yakışıklı görünüyordu. Koyu renk saçları Gideon'ınkiler kadar uzun değildi ama hoş bir şekilde alnına dökülüyor ve o ışıkta anlaşılmasa da benim yeşil olduğunu bildiğim gözlerini çerçeveliyorlardı. "Reklam işiyle aran nasıl?"

"İşime bayılıyorum!"

Heyecanım güldürdü onu. "Keşke hepimiz aynı şeyi söyleyebilseydik."

"Stanton'la çalışmayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum. Parasını da seviyorum. İşin kendisini sevdiğimi söyleyemem ama."

Garson Martin'in buzlu viskisini getirince bardaklarımızı tokuşturduk.

"Kiminle geldin buraya?" diye sordum.

"Birkaç arkadaşla." Etrafına bakındı. "Ama kalabalığın içinde kaybolmuş durumdalar. Ya sen?"

"Aynen." Dans pistindeki Lacey'yle bir an göz göze geldik ve Lacey, iki elinin başparmaklarını havaya kaldırarak beğeni işareti yaptı bana uzaktan. "Görüştüğün birileri var mı, Martin?"

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hayır."

"Sarışınlardan hoşlanır mısın?"

"Asılıyor musun bana?"

"Pek sayılmaz." Kaşlarımı kaldırarak Lacey'ye baktım ve başımla Martin'i işaret ettim. Bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra gülümsedi ve hızla yanımıza geldi.

Onları tanıştırdım ve birbirlerine hemen ısındıklarını görünce kendimi çok iyi hissettim. Martin her zaman eğlenceli ve cana yakındır, Lacey de hayat doluydu ve kendine has bir cazibesi vardı – güzelden ziyade karizmatik olduğu söylenebilirdi.

Megumi de geri geldi masaya ve Martin Lacey'yi dansa kaldırmadan önce bir tur daha *shot* yaptık.

"Cebinde başka seksi herif var mı?" diye sordu Megumi, ikisi yanımızdan uzaklaşırken.

Keşke cep telefonum yanımda olsaydı diye düşünmeye başlamıştım. "İçler acısı durumdasın kızım ya."

Uzun bir dakika boyunca bana baktı. Sonra dudakları büküldü. "Sarhoşum ben."

"O da var tabii. Bir *shot* daha ister misin?"

"Neden olmasın?"

Birer *shot* daha istedik ve tam Shawna, Lacey, Martin ve Martin'in arkadaşları, Kurt ve Andre bize doğru gelirken yuvarladık içkilerimizi. Kurt, sarıya çalan kahverengi saçları, köşeli çenesi ve kibirli gülüşüyle çok yakışıklıydı. Koyu renk gözlerindeki muzır ışıltı ve omuz hizasındaki rastalı saçlarıyla Andre de hoştu. Megumi'ye odaklanması kızın neşesini derhal yerine getirmişti.

Genişleyen grubumuz kısa sürede kahkahadan kırılacak kıvama gelmişti.

"Ve Kurt tuvaletten döndüğünde" diye bitirdi Martin anlattığı hikâyeyi, "bütün restoranı hayaladı."

Andre'yle Martin ulur gibi gülmeye başladılar. Kurt yeşil limon dilimleri fırlattı onlara.

"Ne demek ki o?" diye sordum, espriyi anlamamış olsam da gülümseyerek.

"Hayalarını fermuarından dışarıya sarkar durumda bırakmak demek" diye açıkladı Andre. "İnsanlar başta ne gördüklerini anlayamazlar, sonra da hayalarının rüzgârda sallanmakta olduğunu bir şekilde fark etmemiş olabilir misin diye merak ederler. Kimse tek kelime etmez."

"Hadi canım?" Shawna sandalyesinden aşağı düşüyordu neredeyse.

O kadar çok patırtı çıkardık ki garsonumuz bizden biraz sessiz olmamızı rica etti – gülümseyerek. Tam giderken dirseğinden yakaladım onu. "Kullanabileceğim bir telefon var mı acaba?"

"Barmenlerden birine sorun" dedi. "Dennis'in –ki müdürdür kendisi– izni olduğunu söyleyin, onlar hallederler."

"Teşekkürler." Garson kız bir başka masaya doğru ilerlerken ben de yerimden aşağı kaydım. Dennis'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama nasılsa Gideon her şeyi eksiksiz bir şekilde ayarlamıştır diye düşünerek bütün gece akıntıya bırakmıştım kendimi. "Su isteyen var mı?" diye sordum gruba.

Yuhalandım ve top yapılmış peçete yağmuruna tutuldum. Gülerek bara gittim ve bir Pellegrino ile telefonu isteyebileceğim bir boşluk yakalamak için bekledim. Gideon'ın cep numarasını tuşladım, çünkü ezbere bildiğim numara buydu. Bir sorun olmayacağını düşündüm, çünkü ne de olsa ona ait olan halka açık bir mekândan arıyordum.

"Cross" diye açtı telefonu sertçe.

"Selam, şampiyon." Bara yaslanarak diğer kulağımı elimle

kapattım. "Sarhoş kafayla arıyorum seni."

"Belli oluyor." Sesi değişivermişti benim için, sakinleşmiş, sıcaklaşmıştı. Müziğin gürültüsüne rağmen büyülüyordu beni. "İyi eğleniyor musun?"

"Evet, ama seni özledim. Vitaminlerini aldın mı?"

Gülümsediği sesinden anlaşılıyordu soru sorarken: "Azdın mı, meleğim?"

"Hepsi senin suçun! Bu kulüp insanda Viagra etkisi yapıyor. Ateşliyim, ter içindeyim ve üstümden feromon damlıyor. Üstelik yaramazlık da yaptım, biliyor musun? Sevgilisi olmayan bir kız gibi dans ettim."

"Yaramaz kızların cezalandırılması gerekir."

"Belki de o zaman iyice yaramazlık yapsam daha iyi. Alacağım cezaya değsin diye."

Hırlar gibi bir ses çıkardı. "Eve gel ve benimle yap yaramazlığını."

Onun evde, hazır ve nazır beni beklediğini düşünmek iyice heveslendirmişti beni. "Kızlar eğlenceye doyana kadar buraya tıkılıp kalmış durumdayım ve daha bir süre gitmek isteyecek gibi görünmüyorlar."

"Ben gelebilirim sana. Yirmi dakika içinde aletimi içine almış olabilirsin. İster misin?"

Dönüp kulübe şöyle bir göz gezdirdim, enerjik müzik bütün bedenimi titreştiriyordu. Onu burada, sınırların olmadığı bu mekânda beni becerirken düşünmek hevesle kıvranmama neden oldu. "Evet. İsterim."

"Tepedeki yolu görüyor musun?"

Dönüp yukarı baktım ve duvarlar boyunca uzanan asma balkonu gördüm. Dansçılar, pistin altı yedi metre yukarısında seksi danslar ediyorlardı. "Evet."

"Yolun aynalı bir köşenin etrafından dolaştığı bir bölüm var. Seninle orada buluşacağız. Hazır ol, Eva" diye buyurdu. "Seni bulduğumda yarığının çıplak ve ıslak olmasını istiyorum."

Bu tanıdık emir karşısında ürperdim, çünkü bu onun hoyrat ve sabırsız olacağı anlamına geliyordu. *Tam istediğim gibi.* "Üzerimde şey var..."

"Meleğim, milyonlarca kişilik bir kalabalık bile saklayamaz seni benden. Seni bir kez bulmuşum ben. Her zaman bulurum, merak etme."

Hasret damarlarımı yakıyordu. "Acele et."

Ahizeyi barın karşı tarafındaki telefonun üstüne yerleştirmek için uzandım, maden suyumu aldım ve şişeyi bitirene kadar içtim. Sonra tuvalete gittim ve Gideon'a hazırlanabilmek için hiç bitmeyecek gibi görünen bir kuyrukta bekledim. İçkiden ve heyecandan başım dönüyordu, erkek arkadaşımın –muhtemelen dünyanın en meşgul adamlarından birinin– her şeyi bir yana bırakıp bana... beni becermeye geliyor olması sevinçten deliye döndürmüştü beni.

Dudaklarımı yalayarak olduğum yerde kıpırdandım.

Aceleyle kabinlerden birine girdim, külotumu çıkarıp attıktan sonra lavabo ve aynaların önüne giderek bir ıslak mendille yüzümü sildim. Makyajımın büyük kısmı eriyip gitmişti, boyası akmış gözler, sıcaktan ve tepinip durmaktan kızarmış yanaklarla kalmıştım. Saçım berbat bir haldeydi, hem deli gibi karışmıştı, hem de yüzümün etrafındaki kısımları ıslaktı.

Tuhaf bir şekilde, o kadar da kötü görünmüyordum. Seksi ve hazır görünüyordum.

Lacey'yi gördüm sırada ve tuvaletin eşiğindeki kalabalığın arasından zar zor çıkmaya çalışırken onun yanında durdum.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

"Evet!" Güldü. "Beni kuzeninle tanıştırdığın için teşekkür ederim."

Düzeltmeye gerek duymadım. "Rica ederim. Sana bir şey sorabilir miyim? Michael hakkında?"

Omzunu silkerek, "Sor bakalım" dedi.

"Önce sen çıkmışsın onunla. Nesini beğenmedin?"

"Elektrik yoktu aramızda. Yakışıklı çocuk. Başarılı da. Yazık ki onunla düzüşmek gelmedi içimden."

"Yolla gitsin" diyerek araya girdi sırada arkasında olan kız.

"Yolladım."

"Peki." Cinsel ateşten yoksun bir ilişkiyi daha ileri götürmeme kararına kesinlikle saygı duyabilirdim ama bu durum yine de rahatsız ediyordu beni. Megumi'yi böyle keyifsiz görmek hoşuma gitmiyordu. "Gidip seksi bir herife sürtüneyim ben biraz."

"Hadi bakalım, görelim seni" dedi Lacey başını sallayarak.

Tepedeki yola çıkan merdivenleri aramaya koyuldum. Yukarıda aynı anda belli bir sayının üstünde insan olmasın diye bir fedai dikilmişti merdivenlerin başına. Önündeki kuyruğa umutsuzlukla baktım.

Ben ne kadarlık bir gecikmeyle karşı karşıya olacağımı hesaplamaya çalışırken, fedai göğsünde kavuşturduğu güçlü kollarını açtı ve bir elini kulaklığına bastırdı, alıcısına iletilmekte olan şeye odaklandığı belliydi. Koyu karamel teni, tıraşlı kafası, devasa göğüs kafesi ve pazılarıyla Samoalı ya da Maori olabilirdi. Bebek yüzlüydü ve hatta o dehşetengiz ifadesi yerini geniş bir gülümsemeye bıraktığında basbayağı sevimli oluyordu.

Elini kulağından çekti ve parmağını kıvırıp gel diye işaret etti. "Sen Eva mısın?"

Başımı salladım.

Arkasına uzanarak merdiveni bloke eden kadife halatı takılı olduğu yerden çıkardı. "Yukarı çıkabilirsin."

Bekleyenlerden protesto homurtuları yükseldi. Özür dileyen bir ifadeyle gülümsedim onlara ve topuklarımın izin verdiğince hızlı bir şekilde çıkmaya başladım metal merdivenleri. Yukarıya ulaştığımda bu kez bir kadın fedai beni içeri al-

dı ve soluma doğru işaret etti. Gideon'ın sözünü ettiği köşeyi gördüm, aynalı iki duvar o noktada birleşiyor, metal yol da etrafını L şeklinde sarıyordu.

Kıvranan bedenlerin arasından dolanarak ilerledim, heyecanım her adımda biraz daha artıyordu. Yukarıda müzik daha az yüksek, havaysa daha nemliydi. Tenler terle parıldıyordu ve her ne kadar yolun kenarındaki cam korkuluk omuz hizasında olsa da yüksekte olmak insana bir tehlike hissi veriyordu. Tam aynalı bölüme ulaşmak üzereyken bir adam beni belimden yakaladı ve müziğe uygun olarak kıvırdığı kasıklarına doğru çekti.

Omzumun üstünden bakınca daha önce dans ettiğim, bana güzel olduğumu söyleyen adamı gördüm. Gülümsedim ve müziğin içinde kaybolmak için gözlerimi kapatarak dans etmeye başladım. Adamın elleri belimin üstünde gezinmeye başlayınca onları tutup kalçalarımın üstüne yerleştirdim. Adam bir kahkaha attı ve dizlerini kırarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi.

Gideon'ın yakınlarda olduğu anlamına gelen o farkındalık ürpertisini hissettiğimde üç şarkıdır dans ediyorduk adamla. Tenimi saran elektrik yükü bütün algılarımı keskinleştirmişti. Sanki bir anda müziğin sesi yükselmiş, etraf daha sıcak olmuş, kulübün seksi ortamı daha da uyarıcı hale gelmişti.

Gülümseyerek gözlerimi açtım ve Gideon'ın bana doğru gelmekte olduğunu gördüm. Anında arzuyla yanmaya başladım onun için; koyu renk tişörtü ve kot pantolonu içinde, nefes kesici yüzü ve arkadan topladığı saçlarıyla ağzımı sulandırıyordu. Onu gören kimsenin aklına uluslararası büyük işadamı Gideon Cross gelmezdi. Daha genç ve daha sert görünen bu adamın tek ayırt edici özelliği inanılmaz yakıcılıktaki seksiliğiydi. Dudaklarımı heyecanla yalayarak arkamdaki adama yaslandım ve adamın kasıklarının bir sonraki hareketi sırasında kıçımı ona şehvetle sürttüm.

Gideon'ın elleri iki yanında yumruk olmuştu, duruşu saldırgan ve vahşiydi. Hiç hız kesmeden yaklaşıyordu bana, böyle giderse bedenlerimiz çarpacaktı. Son adımda karşıladım onu ve kollarına atıldım. Vücutlarımız çarpıştı, kollarım omuzlarına dolandı ve ellerimle kafasını aşağıya doğru çektim ki ağzına ıslak, açgözlü bir öpücük kondurabileyim.

Hırıltılı bir ses çıkararak kıçımı avuçladı Gideon ve beni öyle sertçe çekti ki kendine, ayaklarım yerden kesildi. Vahşi tutkusuyla dudaklarımı acıttı; dilinin sert ve derin hamlelerle ağzımı dolduruşu şehvetinin şiddeti hakkında bir uyarı gibiydi.

Dans ettiğim adam arkamdan yaklaştı, elleri saçlarımda, dudaklarıysa kürekkemiğimdeydi.

Gideon geri çekildi, yüzü şahane bir öfke maskesiydi. "Bas git."

Adama bakıp omuzlarımı silktim. "Dans için teşekkürler."

"Lafı mı olur, güzelim!" Elini yanımızdan geçen bir kızın kalçasına atarak uzaklaştı.

"Meleğim." Hırıltılı bir ses çıkararak aynaya yapıştırdı Gideon beni ve sert uyluğunu bacaklarımın arasına soktu. "Yaramaz bir kızsın sen."

Utanmazca bir hevesle sürttüm kendimi ona, kotunun dokusunu hassas cinsel organımda hissetmek soluğumu kesiyordu. "Yalnızca senin için."

Çıplak kaba etlerimi elbisemin üstünden kavrayarak iyice gaza getirdi beni. Gideon dişlerini kulağımın kepçesine geçirince sallantılı büyük gümüş küpem boynuma sürtündü. Sert soluklarının neden olduğu pes gümbürtü göğsünü titreştiriyordu. Çok güzel kokuyordu ve onun kokusunu en vahşi ve ateşli zevklerle bağdaştırmaya şartlanmış olan bedenim istemsizce tepki veriyordu buna.

Birlikte eğilip bükülerek dans ettik; arada giysiler yokmuş gibi hareket ediyordu bedenlerimiz. Gideon o şahane bedeni-

ni etrafımızda ve içimizde gümbürdeyen müziğe uygun şekilde hareket ettirerek büyülüyordu beni. Daha önce de dans etmiştik ama onlar salon danslarıydı; hiç böylesini yapmamıştık. Hiç böyle terli terli ve edepsizce dans etmemiştik. Şaşırmıştım, heyecanlanmıştım, daha da âşık olmuştum.

Gideon yarı kapalı gözlerle beni seyrediyor, bana duyduğu ihtiyacı anlatan dizginlenmemiş hareketleriyle baştan çıkarıyordu beni. Onda kaybolmuştum, ona sarılmıştım ve ona daha da yakın olabilmek için çabalıyordum.

İnce askılı elbisemin siyah penye kumaşının üstünden göğüslerimi yoğuruyordu. Elbisenin kendi sutyeni bir engel teşkil etmiyordu onun için. Sertleşen meme ucumu önce okşadı parmaklarıyla sonra hafif hafif çekiştirdi.

İnleyerek geriye attığım başım arkamdaki aynaya dayandı. Etrafımızın düzinelerce insanla çevrili olması umurumda bile değildi. Onun elleri üstümde olsun, bedeni bedenime değsin, soluğu üstümde dolaşsın yeterdi bana.

"İstiyorsun beni" dedi sertçe, "hem de buracıkta."

Düşüncesi bile yetti beni titretmeye. "Yapar mısın bunu?"

"Seyretsinler istiyorsun. Aletimle açgözlü küçük yarığını becerişimi, seni meniyle dolduruşumu görsünler istiyorsun. Benim olduğunu ispatlamamı istiyorsun." Dişlerini omzuma geçirdi. "Bunu sana hissettirmemi istiyorsun."

Gideon bir kolunu arkama dolayarak beni kaldırırken diğer elinin içini de duvardaki bir yüzeye yapıştırdı. Hafif bir bipleme duydum, sonra arkamdaki aynada bir kapı açıldı ve neredeyse zifiri karanlığın içine adım attık. Gizli kapı arkamızdan kapanarak müziğin sesini dışarıda bıraktı. İçinde bir masayla bir de oturma alanı bulunan bir ofisti burası ve çift taraflı aynalar sayesinde kulübün 180 derecelik manzarasına hâkimdi.

Gideon beni yere bırakıp döndürdü ve önümü camın transparan tarafına dayadı. Bütün kulüp gözümün önünde, bal-

kondaki dansçılarsa yalnızca beş on santim ötemdeydi. Gideon ellerini elbisemin eteğinin altına ve üst kısmının içine sokmuş, parmaklarını yarığıma daldırıyor ve meme uçlarımı parmaklarının arasında ovalıyordu.

Kapana kısılmıştım. Kocaman bedeni bedenimi kaplıyor, kolları bütün gövdemi sarıyor, omzumdaki dişleri beni olduğum yerde tutmasını sağlıyordu. Tamamen onundum.

"Çok fazla gelirse söyle bana" diye mırıldandı, boynumda gezinen dudaklarının arasından. "Güvenlik sözcüğünü kullan ben seni korkutmadan."

Her zaman –*her zaman*– öncelikle beni düşünen bu adam için hissettiğim minnettarlık bir duygu seli olup bastı içimi. "Seni ben kışkırttım. Beni teslim al istiyorum. Vahşileş istiyorum."

"Nasıl da azgınsın" diye mırıldandı, iki parmağını hızlı ve sert hareketlerle içime sokup çıkarırken. "Düzülmek için yaratılmışsın."

"Senin için yaratılmışım" dedim soluk soluğa, camı nefesimle buğulandırarak. Onun için yanıp tutuşuyordum; ona duyduğum arzu ta içimden, hâkim olamadığım o aşk pınarından dışarı taşıyordu.

"Bu gece bunu unuttun mu?" Cinsel organımdan çektiği elini aramıza sokarak fermuarını açtı. "Başka adamlar sana dokunurken, sana sürtünürken? Unuttun mu benim olduğunu?"

"Asla. Asla unutmam." Sert ve sıcak aleti çıplak kaba etime bütün ağırlığıyla yaslanınca gözlerimi kapattım. O da azmıştı. Benim için azmıştı. "Seni aradım. Seni istedim."

Tenimin üstünde yakıcı bir iz bırakarak ağzıma doğru ilerledi dudakları. "Al beni o zaman, meleğim" dedi tatlılıkla, dili baştan çıkarıcı hamlelerle dokunuyordu dilime. "Al beni içine."

Belimi yay gibi bükerek bacaklarımın arasından arkaya uzandım ve bütün kalınlığıyla avuçladım onu. Dizlerini kıra-

rak kendisini benim hizama getirdi. Durakladım ve yanağımı yanağına yaslamak için başımı çevirdim. Onunla bunları yaşayabilmek... onunla böyle olabilmek öyle hoşuma gidiyordu ki. Kalçalarımı kıvırarak aletinin başıyla klitorisimi okşadım ve heyecanımın ıslaklığıyla kayganlaştırdım onu.

Gideon şişmiş memelerimi sıkarak iyice dolgunlaştırdı. "Yaslan bana, Eva. Camdan ittir kendini."

Başımı omzuna dayadım ve avucumu çift taraflı aynaya yaslayarak kendimi geriye ittim. Bir eliyle boğazımı sarıp diğeriyle kalçamı kavrayarak öyle sertçe girdi ki içime, ayaklarım yerden kesildi. Beni orada, kollarında öylece asılı ve aletiyle dopdolu halde tutarken çıkardığı inilti bütün algılarımın üstüne bir çağlayan gibi döküldü.

Camın diğer tarafında eğlence devam ediyordu. İnsana teşhircilik hissi veren bu sevişmeden aldığım şeytani zevkin yoğunluğuna bıraktım kendimi. Bizi her zaman çıldırtan bir fantezi olmuştu bu.

Bu zevk dolu baskıya daha fazla dayanamayarak kıvrandım. Bacaklarımın arasındaki elimi daha aşağıya uzatarak hayalarını avuçladım. Gergin, dolu ve hazırdı. Ve içimdeydi... "Ah, Tanrım. Nasıl da sertsin."

"Seni becermek için yaratılmışım ben" diye fısıldayarak her yanıma zevk ürpertileri yayılmasına neden oldu.

"Yap hadi." İhtiyaçtan öteydi hissettiğim şey. İki elimi birden cama dayadım. "Şimdi yap."

Gideon beni yere indirdi. Derine kaydırabilsin diye öne doğru eğilerek kendimi ona iyice açarken elleri üzerimdeydi beni sabitlemek için. Kalçamdan yakalayıp açımı değiştirdiğinde alçak perdeden, yalvaran bir çığlık kaçtı ağzımdan. Onu içime sığdırabileceğim pozisyonun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Fazla büyüktü benim için, fazla uzun ve fazla kalındı. Çok zorluyordu. Enfesti.

İçim titreşiyor, can havliyle sımsıkı sarıyordu onu. Hoyrat

bir zevk sesi çıkararak azıcık dışarı çekti kendini ve sonra yavaşça geri kaydırdı. Tekrar tekrar. Aletinin geniş başı ta derinlerimde, yalnızca onun erişebildiği bir yerlerdeki o sinir yumağına sürtünüyordu.

Huzursuzca tırmalama hareketleri yapan parmaklarımla camda buğulu izler bırakarak inledim. Uzaktan gelen müzik sesinin ve sanki bizimle birlikte odanın içindelermiş gibi net olarak görebildiğim insan kitlesinin gayet farkındaydım.

"İşte böyle, meleğim" dedi telaşla. "Ne kadar hoşlandığını duymak istiyorum."

"Gideon." Özellikle ustaca yaptığı bir hamleyle öyle bir titremeye başladı ki bacaklarım bütün ağırlığım cama ve Gideon'ın sağlam tutuşuna kaldı.

Pozisyonumdaki boyun eğişle Gideon'ı bunun için ayağıma kadar getirmiş olmanın gücünü aynı anda hissederken öyle heyecanlı ve açgözlü hale gelmiştim ki dayanamayacak gibiydim. Gideon'ın verdiğini –o ritmik gidişgelişi ve çıkardığı açlık seslerini– almaktan başka bir şey yapamıyordum. Kot pantolonunun uyluklarıma sürtünmesinden pantolonu ancak aletini çıkaracak kadar indirmiş olduğunu anlıyordum; beni çıldırtan bir sabırsızlık işaretiydi bu da.

Ellerinden biri kaba etimi bir an bırakıp, sonra tekrar kalçamın üstüne yerleşti. Ağzına götürerek ıslattığı başparmağının arkamdaki sıkı deliği ovaladığını hissettim.

"Hayır" diye yalvardım, aklımı kaçıracağımdan korkarak. Ama bu güvenli sözcüğüm –*Crossfire*– değildi; bir çiçek gibi açıldım Gideon için ve arayış içindeki parmağının basıncına boyun eğdim.

O gizemli yeri kendinin kılarken hırıltılı bir ses çıkardı. Üzerime kapandı ve diğer eliyle cinsel organımı parmaklamaya, beni aralamaya ve zonklayan klitorisimi ovalamaya başladı. "Benimsin" dedi boğuk bir sesle. "Sen benimsin."

Bu kadarı çok fazlaydı. Çığlık atarak ve şiddetle sarsılarak

geldim; terli avuçlarım kaydıkça ellerim tiz bir ses çıkarıyordu camda. Her vuruşuyla biraz daha büyüyordu hissettiğim esrime. Arkamdaki parmağı karşı konulmaz bir eziyetti, klitorisimin üstündeki becerikli parmaklarıysa beni çıldırtıyordu. Bir orgazm diğerinin içine geçiyor, cinsel organım dalıp çıkan alet boyunca dalgalanıyordu.

Hoyrat bir arzu sesi çıkararak içimde biraz daha büyüdü, kendi boşalmasının peşine düşmüştü. "Gelme!" dedim soluk soluğa. "Henüz değil."

Gideon'ın temposu yavaşladı, karanlığın içinde sert solukları duyuluyordu. "Nasıl istiyorsun beni?"

"Seni seyretmek istiyorum." İçim yeniden kasılıp sıkışırken inledim. "Yüzünü görmek istiyorum."

Geriye çekildi ve beni doğrulttu. Kendisine döndürüp havaya kaldırdı. Duvara yaslayarak sertçe girdi içime. İşte o an, o istila anı bana ihtiyaç duyduğum şeyi vermişti. Cam gibi sabitlenmiş bakışlarında zevke teslim olmanın aczi, kontrolü şehvete bırakmadan hemen önceki o kırılganlık vardı.

"Sen benim aklımı kaçırışımı seyretmek istiyorsun" dedi boğuk bir sesle.

"Evet." Elbisemin askılarını omuzlarımdan aşağı çekerek memelerimi ortaya çıkardım ve avuçlayıp sıkmaya, onlarla oynamaya başladım. Müzikteki vuruşlar arkamdaki camı titreştiriyordu, Gideon'sa zar zor dizginlediği bedeniyle önümü.

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak soluklarını içime çektim. "Bırak kendini" diye fısıldadım.

Bir yandan beni zahmetsizce havada tutarken bir yandan aletinin kalın ve ağır başını hassas dokulara sürterek kendini geri çekti. Sonra bütün gücüyle yeniden içime dalarak sınırlarımı iyice zorladı.

"Ah, Tanrım." Ellerinin kıskacında kıvranıyordum. "Çok derindesin."

"*Eva.*"

Delirmiş gibi vurarak hoyratça düzüyordu beni. Kendimi ona tamamen açmış, titreyerek göğüs geriyordum sert penisinin amansız hamlelerine. Gideon tamamen içgüdülerine ve o ısrarlı çiftleşme arzusuna teslim olmuştu. Ağzından dökülen yabanıl iniltiler beni öyle azdırıyor, öyle çok ıslanmama neden oluyordu ki bedenim onun çılgın ihtiyacına herhangi bir direnç gösteremiyordu artık.

Hoyrat, karmakarışık ve deli gibi seksiydi yaşadığımız şey. Gideon boynunu gererek adımı söyledi soluk soluğa.

"Gel bana" dedim talepkâr bir sesle, sımsıkı sararak sıktım aletini.

Bütün bedeni şiddetle sarsıldı ve titremeye başladı. Doruğa doğru yaklaşırken ağzı ıstırapla karışık bir mutlulukla çarpıldı ve gözleri odaklanışını kaybetti.

Vahşi bir hayvan gibi kükreyerek geldi Gideon. Öyle şiddetle fışkırtıyordu ki, içimin yoğun meni dalgalarıyla tekrar tekrar ısındığını hissedebiliyordum.

Kollarım ve bacaklarımla sımsıkı tutunarak öpücüklere boğdum onu.

Üzerime yığıldı, göğsü körük gibi inip kalkıyordu soluk alabilmek için.

Hâlâ geliyordu.

10

Pazar sabahı uyandığımda ilk gördüğüm şey, üzerinde eski moda harflerle Akşamdan Kalanlara Deva yazan, amber renkli bir şişe oldu. Şişenin boynunda rafyadan bir fiyonk vardı ve içindeki mide bulandırıcı sıvı dökülmesin diye ağzı mantar bir tıpayla kapatılmıştı. Gideon'ın bunu bana verdiği geçen seferden "deva"nın işe yaradığını biliyordum ama onu görmek bir önceki akşam ne kadar çok içtiğimi hatırlatmıştı bana.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak inledim ve yeniden uyumayı dileyerek başımı yastığa gömdüm.

Yatak hareket etti. Sıcak ve sıkı dudaklar çıplak sırtımdan aşağı kaydı. "Günaydın, meleğim benim."

"Pek kendinden hoşnut bir halin var bakıyorum" diye homurdandım.

"Senden hoşnut, daha doğrusu."

"İblis."

"Ben senin kriz yönetimi önerilerinden bahsediyordum ama seks de her zamanki gibi olağanüstüydü elbette." Elini belimin oralarda toplanmış olan örtünün altına kaydırarak kıçımı sıktı.

Başımı kaldırdım ve onu kucağında bilgisayarıyla yanıma oturmuş, sırtını da yatağın başına dayamış halde buldum. Beli uçkurlu ev pantolonu içinde son derece rahat ve her zaman-

ki gibi iştah açıcı görünüyordu. Kendimin çok daha az çekici göründüğümden emindim. Dönüşte kızlarla limuzine binmiş, Gideon'la onun dairesinde buluşmuştum. Onunla işim bittiğinde neredeyse gün doğuyordu ve ben öyle yorgundum ki alelacele bir duşun ardından ıslak saçlarla uyuyakalmıştım.

Onu yanımda bulmanın keyfi tatlı bir ürperti olup dolaştı her yanımı. Gece diğer yatak odasında uyumuştu ve çalışabileceği bir başka odası daha vardı. Onun yerine gelip benim uyuduğum yatakta çalışması yalnızca bana yakın olmayı istediği anlamına gelebilirdi, hem de ben kendimde değilken bile.

Komodinin üstündeki saate bakmak için kafamı çevirdim ama gözüm bileğime takıldı birden.

"Gideon..." Ben uyurken koluma takılmış olan saat büyülemişti beni. Art-Deco havalı saat yüzlerce minik pırlantayla ışıl ışıldı. Krem rengi kayışı saten gibiydi ve sedef kadranı hem Patek Philippe hem Tiffany & Co. imzalıydı. "*Şahane* bir şey bu."

"Dünyada bunlardan yalnızca yirmi beş tane varmış. Senin kadar eşsiz değil maalesef ama öyle olan ne var ki?"

"Bayıldım." Dizlerimin üstünde doğruldum. "Seni seviyorum."

Ben kucağına atlayıp sımsıkı sarılmadan hemen önce bilgisayarını kenara çekti.

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım; bu kadar düşünceli olması duygulandırmıştı beni. Ya anneme gittiğim sırada ya da ben kızlarla birlikte çıktıktan sonra almış olmalıydı.

"Hımm. Bu çıplak kucaklaşmalardan her gün bir tane hak etmek için ne yapmam gerek acaba?"

"Yalnızca kendin ol, şampiyon." Yanağımı yanağına sürttüm. "İhtiyacım olan tek şey sensin."

Yataktan kalkıp elimde amber renkli küçük şişeyle banyoya doğru yürüdüm. Şişenin içindekileri titreyerek kafama

diktikten sonra dişlerimi ve saçlarımı fırçalayıp yüzümü yıkadım. Üzerime bir sabahlık geçirerek odaya geri döndüğümde Gideon gitmiş, bilgisayarını açık olarak yatağın üstünde bırakmıştı.

Çalışma odasının önünden geçerken onu bacaklarını geniş çe aralamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, camdan dışarı bakar vaziyette gördüm. Şehir önünde uzanıyordu. Crossfire'daki ofisinden ya da çatı dairesinden gördüğü ufuk manzarası değildi ama insana daha yakın gelen bir bakış açısıydı buradaki. Sanki ayakları daha yere basıyordu, daha dolaysızdı. Şehirle olan bağı daha samimiydi.

"Kaygılarını paylaşmıyorum" dedi kulaklık mikrofonuna sertçe. "Riskin farkındayım... Kes konuşmayı. Tartışacak bir şey yok. Dediğim şekilde düzenle anlaşmayı."

Sesinde, işle ilgili konuşmalara özgü o çelik gibi sert tınıyı duyarak yoluma devam ettim. Şişede tam olarak ne olduğundan hâlâ emin değildim ama birtakım vitaminler ve bir çeşit alkollü içki olduğundan şüpheleniyordum. Çiviyi sökecek çivi yani. Midemi ısıtıyor ve uykumu getiriyordu. O yüzden mutfağa giderek bir kahve yaptım kendime.

Elimde kafein kaynağımla kanepeye çöktüm ve cep telefonumdaki mesajları kontrol ettim. Babamın California'da saat daha sekiz bile olmadan üç kez aramış olduğunu görünce kaşlarımı çattım. Annemden de bir düzine arama olduğunu fark ettim ama onunla pazartesiden önce yeniden konuşacak gibi değildim. Ve Cary'den BENİ ARA! diye adeta bağıran bir mesaj vardı.

Önce babamın numarası tuşladım ve o açmadan önce kahvemden bir yudum almaya çalıştım.

"Eva."

Babamın adımı söylerkenki kaygılı halinden bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Oturduğum yerde dikleştim. "Baba... Her şey yolunda mı?"

"Bana neden hiç bahsetmedin Nathan Barker'dan?" Sesi boğuktu ve acı doluydu. Tüylerim diken diken oldu.

Hassiktir. *Öğrenmişti.* Ellerim öyle şiddetle titriyordu ki elime ve bacağıma sıcak kahve döktüm. Ama hissetmedim bile; babamın ıstırabı o derece paniğe kapılmama neden olmuştu. "Baba, ben..."

"Bana söylemediğine inanamıyorum. Ya da Monica'nın. Tanrım... Bir şey söylemiş olması gerekirdi. Bana söylemeliydi." Titrek bir soluk aldı. "Bilmeye hakkım vardı!"

Duyduğum üzüntü asit gibi yayılarak yaktı içimi. Babam –kendine hâkim olmakta Gideon'la yarışan o adam– ağlıyordu sanki.

Kahve kupamı sehpanın üstüne bıraktım, soluklarım hızlanmış, kesik kesik çıkmaya başlamıştı. Nathan ölünce onun çocuk mahkemesince mühürlenmiş olan kayıtları açılmış, geçmişimdeki dehşeti bulmak için gereken bilgi ve imkâna sahip olan herkes için ulaşılabilir hale gelmişti. Bir polis olarak babam o imkâna sahipti.

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu" dedim; sersemlemiştim ama babamın iyiliği için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Cep telefonum bir başka aramayla bipledi ama önemsemedim. "Ne öncesinde ne de sonrasında."

"Yanında olabilirdim. Seninle ilgilenebilirdim."

"Bunları yaptın zaten, babacığım. Bana Doktor Travis'i bulman hayatımı değiştirdi. Ben o zamana dek, yaşadıklarımla baş etmeye başlamamıştım bile. Ne kadar yardımı olduğunu anlatamam sana."

Çektiği azabı anlatan alçak perdeden bir inilti çıkardı. "Seni annene bırakmamalıydım. Benim yanımda olmalıydın."

"Ah, Tanrım." Mideme bir sancı girdi. "Annemi suçlayamazsın. Uzun zaman haberi olmadı onun olanlardan. Ve öğrendiği zaman da yapması gereken her şeyi..."

"Bana *söylemedi*!" diye bağırarak beni yerimden sıçrattı.

"Bana söylemesi lazımdı. Hem nasıl haberi olmazmış! Belirtileri olmuştur mutlaka... Nasıl görememiş onları? Tanrım. California'ya geldiğinde *ben* hemen görmüştüm."

Istırabımı daha fazla kontrol edemeyerek hıçkırarak ağlamaya başladım. "Ben yalvardım sana söylememesi için. Yemin ettirdim."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi, Eva. Çocuktun sen. Ama onun düşünmesi gerekirdi."

"Üzgünüm!" diye bağırdım. Diğer aramanın bitmek bilmeyen, ısrarlı biplemesi çileden çıkartmıştı beni. "Üzgünüm. Nathan'ın başka hiçbir sevdiğimin canını yakmasını istemedim."

"Seni görmeye geliyorum" dedi aniden sakinleşerek. "İlk uçağa atlayıp geliyorum. Oraya vardığımda ararım seni."

"Baba..."

"Seni seviyorum, tatlım. Sen benim her şeyimsin."

Kapattı. Dağılmış bir halde, şaşkınlık içinde kalakaldım. Bana yapılan şeyi öğrenmenin babamı yiyip bitireceğini biliyordum ama o karanlıkla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum.

Elimde titreşmeye başlayan telefonumun ekranında annemin adını görünce ne yapacağımı bilemeyerek telefona bakakaldım.

Titreyen bacaklarımın üstünde doğrularak sanki elimi yakmış gibi attım cep telefonumu orta masasının üstüne. O sırada konuşamazdım annemle. Kimseyle konuşmak istemiyordum. Yalnızca Gideon'ı istiyordum.

Omzumu duvara sürterek koridor boyunca sendeledim. Çalışma odasına yaklaşınca Gideon'ın sesini duydum ve gözyaşlarım daha hızlı akmaya, adımlarım sıklaşmaya başladı.

"Beni düşündüğün için müteşekkirim ama olmaz" dedi, daha önce duyduğumdan farklı, alçak ve kesin bir sesle. Daha şefkatliydi bu, daha samimiydi. "Elbette arkadaşız. Nedenini

biliyorsun... Sana istediğin şeyi veremem ben."

Çalışma odasına giden köşeyi döndüm ve onu masasında gördüm; başını önüne eğmiş karşısındakini dinliyordu.

"Kes" dedi buz gibi bir sesle. "Bana böyle numaralar yapmaya kalkmasan daha iyi edersin, Corinne."

"Gideon" diye fısıldadım. Kapının pervazını sıkmaktan elimin bütün kanı çekilmişti.

Başını kaldırıp bana baktı ve birden doğrularak ayağa kalktı. Yüzündeki sert ifade uçup gitti.

"Kapatmam lazım" diyerek kulaklığı kulağından çekti ve etrafından dolaştığı masanın üstüne bıraktı. "Neyin var? Hasta mısın?"

Duyduğum ihtiyaçla ona doğru koşarken yakaladı beni. Kendine çekip sımsıkı sarılmasıyla bir rahatlama hissi doldurdu içimi.

"Babam öğrenmiş." Yüzümü Gideon'ın göğsüne bastırdım, kafam babamın ıstırabının yankılarıyla doluydu. "Biliyor."

Gideon kucaklayıp kollarına aldı beni. Telefonu çalmaya başladı. Ağzının içinden bir küfür savurarak odadan çıktı.

Koridora çıkınca telefonumun orta masasının üstünde titreştiğini duydum. Aynı anda çalmaya başlayan iki telefonun rahatsız edici sesi huzursuzluğumu iyice artırdı.

"Açman gerekiyorsa söyle" dedi Gideon.

"Annemdir. Babam aramıştır onu eminim ve öyle öfkeli ki. Tanrım... Gideon. Perişan durumda."

"Onun neler hissettiğini anlıyorum."

Beni küçük yatak odasına götürdü ve kapıyı ayağıyla kapattı arkamızdan. Beni yatağa yatırdıktan sonra komodinin üstünden uzaktan kumandayı alıp televizyonu açtı ve sesini benim hıçkırıklarım dışındaki bütün sesleri boğacak bir düzeye getirdi. Sonra yanıma uzanarak sarıldı bana ve iki eliyle sırtımı bir aşağı bir yukarı sıvazlamaya başladı. Gözlerim acıyana ve içimde bir şey kalmayana kadar ağladım.

"Ne yapayım, söyle" dedi ben sakinleşince.

"Babam buraya geliyor. New York'a." Bu düşünce bir taş gibi oturdu mideme. "Bugün yola çıkmak istiyor sanırım."

"Belli olduğunda ben de gelirim seninle onu karşılamaya."

"Gelemezsin."

"Öyle bir gelirim ki" dedi ama sesinde öfke yoktu.

Dudaklarımı uzattım ve Gideon öpünce iç geçirdim. "Yalnız gitsem daha iyi olur aslında. Acı çekiyor. Başka kimsenin onu o halde görmesini istemez."

Gideon başını salladı. "Benim arabamı al."

"Hangisini?"

"Yeni komşunun DB9'unu."

"Ha?"

Omzunu silkti. "Görünce tanırsın nasılsa."

Ondan şüphem yoktu. O araba her ne ise, mutlaka zarif, hızlı ve tehlikeliydi – tıpkı sahibi gibi.

"Korkuyorum" diye mırıldandım, bacaklarımı bacaklarına biraz daha dolayarak. Öyle güçlü ve sağlamdı ki. Ona sımsıkı tutunmak ve hiç bırakmamak isterdim.

Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. "Neden?"

"Annemle aram gerçekten boktan durumda. Eğer annemle babam arasında bir anlaşmazlık çıkarsa arada kalmak istemiyorum. Böyle bir şeyle pek baş edebileceklerini sanmıyorum – özellikle de annemin. Birbirlerine deli gibi âşıklar."

"Bunu fark etmemiştim."

"Sen onları birlikte görmedin. Acayip bir elektrik var aralarında" diye açıkladım, annemle babamın arasındaki cinsel kimyanın hâlâ yerinde olduğunu keşfettiğim sırada Gideon'la ayrı olduğumuzu hatırlayarak. "Ve babam itiraf da ediyor ona hâlâ âşık olduğunu. Düşündükçe üzülüyorum."

"Birlikte olmadıkları için mi?"

"Evet, ama kocaman mutlu bir aile olmak istediğim için değil" diye açıkladım. "İnsanın hayatını sevdiğinden ayrı ge-

çirmesi fikrinden nefret ediyorum yalnızca. Seni kaybettiğim zaman..."

"Sen beni *hiç* kaybetmedin."

"Sanki bir parçam ölmüş gibiydi. Bütün bir hayatı öyle yaşamak..."

"Cehennem azabı olurdu." Gideon parmaklarını yanağımda dolaştırırken gözlerine yerleşen kasveti gördüm, Nathan'ın hayaleti gözünün önünden gitmiyordu hâlâ. "Monica'yı bana bırak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nasıl yani?"

Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. "Onu arayıp senin nasıl olduğunu ve olanlarla nasıl baş ettiğini soracağım. Hem böylece resmen sana dönme sürecimi de başlatmış olurum."

"Sana her şeyi anlattığımı biliyor. Fazla duygusallaşabilir karşında."

"Senin karşında olmasından iyidir."

Bu beni gülümsetmeye yetecekti neredeyse. "Teşekkür ederim."

"Onun dikkatini dağıtıp başka bir şey düşünmesini sağlayacağım." Elime uzanıp yüzüğüme dokundu.

Düğün çanları. O söylemedi ama ben mesajı aldım. Ve tabii ki annem de bunu düşünecekti. Gideon'ın konumundaki bir adam, "niyeti" ciddi olmasa, bir kadına dönerken araya annesini –hele Monica Stanton gibi bir anneyi– sokmazdı.

Başka bir gün ele alacağımız bir konuydu bu.

Sonraki bir saat boyunca Gideon üstüme titremiyormuş gibi yaptı. Ama sürekli yakınımdaydı ve ben bir odadan diğerine geçerken bir mazeret bulup peşimde dolaşıyordu. Karnım guruldayınca beni derhal mutfağa götürüp sandviçler, patates cipsi ve hazır makarna salatasından oluşan bir tabak hazırladı.

Yemeğimizi mutfak adasının üstünde yedik ve ben de onun

gösterdiği ilginin sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. İşler ne kadar zor olsa da Gideon yanımdaydı bana destek olmak için. Önümüzdeki sayısız derdin bir şekilde aşılabilir görünmesini sağlıyordu bu.

Birlikte olduğumuz sürece üstesinden gelemeyeceğimiz ne olabilirdi ki?

"Corinne ne istiyordu?" diye sordum. "Senden başka?"

Yüz hatları sertleşti. "Corinne'den bahsetmek istemiyorum."

Sesinde içime sinmeyen bir keskinlik vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Ben ne dedim şimdi?"

"Duymazdan gelmeyi tercih edeceğim manasız bir şey."

Çileden çıktığı anlaşılıyordu çıkardığı sesten ama sonuçta pes etti. "Sinirleri bozulmuş."

"Çığlık çığlığa mıydı? Gözyaşları içinde miydi?"

"Fark eder mi?"

"Evet. Bir adama kızgın olmakla onun için salya sümük olmak arasında fark vardır. Mesela Deanna öfkeli ve seni mahvetmek için plan yapabiliyor; bense salya sümük haldeydim ve her gün yataktan çıkacak enerjiyi zor buluyordum kendimde."

"Tanrım. Eva." Bana uzanıp elini elimin üstüne koydu. "Üzgünüm."

"Yetti artık ama özür dilediğin! Annemle ilgilenerek affettireceksin işte kendini. Şimdi söyle bakalım, Corinne öfkeli miydi, gözü yaşlı mıydı?"

"Ağlıyordu." Gideon yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Kafayı yedi."

"Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama onun sana kendini suçlu hissettirmesine sakın izin verme."

"Onu kullandım" dedi alçak sesle, "seni korumak için."

Sandvicimi bırakıp gözlerimi kısarak baktım ona. "Sunabi-

leceğin tek şeyin arkadaşlık olduğunu ona söyledin mi, söylemedin mi?"

"Söylediğimi biliyorsun. Ama arkadaştan ötesi olabileceğimiz izlenimini de kasten besledim, basını ve polisi kandırmak için. Bana kendimi suçlu hissettiren de *bu*."

"Hemen vazgeç bundan. O orospu beni senin onu becerdiğine inandırmaya çalıştı" –iki parmağımı oynattım havada– "hem de *iki kere*. Ve ilk seferinde canım o kadar çok yandı ki hâlâ tam atlatabilmiş değilim. Ayrıca, o evli değil mi Tanrı aşkına? Kendi erkeği varken benimkinin peşine düşmeye ne hakkı var?"

"Şu onu becermemle ilgili kısma geri dön bakayım. Neden bahsediyorsun sen?"

Olayları –Crossfire'daki kol ağzına bulaşmış ruj felaketini ve Corinne'in evine habersiz ziyarete gittiğimde bana nasıl Gideon'la az önce sevişmiş numarası yaptığını– anlattım.

"Bak, bu ciddi şekilde değiştiriyor her şeyi" dedi. "Bu durumda onunla aramızda konuşacak hiçbir şey kalmamış demektir."

"Teşekkür ederim."

Uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bir gün bunların hepsi geride kalacak."

"O zaman neyle oyalanacağız acaba?" diye homurdandım.

"Ah, ben bir şeyler bulacağımdan eminim."

"Seks, değil mi?" Başımı iki yana salladım. "Bir canavar yarattım ben."

"Çalışmayı da unutma – birlikte."

"Aman Tanrım. Hiç vazgeçmiyorsun."

Ağzına attığı cipsi çıtırdatarak yedi. "Yemekten sonra elden geçirilmiş Crossroads ve Cross Holding *web* sitelerine bakmanı istiyorum."

Bir peçeteyle ağzımı sildim. "Gerçekten mi? Amma hızlı oldu. Çok etkilendim."

"Önce bir gör de öyle karar ver buna."

Gideon iyi tanıyordu beni. İş benim kaçış yerimdi ve o da beni işe koşmuştu. Bilgisayarını oturma odasına getirdi, telefonumun sesini kıstı, sonra da annemi aramak için çalışma odasına gitti.

Beni yalnız bıraktıktan sonraki ilk birkaç dakika boyunca Gideon'ın sesinin mırıltısına kulak verdim ve ekranda açtığı *web* sitelerine odaklanmaya çalıştım ama boşunaydı. Dikkatimi veremeyecek kadar dağılmış durumdaydım. Onun yerine Cary'yi aradım sonunda.

"Hangi cehennemdesin sen?" diye bağırdı açar açmaz.

"İşlerin zıvanadan çıktığını biliyorum" dedim çabucak; ben cep telefonumu açmayınca annemle babamın Cary'yle paylaştığım evi arayıp durduklarından hiç kuşkum yoktu. "Özür dilerim."

Fondaki gürültüden Cary'nin sokakta bir yerlerde olduğunu anlamıştım.

"Neler olup bittiğini anlatır mısın bir zahmet? Herkes beni arayıp duruyor – annen, baban, Stanton, Clancy. Hepsi de seni arıyor ve sen cep telefonunu açmıyorsun. Meraktan kafayı yedim!"

Hay aksi. Gözlerimi kapattım. "Babam Nathan'ı öğrenmiş."

Hiç ses çıkarmadı, hâlâ hatta olduğunun tek kanıtı uzaktan gelen trafik ve korna sesleriydi. "Vay anasını. Ah, bebeğim. Çok kötü olmuş."

Sesindeki sevecenlik yüzünden boğazım düğümlendi. Daha fazla ağlamak istemiyordum.

Sanki sessiz bir yere girmiş gibi fondaki gürültü aniden kesildi. "Nasıl baban?" diye sordu Cary.

"Üzüntüden perişan durumda. Tanrım, Cary, *berbattı*. Sanırım ağlıyordu. Ve anneme de çok kızgın. Annemin o kadar

çok araması da muhtemelen bundan."

"Ne yapacak peki?"

"New York'a geliyor. Ne zaman varır bilmiyorum, inince arayacak."

"*Şimdi* mi geliyor? Yani bugün mü?"

"Sanırım" dedim üzüntüyle. "Bu kadar kısa zaman içinde nasıl yeniden izin alabildi, emin değilim."

"Eve gelince misafir odasını hazırlarım ben, eğer sen zaten yapmadıysan."

"Ben hallederim. Sen neredesin?"

"Tatiana'yla öğle yemeği ve sinema yapacağız. Biraz dışarı çıkmam şart olmuştu da."

"Bütün telefonlarımla sen uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Dert değil" diyerek savuşturdu, tipik Cary üslubuyla. "Çok merak ettim sadece. Son zamanlarda pek ortalıkta yoksun. Ne yaptığını ya da *kimle* yaptığını bilmiyorum. Hiç böyle yapmazdın sen."

Sesindeki suçlayıcı ton vicdan azabımı derinleştirdi ama paylaşabileceğim bir şey yoktu. "Affedersin."

Duraksadı, bir açıklama bekliyor gibiydi, sonra ağzının içinde bir şeyler geveledi. "Birkaç saate evde olurum."

"Tamam. Görüşürüz."

Kapattım ve sonra üvey babamı aradım.

"Eva."

"Selam, Richard." Hemen konuya girdim. "Babam annemi aradı mı?"

"Bir saniye." Bir iki dakikalık bir sessizlik oldu telefonda, sonra bir kapının kapandığını duydum. "Aradı, evet. Annen için... çok nahoştu. Bu hafta sonu çok zor oldu onun için. İyi değil, onun için endişeleniyorum."

"Bu hepimiz için çok zor bir durum" dedim. "Babamın New York'a geleceğini ve benim de onunla sakince biraz zaman

geçirmem gerekeceğini söylemek istedim sana."

"Annenin yaşadıkları konusunda biraz daha anlayışlı olmasını söylemelisin Victor'a. Travma atlatmış bir çocukla tek başınaymış kadıncağız."

"Bunun üstesinden gelebilmesi için ona zaman tanımamız gerektiğini anlamalısın" diye yapıştırdım ben de. İstediğimden daha sert çıkan ses tonum hislerimi yansıtmıştı aslında. Annemle babam arasında bir taraf seçmeye kimse zorlayamazdı beni. "Senden annemle ilgilenmeni ve onu durmadan beni ve Cary'yi aramaktan vazgeçirmeni rica ediyorum. Gerekirse Doktor Petersen'la konuş" dedim, annemin terapistini kastederek.

"Monica şu anda telefonda. Müsait olduğunda konuşurum onunla bu konuyu."

"Yalnızca konuşmak yetmez. Bir şey yap bu konuda. Telefonları bir yere sakla gerekiyorsa."

"O kadarı da fazla olur. Hem gerek de yok."

"Aramaktan vazgeçmezse gerekebilir!" Parmaklarım orta masasını dövüyordu. "Sen de, ben de suçluyuz aslında. Annemin etrafında sürekli parmaklarımızın ucunda dolanıyoruz –*Aman Monica üzülmesin!*–, çünkü onun çöküntüleriyle uğraşmaktansa ne istiyorsa yapmayı tercih ediyoruz. Ama duygusal zorbalığa dönüştü bu artık ve ben de haraç vermekten bıktım."

Bir süre sustu, sonra, "Şu sıra çok fazla stres altındasın. Ve..."

"Hadi canım!" Kafamın içinde bas bas bağıran ses bunu söylüyordu. "Anneme onu sevdiğimi ve fırsatını bulunca onu arayacağımı söyle. Bugün arayamam ama."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa Clancy ve ben yardıma hazırız" dedi resmi bir sesle.

"Teşekkür ederim, Richard. Çok naziksin."

Kapattım ve telefonu duvara fırlatmamak için kendimi zor tuttum.

Gideon çalışma odasından geri gelmeden önce yeterince sakinleşip Crossroads *web* sitesine bakmaya başlamıştım. Gideon bitkin ve biraz da sersemlemiş gibi görünüyordu ama bunda şaşıracak bir şey yoktu aslına bakılırsa. Sinirleri bozukken annemle uğraşmak herkesi zorlardı ve Gideon'ın bu konuda hiç deneyimi yoktu.

"Seni uyarmıştım" dedim.

Kollarını havaya kaldırarak gerindi. "Toparlayacak kendisini. Sanırım göründüğünden daha güçlü aslında."

"Sen arayınca çok memnun oldu, değil mi?"

Kendinden hoşnut bir sırıtış belirdi yüzünde.

Gözlerimi devirdim. "Bana bakıp güvenliğimi sağlayacak zengin bir adama ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

"Var öyle bir adamın."

"Bunu mağara adamı zihniyetiyle söylemediğini varsayacağım." Ayağa kalktım. "Gidip babamın gelişi için hazırlık yapmalıyım. O burada olduğu sürece geceleri evde olmalıyım ve sen de benim daireme sessizce girmeye kalkmasan iyi olur. Babam seni hırsız filan sanırsa hiç hoş olmaz."

"Ayrıca ayıp da olur zaten. Ben de bu süreyi çatı dairesinde görünmek için kullanırım."

"Anlaştık o zaman." Ayağa kalkıp yüzümü ovuşturdum, sonra da yeni saatime hayranlıkla baktım. "Yeniden birlikte olana dek dakikaları saymak için çok güzel bir saatim var hiç değilse."

Yanıma gelip ensemden yakaladı. Başparmağıyla boynumun arkasında kışkırtıcı daireler çiziyordu. "İyi olduğunu bilmem gerek."

Başımı salladım evet der gibi. "Nathan'ın hayatımın akışını yönlendirmesinden bıktım artık. Yepyeni bir başlangıç için uğraşıyorum."

Annemin sapık gibi peşimde olmadığı, babamın yeniden dimdik ayakta durduğu, Cary'nin mutlu olduğu, Corinne'in

uzak bir ülkede yaşadığı ve Gideon'la benim geçmişlerimizin hükmü altında olmadığımız bir gelecek hayal ediyordum.

Ve nihayet hazırdım bunun için savaşmaya.

11

Pazartesi sabahı. İşe gitme vakti. Babamdan bir ses çıkmamıştı, o yüzden ben de ofise gitmeye hazırlanıyordum. Giyinme odamda bir şeyler aranırken yatak odamın kapısı çalındı.

"Gel" diye seslendim.

Bir saniye sonra Cary'nin bağırdığını duydum: "Neredesin yahu?"

"Burada."

Gölgesiyle kararttı girişi. "Babandan haber var mı?"

Ona baktım. "Henüz yok. Mesaj attım, yanıt yazmadı."

"Demek hâlâ uçakta."

"Ya da bir bağlantı uçuşunu kaçırdı. Kim bilir?" Kaşlarımı çatarak baktım giysilerime.

"Dur bakayım sen." İçeri girip etrafımdan dolandı ve en alt raftan bol paçalı, gri keten bir pantolon ile kısa kollu, siyah dantel bir gömlek çıkardı.

"Teşekkür ederim" dedim. Ve hazır yakınıma gelmişken sarıldım ona.

Karşılık olarak bana öyle sıkı sarıldı ki ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşalıverdi. Gösterdiği coşku karşısında şaşırarak yanağımı kalbinin üstüne yasladım ve uzunca süre tuttum onu kollarımda. Kaç gündür ilk kez üzerinde bir tişört ve kot pantolon vardı, her zamanki gibi göz alıcı ve zengin görünmeyi başarmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Özledim seni, bebeğim" diye mırıldandı saçlarıma doğru.

"Benden bıkmayasın diye öyle yapıyorum." Alaycı bir tavır takınmaya çalıştım ama aslında Cary'nin ses tonunda içime sinmeyen bir şey vardı. Duymaya alışık olduğum neşeden eser yoktu sesinde. "İşe taksiyle gideceğim, yani biraz zamanım var. Oturup bir kahve içelim mi?"

"Olur." Geri çekilip gülümsedi bana, çocuksu bir güzelliği vardı.

Elimden tutup giyinme odasından çıkardı beni. Mutfağa gitmeden önce giysilerimi bir iskemlenin arkasına attım.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordum.

"Çekimim var bugün."

"Vay, süper haber!" Ben kahve makinesine doğru giderken Cary de dolaptan kremayı çıkardı. "Cristal kasasına dalmak için yeni bir bahanemiz var gibi görünüyor."

"Hayatta olmaz" dedi ayıplarcasına. "Babanla ilgili şu mesele hallolmadan olmaz."

"Ne yapacağız o zaman. Karşılıklı oturup birbirimize mi bakacağız? Yapılacak hiçbir şey yok artık. Nathan öldü, ama ölmemiş bile olsaydı bana yaptığı şey çoktan geçmişte kalmıştı zaten." Dumanı tüten kupayı ona doğru uzatıp bir tane daha doldurdum. "Onun hatırasını soğuk ve karanlık bir deliğe tıkmaya ve onu unutmaya hazırım."

"Senin için bitmiş olabilir." Kahveme krema koyup geri uzattı. "Baban içinse hâlâ çok taze. O bu konuda konuşmak isteyecektir."

"Bu konuyu babamla *konuşmayacağım*. *Hiç* konuşmayacağım."

"Baban buna razı olmayabilir."

Döndüm, kahve kupamı ellerimin arasına alıp tezgâha arkamı yasladım ve Cary'ye baktım. "Onun ihtiyacı olan tek şey benim iyi olduğumu görmek. Bu onunla ilgili bir şey de-

ğil. Benimle ilgili ve ben de hayatıma devam ediyorum. Hem de oldukça iyi şekilde, kanımca."

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle kahvesini karıştırdı.

"Evet, ediyorsun" dedi birkaç saniye sonra. "Babana şu esrarengiz erkeğinden söz edecek misin?"

"Esrarengiz filan değil. Sadece onun hakkında konuşamıyorum, bunun bizim arkadaşlığımızla bir ilgisi yok. Her zamanki gibi sana güveniyorum ve seni seviyorum."

Yeşil gözleriyle inanmadığını gösteren bir bakış fırlattı bana kahve kupasının üstünden. "Pek öyle görünmüyor."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Yaşlanıp saçlarıma aklar düştüğünde de en iyi arkadaşım olacaksın. Görüştüğüm adam hakkında konuşmuyor olmam bunu değiştirmez."

"Nasıl bana güvenmediğini düşünmeyeyim? Bana bir isim bile verememenin sebebi ne olabilir ki bu herifle ilgili?"

İç geçirerek kısmen doğru bir yanıt verdim. "Adını bilmiyorum."

Cary bakakaldı. "Kafa buluyorsun benimle."

"Hiç sormadım adını." Kaçamak cevabım tatmin ediciliktен bayağı uzaktı. Cary uzun uzun baktı bana.

"Ve endişelenmeme gerek yok, öyle mi?"

"Yok. Ben gayet rahatım. İkimiz de ihtiyacımız olan şeyi alıyoruz bu ilişkiden, üstelik bana değer veriyor."

Dikkatle süzdü beni. "Gelirken ne diyorsun peki ona? Eğer yaptığı işte biraz iyiyse gelirken bağırarak bir şeyler söylüyor olmalısın. Ve konuşarak birbirinizi tanımaya fırsat bulamadığınıza göre de yatakta iyi olsa gerek diye düşünüyorum."

"Şeyy..." Zorlamıştı bu soru. "Sadece, 'Ah, Tanrım!' diyorum sanırım."

Başını geriye atıp güldü.

"Senin iki ilişkiyi birden götürme çabaların nasıl gidiyor peki?" diye sordum.

"İyi." Bir elini cebine sokup topuklarının üstünde sallandı.

"Tat ve Trey'le olan durumum hayatımda tekeşliliğe en yaklaştığım nokta olabilir. Şimdilik gayet iyi gidiyor."

Bu düzenleme son derece enteresan geliyordu bana. "Gelirken yanlış ismi haykırmaktan korktuğun oluyor mu?"

Yeşil gözleri ışıldadı. "Yo. Hepsine, *bebeğim* diyorum, oluyor."

"Cary." Başımı iki yana salladım. Bu adam iflah olmazdı. "Tatiana'yla Trey'i tanıştıracak mısın?"

Omuz silkti. "Çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum bunun."

"Öyle mi?"

"Tatiana en iyi gününde bile cadının tekidir, Trey'se efendi bir adam. İyi bir karışım olmaz, bana sorarsan."

"Bir keresinde Tatiana'yı pek sevmediğini söylemiştin bana. Hâlâ öyle mi?"

"Onu olduğu gibi kabul ettim" dedi önemsemez bir tavırla. "İdare ediyorum."

Ona baktım.

"Bana ihtiyacı var, Eva" dedi alçak sesle. "Trey beni istiyor ve sanırım seviyor da ama bana ihtiyacı yok."

İşte *bunu* anlayabiliyordum. İnsan bazen birilerinin ona ihtiyaç duymasını istiyordu gerçekten. "Anladım."

"Kim demiş dünyada tek bir kişi bize her şeyi verebilir diye?" Burun kıvırdı. "Bu hikâyeyi pek yemiyorum ben. Sana ve isimsiz adamına baksana."

"Biraz ondan, biraz bundan kıskanç olmayanlar için uygun olabilir. Bana uymaz."

"Evet." Kahve kupasını uzatıp benimkine dokundurdu.

"Yani Cristal ve..."

"Hımm..." Dudaklarını büzdü. "Tapas?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Babamı yemeğe mi çıkarmak istiyorsun?"

"Kötü fikir mi?"

"Harika fikir, tabii eğer onu ikna edebilirsek." Gülümsedim. "Şahanesin, Cary."

Bana göz kırptı ve ben de biraz daha rahatlamış hissettim kendimi.

Hayatımdaki her şey rayından çıkmış gibiydi, özellikle de en çok sevdiğim insanlarla olan ilişkilerim. Bu benim için çok zordu, çünkü soğukkanlılığımı yitirmemek için onlara ihtiyacım vardı. Belki de her şey durulduğunda eskisinden daha güçlü olacaktım. Ve kendi ayaklarımın üstünde daha bir sağlam durabilecektim.

Öyleyse bütün bu karmaşa ve sıkıntıya değerdi.

"Saçını yapmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Lütfen."

İşe gittiğimde Megumi'yi çok mutsuz bulmak üzdü beni. Bana kapıyı açarken bezgin bir ifadeyle yüzüme bakıp, sonra da sandalyesine yığıldı.

"Michael'ı kapının önüne koymak zorundasın kızım" dedim. "Bu iş *yaramıyor* sana."

"Biliyorum." Asimetrik kesimli saçının uzun kâküllerini geriye attı. "Bir daha gördüğümde kesin ayrılıyorum. Cumadan beri sesi çıkmadı ve ben de bekârlığa veda turu sırasında barın tekinden birini mi kaldırdı acaba diye düşünmekten delireceğim."

"Iyyy!"

"Gerçekten öyle ama, değil mi? Yattığın adamın arada başkalarını da götürdüğünden endişelenmek hiç hoş değil."

Cary'yle aramda geçen konuşmayı hatırladım, elimde olmadan. "Ben & Jerry's ve ben bir telefon uzağındayız. Bize ihtiyacın olursa ara."

"Yoksa bu mu senin sırrın?" Küçük bir kahkaha attı. "Neli dondurma yedin Gideon Cross'u unutmak için?"

"Onu unutmuş değilim ki" dedim.

Bilgece salladı başını. "Biliyordum. Ama cumartesi günü eğlendin, değil mi? Bu arada Cross da salağın teki. Bir gün bunu fark edecek ve sürünerek dönecek sana."

"Hafta sonu annemi aramış" dedim, masasına yaslanıp sesimi alçaltarak. "Beni sormuş."

"Oha." Megumi de öne eğildi. "Ne demiş?"

"Detaylarını bilmiyorum."

"Ona geri döner misin?"

Omuz silktim. "Bilemiyorum. Ayaklarıma nasıl kapandığına bağlı."

"Kesinlikle." Elini kaldırıp çak yaptı bana. "Saçın harika olmuş bu arada."

Teşekkür ettim ve aklımdan babam ararsa işten çıkmak için nasıl izin isteyeceğimi geçirerek masama yöneldim. Koridorun sonundaki köşeyi daha yeni dönmüştüm ki Mark, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle odasından fırladı.

"Aman Tanrım." Olduğum yerde kalakaldım. "Deli gibi mutlu görünüyorsun. Dur tahmin edeyim. Nişanlandın, değil mi?"

"Evet, öyle!"

"Hey!" Çantamı ve torbamı yere bırakarak el çırptım. "Senin adına çok sevindim! Tebrikler."

Eğilip eşyalarımı yerden aldı. "Ofisime gelsene."

Bana önden girmem için işaret etti, sonra da cam kapıyı arkamızdan kapattı.

"Zor mu oldu?" diye sordum, masasının önündeki koltuklardan birine otururken.

"Hayatımda yaptığım en zor şeydi." Mark çantalarımı bana verdi. Koltuğuna gömülerek öne arkaya sallandı. "Ve meğer Steven benim bunca zaman yok yere endişelenmeme izin vermiş. İnanabiliyor musun? Ne zamandır biliyormuş teklif edeceğimi. Gergin halimden anlamış, öyle diyor."

Güldüm. "Seni iyi tanıyor."

"Ve yanıt vermeden de bir iki dakika düşündü, iyi mi? O bir iki dakika bana saatler gibi geldi desem yeridir."

"Gelmez mi! Bütün o evlilik karşıtı konuşmaları numara mıymış peki?"

Evet anlamında salladı başını, hâlâ gülümsüyordu. "Ben onu reddettiğim zaman gururu incinmiş biraz, o yüzden de biraz bedel ödetmek istemiş bana. Bir gün fikir değiştireceğimi en başından beri bildiğini söyledi. Nihayet değiştirdiğimde de biraz uğraştırmak istemiş beni."

Tam Steven'ın yapacağı işti bu. "Ee, nerede sordun soruyu?"

Bir kahkaha attı. "Hoş bir ortamda sorsam olmazdı, değil mi? Mumlarla aydınlatılmış restoranda ya da şovdan sonra gittiğimiz karanlık barda mesela. Hayır, gecenin sonunda limuzin bizi evin önünde bırakana kadar beklemem gerekiyordu. Evin önünde dikilirken şansımı kaybetmek üzere olduğumu hissettim. Ve orada, sokağın ortasında çıkarıverdim ağzımdan baklayı."

"Bence gerçekten romantik olmuş."

"Bence romantik olan *sensin*" dedi.

"Güllere ve şaraba ne gerek var! Onu herkes yapar. Ama karşındakine onsuz yaşayamayacağını göstermek... İşte romantik olan *budur*."

"Her zamanki gibi haklısın."

Bu işleri bana sor der gibi bakarak, "Ah, n'aparsın?" dedim.

"Çarşamba günü öğle yemeğinde bütün detayları anlatır nasılsa sana Steven. Daha şimdiden o kadar çok anlattı ki, bütün hikâyeyi nefes bile almadan anlatabiliyor artık."

"Onu görmek için sabırsızlanıyorum." Mark da çok heyecanlıydı ama esas Steven'ın yerinde duramadığından emindim. İriyarı müteahhidin, parlak kırmızı saçları kadar canlı bir karakteri vardı. "İkiniz adına da çok sevindim."

"Planlama işinde Shawna'ya yardım etmen için seni kandıracağını biliyorsun değil mi?" Oturduğu yerde doğrularak

dirseklerini masaya dayadı. "Kız kardeşiyle yetinmeyip tanıdığımız bütün kadınları göreve çağırıyor. Olayın tümüyle çığırından çıkacağından eminim."

"Kulağa eğlenceli geliyor!"

"Şimdi böyle diyorsun ama..." diyerek uyardı beni, koyu renk gözlerinin içi gülüyordu. "Hadi artık kahvelerimizi alalım da şu haftayı başlatalım, ne dersin?"

Ayağa kalktım. "Şey, bunu sormak hiç hoşuma gitmiyor ama babam acil bir ziyaret için şehirde olacak bu hafta. Ne zaman geleceğinden emin değilim. Bugün olabilir. Geldiğinde onu havaalanından alıp eve bırakmam gerekecek."

"İzin mi istiyorsun?"

"Yalnızca onu alıp eve bırakacak kadar. En fazla birkaç saat."

Mark başını salladı. "Acil bir ziyaret dedin. Her şey yolunda mı?"

"Olacak."

"Peki. İhtiyacın olduğu zaman izin almanın benim için bir sakıncası yok."

"Teşekkür ederim."

Eşyalarımı masama bırakırken, işimi ve patronumu ne kadar sevdiğimi düşündüm – milyonuncu kez düşünüyordum bunu. Gideon'ın beni yakınında tutmak istemesini de, ikimizin beraber bir şeyler yaratmamızla ilgili hayallerini de anlıyordum ama işim beni bir birey olarak besliyordu. Ne bundan vazgeçmek istiyordum, ne de beni bu konuda sıkıştırmaya devam ettiği için Gideon'a içerlemek. Onun kabul edeceği bir karşı tez geliştirmem gerekiyordu.

Mark'la beraber mola odasına doğru giderken bu konuda düşünmeye başlamıştım bile.

Megumi henüz Michael'a yol vermediği halde ben yine de onu öğle yemeği için enfes dürümleri ve hatırı sayılır bir Ben & Jerry's seçkisi olan bir şarküteriye götürdüm. Ben muzlu

dondurma aldım, o vişneli. Sıcak günün ortasında soğuk bir tatlı yemek ikimize de iyi geldi.

Arkalarda metal bir masada oturuyorduk ve öğle yemeğimizden kalanlar aramızdaki tepsideydi. Şarküterinin, öğle saatinde çevredeki diğer bazı restoranlara göre daha tenha olması işimize gelmişti. Sesimizi yükseltmeden muhabbet edebiliyorduk bu sayede.

"Mark uçuyor" dedi kaşığını yalarken. Koyu renk saçlarına ve soluk tenine gerçekten çok yakışan limon yeşili bir elbise vardı üzerinde. Megumi her zaman iddialı renkler ve modelleri tercih ediyordu. Onun bunları bu kadar iyi taşıyabilme becerisine imreniyordum.

"Biliyorum." Gülümsedim. "Birilerini o kadar mutlu görmek insanın hoşuna gidiyor."

"Suçluluk hissi olmayan bir mutluluk hem de. Bu dondurma gibi değil yani."

"Arada sırada küçük bir suç işlemekten ne olur canım!"

"Koca bir kıç..."

Homurdandım. "Bugün spor salonuna gitmek zorunda olduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim. Günlerdir spor yapmadım."

Yatak jimnastiğini saymazsak tabii...

"Nasıl motivasyonunu kaybetmiyorsun?" diye sordu. "Ben de gitmem gerektiğini biliyorum ama hep bir mazeret buluyorum."

"Ve yine de böyle şahane bir vücudun var, ha?" Başımı iki yana salladım. "Sinir ediyorsun beni."

Dudakları kıvrıldı. "Nerede spor yapıyorsun?"

"Normal bir spor salonuyla Brooklyn'deki bir Krav Maga stüdyosuna gidiyorum dönüşümlü olarak."

"İşten önce mi, sonra mı?"

"Sonra. *Hiç* sabah insanı değilimdir" dedim. "Uyku en iyi dostumdur."

"Bir gün sana takılabilir miyim ben de? O Krav bilmem neye değil de spor salonuna giderken. Hangisine gidiyorsun?"

Ağzımdaki bir parça çikolatayı yutup tam soruyu yanıtlayacakken bir telefonun çaldığını duydum.

Ancak Megumi, "Açacak mısın?" diye sorunca fark ettim telefonun benim olduğunu.

Gideon'ın çantama koyduğu yeni telefondu, o yüzden tanıyamamıştım sesini.

Çabucak buldum ve soluk soluğa yanıtladım: "Alo?"

"Meleğim."

Gideon'ın sesindeki hırıltının tadını çıkardım bir an. "Selam. N'aber?"

"Avukatlarımın söylediğine göre polisin şüphelendiği biri varmış."

"Ne?" Kalbim duruyordu neredeyse. Midem öğle yemeğinde yediklerimi geri gönderecek gibi oldu. "Aman Tanrım."

"Ben değilim."

Ofise nasıl döndüğümü hatırlamıyorum. Megumi'nin benden spor salonunun adını öğrenebilmesi için iki kez sorması gerekti. Yaşadığım korku daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. İnsanın sevdiği biri adına korkması çok daha kötüydü.

Polis nasıl başka birinden kuşkulanıyor olabilirdi?

Niyetlerinin Gideon'ı sarsmak olabileceği geliyordu aklıma. Ve beni sarsmak.

Eğer amaç buysa, işe yarıyordu. En azından bende. Gideon'ın sakin ve kendine hâkim bir hali vardı kısa konuşmamız sırasında. Canımı sıkmamamı, beni yalnızca polisin gelip bana tekrar soru sorabileceği konusunda uyarmak için aradığını söylemişti. Ama gelmeyebilirlermiş de.

Tanrım. Ağır adımlarla masama yürüdüm, sinirlerim bozulmuştu. Sanki fincanlar dolusu kahve içmiş gibi hissedi-

yordum kendimi. Ellerim titriyordu ve kalbim deli gibi çarpıyordu.

Masama oturup işime geri dönmeye çalıştım ama konsantre olamadım. Monitörüme bakıyordum ama hiçbir şey görmüyordum.

Ya gerçekten polisin elinde Gideon'dan başka bir şüpheli varsa? Ne yapacaktık? Masum birinin hapse gitmesine izin veremezdik.

Ama öte yandan kafamın içindeki küçücük bir ses de başka bir suçlu bulunduğu takdirde Gideon'ın suçlanamayacağını fısıldayıp duruyordu.

Bu fikir kafamda belirdiği an midem bulandı. Gözlerim babamın fotoğrafına kaydı. Üzerinde üniformasıyla devriye arabasının yanında dururken çok yakışıklı görünüyordu.

Kafam öyle karışıktı ve öyle korkuyordum ki.

Cep telefonum masamın üstünde titreşmeye başlayınca sıçradım. Ekranda babamın adı ve numarası yanıp sönüyordu. Çabucak açtım. "Selam! Neredesin?"

"Cincinnati. Uçak değiştiriyorum."

"Bekle, uçuş numaranı yazayım." Bir kalem alıp, verdiği detayları not ettim. "İndiğinde seni bekliyor olacağım. Seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet... Eva. Tatlım." Derin bir iç geçirdi. "Yakında görüşürüz."

Kapattı. Ardından gelen sessizlik kulakları sağır eden bir gürültüden daha beterdi. Hissettiği en yoğun şeyin suçluluk olduğunu o an anladım. Sesine sinmişti bu ve benim içimi acıtıyordu.

Ayağa kalkıp Mark'ın ofisine gittim. "Babam şimdi aradı. Uçağı birkaç saat içinde LaGuardia'ya inecek."

Bana baktı, sonra kaşlarını çatarak süzdü beni. "O zaman evine git, hazırlan ve gidip babanı karşıla."

"Teşekkürler." Bu tek sözcükle yetinmesi gerekecekti.

Mark da, orada kalıp konuşmak istemediğimi anlamış görünüyordu zaten.

Takside Gideon'ın verdiği telefonu kullanarak bir mesaj attım: `Eve gidiyorum. 1 saat içinde babamı almak için çıkacağım. Konuşabilir miyiz?`

Gideon'ın ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu... ve ne hissettiğini. Ben tamamen çökmüş durumdaydım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Eve varınca üstümü değiştirip sade ve ince bir yazlık elbise ile bir çift sandalet giydim. Martin'den gelen mesaja yanıt olarak, cumartesi akşamı çok hoş zaman geçirdiğimizi ve bunu yine yapmamız gerektiği konusunda ona hak verdiğimi yazdım. Babam için aldığım en sevdiği yiyeceklerin yerli yerinde durduğundan emin olmak için mutfağı bir kez daha kontrol ettim. Bir önceki gün düzenlemiş olduğum misafir yatak odasına yeniden göz gezdirdim. İnternete girip babamın uçuşunu kontrol ettim.

İşim bitmişti. Kendimi delirtecek bir şeyler yapmak için yeterince zamanım kalmıştı.

Google'da, "Corinne Giroux ve kocası" diye bir arama yapıp özellikle de görsellere baktım.

Bulduğum şey, Jean-François Giroux'nun bayağı yakışıklı bir adam olduğuydu. Seksiydi hatta. Gideon kadar seksi değildi ama zaten kim öyleydi ki? Gideon benzersizdi ama Jean-François da koyu renk, dalgalı saçları ve soluk yeşim rengi gözleriyle bakışları üzerinde toplayacak türden bir adamdı. Bronz tenliydi ve ona *gerçekten* yakışan bir top sakalı vardı. Corinne'le ikisi çarpıcı bir ikili oluşturuyorlardı.

Gideon'ın verdiği telefon çalınca açmak için ayağa fırlayıp

BELGESEL KAKTÜS TEAM

orta masasının etrafından paldır küldür dolaştım. Çantamdan çıkarıp yanıtladım: "Alo?"

"Yandayım" dedi Gideon. "Çok zamanım yok."

"Geliyorum."

Çantamı alıp çıktım. Komşulardan biri kapısını açıyordu, ona kibar ve mesafeli bir şekilde gülümseyip asansör bekliyormuş gibi yaptım. Kadının evine girdiğini duyduğum an Gideon'ın kapısına koştum. Anahtarımı kullanmama fırsat kalmadan açıldı kapı.

Beni karşılayan Gideon'ın üstünde kot pantolon ve tişört, başında da bir beyzbol şapkası vardı. Elimden tutup içeriye çekti beni ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmadan önce şapkasını çıkardı. Öpücüğü şaşırtıcı derecede tatlı, sıkı dudakları yumuşak ve sıcaktı.

Çantamı bırakıp kollarımı doladım ona, iyice sokuldum. Onun kuvvetini hissetmek, derin bir nefes almama imkân verecek kadar rahatlatmıştı beni.

"Selam" diye mırıldandı.

"Eve gelmen gerekmiyordu." Bu yaptığının gününü nasıl altüst etmiş olabileceğini tahmin edebiliyordum. Kıyafet değiştirmek, gidip gelmek...

"Evet, gerekiyordu. Bana ihtiyacın var." Elini sırtımda dolaştırdı, sonra yüzüme bakabilecek kadar geri çekildi. "Bu konuyu dert etme, Eva. Ben halledeceğim bu işi."

"Nasıl?"

Mavi gözleri sakin, ifadesi kendinden emindi. "Şu anda biraz daha bilgi bekliyorum. Kimi araştırıyorlar? Neden onu araştırıyorlar? Büyük olasılıkla bir şey çıkmayacak altından. Sen de biliyorsun."

Bakışlarım yüzünde dolaştı. "Ya çıkarsa?"

"Suçumu başkasına ödetir miyim?" Dişlerini sıktı. "Bunu mu soruyorsun?"

"Hayır." Kaşını düzelttim parmak uçlarımla. "Böyle bir şe-

ye izin vermeyeceğini biliyorum. Yalnızca bunu önlemek için ne yapacağını merak ediyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Benden geleceğe dair kehanette bulunmamı istiyorsun, Eva. Bunu yapamam. Yalnızca bana güvenmen gerek."

"Güveniyorum" dedim telaşla. "Ama yine de korkuyorum. Paniğe kapılıyorum, elimde değil."

"Biliyorum. Ben de kaygılanıyorum." Başparmağı altdudağımda dolaştı. "Dedektif Graves çok akıllı bir kadın."

Söylediği şeyi hemen anladım. "Haklısın. Bu biraz rahatlatıyor beni."

Shelley Graves'i pek tanımıyordum aslında. Ama onunla temas içinde olduğum birkaç seferde bende akıllı *ve* becerikli biri izlenimi uyandırmıştı. Onu hesaba katmamıştım daha önce, oysa katmalıydım. Hem ondan korkuyor hem de onu takdir ediyor olmak tuhaf bir durumdu.

"Baban için hazırlıkların tamam mı?"

Bu hatırlatma, içimdeki huzursuzluğu kısmen geri getirdi. "Her şey hazır. Ben hariç."

Bakışları yumuşadı. "Onu nasıl ağırlayacağın konusunu düşündün mü?"

"Cary bugün işe geri döndü. Bunu şampanyayla kutlayıp, sonra da yemeğe çıkacağız."

"Sence canı ister mi böyle bir şeyi?"

"*Kendi* canımın istediğinden bile emin değilim" diye itirafta bulundum. "Bunca şey olup biterken ayağımı uzatıp Cristal içme planları yapmak manyakça. Ama başka ne yapabilirim? Eğer babam iyi olduğumu görmezse Nathan konusunu atlatamaz. Bütün o çirkinliğin geçmişte kaldığını göstermeliyim ona."

"Ve gerisini halletmeyi de bana bırakmalısın" dedi paylar gibi. "Seninle – *bizimle*– ben ilgilenirim. Sen bir süre ailene odaklan."

Geri çekilerek elinden tuttum ve onu kanepeye doğru götürdüm. İşe gidip, sonra da eve bu kadar erken dönmüş olmak tuhaftı. Camların dışında şehrin üzerine vuran parlak öğleden sonra güneşini görmek kendimi yaramazlık yapmış gibi hissetmeme neden oluyor, birlikte olmak için zaman çaldığımız düşüncesini güçlendiriyordu.

Oturdum, bacaklarımı topladım ve yüzümü ona dönerek yanıma oturmasını seyrettim. Geçmişlerimiz dahil olmak üzere birçok açıdan çok benziyorduk birbirimize. Gideon'ın da ailesine her şeyi açması mı gerekecekti acaba? Tamamen iyileşmek için yapması gereken şey bu muydu?

"İşe geri dönmen gerektiğini biliyorum" dedim, "ama benim için eve geldiğine memnunum. Haklısın – seni görmeye ihtiyacım vardı."

Elimi dudaklarına götürdü. "Babanın California'ya ne zaman döneceğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Doktor Petersen'la olan randevum yüzünden yarın nasılsa geç vakte kadar görüşemeyecektik." Gideon hafif bir gülümsemeyle baktı bana. "Birlikte olmanın bir yolunu buluruz."

Yakınımda olması... ona dokunmak... gülümsediğini görmek... o sözcükleri duymak. Uzun bir günün sonunda o yanımda olacaksa her şeyin üstesinden gelebilirdim ben.

"Beş dakikanı alabilir miyim?" diye sordum.

"Ne istersen alabilirsin, meleğim" dedi yumuşak bir sesle.

"Yalnızca bunu istiyorum." Biraz daha sokulup yanına kıvrıldım. Gideon'ın kolu omuzlarıma dolandı. Ellerimiz birbirine bağlandı. Mükemmel bir çember oluşturmuştuk. Parmaklarımızdaki yüzükler kadar pırıltılı değildi bu çember ama yine de paha biçilmezdi.

Bir an sonra onun da bana yaslandığını hissettim. İç geçirdi. "Benim de buna ihtiyacım varmış."

Daha da sıkı sarıldım ona. "Bana ihtiyacın olması kötü bir şey değil, şampiyon."

"Keşke biraz daha az ihtiyacım olsaydı. Dayanılır hale gelse yeterdi."

"O zaman ne eğlencesi kalırdı ki?"

Attığı hafif kahkahayla birlikte daha da vuruldum ona.

Gideon DB9 konusunda haklıydı. Otopark görevlisinin getirip önüme bıraktığı zarif metalik gri aracın Gideon'ın tekerlekler üstündeki hali olabileceğini düşündüm. Seksin gaz pedallısıydı bu; öyle yabani bir zarafeti vardı ki baktıkça içim bir hoş oluyordu resmen.

Direksiyona geçmekten deli gibi korkuyordum.

New York'ta araba kullanmanın Güney California'da araba kullanmakla *alakası yoktu*. Papyonlu görevlinin uzattığı anahtarları almadan tereddüt ettim; bir taksi çağırıvermek daha mı akıllıca olacaktı acaba?

Gideon'ın verdiği telefon çalmaya başladı ve ben telaşla bulup açtım. "Alo?"

"Hadi düşünme" dedi Gideon hoş bir mırıltıyla. "Endişelenmeyi bırak ve kullan şu arabayı."

Olduğum yerde dönerek bakışlarımla güvenlik kameralarını aradım. Bir farkındalık hissiyle ürperdim. Gideon'ın gözlerini üzerimde *hissedebiliyordum*. "Ne yapıyorsun sen?"

"Senin yanında olamadığıma hayıflanıyorum. Seni o kaputun üstüne yatırıp ağır ağır düzmeyi çok isterdim doğrusu. Aletimi ta derinlerine sokmayı. O amortisörleri biraz çalıştırmayı. Hımm. Tanrım, sertleştim bile."

Benim de ıslanmama neden oluyordu. Onu sonsuza dek dinleyebilirdim; sesini o kadar çok seviyordum ki. "Güzel arabana zarar vereceğim diye korkuyorum."

"Arabayı boş ver, önemli olan senin güvenliğin. Yani arabayı istediğin kadar çizebilirsin, kendine bir zarar verme yeter."

"Eğer bunu beni sakinleştirmek için söylediysen işe yaramadı, haberin olsun."

"Seni getirene kadar telefon seksi yapabiliriz, o işe yarar bak."

Beni seyretmiyormuş gibi görünmeye çalışan otopark görevlilerine baktım kısık gözlerle. "Yanından ayrıldığımdan beri geçen şu kısacık sürede seni neyin böyle azdırdığı konusunda endişelenmeli miyim acaba?"

"Seni DB9'u kullanırken düşünmek azdırıyor beni."

"Demek öyle?" Gülümsememek için zor tuttum kendimi. "Söyle bakalım hangimizmiş ulaşım fetişisti olan?"

"Hadi geç direksiyona" diyerek teşvik etti beni. "Benim yan koltukta olduğumu hayal et. Elimin bacaklarının arasında olduğunu... Parmağımın senin o yumuşak, kaygan yarığını düzdüğünü..."

Titreyen bacaklarla arabaya yaklaşırken homurdandım: "Canına susamış olmalısın sen."

"Ben de aletimi çıkarır, bir yandan seni parmaklarken bir yandan onu sıvazlar, ikimizi de bir güzel ateşlerdim."

"Bu aracın döşemelerine karşı olan saygısızlığın inanılır gibi değil." Şoför koltuğuna oturdum ve bir dakika kadar koltuğu öne nasıl çekeceğimi anlamaya uğraştım.

Gideon'ın sesi arabanın ses sisteminden süzüldü. "Nasıl buldun?"

Telefonumu arabanın Bluetooth'uyla senkronize etmiş olmasında şaşılacak bir şey yoktu. Gideon her zaman her şeyi düşünürdü.

"Pahalı" dedim. "Bunu kullanmama izin vermek için delirmiş olman lazım."

"*Senin* için deliriyorum ben" dedi yanıt olarak ve mutluluğa boğdu beni. "LaGuardia GPS'te programlı."

Gelip beni görmenin onun moralini bu kadar düzeltmiş olması hoşuma gitmişti. O hissi gayet iyi biliyordum. Onun da

aynen benim gibi hissetmesinin anlamı çok büyüktü.

GPS'i açtım ve arabayı vitese geçirdim. "Ne istiyorum biliyor musun, şampiyon? Sen bu şeyi kullanırken sana sakso çekmek istiyorum. Orta konsolun üstüne bir yastık atıp *kilometreler* boyunca emmek istiyorum aletini."

"Bu teklifini değerlendirmek isterim doğrusu. Söylesene araba nasıl?"

"Yumuşak. Güçlü." Yeraltı garajından çıkarken görevlilere el salladım. "Çok duyarlı."

"Tıpkı senin gibi" diye mırıldandı. "Tabii ben en çok sana binmeyi seviyorum."

"Aaa, çok tatlısın, bebeğim. Sen de benim en sevdiğim *joystick*'imsin." Trafiğe karıştım dikkatlice.

Bir kahkaha attı. "Tek *joystick*'in de olsam iyi olur."

"Ama sen yalnızca bana binmiyorsun" diye belirttim. Bana göz kulak olduğu, rahat olmam için elinden geleni yaptığı için onu öyle çok seviyordum ki o an. California'dayken araba kullanmak nefes almaktan farksızdı benim için ama New York'a taşındığımdan beri direksiyon başına geçmemiştim.

"Çıplak binmekten hoşlandığım bir tek sen varsın ama" dedi.

"Böyle olduğu için çok şanslısın, çünkü bana ait olan şeyleri paylaşmayı hiç sevmem."

"Biliyorum." Sesi erkeksi bir tatminle doluydu.

"Neredesin sen?"

"İşte."

"Aynı anda birkaç işle uğraşıyorsundur eminim." Gaza bastım ve dua ederek şerit değiştirdim. "Bir yandan dünya eğlence sektörüne hükmederken, bir yandan da kız arkadaşını oyalayıp sakinleştirecek şeyler yapmak nedir ki?"

"Senin için dünyayı durdururum ben."

Bu salak söz duygulandırmıştı beni. "Seni seviyorum."

"Ne o? Hoşuna mı gitti?"

Gülümsedim, gülünç espri anlayışı hem şaşırtmıştı beni hem de hoşuma gitmişti.

Etrafımda olup bitenin fazlasıyla farkındaydım. Etraf, her şeyi yasaklayan tabelalarla doluydu. Manhattan'da araba kullanmak insanı hiçbir yere götürmeyen hızlı bir yolculuktu. "Ay, ne sağa dönebiliyorum ne sola. Midtown Tüneli'ne doğru gidiyorum sanırım. Seni kaybedebilirim."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, meleğim" diyerek söz verdi. "Nereye, ne kadar uzağa gidersen git ben hep yanında olacağım."

Babamı bagaj teslim noktasından çıkarken gördüğüm an, Gideon'ın işten eve döndüğümden beri bana aşıladığı özgüvenin hepsini yitirdim. Kızarmış gözleri ve çenesini gölgelendiren kirli sakalıyla bitkin ve süzülmüş görünüyordu babam.

Ona doğru yürürken akmaya çalışan gözyaşlarım yüzünden gözlerim yanıyordu ama onun içini rahatlatmaya kararlı olduğum için gözlerimi kırpıştırarak bastırdım o yaşları. Kollarımı açarak onun elindeki çantayı yere bırakmasını seyrettim, ardından babam öyle sıkı sarıldı ki bana ciğerlerimdeki bütün hava bir anda dışarıya uğradı.

"Selam, baba" dedim, sesimdeki titremeyi fark etmediğini umarak.

"Eva." Dudaklarını sertçe bastırdı şakağıma.

"Yorgun görünüyorsun. En son ne zaman uyudun?"

"San Diego'dan kalkan uçakta." Geriye çekildi ve benimkilerin aynısı olan gri gözleriyle baktı bana. Yüzümü dikkatle inceledi.

"Başka valizin var mı?"

Başını iki yana salladı, hâlâ süzüyordu beni.

"Aç mısın?" diye sordum.

"Cincinnati'de bir şeyler atıştırmıştım." Nihayet geriye dönüp çantasını aldı yerden. "Ama sen açsan..."

"Yok. Ben de değilim. Ama sen de istersen akşam Cary'yi yemeğe çıkarabiliriz diye düşünüyorum. Bugün yeniden işe başladı da."

"Elbette." Elinde çantasıyla duraksadı, bir şeylerden emin olamıyormuş gibiydi, biraz kaybolmuş bir hali vardı

"Baba, ben iyiyim."

"*Ben* değilim. Bir şeyleri kırıp dökmek geliyor içimden ama vurabileceğim hiçbir şey yok."

Aklıma bir fikir geldi bunu duyunca.

Elinden tutup onu havaalanından dışarıya doğru sürüklemeye başladım. "Bu söylediğini unutma."

12

"Seninki bayağı uğraştırıyor Derek'i, ha" dedi Parker, tıraşlı kafasındaki ince ter tabakasını bir el havlusuyla silerken.

Seyretmek için dönünce babamın kendinden iki kat daha iri bir hocayla güreştiğini gördüm – ki babam da ufak tefek bir adam değildi. Bir seksenin üstündeki boyu ve doksan kilonun üstündeki kaslı gövdesiyle zorlu bir rakipti Victor Reyes. Artı, ona Krav Maga'yla ilgilendiğimi ilk söylediğim zaman o da bir deneyeceğini söylemişti ve denemiş gibi de görünüyordu – hatta bazı hareketleri iyice oturtmuştu. "Babamın dışarıdan katılmasına izin verdiğin için teşekkürler."

Parker bana baktı, koyu renk gözleri her zamanki gibi telaşsız ve sakindi. Bana yalnızca kendimi savunmaktan daha fazlasını öğretiyordu. Korkuya değil, atılacak adımlara odaklanmayı da öğrenmiştim ondan.

"Öfkeni derse getirmenin iyi bir şey olmadığını söylerim genelde" dedi, "ama Derek'in de böyle bir meydan okumaya ihtiyacı vardı."

O sormadı ama ben dile getirilmeyen o sorunun havada asılı olduğunu hissedebiliyordum. Yanıtlamanın en doğrusu olduğuna karar verdim, çünkü ne de olsa Parker bana iyilik olsun diye izin veriyordu babamın ortağını tekeline almasına. "Uzun zaman önce birilerinin bana zarar vermiş olduğunu yeni öğrendi de. Bu konuda bir şey yapmak için çok geç

BİLGESU Kamuya Ferah

artık ve o da bunu sindirmekte güçlük çekiyor."

Uzanıp minderin hemen yanında duran su şişesini aldı. "Benim de bir kızım var" dedi bir süre sonra. "Babanın neler hissettiğini tahmin edebiliyorum."

Suyundan içmeden önce bana baktığında gür kirpikli gözlerindeki anlayışı gördüm ve bu bakışı babamı doğru yere getirdiğim konusunda içime su serpti.

Parker rahat bir tipti, harika bir gülümsemesi ve nadiren karşılaştığım türden bir samimiyeti vardı. Ama öte yandan insanları ayaklarını denk almaları konusunda uyaran bir havası da vardı. İnsan ona numara çekmeye kalkışmanın aptalca olacağını derhal anlıyordu. Ne kadar uyanık bir tip olduğu kollarındaki dövmeler kadar ortadaydı.

"Demek sen de hem biraz stresini atsın hem de senin kendini korumak konusunda nasıl çalıştığını görsün diye onu buraya getirdin?" dedi. "İyi fikir."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum" diyerek itirafta bulundum. Parker'ın stüdyosu, Brooklyn'in yeniden canlanmakta olan bir bölgesindeydi. Bir depo binasından dönüştürülmüştü. Sıvasız tuğla duvarları ve sürmeli devasa yük kapıları, mekânın sert ama şık havasına katkı sağlıyordu. Burada kendime güvenim geliyor, kontrolün bende olduğunu hissediyordum.

"Benim birkaç fikrim var." Güldü ve çenesiyle minderi işaret etti. "Hadi ona senin neler yapabildiğini gösterelim."

Havlumu su şişemin üstüne bırakıp başımı salladım. "Hadi."

Apartmanın yeraltı garajına girdiğimiz sırada üniformalı görevlilerden hiçbiri ortalıkta değildi. Ben de zaten DB9'u park etme şerefine kendim nail olmak istediğimden böyle olması işime geldi. Boş yerlerden birine girip motoru durdurdum. "Mükemmel. Tam asansörün yanında."

"Evet, görüyorum" dedi babam. "Bu senin araban mı?"

Bu soruyu bekliyordum. "Hayır. Bir komşumun."

"Çok dost canlısıymış komşun" dedi kuru bir sesle.

"Ha bir fincan şeker, ha bir Aston Martin. Bir farkı yok, değil mi?" Gülümseyerek baktım ona.

Çok yorgun ve tükenmiş görünüyordu, bunun nedeni de spor değildi. O bitmişlik hissi ta içinden geliyordu ve bu da beni öldürüyordu.

Kontağı kapatıp emniyet kemerimi açtım ve dönüp babama baktım. "Baba. Ben... Seni bu yüzden böyle perişan görmek içimi parçalıyor. Dayanamıyorum buna."

Oflayarak soluğunu saldı ve "Biraz zamana ihtiyacım var" dedi.

"Bunu öğrenmeni hiç istemiyordum." Uzanıp elini tuttum. "Ama eğer sonunda Nathan'ı kesin olarak geçmişte bırakmayı başarabilirsek öğrendiğine memnun da olabilirim."

"Raporları okudum..."

"Tanrım. Baba..." Midemden ağzıma hücum eden safrayı bastırdım yutkunarak. "Kafanı bunlarla doldurmanı istemiyorum."

"Yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştım." Bana öyle bir hüzün ve acıyla bakıyordu ki gözlerine bakmak içimi acıtıyordu. "Dedektif Graves Nathan Barker'ın adını söylediğinde Cary'nin kalkıp yanına gelmesinden... Bana söylemediğin bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bir noktada söyleyeceğini umuyordum hep."

"Nathan'ı geçmişte bırakmak için çok uğraştım. Sen hayatımda onun pisliğinin bulaşmadığı az sayıdaki şeyden biriydin. Bunun öyle kalmasını istemiştim."

Elimi biraz daha sıktı. "Bana doğruyu söyle. İyi misin?"

"Baba. Birkaç hafta önce görmeye geldiğin kızınım ben hâlâ. San Diego'da seninle takılan kızınım. Ve *iyiyim*."

"Hamile kalmışsın..." Sesi çatladı ve bir damla gözyaşı süzüldü yanağından aşağıya.

Kendi gözyaşlarımı umursamadan onunkini sildim elimle. "Ve bir gün yine kalacağım. Belki de birden fazla kere. Bir dolu torunun olacak belki de."

"Gel buraya."

Konsolun üstünden uzanarak sarıldı bana. Uzun bir süre arabada oturup ağladık. İçimizi boşalttık.

Gideon güvenlik kamerası görüntülerini izleyip bana uzaktan destek gönderiyor muydu acaba? Bunu yapıyor olabileceğini düşünmek iyi geldi bana.

Yemek, Cary, babam ve benim standartlarımıza göre pek şamatalı sayılmazdı ama korktuğum kadar kasvetli de olmadı. Yemekler harika, şarap daha da harikaydı ve Cary de ona buna laf sokuyordu.

"Tatiana'dan bile beterdi kız" dedi, o gün birlikte çekim yaptığı kızdan bahsederek. "Sürekli olarak 'iyi yanı'ndan söz edip duruyordu ama bana sorarsan tek iyi yanı kıçıydı, o da yalnızca kapıdan çıkıp giderken."

"Tatiana'yla birlikte çekim yaptın mı hiç?" diye sorup, sonra da babama açıkladım: "Tatiana, Cary'nin görüştüğü bir kız."

"Yaptım." Cary altdudağına bulaşan kırmızı şarabı yaladı. "Birlikte çok çalışıyoruz hatta. Ben Tatiana Terbiyecisi'yim. Ne zaman krizlerinden birine girecek olsa ben sakinleştiriyorum onu."

"Nasıl... Neyse boş ver" dedim çabucak. "Nasıl olduğunu bilmek istemiyorum."

"Biliyorsun zaten." Göz kırptı.

Babama bakıp gözlerimi devirdim.

"Senden ne haber, Victor?" diye sordu Cary, mantar sotesinden aldığı lokmadan sonra. "Görüştüğün birileri var mı?"

Babam omuz silkti. "Ciddi bir şey yok."

Böyle olması onun tercihiydi. Kadınların onun yanında na-

sıl davrandıklarını –onun ilgisini çekmek için nasıl çırpındıklarını– görmüştüm. Harika vücudu, yakışıklı suratı ve seksi Latin havasıyla çekici bir adamdı babam. İstediği kadınla birlikte olabilirdi ve bir keşiş gibi yaşamadığını da biliyordum zaten ama yüreğine dokunabilen birine hiç rastlamamıştı sanki. Bunun nedeninin oraya ilk önce annemin dokunmuş olması olduğunu daha yeni fark etmiştim.

"Sence bir gün başka çocukların olur mu?" diye sordu Cary ve sorusuyla beni şaşırttı.

Tek çocuk olduğum fikrini kabulleneli çok olmuştu.

Babam başını iki yana salladı. "Prensip olarak karşı olduğumdan filan değil ama Eva bana hayatta sahip olacağımı düşündüğümden fazlasını verdi." Bana öyle bir sevgiyle baktı ki boğazım düğümlendi. "Mükemmel bir evlat o. İsteyebileceğim her şeyin toplamı. Kalbimde bir başkasına yer olduğundan emin değilim."

"Babacığım yaa." Başımı omzuna yasladım; olabilecek en kötü nedenle gelmiş de olsa yanımda olduğuna çok memnundum.

Eve döndüğümüzde, yatmadan önce bir film seyretmeye karar verdik. Üstümü değiştirmek için odama gittiğimde şifoniyerin üzerinde beyaz güllerden oluşan muhteşem bir buket bulmak çok hoşuma gitti. Gideon'ın karakteristik, kararlı elyazısıyla yazılmış kart neredeyse başımı döndürdü.

HER ZAMANKİ GİBİ SENİ DÜŞÜNÜYORUM
VE BURADAYIM.
SENİNİM, G.

Yatağın üstüne oturup kartı göğsüme bastırdım; onun da o sırada beni düşündüğünden emindim. Ayrı geçirdiğimiz haftalar boyunca her an beni düşündüğünden de gittikçe daha emin oluyordum.

O gece *Yargıç Dredd*'i seyrettikten sonra kanepede uyuyakaldım. Birinin beni kucağına alıp odama götürdüğünü hissederek bir an uyandım ve beni bir çocuk gibi yatağıma yatırıp üstümü örten babam alnımı öpünce uykulu uykulu gülümsedim.

"Seni seviyorum, baba" diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

Ertesi sabah daha alarmım çalmadan uyandım. Kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Kahvaltı tezgâhına babam için bıraktığım nota isterse öğle yemeğini beraber yiyebileceğimizi yazmıştım. O gün için planladığı bir şey olup olmadığından emin değildim. Cary'nin öğleden sonra çekimi olduğunu biliyordum.

İşe giderken takside Shawna'nın, ağabeyiyle Mark'ın nişanı hakkında sevinçle ciyakladığı mesajını yanıtladım: `Hepiniz için çok seviniyorum.`

`Seni göreve çağırıyorum!` diye yanıt yazdı hemen.

Telefonuma bakarak gülümsedim. `Efendim? Telefon çekmiyor... Okuyama...`

Taksi Crossfire'ın önüne gelince yolun kenarında duran Bentley'yi görmek her zamanki gibi heyecanlandırdı beni. İnince ön koltuğa baktım ve içeride oturan Angus'ı görüp el salladım.

Angus arabadan indi ve şoför şapkasını başına geçirdi. Clancy gibi onun da kolunun altında silah taşıdığı dışarıdan hiç anlaşılmıyordu; öyle bir rahatlıkla taşıyordu yani.

"Günaydın, Bayan Tramell" diyerek selamladı beni. Kızıl saçlarına düşen aklarla genç bir adam sayılmazdı Angus ama ben onun Gideon'ı koruma konusundaki yetkinliğinden hiç şüphe etmemiştim.

"Selam, Angus. Seni gördüğüme sevindim."

"Bugün çok hoşsunuz."

Başımı eğip açık sarı elbiseme baktım. Canlı ve neşeli olduğu için seçmiştim bu elbiseyi, çünkü babamın üstünde bırakmak istediğim izlenim buydu. "Teşekkür ederim. Umarım günün şahane geçer." Döner kapılara doğru yöneldim. "Görüşürüz!"

Şapkasını eğerek bana selam verirken açık mavi gözlerinde nezaket vardı.

Yukarı çıktığımda karşımda bulduğum Megumi daha bir normale dönmüş gibiydi. Gülümsemesi kocaman ve içtendi, o her sabah görmekten hoşlandığım ışıltı geri gelmişti gözlerine.

Masasının yanında durdum. "Nasılsın?"

"İyi. Michael'la öğle yemeği için buluşacağım ve bu işi bitireceğim. Düzgün ve medeni bir şekilde."

"O üzerindeki elbise adamı öldürecek yalnız" dedim zümrüt yeşili elbisesini işaret ederek. Üste oturan bir kesimi ve tam kararında bir seksilik katan deri fitilleri vardı elbisenin.

Ayağa kalkarak dize kadar gelen çizmelerini gösterdi bana.

"Çok Kalinda Sharma olmuş" dedim. "Michael seni bırakmamak için çırpınacak."

"İstediği kadar çırpınsın" dedi burun bükerek. "Bu çizmeler yürümek için yapılmış. Yürüyüp gitmek için. Dün akşama kadar aramadı beni, bu da hiç temas kurmadan geçen dört gün demek neredeyse. Olmayacak bir şey değil ama ben bana deli olan bir adam bulmaya hazırım artık. Beni benim onu düşündüğüm kadar düşünen ve birlikte olamadığımızda üzülen bir adam."

Gideon'ı düşünerek başımı salladım. "Öylesi için beklemeye değer. Öğle yemeği sırasında gerekirse sıvışma bahanesi olsun diye seni aramamı ister misin?"

Güldü. "Yok ya. Ama sağ ol."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen haber verirsin."

Masama gittim ve doğruca işlere daldım; erken başlayarak önceki günkü erken çıkışımı telafi etmeye kararlıydım. Mark da gaza gelmişti, yalnızca bir ara bana Steven'ın yıllardır biriktirdiği düğün fikirlerini topladığı koca bir dosyası olduğunu söylemek için başını işten kaldırdı.

"Nedense hiç şaşırmadım" dedim.

"Ben de şaşırmamalıydım." Mark'ın dudakları sevgiyle kıvrıldı. "Meğer ben görmeyeyim diye bunca zaman ofisinde saklamış."

"Baktın mı dosyaya?"

"Oturup hepsini gösterdi bana. *Saatler* sürdü."

"Yüzyılın düğünü olacak bu gidişle sizinki" diye takıldım.

"Öyle." Sesindeki bıkkınlık kaçırılacak türden değildi ama ifadesi yine de öyle mutluydu ki ben de gülümsemeye devam ettim.

On bire doğru babam aradı.

"Selam, tatlım" dedi, benim işteyken kullandığım standart telefon açma cümleme karşılık olarak. "Günün nasıl gidiyor?"

"Harika." Arkama yaslanıp babamın fotoğrafına baktım. "Nasıl uyudun?"

"Derin. Hâlâ uyanmaya çalışıyorum."

"Neden? Gir yatağa, tembellik et."

"Sana öğle yemeğine gelemeyeceğimi söylemek istedim. Yarın çıkarız seninle yemeğe. Bugün annenle konuşmam gerekiyor."

"Ya." O ses tonunu biliyordum. Trafikte kenara çektiği insanlarla da böyle konuşurdu – otoriteyle kınamanın mükemmel bir karışımı. "Dinle. Bu meselede ikinizin arasına girmeye niyetim yok. İkiniz de yetişkinsiniz ve ben de ikinizden birinin tarafını tutmuyorum. Ama şunu söylemeliyim ki annem sana anlatmak istemişti."

"Anlatmalıydı da."

"Yalnızdı" diyerek devam ettim, ayaklarım huzursuzca dö-

vüyordu halıyı. "Boşanma davası, Nathan'ın mahkemesi ve benim tedavimle tek başına uğraşıyordu. Eminim başını yaslayacak bir omuza çok ihtiyacı vardı – biliyorsun annemi. Ama bir yandan da suçluluktan ölüyordu. O sırada onu her şeye ikna edebilirdim, ettim de."

Babam hattın diğer ucunda sessizce durdu.

"Onunla konuşurken bunu aklında tutmanı istiyorum yalnızca" diyerek bitirdim.

"Pekâlâ. Eve ne zaman gelirsin?"

"Beşi biraz geçe. Spor salonuna gitmek ister misin? Ya da yine Parker'ın stüdyosuna?"

"Sen geldiğinde keyfimin nasıl olacağına bağlı" dedi.

"Tamam." Annemle babam arasında geçecek konuşmanın beni ne kadar endişelendirdiğini görmezden gelmeye zorladım kendimi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

Telefonu kapatıp işime döndüm, kafamı verecek bir şeyim olduğu için minnettardım.

Öğle saati geldiğinde çıkıp hızlıca bir şeyler almaya ve getirip masamda yemeye karar verdim; bir yandan da çalışacaktım. Gün ortasının sauna gibi havasına göğüs gererek yakındaki Duane Reade'e gittim ve bir paket kurutulmuş et ile bir şişe sağlık içeceği aldım. Gideon'la yeniden bir araya geldiğimizden beri sporu sık sık atlar olmuştum ve bunun için bir bedel ödemenin vakti gelmişti artık.

Crossfire'ın döner kapılarından geçerken, Gideon'a bir "seni düşünüyorum" kartı yollamanın iyi bir fikir olup olmadığını geçiriyordum aklımdan. Zor bir günü daha dayanılır hale getiren çiçekler için teşekkür niyetine, şöyle küçük bir şey.

Tam o anda bir daha asla görmemeyi tercih ettiğim o kadını gördüm – Corinne Giroux'yu. Üstelik benim erkeğimle konuşuyordu ve elini de samimi bir şekilde onun göğsüne koymuştu.

Kenarda duruyorlardı, onları güvenlik turnikelerinden ge-

çen insan trafiğinden ayırıp koruyan bir sütunun yanı başında. Corinne'in neredeyse beline gelen uzun siyah saçları, üzerindeki klasik siyah elbisenin üstünde bile göz alan, parlak bir perde gibiydi. Hem onun hem de Gideon'ın yanları dönüktü bana, o yüzden Corinne'in gözlerini göremiyordum ama çok güzel bir deniz mavisi renginde olduklarını biliyordum. Güzel bir kadındı ve ikisi birlikte çarpıcı bir çift oluşturuyorlardı. Özellikle de o anda, ikisi de siyahlar içindeyken ve üzerlerindeki tek renkli şey Gideon'ın mavi kravatıyken. Hem de en sevdiğim kravatı.

Birden, Gideon sanki onu seyrettiğimi hissetmiş gibi başını çevirdi ve beni gördü. Bakışlarımız karşılaştığı an, ruhumun derinlerine işleyen o tanışıklık hissinin beni delip geçtiğini algıladım; yalnızca onunla hissettiğim ilkel bir farkındalıktı bu. Temel olarak, içimdeki bir şeyler onun *benim* olduğunu biliyordu. Onu ilk gördüğüm an anlamıştım bunu.

Ama üzerinde başka bir kadının elleri vardı.

Kaşlarım sessiz bir *ne iş?* ifadesiyle kalktı. O anda, Corinne de Gideon'ın bakışlarını takip etti. Beni devasa lobinin ortasında durmuş onları seyrederken görmekten hoşlanmış gibi görünmüyordu.

Yanına gitmediğim ve saçlarına yapışıp çeke çeke onu Gideon'dan uzaklaştırmadığım için şanslıydı.

Sonra Gideon'ın çenesini avuçlayarak, dikkatini yeniden kendisine çevirmeye zorladı ve parmak uçlarında yükselerek sert dudaklarına bir öpücük kondurmaya kalktı. İşte o an gerçekten düşündüm az önce aklımdan geçen şeyi yapmayı. Hatta onlara doğru bir adım bile attım.

Corinne emeline kavuşamadan Gideon başını hızla geri çekti ve kollarından tutarak onu kendisinden uzaklaştırdı.

Öfkemi dizginledim, sinirli bir öf çektim ve bu işi Gideon'a bıraktım. Kıskanmadığımı söyleyemem, tabii ki kıskanmıştım – Corinne herkesin gözünün önünde onunla birlikte ola-

biliyordu ama ben olamıyordum. Ama eskiden hissettiğim o marazi korkuyu, bana her şeyden çok sevdiğim adamı yitireceğimi söyleyip duran o korkunç kendine güvensizliği hissetmiyordum artık.

O panik duygusunu yaşamıyor olmak garipti. Kafamın içinde bana kendime fazla güvenmememi öğütleyen, korkmanın ve kendimi incinmekten korumanın daha iyi olduğunu söyleyen küçük bir ses vardı hâlâ. Ama ben ilk kez onu duymazdan gelmeyi başarabiliyordum. Gideon'la yaşadığımız onca şeyden sonra, halihazırda yaşamakta olduklarımızdan sonra, onun benim için yaptıklarından sonra... inanmamak inanmaktan daha zordu.

Her şeye rağmen, hiç olmadığımız kadar güçlüydük.

Bir asansöre atlayıp ofise doğru yola koyuldum, düşüncelerim de annemle babama doğru kaydı. Ne annemin ne de Stanton'ın arayıp babam hakkında dırdır etmemiş olmasını hayra yormayı tercih ediyordum. Akşam eve döndüğümde hepimizin artık bu Nathan konusunu tamamen geçmişte bırakabileceğimizi umuyordum. Hayatımın bir sonraki aşaması nasıl bir şey olacaktı bilmiyordum ama o aşamaya geçmek için dünden hazırdım.

Asansör yavaşlayıp onuncu katta durdu ve kapılar inşaat aletlerinin tiz seslerine ve balyozların ritmik gümbürtülerine açıldı. Asansörün hemen ilerisinde, tavandan aşağı doğru kalın naylon perdeler asılmıştı. Crossfire'ın bir yerlerinde inşaat olduğunu fark etmemiştim daha önce, önümdeki insanların etrafından bakarak görmeye çalıştım.

"Kimse iniyor mu?" diye sordu kapıya en yakın duran adam, omzunun üstünden bakarak.

Adam soruyu bana sormadığı halde kafamı kaldırıp iki yana salladım. Başka kimse hareket etmedi. Kapılar kapanşın da inşaat sesleri kesilsin diye bekledik.

Ama kapılar da hareket etmedi.

Adam asansörün düğmelerine basmaya başlayıp da bir sonuç alamayınca birden anladım neler olduğunu.

Gideon.

Kendi kendime gülümseyerek, "Müsaadenizle lütfen" dedim.

Asansördekiler bana yol vermek için hareketlendiler ve benimle birlikte bir adam da indi asansörden. Kapılar arkamızdan kapandı ve asansör gitti.

"N'oluyor ya?" dedi adam ve kaşlarını çatarak dönüp diğer üç asansöre baktı. Benden birazcık uzundu adam ve üzerinde kumaş pantolon, kısa kollu gömlek ve kravat vardı.

Bir başka asansörün geldiğini haber veren ding sesi inşaat gürültüsünün içinde kaybolup gitti neredeyse. Asansörün kapıları açıldığında Gideon dışarı çıktı, kendinden emin, yakışıklı ve sinirli görünüyordu.

O kadar seksiydi ki üzerine atlamak geldi içimden. Artı, kabul etmeliyim ki bana alfa erkek tavırları yapması kesinlikle azdırıyordu beni.

Senin için dünyayı durdururum. Bazen bunu yaptığını hissediyordum.

Kısa kollu gömlekli adam ağzının içinden bir şeyler homurdanarak Gideon'ın çıktığı asansöre bindi ve bizi bırakıp gitti.

Gideon elini beline götürünce açılan ceketi takımının şıklığını ortaya çıkardı. Takımın üç parçası da siyahtı ve hafif bir parlaklığı olan kumaşı kesinlikle çok pahalı olmalıydı. Gömleği de siyahtı ve o bildik altın-oniks kol düğmelerini takmıştı.

Onu ilk gördüğüm günkü gibi giyinmişti. Daha o zaman onun o enfes bedenine sarılıp delice sevişmek gelmişti içimden.

Ve bu kadar hafta sonra da durumda bir değişiklik yoktu.

"Eva" diye başladı o içimi bir hoş yapan seksi sesiyle. "Sandığın gibi değil. Corinne, telefonlarına yanıt vermediğim için gelmiş..."

Elimi havaya kaldırarak sözünü kestim ve onun armağanı olan güzel saatime şöyle bir baktım. "Otuz dakikam var. Eski nişanlın hakkında konuşmaktansa seninle düzüşmeyi tercih ederim, eğer senin için de bir sakıncası yoksa."

Uzun bir an boyunca sessiz ve hareketsiz durup baktı bana, ruh halimi anlamaya çalışıyordu. Beyninin ve bedeninin vites değiştirişini, sinirlilikten farkındalığa geçişini seyrettim. Gözleri kısıldı, koyulaştı. Elmacıkkemiklerinin üstüne renk geldi ve dudakları sert bir solukla aralandı. Bedeni kızışır, aleti kalınlaşır, cinselliği miskin bir şekerlemenin ardından gerinen bir panter gibi canlanırken olduğu yerde kıpırdandı Gideon.

Aramızdaki cinsel elektriğin çıtırdadığını, kıvılcımlar saçarak canlandığını hissedebiliyordum neredeyse. Öğrendiğim şekilde tepki verdim buna; yumuşadım, hareketlendim, içim hafifçe kasıldı. Deli gibi onu istemeye başladı. Etrafımızdaki patırtı beni daha da azdırıyor, kalbimin vuruşlarına bir aciliyet hissi ekliyordu.

Gideon ceketinin iç ceplerinden birine uzanarak telefonunu çıkardı. Hızlı arama tuşlarından birine bastı ve telefonu kulağına götürdü, gözleri gözlerimdeydi. "Yarım saat gecikiyorum. Eğer Anderson'a uymuyorsa başka bir zamana alın randevusunu."

Kapatıp cebine attı telefonu.

"Seni öyle çok istiyorum ki şu anda" dedim, sesim arzudan boğuklaşmıştı.

Elini aşağıya uzatıp kendine çekidüzen verdikten sonra kor gibi yanan gözlerle yaklaştı bana. "Hadi gel."

Elini yine o bayıldığım şekilde belime koydu; elinin uyguladığı baskı ve sıcaklıkla bedenimin her yanına beklenti ürpertileri yollayan o noktayı harekete geçirdi. Omzumun üstünden ona bakınca dudaklarındaki hafif gülümsemeyi gördüm ve o masum dokunuşun bana neler yaptığının farkında olduğundan kuşkum kalmadı.

Naylon perdelerin arasından geçerek asansörlerin olduğu sahanlığı arkamızda bıraktık. Önümüzde, ne tarafa baksam gün ışığı, çimento ve tavandan asılı naylon perdeler görünüyordu. Naylonların öte yanında çalışan işçilerin buğulu ve sisli gölgelerini seçebiliyordum. Gürültünün adamakıllı bastırdığı bir müzik sesi ve adamların birbirlerine bağırışları duyuluyordu.

Gideon, nereye gittiğini bilir bir tavırla beni perdelerin arasından geçirdi. Sessizliği kışkırtıyordu beni, beklentinin ağırlığı attığımız her adımla biraz daha artıyordu. Bir kapıya ulaştık ve Gideon kapıyı açarak beni birilerinin ofisi olabilecek bir odaya soktu.

Şehir önümde uzanıyordu, tarihlerini gururla taşıyan binalarla bezenmiş modern şehir ormanının manzarasıydı bu. Düzensiz aralıklarla bulutsuz gökyüzüne doğru buharlar yükseliyordu ve arabalar akarsu kollarını andıran caddeler boyunca akıp duruyordu.

Kapının arkamdan kilitlendiğini duyarak Gideon'a bakmak için döndüm ve onu ceketini çıkarırken yakaladım. Odada mobilyalar vardı. Bir çalışma masası ve sandalyeler ile köşeye yerleştirilmiş bir oturma alanı. Mekândaki işler henüz bitmediği için hepsinin üstü branda beziyle örtülüydü.

Titiz bir özenle yeleğini, kravatını ve gömleğini çıkardı. Erkeksi mükemmelliğine kendimi kaptırmış halde seyrettim onu. "Her an birileri gelebilir" dedi. "Ya da sesimizi duyabilirler."

"Bu seni rahatsız eder mi?"

"Yalnızca seni ediyorsa." Yanıma yaklaşırken pantolonunun fermuarı açıktı ve *boxer*'ının bel lastiği net olarak görünüyordu.

"Kışkırtıyorsun beni. Birilerinin gelmesi riskini almazsın sen."

"Öyle bir şey olursa duracağımı sanma. Bir kez senin içine girince beni durdurabilecek bir şey düşünemiyorum." Çanta-

mı elimden alıp sandalyelerden birinin üstüne bıraktı. "Senin üzerinde çok fazla giysi var."

Kollarını bana dolayarak arkamdaki fermuarı alışık hareketlerle indirdi. "Üstünü başını çok dağıtmamaya çalışırım."

"Ben dağınık severim." Elbisemi çıkarmış, tam sutyenimi açmak üzere olduğum sırada Gideon beni omzuna atıverdi.

Şaşırarak cıyakladım ve gergin kıçına iki elimle vurdum. Acıtacak kadar sert bir şaplak attı bana ve sonra elinde tuttuğu elbisemi tam ceketinin üstüne düşecek şekilde fırlattı. Bir yandan odanın diğer tarafına yürürken, bir yandan da uzanıp külotumu popomun hemen altına kadar sıyırdı.

Kanepenin üzerindeki branda bezini ucundan tutarak arkaya attı ve beni oturtarak kendisi de önüme çömeldi. Aşağıya çektiği külotumu bilekten bağlı topuklu ayakkabılarımdan geçirip çıkarırken sordu: "Her şey yolunda mı, meleğim?"

"Evet." Gülümseyerek yanağına dokundum, bu sorunun annemle babamdan işime kadar her şeyi içerdiğini biliyordum. Bedenimi teslim almadan önce kafamın nerede olduğunu kontrol ederdi her zaman. "Her şey iyi."

Gideon kalçamı kanepenin en ucuna kadar çekip bacaklarımı iki yana açarak yarığımı tam karşısına getirdi. "Söyle bakalım, nedir senin bu güzel yarığının iştahını bu kadar açan bugün?"

"Sensin."

"Mükemmel yanıt."

Omzunu ittim. "Seni ilk gördüğüm gün giymiş olduğun takım elbise var üzerinde. Çok fena istemiştim o gün seninle düzüşmeyi ama bir şey yapamamıştım. Şimdi yapabilirim."

Nazik ellerle bastırarak uyluklarımı iyice iki yana açtı ve başparmağıyla klitorisimi okşamaya başladı. Zevk nabız gibi atarak her yanıma yayılıyor, cinsel organım titriyordu.

"Ve şimdi *ben* yapabilirim" diye mırıldandı koyu saçlı başını yaklaştırırken.

Dili yarığımın etrafında telaşsızca dolaşır, midemin kasılmasına neden olurken altımdaki mindere çaresizce tutunmuştum. Cinsel organımın titreşen girişini yalıyor, dilini içime daldırmadan önce beni heyecanlandırıyordu. O böyle hassas etime eziyet ederken ben şiddetle büküldüm ve sırtım yay gibi gerildi.

"Seni o gün nasıl hayal ettiğimi anlatayım sana" diye mırıldandı; dili klitorisimin etrafında dolanıyor, elleriyse beni zapt ederek okşamalarına doğru bükülmemi engelliyordu. "Siyah saten çarşafların üstünde altıma yatmış, saçların etrafına dağılmış, aletimin dar ve ipeksi yarığına girip çıktığını hissetmekten gözlerin yabanıl ve ateşli bir ifadeye bürünmüş..."

"Tanrım. Gideon" diye inledim, öyle mahrem bir şekilde beni yalayıp tadıma baktığını görmek baştan çıkarıyordu beni. Soluk kesici takım elbisesi içindeki gizemli ve tehlikeli seks tanrısının kadınları çıldırtmak için yaratılmış o biçimli ağzıyla bana hizmet etmesi bir fantezinin gerçekleşmesi gibiydi.

"Ellerimin bileklerini sabitlediğini hayal etmiştim" diye devam etti hoyrat bir sesle "ve seni aletimi tekrar tekrar almaya zorladığımı. Küçük ve sert meme uçlarının emişlerimle şiştiğini. Dudaklarının aletimi emmekten kızarıp ıslandığını. Odanın senin çıkardığın o seksi seslerle dolduğunu... hani o durmaksızın geldiğinde çıkardığın çaresiz iniltilerle..."

İnledim o zaman, dilinin şeytani kırbacı klitorisimin üstünde dolanırken dudağımı ısırdım. Bir bacağımı çıplak omzunun üstüne atınca teninin sıcaklığı dizimin arkasındaki hassas teni yaktı. "Sen ne istiyorsan onu istiyorum ben."

Gülümsedi. "Biliyorum."

Sinir uçlarından oluşan sıkı düğüm noktasına asılarak emmeye başladı. Soluksuz bir çığlıkla tırmandım doruğa, ani boşalmanın etkisiyle bacaklarım titriyordu.

Beni kanepeye uzanmam için yönlendirdiğinde hâlâ titri-

yordum zevkten. İri bedeni üzerimdeydi ve külotunu biraz indirerek serbest bıraktığı aleti yukarı doğru uzanıyordu. Onu tutmak isteğiyle elimi uzattım ama Gideon bileklerimi yakaladı ve kollarımı sabitledi.

"Böyle olmanı seviyorum" dedi esrarengiz bir sesle. "Şehvetimin tutsağı olmanı."

Gideon'ın gözleri yüzüme dikilmişti, dudakları orgazmımın ıslaklığıyla ışıldıyor, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Şu anda beni bir hayvan gibi ele geçirmek üzere olan bu kudretli erkekle içimdeki yakıcı şehvete ilham vermiş olan o medeni işadamı arasındaki fark büyülüyordu beni.

"Seni seviyorum" dedim, aletinin geniş başı şişmiş yarığıma bütün gücüyle girerken soluk soluğaydım. Bastırarak kaygan deliği araladı.

"Meleğim." İnleyerek yüzünü boynuma gömdü ve aniden daldı içime, sert penisinin dolgun uzunluğu ta derinlere ulaştı. Soluk soluğa adımı söyleyerek, bana dayadığı kasıklarını çeviriyor, daha derine girmeye çalışıyor, itiyor, daireler çiziyor, bastırıyordu. "Tanrım, sana ihtiyacım var."

Sesindeki umutsuzluk beklemediğim bir şeydi. Ona dokunmak istiyordum ama Gideon beni engelliyordu, kasıklarınınsa durmaya niyeti yoktu. Onu içimde bütün sıcaklığıyla hissetmek, aletinin geniş başının içime sürtünmesi ve değmesi aklımı kaçırtacaktı bana. Benim kasıklarım da yanıt veriyordu ona, durmam mümkün değildi, ikimiz birlikte kıvranıyorduk.

Dudakları şakağımda gezindi. "Seni az önce lobide, sarı elbisenle gördüğümde öyle parlak ve güzel geldin ki bana. Ve öyle mükemmel."

Boğazım düğümlendi. "Gideon."

"Güneş arkandan vuruyordu ve bir an gerçek olamazmışsın gibi geldi bana."

Ellerimi kurtarmaya çalıştım. "Sana dokunmama izin ver."

"Arkandan geldim, çünkü senden ayrı duramadım. Seni bulduğumdaysa sen beni arzuluyordun." Her iki bileğimi tek eliyle tuttu ve diğeriyle de kalçamı avuçladı. Aletini dışarı çekerken beni yukarı kaldırdı, sonra da iyice derine daldırdı.

İnledim, aletinin etrafında dalgalanan cinsel organım onun kalınlığını iştahla emiyordu. "Ah, Tanrım, çok güzel. Çok hoşuma gidiyorsun..."

"Her tarafına boşalmak istiyorum, içine boşalmak istiyorum. Dizlerinin üstüne çök istiyorum, sırtüstü uzan istiyorum. Ve *sen de beni bu halimle istiyorsun*."

"Senin bu haline ihtiyacım var benim."

"İçine giriyorum ve buna dayanamıyorum." Dudaklarını dudaklarıma dayadı ve erotik bir şiddetle emmeye başladı. "Öyle ihtiyacım var ki sana."

"Gideon. Sana dokunmama izin ver."

"Bir melek geçirdim elime." Öpüşü yabanıl, ıslak ve tutkuluydu. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırmış, dilini hızlı hareketlerle derinlere daldırarak ağzımı beceriyordu. "Ve ben açgözlü ellerimi her yerinde gezdiriyorum. Seni kirletiyorum. Sen de buna bayılıyorsun."

"*Sana* bayılıyorum."

İçime vurup durmasıyla kıvranmaya başladım, bacaklarım gidip gelen kalçasına dolanmıştı. "Becer beni. Ah, Gideon. Daha sert becer."

Dizlerinden güç alarak iyice abandı ve bana istediğim şeyi verdi. Aleti durmaksızın girip çıkıyor, iniltileri ve ateşli şehvet sözleri kulağımda esiyordu.

İçim sıkışıyordu sanki, kasıklarının kasıklarıma her çarpışıyla klitorisim zonkluyordu. Gideon'ın ağır hayaları kaba etlerimi dövüyor, hamleleri vücudundaki her bir kası çalıştırıyor, kanepe ise çıplak beton zemine güm güm çarparak Gideon'ın bana her abanışıyla biraz daha ileri kayıyordu.

Yalnızca birkaç metre ötemizde çalışan işçilerle ilgili far-

kındalığımız, çıkardığımız edepsiz ve azgın sevişme seslerinin içinde boğulup gitmişti. Bedenlerimiz duygularımızın şiddetine çıkış yolu olmuş, her ikimiz de doruğa doğru yapılan o koşunun etkisi altına girmiştik.

"Ağzına boşalacağım" diye gürledi, şakağından aşağı ter süzülüyordu.

O şekilde bitirmesinin düşüncesi bile yetti beni ateşlemeye. Zevkin doruğuna ulaşırken cinsel organım kasılmaya başladı, Gideon'ın içime girip çıkan aletini sarıyor, kavrıyordu; bitmeyen orgazm dalgaları el ve ayak parmaklarıma doğru yayılıyordu. Ve Gideon hâlâ durmuyordu, kasıklarıyla daireler çiziyor, hamleler yapıyor, ben altında yığılıp kalana kadar ustaca zevk vermeye devam ediyordu.

"Eva. *Şimdi.*" O geri çekildi, ben de peşi sıra kalkarak dizlerimin üstüne çöktüm ve ağzımı ışıldayan aletinde aşağı yukarı kaydırdım.

Daha ilk emişte gelmeye başladı, güçlü fışkırışlarla dilimin üstüne dökülüyordu menisi. Tekrar tekrar yutarak içtim ve çıkardığı boğuk doyum seslerinin keyfine vardım.

Elleri saçlarımın arasındaydı, başı üzerime doğru eğilmişti, karın kasları terle ışıldıyordu. Ağzımı aletinde bir aşağı bir yukarı kaydırıyordum, her emişte yanaklarım içe çekiliyordu.

"Dur" dedi soluk soluğa ve aletinden uzaklaştırdı beni. "Yeniden kaldıracaksın."

Hâlâ kalkıktı aslında ama bunu belirtmeye gerek görmedim.

Gideon yüzümü ellerinin arasına alıp öptü beni, dilimizdeki tatlar birbirine karıştı. "Teşekkür ederim."

"Bana ne diye teşekkür ediyorsun? Bütün işi sen yaptın."

"Seni düzmenin işle hiç ilgisi yok, meleğim." Yüzüne yavaşça yayılan gülümseyişiyle tamamen tatmin olmuş bir erkekti o an. "Bu bir ayrıcalık ve ben de bunun için minnettarım."

Topuklarımın üstüne oturdum. "Beni öldürüyorsun sen. İnsan hem bu kadar yakışıklı ve seksi olup hem de böyle şeyler söyleyemez. Bu kadarı da fazla. Beynimi yakıyor, erimeme neden oluyorsun."

Gülümsemesi genişledi ve beni yeniden öptü. "O hissi biliyorum."

13

Belki kendim de az önce sevişmiş olduğum için fark ettim Megumi'deki belirtileri. Belki de Cary'nin deyişiyle seks radarım artık bozuk değildi. Nedeni ne olursa olsun, arkadaşımın, ayrılmayı planladığı adamla yattığını anlamıştım ve bundan memnun olmadığını da görebiliyordum.

"Tamam mı, devam mı?" diye sordum resepsiyon masasına dayanarak.

"Ayrıldım, ayrıldım" dedi somurtarak. "Önce son bir kere daha yattım, sonra ayrıldım. Özgürleştirici olur diye düşündüm. Artı, ardından gelecek kıtlık dönemimin ne kadar süreceğini de bilemeyiz."

"Bitirdiğine pişman mısın?"

"Yok, değilim. Ama kendini acındırmaya falan kalktı, sanki onu seks için kullanmışım gibi. Ki sanırım kullandım da, ama bağlayıcı olmayan şeylerin adamı olan o değil miydi? Ben de bağlayıcı olmayan bir öğlen kaçamağına bir itirazı olmaz diye düşünmüştüm."

"Ve şimdi de kafan karışmış durumda." Anlayışla gülümsedim ona. "Hatırlasana, bu herif seni cumadan beri aramamıştı. Güzel bir kızla yemek, üstüne de bir orgazm; durumu hiç fena değil bana sorarsan."

Başını yana eğdi. "Evet ya."

"Evet, tabii."

BELGESEL KİTAPLIĞI

Morali gözle görülür şekilde düzeldi. "Bu akşam spora gidiyor musun, Eva?"

"Gitmem lazım aslında ama babam burada ve ben de onun programına göre hareket ediyorum. Gidersek sen de takılabilirsin bize, ama ancak işten sonra belli olacak."

"Sizi rahatsız etmek istemem."

"Mazeret mi duyuyorum ne?"

Mahcup bir gülümseme belirdi yüzünde. "Küçük bir mazeret olabilir, evet."

"İstersen işten sonra beraber bana gideriz, babamla tanışırsın. Eğer spora gitmek istiyorsa, benden bir şeyler ödünç alırsın giyecek. İstemiyorsa, o zaman yapacak başka bir şey buluruz nasılsa."

"Sevinirim."

"Tamam o zaman, anlaştık." İkimiz için de iyi olacaktı. Hem babam hayatımın gayet normal gittiğini bir kez daha görmüş olacaktı, hem de Megumi bir süre de olsa Michael yüzünden kendisine eziyet etmeyi bırakabilecekti. "Beşte çıkarız."

"Burada mı oturuyorsun?" Megumi başını geriye atarak bizim apartmana şöyle bir baktı. "Güzelmiş."

Ağaçlık sokaktaki diğer binalar gibi bizimki de eskiydi ve günümüzde artık kullanılmayan türden mimari detaylarıyla gösteriyordu tarihini. Bina yenilenmişti; girişin üzerine yerleştirilmiş olan modern cam çıkmayla koruyordu artık kapı önündeki sakinlerini. Bu ek, binanın ön yüzüyle şaşılacak bir uyum sağlamıştı.

"Hadi gel" dedim Megumi'ye, bize kapıyı açan Paul'e gülümseyerek.

Asansörden bizim katta indiğimizde Gideon'ın kapısına doğru bakmamak için kendimi zorladım. Gideon'la birlikte yaşadığım bir yere bir arkadaşımı getirmek nasıl olurdu acaba?

BİLGİSAYAR KÜTÜPHANESİ

İstiyordum bunu. Böyle bir hayatı kurmak istiyordum onunla.

Dairenin kapısını anahtarımla açtım ve içeri girince Megumi'nin çantasını aldım. "Keyfine bak. Ben gidip babama burada olduğumuzu haber vereyim."

Megumi, açık mutfaklı oturma odasına bakıyordu kocaman gözlerle. "Burası amma büyükmüş."

"Aslında ihtiyacımız yok bu kadar alana."

Güldü. "Ama kimin itirazı olur böyle bir şeye?"

"Öyle."

Tam ben misafir yatak odasının olduğu koridora dönecekken annem oturma odasının diğer tarafındaki, Cary ile benim yatak odalarımıza uzanan koridordan çıktı. Bana ait bir etekle bluz giymiş olmasına şaşırarak durakladım. "Anne? Ne işin var senin burada?"

Kızarmış gözleri belimin civarında bir yerlere kilitlenmişti ve benzi makyajının aşırı görünmesine neden olacak kadar soluktu. O zaman fark ettim benim kozmetik malzemelerimi de kullanmış olduğunu. Ara sıra kardeş olduğumuzu sananlar çıksa da benim gri gözlerim ve hafifçe bronz olan tenim babamdan geliyordu ve bu da annemin kullandığı pastellerden farklı bir renk paleti gerektiriyordu.

Bir bulantı hissi başladı midemde. "Anne?"

"Gitmem lazım." Gözlerini benden kaçırıyordu. "Bu kadar geç olduğunu fark etmemişim."

"Neden benim giysilerim var üzerinde?" diye sordum, nedenini *bildiğim* halde.

"Elbiseme bir şey döktüm. Bunları sana geri veririm." Yanımdan hızla geçti ama Megumi'yi görünce birden durdu.

Hareket edemiyordum; sanki ayaklarım halıya kök salmış gibiydi. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. Utanç yürüyüşünü nerede görsem tanırdım. Öfke ve hayal kırıklığıyla daralıyordu göğsüm.

"Selam, Monica." Megumi sarılmak için yaklaştı anneme. "Nasılsın?"

"Megumi. Selam." Annem söyleyecek başka bir şeyler bulmaya çabalıyordu belli ki. "Seni gördüğüme sevindim. Keşke kalıp sizinle vakit geçirebilseydim ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Clancy burada mı?" diye sordum; gelirken sokaktaki diğer araçlara dikkat etmemiştim.

"Hayır, taksiye bineceğim." Benim olduğum tarafa döndüğünde bile dosdoğru yüzüme bakamıyordu hâlâ.

"Megumi, sakıncası yoksa sen de annemin taksisiyle döner misin? Seni bu şekilde ektiğim için üzgünüm ama birden kötü hissetmeye başladım kendimi."

"Ah, tabii ki." Merakla yüzüme bakışından ruh halimdeki değişikliği fark ettiğini anlıyordum. "Hiç sorun değil."

Annem işte o zaman baktı bana ve benim aklıma ona söyleyecek tek bir şey bile gelmedi. Neredeyse Stanton'ı aldatmış olması düşüncesinden tiksindiğim kadar tiksiniyordum yüzündeki o suçlu ifadeden. Madem yapmıştı, hiç değilse arkasında dursaydı yaptığı işin.

Babam o anı seçti aramıza katılmak için. Üzerinde kot pantolon ve bir tişörtle, çıplak ayaklar ve ıslak saçlarla girdi odaya.

Her zamanki gibi, şans benden yana değildi yine.

"Baba, bu arkadaşım Megumi. Megumi, babam Victor Reyes."

Babam Megumi'ye doğru yürüyüp elini sıkarken, annemin yakınından geçmemeye özen gösterdi. Ama bu önlem, aralarındaki kıvılcımlar saçan elektriğin hissedilmesine engel olamadı.

"Belki beraber takılırız diye düşünmüştüm" dedim babama, rahatsızlık veren ani sessizliği bozmak için, "ama şimdi hiç halim yok."

"Benim gitmem gerekiyor" dedi annem yeniden, çantasını

BİLGİ SU KÜLTÜR EKİBİ

alırken. "Benimle geliyor musun, Megumi?"

"Evet, lütfen." Arkadaşım sarılarak veda etti bana. "Sonra arayıp nasıl olduğunu sorarım."

"Teşekkür ederim." Uzaklaşmadan önce elini yakalayıp sıktım.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz doğruca odama yöneldim.

Babam arkamdan geldi. "Eva, bekle."

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Çocukça davranıyorsun ama."

"Affedersin" diye çıkıştım. "Bu dairenin parasını üvey babam ödüyor. Nathan'a karşı güvende olayım diye yüksek güvenlikli bir evim olmasını istemişti. Karısını becerirken hiç aklına geldi mi bu?"

"Ağzını topla. Sen hâlâ benim kızımsın."

"Haklısın. Ve biliyor musun?" Koridora doğru geriledim. "Şu ana dek bundan asla utanmamıştım."

Yatağıma uzanıp tavana bakarak Gideon'ın yanında olmayı diledim ama onun Doktor Petersen'la terapide olduğunu biliyordum.

Onun yerine Cary'ye mesaj attım: `Sana ihtiyacım var. HEMEN eve gel.`

Odamın kapısı çalındığında saat yediye geliyordu. "Bebeğim? Benim. Açsana kapıyı."

Koşup açtım, Cary'nin üzerine atıldım ve ona sımsıkı sarıldım. Beni havaya kaldırıp ayaklarımı yerden kesti ve odanın içine taşırken de ayağıyla kapıyı kapattı arkamızdan.

Beni yatağa bırakıp yanıma oturdu ve kolunu omzuma doladı. Kullandığı parfümün tanıdık kokusu hoşuma gitti. Koşulsuz dostluğu için minnettarlık duyarak yaslandım ona.

Birkaç dakika sonra çıkardım ağzımdaki baklayı. "Annemle babam yatmışlar."

"Evet, biliyorum."

Ona bakmak için başımı geriye attım.

Suratını ekşitti. "Çekime gitmek için çıkarken seslerini duydum."

"Iyyy." Midem bulanmıştı.

"Evet, benim de hoşuma gitmedi" diye homurdandı. Parmakları saçlarımda dolaştı. "Baban kanepede, perişan görünüyor. Bir şey mi söyledin ona?"

"Maalesef. Acımasız davrandım ve şimdi de çok kötü hissediyorum kendimi. Onunla konuşmam lazım ama ne tuhaftır ki şu anda en fazla bağlılık hissettiğim kişi Stanton. Halbuki çoğu zaman hoşlanmam bile adamdan."

"Annene ve sana karşı hep iyi oldu. Ve aldatılmak da hiç hoş bir şey değil."

Homurdandım. "Başka bir yere gitmiş olsalar daha az bozulurdum bu işe. Yani yine de yanlış olurdu olmasına ama hiç değilse Stanton'ın çatısı altında olmazdı. Böylesi iyice kötü oldu."

"Öyle" diyerek hak verdi bana.

"Taşınmak konusunda ne düşünürsün?"

Kaşlarını kaldırdı. "Annenle baban burada seviştiler diye mi?"

"Hayır." Ayağa kalkıp odada gezinmeye başladım. "Burayı tutmamızın nedeni güvenlikti. Nathan etraftayken ve önceliğimiz güvende olmakken Stanton'ın yardım etmesine izin vermek mantıklıydı ama şimdi..." Ona baktım. "Şimdi her şey değişti. Artık doğru gelmiyor."

"Nereye taşınacağız peki? New York'ta kendi bütçemize uygun başka bir yere mi? Yoksa New York'u terk mi edeceğiz?"

"New York'tan ayrılmak istemiyorum" dedim. "Senin işin burada. Benimki de."

Ve Gideon burada.

Cary omuz silkti. "Olur. Bana uyar."

Hâlâ yatağımın üstünde oturuyordu, yanına giderek ona sarıldım. "Ben babamla konuşurken sen de akşam yemeği için bir şeyler ısmarlar mısın?"

"Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Yok. Sürpriz yap bana."

Kanepede babamın yanına oturdum. Tabletimle internette dolaşıyordu ama ben oturunca bir kenara bıraktı.

"Söylediğim şey için özür dilerim" diyerek söze başladım. "Öyle demek istememiştim."

"Evet istemiştin." Bitkin bir tavırla ensesini ovdu. "Ve seni suçlamıyorum bunun için. Şu anda ben de gurur duymuyorum kendimle. Bir mazeretim de yok. Yapmamam gerektiğini biliyordum. O da biliyordu."

Bacaklarımı yukarı toplayarak yüzümü babama döndüm ve omzumu kanepenin arkalığına yasladım. "Aranızda yoğun bir elektrik var. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

İnceleyen bir bakış attı yüzüme, gri gözleri fırtınalı ve ciddiydi. "Cross'la senin aranda da var. Yemeğe geldiğinde fark etmiştim bunu. Onunla işleri yeniden yoluna koymaya çalışacak mısınız?"

"İsterim. Bunun senin için bir sakıncası olur mu?"

"Seni seviyor mu?"

"Evet." Dudaklarım kıvrıldı. "Ama ondan da ötesi, onun için... gerekliyim. Benim için yapmayacağı şey yok."

"Peki, neden bir arada değilsiniz?"

"Şey... orası biraz karışık."

"Hep öyle değil midir?" dedi kederli bir sesle. "Dinle. Şunu bilmelisin... Anneni gördüğüm ilk andan beri sevdim. Bugün olan şey hiç olmamalıydı ama benim için yine de anlamlıydı."

"Anlıyorum." Uzanıp elini tuttum. "Ne olacak şimdi peki?"

"Yarın eve döneceğim. Ve aklımı başıma toplamaya çalışacağım."

"Cary'yle ben önümüzdeki değil ondan sonraki hafta sonu San Diego'ya gelmeyi düşünüyorduk. Gelir biraz takılırız demiştik. Hem seni ve Doktor Travis'i de görürüz."

"Sana olanlardan bahsetmiş miydin Doktor Travis'e?"

"Evet. Beni ona göndererek hayatımı kurtardın sen" dedim dürüstçe. "Sana bunun için ne kadar teşekkür etsem az. Annem beni hep birtakım burnu havada psikiyatrlara gönderiyordu ve ben de bir türlü onlarla iletişim kuramıyordum. Kendimi hep bir vaka gibi hissediyordum. Doktor Travis kendimi normal hissetmemi sağladı. Artı, Cary'yle tanıştım."

"Yetmedi mi beni çekiştirdiğiniz?" Sanki işaret verilmiş gibi Cary elinde bir paket servis mönüsüyle odaya girdi. "Büyüleyici bir insan olduğumu biliyorum ama çenelerinizi fazla yormayıp gelecek olan Tayland yemeklerine saklasanız daha iyi olabilir. Bir ton yemek ısmarladım."

Babam New York'tan saat on birdeki bir uçakla ayrıldığı için onu yolcu etme işini Cary'ye bırakmam gerekti. Ben işe gitmeden vedalaştık ve bir sonraki konuşmamızda San Diego ziyaretimiz için plan yapmak üzere anlaştık.

Brett aradığında bir taksinin arka koltuğunda oturmuş işe gidiyordum. Bir an için açmayıp telesekreteri devreye sokmayı düşündümse de, vazgeçip açtım. "Selam, Brett."

"Merhaba, fıstık." Algılarımın üstüne sıcak çikolata gibi yayıldı sesi. "Yarına hazır mısın?"

"Olacağım. Saat kaçta klip tanıtımı? Ne zaman olmamız gerekiyor Times Meydanı'nda?"

"Saat altıda orada olmamız lazım."

"Peki. Ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Ne giyersen giy şahane görüneceksin."

"Öyle umalım. Tur nasıl gidiyor?"

BİLGİ SU KÜLTÜR EVİ

"Hayatımı yaşıyorum." Kahkaha attı; kısık ve seksi sesi anıları canlandırdı. "Pete'in Yeri'nden buraya çok yol kat ettik."

"Ah, Pete'in Yeri..." Orada geçirdiğim bazı akşamları oldukça bulanık hatırlasam da o barı asla unutmayacaktım. "Yarın için heyecanlı mısın?"

"Evet, seni göreceğim. Çok sabırsızlanıyorum."

"Onu kastetmediğimi biliyorsun."

"Klip tanıtımıyla ilgili olarak da heyecanlıyım." Yine güldü. "Keşke bu akşam görebilseydim seni, ama gece uçağıyla geliyorum JFK Havaalanı'na. Yarın akşam yemeği için plan yapalım ama."

"Cary de gelebilir mi? Onu klip tanıtımına çağırdım zaten. Nasılsa tanıştığınız için senin için bir sakıncası olmaz diye düşündüm. En azından çok büyük bir sakıncası olmaz herhalde."

Alaycı bir gülüş duyuldu. "Kendini benden korumak için yanında birini getirmene gerek yoktu, Eva. Ben kendimi kontrol edebilirim."

Taksi Crossfire'ın önünde durdu ve şoför taksimetreyi durdurdu. Pleksiglas aralıktan parayı uzatıp indim ve kapıyı benden sonra binmek için koşan adam için açık bıraktım. "Cary'yi sevdiğini sanıyordum."

"Severim ama seninle baş başa olmayı sevdiğim kadar değil. Gel, bir orta yol bulalım, Cary tanıtıma gelsin ama yemeğe sen yalnız gel, olur mu?"

"Tamam." Gideon'ın sahibi olduğu restoranlardan birini seçerek onun bu durumu kabullenmesini kolaylaştırabileceğimi düşündüm. "Rezervasyonu benim yapmama ne dersin?"

"Şahane."

"Kapatmam lazım. Ofise varmak üzereyim."

"Bana adresini mesaj olarak at ki seni nereden alacağımı bileyim."

"Olur." Döner kapıdan geçip turnikelere yöneldim. "Yarın konuşuruz."

"İple çekiyorum. Beş sularında görüşürüz."

Telefonumu çantama atıp en yakındaki asansöre atladım. Yukarı varıp cam güvenlik kapılarından geçtiğimde Megumi'nin yüzüme doğru uzattığı telefonla karşılaştım.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu.

Ekranı görebilmek için biraz geri çekildim. "Michael'dan üç cevapsız arama."

"Böyle adamlardan *nefret ediyorum*" diye söylendi. "Bir sıcak bir soğuk, ne yaptığı belli değil. Sana sahip olana kadar seni isterler, sonra başka bir şey isterler."

"Söyle bunu ona."

"Gerçekten mi?"

"Dosdoğru hem de. Telefonlarını açmayabilirsin ama delirtir bu seni. Buluşmak isterse sakın kabul etme ama. Onunla yeniden sevişmen kötü olur."

"Doğru." Kafasını sallayarak onayladı Megumi. "Seks kötüdür zaten, hem de en iyi olduğu zaman bile."

Gülerek odacığıma yöneldim. Başkalarının aşk hayatına hakemlik yapmaktan başka işlerim de vardı. Mark'ın elinde aynı anda bir sürü müşteri hesabı bulunuyordu ve kampanyalardan üçü artık son aşamaya gelmişti. Yaratıcı ekip çalışıyordu, maketler de yavaş yavaş Mark'ın masasına ulaşmaya başlamıştı. Bu benim en sevdiğim kısımdı – geliştirilen bütün stratejilerin sonucunu görmek.

Saat on olduğunda, Mark'la bir boşanma avukatının reklam kampanyası için çeşitli yaklaşımlar üzerine tartışmaya dalmıştık. İnsan hayatının zor bir dönemiyle ilgili anlayışlı bir tavır ile avukatımızın en kıymetli özelliklerini –kurnazlığı ve acımasızlığını– en doğru biçimde kaynaştırabilmek için en iyi yaklaşımı oluşturmaya çalışıyorduk.

"Bunlardan birine asla ihtiyacım olmayacak" dedi Mark, durup dururken.

"Hayır" dedim, boşanma avukatlarını kastettiğini anlar an-

lamaz. "Asla olmayacak. Öğle yemeğinde Steven'ı tebrik etmek için sabırsızlanıyorum. Sizin için o kadar seviniyorum ki."

Mark gülümseyince, sevimli bulduğum, hafifçe çarpık dişleri ortaya çıktı. "Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Saat on bire geliyordu, tam bir gitar üreticisinin kampanyasına geçmiştik ki masamdaki telefon çaldı. Yetişmek için kendi odacığıma koştum ve telefonu her zamanki cümlemle açtım ama sözüm bir cıyaklamayla kesildi.

"Aman Tanrım, Eva! Yarın ikimizin de şu Six-Ninths etkinliğinde olacağımızı yeni duydum!"

"Ireland?"

"Ya kim olacak?" Gideon'ın kız kardeşi o kadar heyecanlıydı ki on yedi yaşından da küçükmüş gibi geliyordu sesi. "Six-Ninths'ın *hastasıyım*. Brett Kline nasıl da seksi ama. Darrin Rumsfeld de öyle. Davulcu yani. O da çok hoş."

Güldüm. "Müziklerini de beğeniyor musun bari?"

"Püfff. Herhalde yani. Dinle" –sesi ciddileşti–, "bence yarın Gideon'la konuşmaya çalışmalısın. Yani, ne bileyim, şöyle bir yanına gelip merhaba filan de mesela. Sen kapıyı aralarsan o kesinlikle dalacaktır içeri, yemin ediyorum. Seni deli gibi özlüyor."

Arkama yaslanıp oyunu devam ettirdim. "Öyle mi diyorsun?"

"O kadar belli ki."

"Sahi mi? Nasıl?"

"Ne bileyim. Mesela senden bahsederken sesinin değişmesi. Açıklayamıyorum ama söylüyorum sana, seninle yeniden birlikte olmak için ölüyor. Ona yarın beni de getirmesini sen söyledin, değil mi?"

"Tam olarak değil..."

"Hah! Biliyordum. Senin her dediğini yapıyor." Güldü. "Teşekkürler, bu arada."

"Ona teşekkür et sen. Seni yeniden görmek için sabırsızlanıyorum."

Ireland, Gideon'ın, ailesinde lekelenmemiş bir sevgi beslediği tek kişiydi ama bunu belli etmemek için çok uğraşıyordu. Düş kırıklığına uğramaktan ya da bir şekilde her şeyi bozmaktan korkuyor olabileceğini düşünüyordum. Ne olup bittiğini tam olarak bilmiyordum ama Ireland ağabeyine bir kahramana tapar gibi tapıyordu, Gideon'sa ne kadar sevgiye ihtiyacı olsa da ona mesafeli davranıyordu.

"Onunla konuşmaya çalışacağına söz ver bana" diye ısrar etti. "Onu hâlâ seviyorsun değil mi?"

"Eskisinden de çok" dedim coşkuyla.

Bir süre sesi çıkmadı, sonra, "Seninle tanıştıktan sonra değişti" dedi.

"Bence de. Ben de değiştim." Mark'ın odasından çıktığını görünce doğruldum. "Şimdi işime dönmem lazım ama yarın konuşuruz. Ve daha önce konuştuğumuz o kızlar günü için de plan yaparız."

"Süper. Görüşürüz!"

Kapattım, Gideon'ın söz verdiği gibi Ireland'la birlikte bir şeyler planlamış olmasına sevinmiştim. Yol alıyorduk, hem birlikte, hem de tek başımıza.

"Minik adımlar" diye fısıldadım kendi kendime. Sonra da işe döndüm.

Öğlen Mark'la birlikte çıktık ve bir Fransız bistrosunda Steven'la buluştuk. Restoran ne kadar büyük ve kalabalık olsa da girer girmez Mark'ın partnerini görmek hiç de zor olmadı.

Steven Ellison iri bir adamdı – uzun boylu, geniş omuzlu ve acayip kaslı. Kendi inşaat şirketinin sahibiydi ve ekibiyle birlikte şantiyelerde çalışmayı tercih ediyordu. Ama esas dikkat çeken şey o muhteşem kızıl saçlarıydı. Kız kardeşi

Shawna'nın da saçları aynıydı – eğlenceli mizacı da.

"Selam!" diyerek bir öpücük kondurdum yanağına, onunla patronumla olduğumdan daha samimi olabiliyordum. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim, hayatım. Mark sonunda beni namuslu bir adam yapmaya karar verdi."

"Onun için evlilikten fazlası gerekir" diye yapıştırdı Mark, sandalyemi çekerken.

"Ne zaman namussuzluk ettim sana?" diyerek itiraz etti Steven.

"Hımm. Dur bakayım." Mark beni oturttuktan sonra kendisi de yanımdaki sandalyeye oturdu. "Evliliğin sana göre olmadığına yemin ederken mesela."

"Ah, ben asla *bana* göre değil demedim." Steven göz kırptı bana, mavi gözlerinden hınzırlık taşıyordu. "Birçok kişi için uygun olmadığını söyledim yalnızca."

"Mark çok zorlandı sana sorana kadar" dedim. "Çok üzüldüm adamcağızın haline."

"Evet." Mark mönüyü karıştırıyordu. "Senin beni nasıl gaddarca ve sıra dışı bir şekilde cezalandırdığına şahittir Eva."

"Asıl benim halime üzül sen" diye karşılık verdi Steven. "Ben ona şarap, güller ve kemancılar eşliğinde teklif etmiştim. Söyleyeceklerimin günlerce provasını yapmıştım. Ve yine de geri çevrildim."

Gözlerini devirdi ama ben orada bir yerlerde hâlâ tam olarak iyileşmemiş bir yara olduğunu hissettim yine de. Mark elini partnerinin elinin üstüne koyup sıktığında haklı olduğumu anladım.

"Ee? Nasıl yaptı peki?" diye sordum, Mark'tan daha önce dinlemiş olduğum halde.

Su isteyip istemediğimizi soran garson sözümüzü kesti. Onu bir dakika daha bekleterek yemeklerimizi de ısmarladık

ve ardından Steven yıldönümü akşamlarını anlatmaya girişti.

"Deli gibi terliyordu" diye devam etti. "İki dakikada bir yüzündeki terleri siliyordu."

"Yaz çünkü" diye homurdandı Mark.

"Ve restoranlarla tiyatrolar da klimalı" diye yapıştırdı Steven. "Bütün akşamı o şekilde geçirdik ve sonunda eve doğru dönüşe geçtik. Sormayacak herhalde diye düşünmeye başlamıştım artık. Gece sona erecekti ve o hâlâ o kahrolası baklayı ağzından çıkartamamış olacaktı herhalde. Kendi kendime acaba yine ben mi sormak zorunda kalacağım diye düşünmeye bile başlamıştım, sorayım da bitsin diye yani. Ve eğer yine hayır derse de..."

"İlk seferinde hayır dememiştim" diyerek araya girdi Mark.

"... dövecektim. Bir güzel pataklayıp bir uçağa atacak ve Vegas'a götürecektim, çünkü bizler her gün daha da gençleşmiyoruz burada."

"Yaşın ilerledikçe yumuşamadığın kesin" diye homurdandı Mark.

Steven bir bakış attı ona. "Neyse, işte tam limuzinden iniyoruz, ben de geçen sefer hazırladığım o şahaneler şahanesi evlenme teklifini hatırlamaya çalışıyorum bir yandan, birden dirseğimden yakalayıp şöyle demez mi: 'Kahretsin, Steven. Benimle evlenmek *zorundasın*.'"

Bir kahkaha attım ve geriye çekilerek, salatamı getiren garson kıza yol verdim. "Öyle pat diye ha?"

"Aynen öyle" dedi Steven, vurgulamak için başını sallayarak.

"Çok içten olmuş." Başparmağımı havaya kaldırarak beğeni işareti yaptım Mark'a. "Şahane yapmışsın."

"Gördün mü?" dedi Mark. "Becerdim işte."

"Evlilik yeminlerinizi kendiniz mi yazacaksınız?" diye sordum. "Çünkü bu gerçekten ilginç olurdu."

Steven kahkahalara boğularak çevredeki herkesin ilgisini üstümüzde topladı.

Ben ağzımdaki çeri domatesi yutarak devam ettim: "Senin şu düğün dosyanı görmek için ölüyorum, biliyorsun değil mi?"

"Şansa bak ki..."

"Sakın getirdim deme." Mark başını iki yana sallarken Steven eğilip yerde, sandalyesinin yanında duran kurye tipi çantanın içinden şişkin bir dosya çıkardı.

Dosya öyle doluydu ki altından, üstünden ve yanından kâğıtlar taşıyordu.

"Sen şu bulduğum pastayı bir gör hele." Steven açık dosyaya yer açmak için ekmek sepetini kenara itti.

Ayraçları ve içindekiler sayfasını görünce gülümsememek için zor tuttum kendimi.

"Üzerinde vinçler ve reklam panoları olan gökdelen şeklinde bir düğün pastası *yaptırmayacağız*" dedi Mark kararlı bir tonla.

"Gerçekten mi?" diye sordum, meraklanmıştım. "Bakayım."

O akşam eve döndüğümde çantamla torbamı her zamanki yerlerine bıraktım, ayakkabılarımı çıkarıp attım ve doğruca kanepeye gittim. Uzanıp gözlerimi tavana diktim. Megumi'yle saat altı buçukta CrossTrainer'da buluşacaktık. O yüzden fazla zamanım yoktu ama birazcık durup nefes almaya da ihtiyacım vardı. Bir önceki gün başlamış olan âdetim yüzünden sinirlilikle aksiliğin sınırlarında dolaşıyordum, hatta biraz da bitkinlik ekleniyordu bu karışıma.

İç geçirdim, bir noktada annemle olan meseleyi halletmem gerekecekti, biliyordum. Aşmamız gereken bir sürü mesele

vardı ve bunu yapmayı erteledikçe daha çok sıkılıyordu canım. Keşke onunla sorunlarımızı halletmek de babamla olduğu kadar kolay olsaydı diye düşündüm ama bu aramızdaki sorunlara eğilmemek için bir mazeret olamazdı. O benim annemdi ve ben onu seviyordum. Aramızın iyi olmaması zorluyordu beni.

Sonra düşüncelerim Corinne'e doğru kaydı. Bir adam uğruna kocasını bırakıp Paris'ten New York'a taşınan bir kadının o adamdan kolay vazgeçmeyeceğini tahmin etmem gerekiyordu herhalde, ama yine de... Bu şekilde sıkboğaz etmenin bir işe yaramayacağını bilecek kadar tanıyor olmalıydı Gideon'ı.

Ve Brett... O konuda ne yapacaktım?

Diyafon çaldı. Kaşlarımı çatarak kalkıp kapıya doğru gittim. Acaba Megumi yanlış anlayıp burada buluşacağımızı mı sanmıştı? Benim için sorun değildi gerçi, ama...

"Evet?"

"Selam, Eva" dedi güvenlikteki adam, neşeli bir sesle. "New York Polisi'nden Dedektif Michna ve Dedektif Graves buradalar."

Eyvah. Başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı o anda. Korku buzdan parmaklar gibi dolaşıyordu her yanımda.

Yanımda avukatımın olmasını isterdim. Çok fazla risk vardı.

Ama sakladığım bir şeyler varmış izlenimi vermek de istemiyordum.

Yanıt vermeden önce iki kez yutkunmam gerekti. "Teşekkürler. Onları yukarı gönderebilir misin lütfen?"

14

Kalbim gümbür gümbür atarken çantama koştum ve Gideon'ın verdiği telefonun sesini kısıp fermuarlı bir gözün içine sakladım. Dönüp, yerinde olmayan ya da saklamam gereken bir şey var mı diye etrafa bakındım. Yatak odamdaki çiçekler ve kart vardı.

Ama arama izinleri yoksa ancak ortalıktaki şeyleri not edebilirlerdi.

Koşup odamın kapısını kapattım, sonra gidip Cary'ninkini de kapattım. Kapı çaldığında soluk soluğaydım. Kendimi yavaşlamaya ve oturma odasına doğru sakince yürümeye zorlamam gerekti. Kapıya ulaştığımda, açmadan önce derin ve sakinleştirici bir soluk aldım.

"Merhaba dedektif."

Sert bir yüzü ve tilkiyi andıran mavi gözleriyle, değnek gibi zayıf bir kadın olan Graves öndeydi. İş arkadaşı Michna ise ikisinden daha sessiz olanıydı ve seyrelmiş kır saçları, hafif göbeğiyle daha yaşlıcaydı. İkisinin kendilerine özgü bir ritimleri vardı: Graves karşıdakini meşgul edip dengesini bozan ağır toptu; Michna ise geri planda kalıp o polis gözleriyle hiçbir şeyi kaçırmadan her şeyin bilançosunu çıkarmakta ustaydı besbelli. Başarı oranları bayağı yüksek olmalıydı.

"Girebilir miyiz, Bayan Tramell?" diye sordu Graves, sorusunu bir talebe dönüştüren bir ses tonuyla. Kahverengi kıvır-

cık saçlarını arkadan bağlamıştı ve kılıfında duran tabancasının üstüne bir ceket giymişti. Omuza asılan bir çanta vardı elinde.

"Tabii ki." Kapıyı iyice açtım. "Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve? Su?"

"Su harika olur" dedi Michna.

Onları mutfağa yönlendirip buzdolabından bir şişe su çıkardım. Dedektifler kahvaltı tezgâhında bekliyorlardı – Graves'in gözleri üstümdeydi, Michna'ysa etrafını taramakla meşguldü.

"İşten yeni mi geldiniz?" diye sordu.

Yanıtı zaten bildiklerini düşündüm ama yine de karşılık verdim: "Birkaç dakika önce. Oturma odasına geçmek ister misiniz?"

"Burası iyi" dedi Graves, lafı hiç uzatmadan ve elindeki yıpranmış deri çantayı tezgâhın üstüne bıraktı. "Sakıncası yoksa size birkaç soru sormak istiyoruz. Ve birkaç da fotoğraf göstermek."

Donup kaldım. Nathan'ın çektiği fotoğrafları görmeye dayanabilir miydim? Korkunç bir an boyunca bunların cinayet mahallinde ya da hatta otopside çekilmiş fotoğraflar olabileceğini düşündüm. Ama bunun pek mümkün olmadığını biliyordum. "Neyle ilgiliydi?"

"Nathan Barker'ın ölümüyle ilgili olabilecek bazı yeni bilgiler ortaya çıktı da" dedi Michna. "Her ipucunu takip ediyoruz ve sizin de bir yardımınız olabilir."

Derin ve titrek bir soluk aldım. "Memnuniyetle etmeye çalışırım elbette. Ama nasıl bir yardımım olabilir bilemiyorum."

"Andrey Yedemski'yi tanıyor musunuz?" diye sordu Graves.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Kimmiş o?"

Çantasını karıştırdı ve bir tomar büyük boy fotoğraf çıka-

rıp önüme koydu. "Bu adam. Onu daha önce gördünüz mü?"

Titreyen parmaklarla uzanıp en üstteki fotoğrafı kendime doğru çektim. Pardösülü bir adamın fotoğrafıydı, duran bir arabanın arka koltuğuna binmek üzere olan biriyle konuşuyordu adam. Çok açık sarı saçları ve bronz teniyle çekici bir adamdı. "Hayır. Kolay kolay da unutulacak bir tip değil." Graves'e baktım. "Tanımalı mıydım?"

"Evinde sizin fotoğraflarınız vardı. Siz gelip giderken sokakta gizlice çekilmiş fotoğraflar. Aynıları Barker'da da vardı."

"Anlamıyorum. Nereden bulmuş onları?"

"Muhtemelen Barker'dan" dedi Michna.

"Öyle mi dedi bu Yedemski denen adam? Neden versin ki Nathan ona benim fotoğraflarımı?"

"Yedemski hiçbir şey demedi" dedi Graves. "O öldü. Öldürüldü."

Başıma bir ağrının girdiğini hissettim. "Anlamıyorum. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve onun neden benim hakkımda bir şeyler bildiği konusunda da en ufak bir fikrim yok."

"Andrey Yedemski, Rus mafyasının bilinen bir üyesi" diye açıkladı Michna. "Alkollü içki ve silah kaçakçılığına ek olarak kadın ticareti yaptıklarından da şüpheleniliyor. Barker'ın sizi bu amaçla satmak ya da takasta kullanmak için pazarlık yapıyor olması mümkün."

Başımı iki yana sallayarak tezgâhtan uzaklaştım, söyledikleri şeyi anlayamıyordum. Nathan'ın sapık gibi peşimde olmasına inanabilirdim. Benden görür görmez nefret etmişti; babasının sonsuza dek annesinin yasını tutmak yerine evlenmiş olmasından nefret etmişti. O psikiyatri merkezine kapatılırken bana beş milyon dolar tazminat –kendi mirası olarak gördüğü bir para– verildiği için de nefret ediyordu benden. Ama Rus mafyası? Fuhuş? İşte onu aklım hiç almıyordu.

Graves fotoğrafları karıştırıp aralarından safir taşlı platin bir bileziğin fotoğrafını çıkardı. Yanında L şeklinde bir cetvel

duruyordu – kanıt fotoğrafı olduğu şüphesizdi. "Bunu tanıdınız mı?"

"Evet. Nathan'ın annesine aitmiş bu. Nathan kendisine göre yaptırmıştı. Asla onsuz dolaşmazdı."

"Öldüğünde Yedemski'nin kolundaydı" dedi Graves ses tonunu değiştirmeden. "Muhtemelen bir yadigâr olarak."

"Ne yadigârı?"

"Barker cinayetinin."

Bunun böyle olamayacağını biliyor olması gereken Graves'e baktım. "Yedemski'nin Nathan'ın ölümünden sorumlu olabileceğini mi söylüyorsunuz? O halde Yedemski'yi kim öldürdü?"

Sorumun arkasındaki niyeti anlayan Graves gözlerini gözlerime dikti. "Kendi arkadaşları tarafından öldürüldü."

"Emin misiniz bundan?" Gideon'ın bunda parmağı olmadığını *onların da* bildiğinden emin olmam lazımdı. Evet, benim için –beni korumak için– birini öldürmüştü ama yalnızca hapse girmemek için birini öldürmezdi asla.

Michna kaşlarını çattı sorum karşısında. Yanıtlayan Graves oldu. "Hiç şüphe yok. Cinayetin güvenlik kamerası kaydı var elimizde. Yedemski çete arkadaşlarından birinin reşit olmayan kızıyla yatmış, adam da bunu onun yanına bırakmamış."

İçimde bir umut yeşerir gibi oldu ama hemen ardından içimi ürperten bir korku hissetim. "Peki, ne olacak şimdi? Bunun anlamı ne?"

"Rus mafyasıyla bağlantısı olan herhangi birini tanıyor musunuz?"

"Tabii ki hayır" dedim sert bir şekilde. "Orası... bambaşka bir dünya. Nathan'ın onlarla bağlantısı olduğuna bile inanmakta zorlanıyorum. Ama öte yandan, benim onu tanıdığım zamanlar da yıllar önceydi..."

Göğsümdeki daralmayı ovarak geçirmeye çalıştım ve Graves'e baktım. "Olup bitenleri geride bırakmak istiyo-

rum. Nathan artık hayatımı mahvetmesin istiyorum. Bir gün mümkün olacak mı bu acaba? Yoksa öldükten sonra da bırakmayacak mı peşimi?"

Graves hızla ve becerikli bir şekilde topladı fotoğrafları, yüzü duygusuzdu. "Biz yapabileceğimiz her şeyi yaptık. Buradan hangi yöne gideceğiniz size kalmış."

Saat altıyı çeyrek geçe CrossTrainer'daydım. Gittim, çünkü Megumi'ye söz vermiştim ve onu daha önce bir kez ekmiştim zaten. Ayrıca inanılmaz bir huzursuzluk vardı içimde, yerimde duramıyordum ve bu enerji beni delirtmeden benim onu harcamam gerekiyordu. Dedektifler gider gitmez Gideon'a bir mesaj atıp onu görmem gerektiğini söylemiştim ama çantamı soyunma odasındaki dolaplardan birine bıraktığım sırada hâlâ bir yanıt gelmemişti.

Gideon'la ilgili her şey gibi CrossTrainer da hem boyut hem de imkânlar açısından etkileyiciydi. Üç katlı kulüpte –ki ülke genelindeki yüzlerce şubeden biriydi– bir spor meraklısının isteyebileceği her şey bulunduğu gibi, spa hizmetleri de veriliyordu ve bir de *smoothie* barı vardı.

Megumi biraz şaşkına dönmüş gibiydi ve teknolojik aletlerden bazılarıyla ilgili yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden yeni üyeler ve konuklar için verilen antrenör gözetimindeki çalışma imkânından faydalanıyordu. Ben de bir koşu bandına çıktım. Hızlı bir yürüyüşle başladım ısınmak için, sonra yavaş yavaş hızımı artırarak koşuya geçtim. Bir ritim tutturduktan sonra düşüncelerimi de akışına bıraktım gitti.

Gideon'la ikimizin hayatlarımızın dağılan parçalarını toplayıp yolumuza devam etmemiz mümkün olacak mıydı acaba? Nasıl? Neden? Kafam Gideon'a sormam gereken sorularla –ve onun da bu işlerden benim kadar habersiz olduğu umuduyla– dolup taşıyordu. Yedemski'nin ölümüyle bir ilgisi olamazdı. Böyle bir şeye inanamazdım.

Uyluklarım ve baldırlarım yanmaya başlayana, vücudumdan oluk oluk terler boşalana ve ciğerlerim soluk almaya çalışmaktan sızlayana dek koştum.

Sonunda durmamı sağlayan, koşu bandının önüne geçerek elini gözümün önünde sallayan Megumi oldu. "O kadar hayran oldum ki şu anda sana. Sen bir makinesin."

Hızımı önce hafif koşu, sonra yürüyüş ayarına düşürdüm ve nihayet durdum. Havlumu ve su şişemi alarak indim banttan, kendimi çok uzun bir süre boyunca çok fazla zorlamış olmanın etkilerini hissediyordum.

"Koşmaktan nefret ederim" diye itirafta bulundum soluk soluğa. "Senin çalışman nasıl gitti?"

Megumi, spor giysileri içinde bile havalı görünüyordu. Fıstık yeşili sporcu kesimli atletinin parlak mavi dikişleri taytıyla aynı renkti. Bir bütün olarak yaz gibi parlak ve şık bir takımdı.

Bana omuz attı. "Senin yanında kendimi çok kofti hissediyorum. Sadece aletlerde bir tur attım ve yakışıklı adamlara baktım. Beni çalıştıran antrenör iyiydi ama keşke onun yerine *şu* çıkmış olsaydı bahtıma."

Parmağıyla gösterdiği yere baktım. "Daniel o. Tanışmak ister misin?"

"Evet!"

Onunla birlikte açık alanın ortasındaki minderlere doğru yürüdüm ve o sırada başını kaldırıp bizi gören Daniel'a el salladım. Megumi saçlarını topladığı lastik tokayı çabucak çekip çıkardı, oysa bence tokayla da harika görünüyordu. Çok güzel bir cildi vardı ve ağzının şeklini de çok kıskanıyordum.

"Eva, seni görmek ne güzel." Daniel elini uzattı tokalaşmak için. "Yanındaki de kim böyle?"

"Arkadaşım Megumi. Bugün yazıldı daha."

"Tara'yla çalışırken gördüm seni." Megumi'ye o kocaman,

ışıl ışıl gülümsemesiyle baktı. "Adım Daniel. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Bak, bu teklifi değerlendirebilirim" diyerek uyardı onu Megumi, Daniel'la tokalaşırken.

"Elbette. Kafanda bir *fitness* hedefi var mı?"

Onlar muhabbeti derinleştirirken ben de etrafa bakındım. Onların işinin bitmesini beklerken kullanabileceğim kolay bir alet bulmak umuduyla çevreme göz gezdiriyordum. Bir alet yerine tanıdık biri çarptı gözüme.

Havlumu omzuma atarken fark ettim, pek de hazzetmediğim gazetecinin orada olduğunu. Derin bir soluk aldım ve ona doğru yürüdüm, beş kiloluk ağırlıklarla kollarını çalıştırmasını seyrederek. Koyu kahverengi saçları balıksırtı örülmüştü, daracık şortu uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu, karnı sıkı ve düzdü. Harika görünüyordu. "Selam, Deanna."

"Buraya sık gelip gelmediğini sorardım ama" diye yanıt verdi, "fazla klişe olur. Nasılsın, Eva?"

"İyiyim. Sen?"

Gülüşünde beni her zaman huylandırmayı başaran o sivrilik vardı yine. "Gideon Cross'un bütün günahlarının üstünü parasıyla örtmesi rahatsız etmiyor mu seni?"

Demek Gideon, Ian Hager'ın parasını alır almaz ortadan kaybolacağı konusunda haklı çıkmıştı. "Sahiden gerçeğin peşinde olduğunu düşünsem sana istediğini verirdim."

"Hepsi doğru, Eva. Corinne Giroux'yla konuştum."

"Ya? Kocası nasılmış?"

Deanna güldü. "Gideon kamu imajını yönetmen için seni işe almalı."

Hedefe bu kadar yakın bir atış yapmış olması rahatsız ediciydi. "Neden doğruca ofisine gidip nefretini kusmuyorsun ona? Aç ağzını yum gözünü. Yüzüne bir içki fırlat ya da bir tokat at."

"Umurunda olmaz ki. Onun için zerre kadar anlamı olmaz bunun."

Şakaklarımdan hâlâ süzülen terimi silerek bunun doğru olabileceğini kabul ettim. Gideon'ın taş kalpli bir hıyar olabileceğini gayet iyi biliyordum. "Her halükârda kendini daha iyi hissedersin muhtemelen."

Deanna havlusunu oturduğu sıradan aldı. "Bana kendimi iyi hissettirecek şeyin tam olarak ne olduğunu biliyorum ben. Sana keyifli sporlar dilerim, Eva. Eminim yakında gene görüşürüz."

Deanna salına salına uzaklaşırken onun bir iz üstünde olduğunu hissettim birden. Bunun ne olduğunu bilmemek huzursuz ediyordu beni.

"Ben tamamım" dedi Megumi yanıma gelerek. "Kimdi o?"

"Önemsiz biri." Midem guruldamak için o anı seçerek öğlen yediğim Burgonya usulü et soteyi resmen yakıp bitirdiğimi yüksek sesle ilan etti.

"Spor benim de karnımı acıktırır hep. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Olur." Spor ekipmanlarının ve diğer üyelerin yanlarından geçerek duşlara yöneldik. "Cary'yi arayıp bize katılmak isteyip istemediğini sorayım."

"Evet, evet." Dudaklarını yaladı Megumi. "Onu çok leziz bulduğumu söylemiş miydim sana?"

"Birçok kere." Salondan ayrılmadan önce Daniel'a el salladım.

Soyunma odasına ulaştığımızda Megumi havlusunu kapının hemen iç tarafındaki kirli sepetine attı. Ben kendiminkini atmadan önce bir an duraklayarak CrossTrainer logosunu başparmağımla okşadım. Aklıma Gideon'ın banyosunda asılı olan havlular gelmişti.

Belki bir dahaki sefere onu da arar ve akşam yemeği için bana ve arkadaşlarıma katılmasını isterdim.

Belki de en kötü şeyler geride kalmıştı artık.

Spor salonunun yakınlarında bir Hint restoranı bulduk ve Cary yemeğe yanında Trey ile geldi, el eleydiler. Masamız gi-

rişin yanındaki sokağa bakan pencerenin hemen önünde olduğu için, şehrin hareketliliği soframıza kadar ulaşıyordu.

Minderler üstünde yerde oturduk, şarabı biraz fazla kaçırdık ve Cary'nin sokaktan geçen insanlar hakkında yorumlar yapmasına izin verdik. En iyi arkadaşıma bakarken Trey'in gözlerinden minik kalpler çıktığını görüyordum adeta; buna karşılık Cary'nin de ona açıkça sevecen davranıyor olması beni mutlu ediyordu. Cary birilerinden gerçekten hoşlandı mı ona dokunmaktan alıkoyardı kendini. Ama ben onun Trey'e sık sık ve rahat rahat dokunuyor olmasını Trey'e olan ilgisini kaybetmesine değil, iki adamın giderek yakınlaşmasına yormayı tercih ediyordum.

Yemek sırasında Megumi'ye Michael'dan bir telefon daha geldi ama Megumi açmadı. Cary ona elde edilmesi zor kızı oynayıp oynamadığını sorunca Megumi bütün hikâyeyi anlattı.

"Bir daha ararsa, ver ben açayım."

"Aman Tanrım, sakın" dedim inler gibi.

"Ne?" Cary masumca kırpıştırdı gözlerini. "Ben Megumi'nin telefona gelemeyecek kadar meşgul olduğunu söylerken Trey de arkadan seks emirleri yağdırır."

"Şeytanca!" Megumi ellerini birbirine sürttü. "Michael bunun için doğru adam değil ama erkeklerle şansım böyle giderse eminim bir gün bu teklifi değerlendirebilirim."

Başımı iki yana sallayarak çaktırmadan çantamdaki telefona baktım ve Gideon'dan hâlâ ses çıkmadığını görerek bozuldum.

Cary masanın üstünden eğilerek ne yaptığıma bakacakmış gibi yaptı. "Ne o? Âşığından yatak daveti mi bekliyorsun?"

"Ne?" Megumi'nin ağzı bir karış açıldı. "Görüştüğün biri var ve bana söylemedin, ha?"

Gözlerimi kısıp pis bir bakış attım Cary'ye. "Karışık bir iş."

"Karışığın tam tersi aslında" dedi Cary kelimeleri uzata

uzata, oturduğu yerde ileri geri sallanarak. "Bildiğin şehvet."

"Peki ya Cross ne olacak?"

"Kim?" diye sordu Cary hemen.

Megumi ısrarcıydı. "Eva'yı geri istiyormuş."

Bu kez kötü bakma sırası Cary'deydi. "Ne zaman konuştun onunla?"

Başımı iki yana salladım. "Annemi aramış. Ve beni geri istediğini falan da söylememiş."

Cary'nin gülüşü muzipçeydi. "Yeni âşığını bırakır mısın, maratoncu Cross için?"

Megumi bacağımı dürttü. "Gideon Cross yatakta bir maratoncu, ha? Vay anasını... Öyle de görünüyor zaten. Tanrım." Eliyle kendini yelpazeledi.

"Artık benim seks hayatımdan bahsetmeyi bırakabilir miyiz *lütfen*?" diye homurdandım, yardım umuduyla Trey'e bakarak.

Hemen atıldı. "Cary ikinizin yarın akşam bir klip lansmanına gideceğinizi söyledi. Müzik videolarının hâlâ böyle olay olduğunu bilmiyordum ben."

Uzatılan yardım eline minnettarlıkla sarıldım. "Aynen. Değil mi? Ben de şaşırdım doğrusu."

"Ve bir de meşhur Brett var tabii" dedi Cary bir sır verecekmiş gibi masanın üzerinden Megumi'ye doğru eğilerek. "Ona da sahne arkası adamı diyelim. Ya da arka koltuk adamı."

Parmaklarımı bardağıma daldırıp su sıçrattım ona.

"Ama, Eva. Islatıyorsun beni."

"Sen daha böyle devam et" diye uyardım, "bak nasıl ıslanıyorsun."

Ona çeyrek kala eve geldiğimizde hâlâ ses çıkmamıştı Gideon'dan. Megumi evine metroyla dönmüş, ben de Cary ve Trey'le birlikte taksiyle dönmüştüm. Erkekler hemen Cary'nin odasına geçmişlerdi, bense yan daireye gidip

Gideon'ın orada olup olmadığına baksam mı diye düşünerek mutfakta oyalanıyordum.

Tam anahtarları çantamdan çıkaracakken Cary gömleksiz ve yalınayak mutfağa geldi.

Buzdolabından çırpılmış kremayı aldı ama tekrar içeri gitmeden önce duraksadı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

"Annenle konuştun mu?"

"Hayır, ama konuşacağım."

Kalçasını tezgâha dayadı. "Kafanı kurcalayan başka bir şey var mı?"

Kovaladım onu. "Git keyfine bak. Ben iyiyim. Yarın konuşuruz."

"Yarın demişken, saat kaçta hazır olmalıyım?"

"Brett beşte almak istiyor bizi. Crossfire'da buluşabilir misin benimle?"

"Hiç sorun değil." Uzanıp kafamın tepesine bir öpücük kondurdu. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

Cary'nin kapısının kapanmasını bekledim, sonra anahtarlarımı alıp yan daireye gittim. Karanlık ve sessiz daireye girdiğim an anladım Gideon'ın orada olmadığını ama yine de odalara baktım. Bir şey... bir terslik olduğu hissini atamıyordum üzerimden.

Neredeydi?

Angus'ı aramaya karar vererek kendi daireme geri döndüm, telefonu elime alıp odama gittim.

Ve Gideon'ı bir kâbusun pençesinde buldum.

Şaşkınlık içinde kapımı kapatıp kilitledim. Yatağımın üstünde çırpınıyor, acı dolu sesler çıkararak sırtını yay gibi geriyordu. Üzerinde hâlâ kot pantolon ve tişört vardı, koca bedeni örtünün üzerine yayılmıştı, sanki beni beklerken uyuyakalmış gibiydi. Bilgisayarı yere düşmüştü, hâlâ açıktı ve kâğıtlar hareketlerinin şiddeti altında hışırdıyordu.

Ona doğru koştum, onu uyandırmanın beni tehlikeye atmayacak bir yolunu düşünmeye çalışıyordum, çünkü kazayla canımı yakarsa kendisinden nefret edeceğini biliyordum.

Hırlar gibi, birilerine saldırır gibi vahşi bir ses çıkardı. "Asla" dedi sertçe. "Bir daha *asla* dokunmayacaksın Eva'ya."

Donup kaldım.

Bedeni şiddetle kasıldı, sonra inleyerek yana doğru kıvrıldı, zangır zangır titriyordu.

Acı dolu sesi beni harekete geçirdi. Yatağa çıktım ve elimle omzuna dokundum. Bir an sonra sırtüstü devrilmiş, yatağa perçinlenmiştim ve Gideon üzerimdeydi, görmeden bakan gözleri sabit bir noktaya dikilmişti. Korkudan elim ayağım kesilmişti.

"Nasıl bir his olduğunu anlayacaksın" diye fısıldadı tehditkâr bir sesle; kasıklarını kasıklarıma vuruşu sevişmelerimizin hastalıklı bir taklidi gibiydi.

Başımı çevirip pazısını ısırdım, dişlerim zar zor geçti sert kasa.

"Siktir!" Aniden geri çekildi, ben de Parker'ın öğrettiği gibi onu yana savurarak üzerimden attım ve yataktan atlayıp koşarak kurtardım kendimi.

"Eva!"

Olduğum yerde dönerek ona baktım, bedenim kavgaya hazırdı.

Yataktan aşağı kaydı ve dengesini bulup doğrulmadan önce neredeyse dizlerinin üstüne düşecekti. "Affedersin. Uyuyakalmışım... Tanrım. Çok üzgünüm."

"İyiyim ben" dedim, zoraki bir soğukkanlılıkla. "Sakin ol."

Elini saçlarının arasından geçirdi, göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Yüzü terden parlıyordu, gözleri kızarmıştı. "Tanrım."

Hissettiğim korkuyla baş etmeye çalışarak yaklaştım ona. Bu bizim hayatımızın bir parçasıydı. İkimiz de yüzleşmek zo-

rundaydık bununla. "Rüyanı hatırlıyor musun?"

Gideon güçlükle yutkundu ve başını iki yana salladı.

"Sana inanmıyorum."

"Kahretsin. İnanmak zorunda..."

"Nathan'ı görüyordun rüyanda. Ne sıklıkla oluyor bu?" Uzanıp elini tuttum.

"Bilmiyorum."

"Bana yalan söyleme."

"Söylemiyorum!" diye bağırdı öfkelenerek. "Nadiren hatırlarım ben rüyalarımı."

Hem fiziksel hem de ruhsal olarak onu olduğu yerden kurtarmak için banyoya doğru çektim. "Dedektifler geldi bugün beni görmeye."

"Biliyorum."

Sesinin boğukluğu canımı sıktı. Ne kadardır uyuyor ve rüya görüyordu acaba? Onu kendi aklının işkencesi altında, yapayalnız ve acı içinde düşünmek içimi acıtmıştı. "Sana da mı geldiler?"

"Hayır. Ama etrafta soruşturma yapıyorlar bir süredir."

Ben ışığı yakınca durdu Gideon ve elimi sıkarak beni de durdurdu. "Eva."

"Hadi, duşa gir, şampiyon. İşin bitince konuşuruz."

Yüzümü avuçlarının arasına aldı, başparmakları elmacıkkemiklerimi okşuyordu. "Çok hızlı hareket ediyorsun. Yavaşla."

"Her kâbus gördüğünde buna takılıp kalmak istemiyorum."

"Dur bir dakika" diye mırıldandı, alnını eğip alnıma yaslayarak. "Seni korkuttum. *Ben de* korktum. Bir dakika durup sindirelim bunu."

Yumuşayarak elimi küt küt atan kalbinin üstüne koydum.

Burnunu saçlarıma gömdü. "Dur seni biraz koklayayım, meleğim. Seni hissedeyim. Özür dileyeyim."

"Bir şeyim yok."

"Bir şey olmaz olur mu" diyerek karşı çıktı, sesi hâlâ alçak ve ikna edici bir tondaydı. "Bizim evde beklemeliydim seni."

Yanağımı göğsüne yasladım, "bizim" ev düşüncesine bayılmıştım. "Bütün gece telefona bakıp durdum, bir mesaj atarsın diye bekledim."

"Geç saate kadar çalıştım." Elleri gömleğimin altına kaydı ve sırtımın çıplak teninde dolaştı. "Sonra buraya geldim. Sana sürpriz yapmak istedim... ve seninle sevişmek..."

"Sanırım artık özgür olabiliriz" diye fısıldadım tişörtüne yapışarak. "Dedektifler... Sanırım işler yoluna girecek."

"Açıkla bakayım."

"Nathan'ın hep taktığı bir bilezik vardı..."

"Safir taşlı. Çok kadınsı bir şey."

Başımı kaldırıp baktım ona. "Evet."

"Devam et."

"Onu ölü bir mafya üyesinin bileğinde bulmuşlar. Rus mafyasından birinin. Aralarındaki bir suç ilişkisinin sarpa sarmış olabileceği teorisi üzerinde duruyorlar."

Gideon hiç kıpırdamadan durdu, gözlerini kısmıştı. "Çok enteresan."

"Bence, bildiğin *tuhaf*. Anlaşılmaz bir şekilde benim fotoğraflarımdan ve fuhuştan filan bahsettiler..."

Parmaklarını dudaklarıma bastırarak susturdu beni. "Enteresan, çünkü ben onu bıraktığımda o bilezik hâlâ Nathan'ın bileğindeydi."

Dişlerimi fırçalarken bir yandan da Gideon'ın duş almasını seyrettim. Sabunlu elleri bedeninin üzerinde kayıtsızlıkla dolaşıyor, gereksiz hiçbir şey yapmıyordu; hızlı ve hoyrattı hareketleri. Benim onu okşarken gösterdiğim mahrem özenden, hayranlık ve sevgiden eser yoktu. İşini birkaç dakika içinde bitirip çıplak güzel vücuduyla duştan çıktı ve bir havlu alıp teninin üstündeki ıslaklığı kurulamaya başladı.

İşi bitince arkama geçti, kalçamı kavrayıp enseme bir öpücük kondurdu. "Yeraltı dünyasıyla bağlantılarım yok" diye mırıldandı.

Ağzımı çalkalamayı bitirdim ve aynadan ona baktım. "Bunu bana söylemek zorunda olmak rahatsız ediyor mu seni?"

"Senin sorman yerine ben söylemeyi tercih ederim."

"Birisi seni korumak için bir sürü zahmete girmiş." Ona yüzümü döndüm. "Angus olabilir mi?"

"Hayır. Şu mafya elemanı nasıl ölmüş anlatsana."

Parmak uçlarım karnının tümseklerinde dolaştı, kaslarının dokunuşuma tepki göstererek gevşeyip kasılması hoşuma gidiyordu. "Kendi çetesinden biri haklamış. İntikam. İzleniyormuş adam, o yüzden ellerinde bunun kanıtının olduğunu söyledi Graves."

"Bağlantıları olan biri o halde. Ya mafyayla ya polisle ya da her ikisiyle birden. Bunu yapanlar her kimse, bir bedel ödemeden suçu üstüne alabilecek birini bulmuşlar."

"Sen güvende olduktan sonra bunu kimin ayarladığı umurumda değil."

Alnımdan öptü. "Umurumuzda olmak zorunda" dedi yumuşacık bir sesle. "Beni korumaları için ne yaptığımı biliyor olmaları gerekir."

15

Sabah beşi biraz geçe aniden uyandım. Gördüğüm rüyanın etkisinden tam olarak çıkamıyordum. Rüyamda Gideon'la ayrı olduğumuza inanıyordum hâlâ. Hissettiğim yalnızlık ve kederin ağırlığıyla dakikalarca yatağa çakılıp kaldım. Keşke Gideon yanımda olsaydı diye düşündüm. Keşke yan dönüp vücudumu onun vücuduna yaslayabilseydim.

Kısmen âdetim yüzünden önceki gece sevişmemiştik. Onun yerine yalnızca birlikte olmanın verdiği keyfin tadını çıkarmıştık. Koşu bandında biraz abartmış olmanın yorgunluğu beni devirene kadar yatağımda kıvrılıp televizyon seyretmiştik.

Yalnızca birbirimize sımsıkı sarıldığımız o sakin anlara bayılıyordum. Cinsel çekimin yüzeyin hemen altında içten içe kaynadığı anlara. Soluğunu tenimde hissetmeye ve sanki birbirimiz için tasarlanmışız gibi benim kıvrımlarımın onun kaslı, sert vücuduna uymasına bayılıyordum.

Beni huzursuz eden şeyin ne olduğunu fark edince iç geçirdim. Günlerden perşembeydi ve Brett New York'a geliyordu ya da belki de gelmişti bile.

Biz tam Gideon'la yeni bir ritim tutturmaya başlarken Brett'in yeniden hayatıma dahil olmaya kalkması zamanlama açısından çok kötü olmuştu gerçekten. Bir şeylerin ters gitmesinden, yanlış anlaşılacak bir hareket ya da bakışın

Gideon'la aramda çözülmesi gereken yeni sorunlara neden olmasından endişeleniyordum.

"Ayrıldığımızdan" beri ilk kez Gideon'la birlikte insanların gözünün önünde olacaktık. Kalbim Gideon'layken Brett'in yanında durmak işkence gibi gelecekti bana.

Yataktan çıkarak banyoya gittim, yıkanıp temizlendim ve sonra da üstüme bir şort ve bir atlet geçirdim. Gideon'la olmaya ihtiyacım vardı. Gün bütün hızıyla başlamadan önce birlikte zaman geçirmemiz lazımdı.

Sessizce dairemden çıktım ve kendimi biraz yaramazlık yapıyormuş gibi hissederek onun kapısına –*bizim* kapımıza– koştum.

İçeri girince anahtarlarımı kahvaltı tezgâhının üstüne attım ve koridordan geçerek misafir yatak odasına gittim. Onu orada bulamayınca üzüldüm ama aramaya devam ettim, çünkü varlığını *hissedebiliyordum*. Yalnızca o yakınımdayken yaşadığım türden bir farkındalık ürpertisi vardı içimde.

Onu asıl yatak odasında buldum; kollarını yastığıma dolamış, kısmen yüzükoyun yatıyordu. Kalçasına dolanan örtü güçlü sırtını ve biçimli kollarını açıkta bırakmıştı, o şahane kıçının üst kıvrımı az da olsa görünüyordu.

Erotik bir fantezinin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi. Ve *benimdi.*

Onu çok seviyordum.

Onun bir kerecik olsun yanımda korku, üzüntü ya da pişmanlık duyarak değil, keyifle uyanmasını istiyordum.

Şafak vaktinin loş ışığında soyunurken erkeğime zevk verebileceğim çeşitli yollarla ilgili düşünceler aklımın içinde cirit atıyordu. Ellerimi ve dudaklarımı her yerinde dolaştırmak istiyordum, onu soluksuz bırakmak, azdırmak, bedeninin titrediğini hissetmek. Karşılaşacağımız zorlu gerçekler aramıza girmeden önce birbirimize olan bağlılığımızı, ona duyduğum eksiksiz ve değişmez sadakati yeniden ifade etmek istiyordum.

Dizimi yatağa koyunca uyanır gibi oldu. Ona doğru emekleyip dudaklarımı beline dokundurdum ve yavaş yavaş yukarıya kaydırmaya başladım.

"Hımm. Eva" dedi kısık bir sesle, altımda hafifçe gerinerek.

"Dua et ki benim, şampiyon." Kürekkemiğini dişledim hafifçe. "Aksi halde bunun sonu kötü olurdu senin için."

Eğilip bedenimi bedeninin üstüne bıraktım. Harika sıcaklığının tadını çıkarmak için bir an öylece durdum.

"Erken bir saat senin için" diye mırıldandı rahatını hiç bozmadan; birbirimize dokunmaktan benim kadar keyif alıyordu o da.

"Hem de çok erken" diyerek hak verdim. "Yastığıma sarılmışsın."

"Senin kokun sinmiş. Uyumama yardımcı oluyor."

Saçlarını kenara çekip dudaklarımı boynuna bastırdım. "Ne güzel bir şey bu söylediğin. Keşke bütün gün böyle yatabilseydim seninle."

"Bu hafta sonu seni bir yere götüreceğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet." Kasın sertliğini parmaklarımda hissederek pazısında gezdirdim elimi. "İple çekiyorum."

"Cuma sen işten çıkar çıkmaz yola koyulacağız ve pazartesi sabahı işe yetişecek şekilde geri döneceğiz. Yanına alman gereken tek şey, pasaport."

"Bir de sen." Omzundan öptüm ve heyecanlı bir telaşla konuşmaya başladım. "Seni istiyorum ve seninle olmaya hazırlıklı geldim ama ortalığı biraz batırabiliriz. Gerçi artık sonu olduğu için batmayabilir de, ama eğer âdet döneminde seks yapmak sana göre değilse – ki bunu kesinlikle anlarım çünkü bana göre de olmamıştı *hiçbir zaman*..."

"*Sen* bana göresin, meleğim. Her şekilde olurum ben seninle."

Yavaşça hareketlenerek dönmek üzere olduğunu belli etti bana. Yana kaydım ve akışkan hareketlerle dönen vücudunu seyrettim.

"Otursana" dedim, onun sandığımdan da şahane bir adam olduğunu düşünerek. Ya da daha azgındı, ki bunun da benim için hiç sakıncası yoktu. "Sırtını yatağın başına ver."

İstediğim şekilde oturdu; uykulu ve seksi görünüyordu, sakalı çenesini hafifçe gölgelemişti. Ata biner gibi çıktım kucağına. Aramızdaki çekimin ve Gideon'ın dinlenirken bile etrafa yaydığı o enfes ve kışkırtıcı tehlike hissinin tadını çıkarmak için uzunca bir süre öylece durdum. Çünkü Gideon evcilleşmiş bir yaratık değildi ve asla da öyle olmayacaktı. Tıpkı içe çekip saklasa da tırnakları her zaman sivri olan bir panter gibi.

Bu en büyük keyiflerimden biriydi benim. Bana karşı sevecen davransa da özüne sadık kalıyordu. O hâlâ benim âşık olduğum adamdı –sert ve hoyrattı– ama değişmişti de. Her şeydi o benim için – bir erkekte aradığım ve ihtiyaç duyduğum her şey bu kusurlu adamda toplanmıştı.

Saçlarını yüzünden çekerek dilimi altdudağının kıvrımında gezdirdim. Sıcacık ve güçlü elleriyle kalçamı avuçladı. Ağzı açıldı, dili dilime değdi.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım.

"Eva." Başını yana eğerek öpüşmenin kontrolünü ele alıp daha tutkulu bir hale getirdi. Sıkı ama yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. Dili ta derinlere dalmış, beni yalıyor, tadıma bakıyordu. Pütürlü yüzeyinin ağzımın içindeki hassas dokulara değmesi bütün tenimin dalga dalga ürpermesine neden oluyordu. Aleti kalınlaşıp uzamaya başladı aramızda, ipeksi etinin sıcaklığını karnımın alt tarafında hissediyordum.

Meme uçlarım sızlayarak sertleşti; omuzlarımı oynatarak göğsüne sürdüm onları.

Bir eliyle ensemden yakaladı ve bir yandan tutkuyla öperken öylece sımsıkı tuttu beni. Ağzını dudaklarıma iyice dayayarak talepkâr ve açgözlü bir iştahla dudaklarımı ve dilimi emdi. İnleyerek ona doğru büküldüm, parmaklarım siyah saçlarına dolanmıştı.

"Tanrım, azdırıyorsun beni" dedi hırıltılı bir sesle, dizlerini yukarı çekerken. Beni geriye doğru itti, vücudu bir tür beşik olmuş, destekliyordu beni. Memelerimi avuçladı ve başparmaklarını uçlarının etrafında gezdirdi. "Şu haline bak. Öyle güzelsin ki."

Sıcak bir his yayıldı her yanıma. "Gideon..."

"Bazen, yanına yaklaşılmaz, buz gibi bir sarışın oluyorsun." Çenesi kasıldı ve bir eli bacaklarımın arasına kaydı; parmakları yarığımın etrafında dolaşıyordu nazikçe. "Ve sonra böyle oluyorsun. Böyle seksi ve arzu dolu. Ellerim her yerinde dolaşsın, aletim içinde olsun istiyorsun."

"Ben *senin için* böyleyim. Sen yapıyorsun bunu bana. Sana rastladığım andan beri yapıyorsun hem de."

Gideon'ın önce bakışları dolaştı üstümde, sonra da elleri. Bir yandan parmak uçlarıyla mememin dış kenarını okşarken, diğer yandan da klitorisimi okşayınca ürperdim.

"Seni istiyorum" dedi boğuk bir sesle.

"Ve ben de buradayım – hem de çıplak olarak."

Seksi bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı dudakları. "Gözümden kaçmadı bu."

Parmağının ucunu deliğimin etrafında dolaştırıyordu. Daha kolay erişebilsin diye ellerimi omuzlarına koyarak biraz havaya kalktım.

"Ama ben seksten bahsetmiyordum" diye mırıldandı. "Gerçi onu da isterim tabii."

"Benimle."

"Yalnızca seninle" dedi. Meme ucumun üzerinde dolanan başparmağı tüy gibi hafifti. "Her zaman ve sonsuza dek."

İnleyerek aletine uzandım, ellerimle kavradım ve kökünden başına kadar okşadım.

"Sana her baktığımda öyle çok istiyorum ki seni, meleğim. Seninle olmak istiyorum, seni dinlemek, seninle konuşmak. Kahkahanı duymak, ağladığında sana sarılmak istiyorum. Yanına oturmak, seninle aynı havayı solumak, aynı hayatı paylaşmak istiyorum. Her sabah böyle yanında uyanmak istiyorum, sonsuza dek. Seni *istiyorum*."

"Gideon." Öne eğilerek yumuşacık öptüm onu. "Ben de seni istiyorum."

Mememin koyulaşmış ucunu çekiştiriyor, parmaklarının arasına alıp ovalayarak uyarıyordu. Klitorisime dokununca hafif bir inleme döküldü dudaklarımdan. Gideon sertleşti ellerimde, bedeni artan arzuma yanıt veriyordu.

Güneş yükselirken oda da giderek aydınlanıyordu ama dışarıdaki dünya bize öyle uzaktı ki. Yaşadığımız anın mahremiyeti hem yakıcı hem de tatlıydı, mutlulukla dolduruyordu içimi.

Ellerim aletini şefkatle okşadı, tek amacım ona zevk vermek ve onu ne kadar çok sevdiğimi göstermekti. O da bana aynı şekilde dokunuyordu. Bana benim ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duyan yaralı bir ruhun pencereleri gibiydi gözleri.

"Seninle mutluyum, Eva. Beni mutlu ediyorsun."

"Hayatının sonuna dek mutlu edeceğim seni" diye söz verdim ona. Kalçamla daireler çiziyordum; arzu sıcak ve yoğun bir sıvı olmuş, damarlarımda dolaşıyordu. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Gideon öne eğilerek dilinin ucuyla mememin ucunu yaladı ve bu küçücük hareketiyle mememe keskin bir sancı saplandı. "Memelerine bayılıyorum. Bunu biliyor muydun?"

"Ah, başını yakan onlar oldu yani – ayvalar ha?"

"Sen daha dalga geç bakalım benimle. Seni pataklamak

için mazeret ver bana. Kıçına da bayılıyorum."

Elini sırtıma bastırarak beni kendine doğru çekti. Mememin hassas ucu sıcak bir ıslaklıkla sarıldı. Yanaklarını içeri çekerek kuvvetlice emmesi, aletine duyduğu açlıkla kasılan cinsel organımda buldu yankısını.

Onu her yerde hissediyordum, her yanımda ve içimde. Ateşini ve sıcaklığını. Tutkusunu. Ellerimin içinde zonklayan aleti sertti ve pürüzsüz tepesi zevk suyuyla kayganlaşmıştı.

"Beni sevdiğini söyle" dedim yalvaran bir sesle.

Gideon gözlerini gözlerime dikti. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Benim sana bu sözleri hiç söylemediğimi düşün. Bunları benden hiç duymadığını..."

Göğsünü şişiren derin bir soluk aldı. "Crossfire."

Ellerim üstünde kalakaldı.

Zorlukla yutkundu. "Bu senin sözcüğün, işler fazla hararetlenip çığırından çıkmaya yüz tuttuğunda kullanman için. Ama aynı zamanda benim de sözcüğüm, çünkü sen de öyle hissettiriyorsun bana. Hem de her zaman."

"Gideon, ben..." Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen söylediğinde dur anlamına geliyor." Parmakları mememi bırakıp yanağıma uzandı. "Ben söylediğimdeyse asla durma demek oluyor. O an bana ne yapıyorsan onu yapmaya devam etmene ihtiyacım var demek oluyor."

Hafifçe havaya kalkarak ona doğru uzandım. "Yapayım o zaman."

"Evet, yap." Parmaklarını yarığımdan çekti, bir an sonra aleti doldurmuştu içimi, genişlemiş başı hassas dokularımı zorluyordu.

"Yavaş" diye buyurdu yumuşak bir sesle; gözleri yarı kapalı, ağır ağır parmaklarını yalıyordu seksi dil darbeleriyle. Öyle ahlaksız, öyle utanmazca zevk düşkünü bir hali vardı ki.

"Yardım et bana." Onu bu pozisyonda, yalnızca yerçekimini ve vücudumun ağırlığını kullanarak içime almak hep daha

zor oluyordu. Ona karşı ne kadar hevesli ve açlık duygusuyla dolu olsam da zor sığıyordu içime.

Kalçamdan tutup beni yukarı aşağı kaydırarak alıştıra alıştıra yerleştirdi kalın aletini yarığıma. "Her santimini hisset, meleğim" diye mırıldandı. "Bak nasıl sertleştiriyorsun beni."

Aletinin içimdeki hassas bir noktaya sürtünmesiyle uyluklarım titremeye başladı. Bileklerine yapıştım, cinsel organım dalgalanıyordu.

"Gelme" diyen sesindeki otoriter tını bunun gerçekleşmesi olasılığını ortadan kaldırmıştı zaten. "Hepsini içine almadan gelme."

"Gideon." Dikkatlice daha derine inen, içimde bir yerlere sürtünen aleti delirtiyordu beni.

"İçinde olmamın nasıl güzel bir his olduğunu düşün, meleğim. Gelirken o küçük, açgözlü yarığının sımsıkı saracağı bir şey olmasının nasıl bir his olduğunu düşün."

Sesindeki o ikna edici hırıltıyla daha da uyarılan cinsel organım sımsıkı sarıverdi aletini. "Acele et."

"Beni içine alması gereken sensin." Gözleri muzipçe ışıldıyordu. Beni geriye doğru yatırarak inip kalkma açımı değiştirdi.

Kaygan ve kesintisiz tek bir hareketle köküne kadar aldım onu. "Ah!"

"Offf, Tanrım." Başı arkaya düştü, solukları hızlı ve düzensizdi. "Müthişsin. Yumruk gibi sıkıyorsun aletimi."

"Bebeğim." Sesimdeki yalvarışı saklayamıyordum. İçimde öyle sert ve kalındı, öyle derindeydi ki zor nefes alıyordum...

Yakıp kavuran bir bakış attı bana. "Bunu istiyorum işte. Sen ve ben, aramızda hiçbir şey olmadan."

"Hiçbir şey" dedim tutkuyla, soluğum kesiliyordu. Kıvranıyordum. Aklımı kaçırıyordum. Gelmeye çok ihtiyacım vardı.

"Şşş. Bırak bana kendini." Başparmağını ağzına götürüp yaladı Gideon, sonra da elini aramıza uzattı ve uygulayaca-

ğı basıncı ustaca ayarlayarak klitorisimi ovalamaya başladı.

Ateş, incecik bir ter halinde sardı tenimi, sıcaklık yayılarak her yanıma ulaştı, sanki ateşim yükselmişti.

Kavurucu bir zevk dalgasıyla doruğa ulaştım, cinsel organım şiddetli, açgözlü kavrayışlarla kasılıyordu. Bedenimin onu hırsla sağmasına karşılık olarak aleti iyice büyüyen Gideon'ın hırıltısında saf, hayvani bir cinsellik vardı.

Ama gelmedi ve bu da benim orgazmımı daha da mahrem bir hale getirdi. Açıktım, savunmasızdım ve arzuyla kıvranıyordum. O ise, mutlak bir kontrolle durmuş, benim dağılışımı izliyordu o güzel mavi gözlerini kırpmadan. Hareket etmeden, yalnızca ta derinlerimde öylece duruyor olması aramızdaki bağlantı hissini artırıyordu.

Bir gözyaşı damlası süzüldü yanağımdan aşağı, orgazm yüzünden duygularımı kontrol edemez hale gelmiştim.

"Gel buraya" dedi boğuk bir sesle, sırtıma koyduğu elleriyle beni kendisine çekerek. Gözyaşını yaladı önce yanağımdan, sonra da burnunun ucuyla tatlı tatlı dürttü beni. Memelerimi göğsüne bastırmış, kollarımı onunla yatak başı arasındaki boşluğa sokarak beline dolamıştım. Bedenim artçı sarsıntılarla titrerken sımsıkı sarılmıştım ona.

"Çok güzelsin" diye mırıldandı. "Yumuşacık ve tatlısın. Öp beni, meleğim."

Başımı yana eğerek dudaklarımı sundum ona. Dudaklarımızın sıcak ve ıslak birleşmesinde, onun doymamış şehvetiyle benim dayanılmaz aşkımın erotik bir karışımı vardı.

Parmaklarımı saçlarının arasına daldırarak hareket etmesin diye tuttum başının arkasından. O da aynısını yaptı bana; sözcüksüz bir iletişim kurulmuştu aramızda. Dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve dilini sokup çıkararak ağzımı öpmeye başladı; aleti hâlâ hareketsiz duruyordu içimde.

Öpüşünde ve dokunuşunda gizli olan gerilimi hissediyor ve onun da bugün yaşayacaklarımız konusunda endişelendiği-

ni anlıyordum. Sırtımı yay gibi gererek ona doğru büküldüm; keşke ikimizi ayrılmaz hale getirmem mümkün olsaydı diye geçirdim aklımdan. Dişleriyle altdudağımı yakalayıp dolgun kıvrımı hafifçe ısırdı. İnledim, mırıldandı ve dilinin ritmik okşayışlarıyla yatıştırdı acıyı.

"Kıpırdama" dedi boğuk bir sesle, enseme koyduğu eliyle beni zapt ederek. "Yalnızca senin tarafından sarmalanmış olma hissiyle gelmek istiyorum."

"Lütfen" diye fısıldadım. "İçime boşal. Seni hissetmeme izin ver."

Sarmaş dolaş olmuş durumdaydık, birbirimizi tutuyor, birbirimize dokunuyorduk, aleti içimde kaskatı, ellerimiz birbirimizin saçlarındaydı, dudaklarımız ve dillerimiz delice sevişmekteydi.

Gideon benimdi, tamamen benim. Yine de bir yanımla hâlâ şaşırıyordum ona böyle sahip olduğuma, onun paylaştığımız bu dairede, paylaştığımız bu yatağın içinde ve çıplak olduğuna, içimde olduğuna, benim bir parçam olduğuna, benim aşkımı ve tutkumu sonuna kadar alıp karşılığında bana çok daha fazlasını verdiğine.

"Seni seviyorum" diye inledim, içimde aletini iyice sıkarak. "Seni çok seviyorum."

"Eva. Tanrım." Sarsıldı ve gelmeye başladı. Ağzımın içine doğru inledi, elleri kafa derimi ovuşturuyor, soluğu dudaklarımın üstünde fırtına gibi esiyordu.

İçime fışkırttığını, beni doldurduğunu hissettim ve yeni bir orgazmın vücuduma yaydığı zevk dalgalarıyla titredim.

Elleri huzursuzca dolanıyor, sırtımı bir aşağı bir yukarı okşuyordu; aşkla ihtirasın mükemmel bir karışımı vardı öpücüğünde. Minnettarlığını ve ihtiyacını hissedebiliyor ve onu anlıyordum, çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Bir mucizeydi onu bulmuş olmam, onun bana kendimi böyle hissettiriyor olması ve geçmişimin sırtıma yüklediği bütün

o yüke rağmen bir adamı bu kadar derin, bu kadar eksiksizce ve aynı zamanda bu kadar tensel bir aşkla sevebilmem. Ve tabii benim de karşılığında benzer bir sığınağı ona sunabiliyor olmam...

Yanağımı göğsüne yasladım ve terlerimiz birbirine karışırken kalbinin atışını dinledim.

"Eva." Soluğunu sertçe koyuverdi. "Benden istediğin o yanıtları... verebilmem için bana soruları sorman gerek."

Uzunca bir süre ona sarılarak durdum ve hem vücutlarımızın toparlanmasını hem de paniğimin yatışmasını bekledim. Gideon hâlâ içimdeydi. Olabileceğimiz kadar yakındık birbirimize ama bu ona yetmiyordu. Daha fazlasını istiyordu, her anlamda. Her parçama sahip olana, hayatımın her alanına dahil olana dek durmayacaktı.

Geriye çekilerek baktım ona. "Bir yere gittiğim yok, Gideon. Hazır değilsen zorlama kendini."

"Ben hazırım." Güç ve kararlılıkla alev alev yanan gözlerini gözlerime dikmişti. "Esas *senin* hazır olmana ihtiyacım var. Çünkü çok uzak olmayan bir zamanda sana bir soru soracağım, Eva ve senin de bana doğru yanıtı vermene ihtiyacım var."

"Henüz çok erken" dedim, boğazım düğümlenerek. Biraz uzaklaşmak niyetiyle hafifçe doğruldum ama Gideon beni geri çekti ve yerimde tuttu. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Ama hiçbir yere gitmiyorsun" diyerek hatırlattı az önce söylediğim şeyi, kararlı bir ifadeyle kasılmıştı çenesi. "Ben de gitmiyorum. O halde kaçınılmaz olanı ertelemeye ne gerek var?"

"Bu işe böyle bakman gerekmiyor. Çok fazla tetikleyicimiz var bizim. Eğer dikkatli olmazsak birimiz ya da her ikimiz de içine kapanıp diğerine sırt çevirebilir..."

"Sor, Eva" diye emretti.

"Gideon..."

"Şimdi."

Böyle inat etmesine sinir olmuştum; ama bir süre düşündükten sonra, hangi nedenle olursa olsun bazı soruların bir şekilde yanıtlanması gerektiği sonucuna vardım. "Doktor Lucas. Onun annene neden yalan söylediğini biliyor musun?"

Çenesinin hareketinden dişlerini sıktığı anlaşılıyordu, gözleri sert ve soğuk bir ifadeye bürünmüştü. "Kayınbiraderini koruyordu."

"*Ne?*" Kalakalmıştım, kafamda düşünceler dört dönüyordu. "Anne'in kardeşini mi? Senin birlikte olduğun kadının?"

"Becerdiğim" diyerek düzeltti sertçe. "Anne'in ailesindeki herkes akıl sağlığı alanında çalışıyor. Manyak ailesinin hepsi. Anne de deli doktorudur. Yaptığın Google araştırmalarından birinde çıkmış mıydı *bu*?"

Dalgınca salladım başımı; tükürür gibi bir ifadeyle *deli doktoru* derken sesine yansıyan öfke daha çok endişelendirmişti beni. Daha önce hiç yardım almamasının sebebi bu muydu acaba? Ve beni ne kadar çok seviyordu ki bu nefretine rağmen Doktor Petersen'a gitme zahmetine giriyordu?

"Başta bilmiyordum bunu" diyerek devam etti. "Lucas'ın neden yalan söylediğini anlayamamıştım. Adam çocuk doktoru sonuçta. Çocukları korumakla yükümlü."

"Boş versene. Önce insan olmakla yükümlü!" Öfke dolmuştu içim, Lucas'ı bulup canını yakmak için dizginlenemeyen bir arzu duyuyordum. "Gözümün içine baka baka o zırvaları söyleyebildiğine inanamıyorum."

Her şey için Gideon'ı suçlamalar... aramızı bozmaya çalışmalar...

"Ancak seni tanıdıktan sonra anlamaya başladım onu" dedi belime daha bir sıkıca sarılarak. "Anne'i seviyor. Belki de benim seni sevdiğim kadar seviyor. İhanetini görmezden gelecek kadar ve sırf o üzülmesin –ya da utanmasın– diye er-

kek kardeşinin yaptıklarını örtbas edecek kadar."

"Doktorluk yapmaması lazım bu adamın."

"Bence de."

"Peki, muayenehanesi neden senin binalarından birinde?"

"Binayı onun muayenehanesi orada olduğu için satın aldım. Böylece gözümün önünde oluyor ve işlerinin ne kadar iyi olduğunu... ya da olmadığını takip edebiliyorum."

"Ya da olmadığını" deyişindeki bir şey içime kurt düşürdü: Lucas'ın işlerinin kötü gitmesinde payı olabilir miydi Gideon'ın? Cary hastaneye yattığı zaman, Gideon'ın çok cömert bir bağışçı olması sayesinde Cary ve benim için nasıl özel uygulamalar yapıldığını hatırladım. Ne kadar etki gücü vardı acaba?

Gideon'ın Lucas'ı dezavantajlı duruma sokmanın bütün olası yollarını gayet iyi bildiğine adım gibi emindim.

"Peki ya kayınbirader?" diye sordum. "Ona ne oldu?"

Gideon çenesini kaldırıp gözlerini kıstı. "Benim olayım zamanaşımına uğramıştı. Ama ben adamın karşısına çıktım ve eğer doktorluk yapmaya ya da bir başka çocuğa el sürmeye kalkarsa hakkında hem kamu davası hem de kurbanları adına ceza davası açmak için sınırsız bir fon oluşturduğumu söyledim. Kısa süre sonra kendini öldürdü."

Bu son cümleyi sesinde herhangi bir değişim olmaksızın söylemesi tüylerimi diken diken etmişti. Birden içim ürperdi, titredim.

Ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek beni ısıtmaya çalıştı ama kendisine çekip sarılmadı. "Hugh evliydi. Bir çocuğu vardı. Bir oğlan. Bir iki yaşlarında."

"Gideon." Hissettiklerini anlayarak şefkatle sarıldım ona. O da babasını intihar yüzünden kaybetmişti. "Hugh'un yapmayı seçtiği şey senin suçun değil. Onun aldığı kararlardan sen sorumlu değilsin."

"Değil miyim?" diye sordu, yine öyle buz gibi olmuştu sesi.

"Hayır, değilsin." Ona sarılabildiğim kadar sıkı sarılarak sevgimi onun gerilip kaskatı olmuş vücuduna nüfuz ettirebilmeyi diledim. "Ve çocuğa gelince... Babasının ölümü onun da senin yaşadığın şeyi yaşamasını önlemiş olabilir. Bunu hiç düşündün mü?"

Göğsü sertçe inip kalktı. "Evet, düşündüm. Ama o babasının nasıl biri olduğunu bilmiyor ki. Tek bildiği, babasının gitmeyi seçtiği, onu terk ettiği. Babası onu yeterince sevseydi gitmez, kalırdı diye düşünecek hep."

"Bebeğim." Başını kendime doğru çekip bana yaslanmasını sağladım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gideon'ın kendi babasını ve kendi çocukluğunu düşündüğünü anlamıştım ama Geoffrey Cross'un yaptıklarına mazeret bulamazdım. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yanımda kalmana ihtiyacım var, Eva" diye fısıldadı, nihayet bana sarılarak. "Sense tereddüt ediyorsun. Bu beni çıldırtıyor."

Kollarımda hafifçe salladım onu. "Benim için çok önemlisin, o yüzden bu kadar temkinli davranıyorum."

"Seninle aynı yatakta uyumayı bile başaramazken" –başını arkaya yatırdı– "benimle birlikte olmanı istemeye hakkım yok biliyorum ama seni kimsenin sevemeyeceği kadar çok sevebilirim. Sana bakıp seni mutlu edebilirim. Bunu yapabileceğimi biliyorum."

"Yapıyorsun zaten." Şakaklarındaki saçları kulağının arkasına ittim ve yüzündeki özlemi görünce ağlamak istedim. "Yanında kalacağıma inanmanı istiyorum."

"Korkuyorsun."

"Senden değil." İç geçirdim, sözcükleri anlamlı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyordum. "Yalnızca... Yalnızca senin bir uzantın olarak yaşayamam ben."

"Eva." İfadesi yumuşadı. "Ne ben değişip farklı biri olabilirim ne de seni değiştirmek isterim. Benim bütün istediğim

her kimsek o olmaya devam etmemiz – ama birlikte."

Onu öptüm. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ben de onunla aynı hayatı yaşamak ve mümkün olan her şekilde onunla birlikte olmak istiyordum. Ama aynı zamanda ikimizin de buna hazır olmadığına inanıyordum.

"Gideon." Bir daha öptüm onu; dudaklarım dudaklarını bırakmak istemiyordu. "Sen ve ben, kendi başımıza zar zor ayakta durabiliyoruz. Gün geçtikçe daha iyiye gitsek de daha yolumuz var. Konu yalnızca kâbuslarla ilgili de değil."

"Neyle ilgili olduğunu söyle o zaman."

"Her şeyle. Ne bileyim... Nathan artık bir tehdit oluşturmadığına göre parasını Stanton'ın ödediği bir yerde oturmam doğru bir şey değil mesela. Hele şimdi, annemle babam yeniden birlikte olmuşken."

Kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

"Yaa" dedim. "Tam bir rezalet."

"Benim yanıma taşın" dedi beni sakinleştirmek için sırtımı sıvazlayarak.

"Ve... kendi ayaklarımın üstünde durma aşamasını doğrudan atlayıp geçeyim öyle mi? Hep birilerinin sırtından mı geçineceğim ben?"

"Tanrı aşkına." Sıkıntılı bir ses çıkardı. "Kirayı paylaşsak daha mı iyi hissedersin kendini?"

"Hah! Sanki senin çatı dairene benim gücüm yetermiş gibi. Üçte birini bile ödeyemem ben oranın. Hele Cary hiç ödeyemez."

"O zaman buraya taşınalım. Ya da istersen yan tarafın kira kontratını devralıp oraya taşınırız. Neresi olduğu umurumda değil, Eva."

Ona öylece bakakaldım; teklif ettiği şeyi istiyor ama bize zarar verecek büyük bir tehlikeyi gözden kaçırmaktan korkuyordum.

"Bu sabah kalkar kalkmaz bana geldin" dedi. "Sen de sev-

miyorsun benden ayrı olmayı. Neden eziyet edelim kendimize? Aynı çatı altında yaşamak bizim için en basit sorun olmalı."

"Bu işi ağzıma yüzüme bulaştırmak istemiyorum" dedim ona, parmaklarım göğsünde geziniyordu. "İlişkimizin yürümesine *ihtiyacım var*, Gideon."

Elimi yakalayıp kalbinin üstüne koydu. "İlişkimizin yürümesine benim de ihtiyacım var, meleğim. Yürütürken bir yandan da bunun gibi sabahlar ve dünkü gibi geceler yaşayalım istiyorum."

"İnsanların bizim görüştüğümüzden bile haberleri yok. Ayrı olmaktan birlikte yaşamaya nasıl geçeceğiz bir anda?"

"Bugün başlarız. Klip tanıtımına Cary'yle beraber gidiyorsun. Ben de Ireland'la birlikte yanınıza gelir merhaba derim..."

"Ireland aradı beni" diyerek sözünü kestim, "ve bana, gidip seninle konuşmamı söyledi. Bizim yeniden bir araya gelmemizi istiyor."

"Akıllı kız." Gülümsemesini kız kardeşine karşı daha açık olmaya başladığına yorarak sevindim. "Sonuçta birimizden birimiz diğerine yaklaşıp havadan sudan konuşacak işte. Bu arada Cary'ye de merhaba derim. Seninle aramızdaki çekim nasılsa anlaşılacaktır. Yarın da seni öğle yemeğine çıkarırım. Bryant Park Grill mükemmel olur. Bir gösteriye dönüştürürüz işi."

Kulağa harika ve kolay geliyordu ama... "Güvenli mi peki?"

"Nathan'ın bileziğini sabıkalı birinin cesedinin üstünde bulmaları makul şüpheye kapı açıyor. İhtiyacımız olan tek şey de bu."

Ortak bir umut duygusuyla ve daha dün çok daha şüpheli görünen bir geleceğe dair heyecan ve beklentiyle baktık birbirimize.

Yanağıma dokundu. "Bu akşam için Tableau One'da rezervasyon yaptırmışsın."

Başımı salladım. "Yaptırabilmek için senin adını kullan-

mam gerekti. Brett beni yemeğe çıkarmak istiyordu, ben de seninle bağlantılı olan bir yere gitmek istedim."

"Ireland'la benim de aynı saatte rezervasyonumuz var. Size katılırız."

Bu düşünceden rahatsızlık duyarak sıkıntıyla hareket ettim ve Gideon içimde kalınlaştı hemen. "Şey..."

"Dert etme" diye mırıldandı, besbelli aklı daha ateşli düşüncelere kaymaktaydı. "Eğlenceli olacak."

"Yaa, kesin olur."

Gideon kollarını kalçama ve kürekkemiklerime dolayarak beni kucakladı ve benimle birlikte yana yuvarlanarak beni altına aldı. "Güven bana."

Yanıt verecektim ama beni öperek susturdu ve aklımı başımdan alana kadar sevişti benimle.

Gideon'ın dairesinde duş alıp giyindim, sonra da gizli bir iş çeviriyormuş gibi görünmemeye çalışarak çantamı ve torbamı almak için kendi daireme koştum. Gideon'ın dairesinde hazırlanmak kolaydı, çünkü banyoyu benim kullandığım temizlik ve kozmetik malzemeleriyle doldurmuş ve bir daha kendi dolabımdan hiçbir şey giymeme gerek kalmayacak kadar çok giysi ve çamaşır almıştı bana.

Bu kadarı biraz fazlaydı ama Gideon böyle bir adamdı işte.

Çabucak yapıp içtiğim kahvenin fincanını çalkaladığım sırada Trey mutfağa girdi.

Mahcup bir şekilde gülümsedi bana. Altında Cary'nin eşofmanlarından biri, üstünde dün akşamki gömleğiyle, kendi evindeymiş gibi rahat görünüyordu. "Günaydın."

"Sana da." Fincanı bulaşık makinesine koyup ona döndüm. "Dün yemeğe gelmene sevindim."

"Ben de. Çok eğlendim."

"Kahve?" diye sordum.

"Lütfen. İşe gitmem lazım ama ayaklarım geri geri gidiyor."

"Bazen bana da oluyor." Kahvesini hazırlayıp verdim.

Kupayı alıp havaya kaldırarak bir tür teşekkür jesti yaptı. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Tatiana'dan da hoşlanıyor musun? İkimizin de etrafta olması tuhaf geliyor mu sana?"

Omuz silktim. "Doğrusunu söylemek gerekirse Tatiana'yı pek tanımıyorum. O Cary ve benimle pek takılmıyor senin gibi."

"Ha."

Kapıya yöneldim ve yanından geçerken omzunu tutup sıktım. "İyi günler."

"Sana da."

Taksiyle işe giderken telefonumu kontrol ettim. Aslında taksiye bindiğime pişman olmuştum, çünkü taksici ön camları açmıştı ve sanırım prensip olarak deodorant kullanmaya karşıydı. Neyse ki yürümekten daha hızlıydı taksiyle gitmek.

Brett'in sabah altı sularında yollamış olduğu bir mesaj vardı: İndim. Bu akşm seni görmek için sabırszlnıyorm.

Ona bir gülen yüz gönderdim yanıt olarak.

İşe vardığımda Megumi'nin iyi görünmesine sevindim ama bu sefer de Will keyifsizdi. Çantamı çekmeceye koyduğum sırada odacığımın yanına geldi ve kavuşturduğu kollarını alçak separatörün üstüne dayadı.

"Neyin var?" diye sordum oturduğum yerden ona bakarak.

"Yardım et. Karbonhidrat lazım bana."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Kız arkadaşın için bu diyete katlanman çok şeker bence."

"Aslında şikâyet etmemem gerek. 2,5 kilo verdi –ki bence vermesine gerek olmayan kilolardı bunlar– ve hem şahane görünüyor hem de çok enerjik. Ama, Tanrım... Ben bir salyangoz gibi hissediyorum kendimi. Benim bünyem buna uygun değil."

"Beni yemeğe mi davet ediyorsun sen?"

"Lütfen." Dua eder gibi birleştirdi ellerini. "Sen tanıdıklarım arasında yemek yemekten gerçekten keyif alan az sayıda kadından birisin."

"Popomun büyüklüğünden de anlaşıyor zaten öyle olduğu" dedim dertli dertli. "Ama elbette. Yemeğe varım."

"Harikasın, Eva." Gitmek için arkasını dönerken Mark'a çarptı. "Ah. Pardon."

Mark güldü. "Sorun değil."

Will kendi odacığına giderken Mark da gülen yüzünü bana çevirdi.

"Drysdel ekibi geliyor saat dokuz buçukta" dedim ona, hatırlatmak için.

"Evet. Ve benim aklımda onlar gelmeden strateji ekibiyle konuşmak istediğim bir fikir var."

Tabletimi alarak ayağa kalktım, son dakikaya kadar çalışacaktık belli ki. "Tehlikeli yaşamayı seviyorsun, patron."

"Başka nasıl yaşanır ki? Hadi gel."

Bütün gün huzursuz bir enerjiyle son sürat koşturduğum için akşamın nasıl olduğunu fark etmedim bile. Ne sabah erken kalkmış olmak, ne de öğlen bir tabak *pierogi* yemek kesebilmişti hızımı.

Saat tam beşte işleri toparlayıp kalktım ve tuvalette hızlıca üstümü değiştirerek eteğimle bluzumun yerine daha spor, havalı, açık mavi bir jarse elbise giydim. Ayağıma bir çift dolgu topuklu sandalet geçirdim, pırlanta küpelerimin yerine gümüş halka küpeler taktım ve atkuyruğumu dağınık bir topuza dönüştürdüm. Sonra da lobiye indim.

Döner kapıya doğru yürürken Cary'nin dışarıda, kaldırımda Brett'le konuştuğunu gördüm. Yavaşlayarak eski gözağrıma şöyle bir bakmak için zaman tanıdım kendime.

Brett'in kısa kesilmiş saçlarının doğal rengi açık kumraldı ama uçlarını platin rengine boyatmıştı; bu tarz onun bronz

teni ve güzel zümrüt yeşili gözlerine çok iyi gitmişti. Sahnede genellikle üstü çıplak olurdu ama şimdi üzerinde siyah kargo pantolonu ve kan kırmızı bir tişört vardı; kolları, kaslarının her kıpırdayışında hareket eden dövmelerle kaplıydı.

O sırada başını çevirip lobinin içine doğru baktı ve ben de yeniden yürümeye başladım. Beni gördüğü an, yakışıklı yüzünün sert çizgilerinin bir gülüşle yumuşaması ve o yakıcı gamzesinin ortaya çıkması midemde birkaç kelebeğin uçuşmasına neden oldu.

Tanrım, deli gibi seksiydi bu adam.

Fazla açık verebileceğimi hissederek, güneş gözlüğümü çantamdan çıkarıp taktım. Sonra derin bir nefes alarak döner kapıdan geçtim ve bakışlarım Brett'in limuzininin hemen arkasına park etmiş olan Bentley'ye kaydı.

Brett ıslık çaldı. "Vay canına, Eva. Her gördüğümde biraz daha güzelleşiyorsun."

Cary'ye sıkıntılı bir bakış attım, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Selam."

"Harika görünüyorsun, bebeğim" dedi Cary elini elime uzatarak.

Yan gözle Angus'ın Bentley'den indiğini gördüm. Dikkatim dağıldığı için de o sırada Brett'in bana doğru uzandığını hiç fark etmedim. Bir an sonra ellerini belimde hissederek beni öpmek üzere olduğunu anladım ve başımı son anda yana çevirdim. Sıcak ve tanıdık dudakları ağzımın kenarına dokundu. Geriye doğru tökezleyerek Cary'ye çarptım, o da beni omuzlarımdan yakaladı.

Utançtan kıpkırmızı olmuş ve yönünü şaşırmış bir halde gözlerimi Brett'ten kaçırarak sağa sola bakındım.

Ve kendimi Gideon'ın buz gibi soğuk mavi gözlerine bakarken buldum.

16

Crossfire'ın döner kapılarının hemen dışında donmuş gibi duran Gideon bana öyle bir ciddiyetle bakıyordu ki utançtan yerin dibine geçtim resmen.

Yalnızca dudaklarımı oynatarak, sessizce *affedersin* dedim; önceki gün Corinne'in dudakları onunkilerle buluşmuş olsaydı neler hissedeceğimi gayet iyi biliyordum.

"Selam" dedi Brett bana, birkaç metre ötemizde yumrukları ve dişleri sıkılı halde durmakta olan koyu silueti fark etmeyecek kadar odaklanmıştı bana.

"Selam." Gideon'ın beni izlediğini hissedebiliyordum, ona koşamamak canımı yakıyordu. "Hazır mıyız?"

Adamları beklemeden limuzinin kapısını açıp bindim. Popomu koltuğa koyar koymaz da Gideon'ın verdiği telefonu çantamdan çıkarıp ona bir mesaj attım: `Seni seviyorum.`

Brett gelip yanıma oturdu, sonra da Cary bindi.

"Senin yakışıklı suratını her yerde görür oldum" dedi Brett Cary'ye.

"Öyle." Cary çarpık bir gülüş attı bana. Eskitilmiş kotu, tasarımcı elinden çıkmış tişörtü ve çizmeleriyle uyumlu deri bileklikleriyle harika görünüyordu.

"Grubun diğer elemanları da seninle birlikte mi geldi?" diye sordum.

"Evet. Hepsi burada." Brett'in gamzesi görünüverdi gene.

"Darrin otele vardığımız an kafayı vurup yattı."

"Onun nasıl öyle saatlerce davul çaldığını aklım almıyor. Ben seyrederken yoruluyorum."

"Sahnede olmanın heyecanıyla kafayı buldun mu enerji sorun olmaktan çıkıyor."

"Erik nasıl?" diye sordu Cary. Pek de öyle rasgele görünmeyen ilgisi, onun grubun basçısıyla hiç birlikte olup olmadığını –bir kez daha– merak etmeme neden oldu. Bildiğim kadarıyla Erik eşcinsel değildi ama benim en yakın arkadaşımla bir şeyler denemiş olabileceğini düşündüren ufak tefek işaretler yakalamıştım birkaç kez.

"Erik turne sırasında ortaya çıkan bazı sorunlarla uğraşıyor" diye yanıtladı Brett. "Lance de geçen sefer New York'a geldiğimizde tanıştığı bir kızla görüşmeye başladı. Hepsini göreceksiniz zaten birkaç dakika içinde."

"*Rock* yıldızı hayatı ha?" diye takıldım ona.

Brett omuz silkip gülümsedi.

Gözlerimi kaçırdım, Cary'yi yanımda getirdiğime pişman olmuştum. Çünkü onun burada olması benim Brett'e söylemem gereken şeyi –yani bir başkasına âşık olduğumu ve bizim için hiç umut olmadığını– söyleyememem anlamına geliyordu.

Brett'le bir ilişki yaşamak Gideon'la olmaktan çok farklı olurdu. O turnedeyken bana kendi başıma geçirecek bir dünya zaman kalırdı. Evlenip barklanmadan önce yapmam gerektiğini düşündüğüm her şeyi –kendi imkânlarımla yaşamak ve kimseye bağlı olmadan arkadaşlarımla ya da kendi başıma takılmak gibi şeyleri– yapabilirdim. Bir taşla iki kuş vurmuş olurdum yani: Hem bir erkek arkadaşım olurdu, hem de bağımsız bir birey gibi yaşamanın tadını çıkarabilirdim.

Ama her ne kadar üniversiteden çıkar çıkmaz, ayağımın tozuyla yaşam boyu sürecek bir ilişkiye girmek beni kaygılandırsa da istediğim adamın Gideon olduğundan en ufak

BİLGİ SARAYI KÜTÜPHANE

şüphem yoktu. Zamanlama konusundaki fikirlerimiz tutmuyordu sadece – ben aceleye gerek yok diye düşünürken, o beklemeye gerek yok diye düşünüyordu.

"Geldik" dedi Brett, pencereden dışarıdaki kalabalığa bakarak.

Bunaltıcı sıcağa rağmen Times Meydanı her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu. Duffy Meydanı tarafındaki yakut kırmızısı cam basamaklar birbirinin fotoğrafını çeken insanlarla doluydu, yaya trafiği tıkanıyor, kaldırımlardan dışarı taşıyordu. Köşe başlarında etrafı keskin gözlerle süzen polis memurları vardı. Sokak göstericileri birbirlerine bağırıyorlardı ve yiyecek satıcılarının arabalarından yükselen kokular sokağın çok daha az iştah açıcı olan kendi kokusuyla yarışıyordu.

Binaların yan yüzleri dikkat çekmek için yarışan devasa elektronik reklam panolarıyla kaplıydı. Hatta bunlardan birinde de Cary'yle ona arkadan sarılmış bir kadın modelin fotoğrafı vardı. Kameramanlar ve bum operatörleri, tribün benzeri oturma alanının önüne kurulmuş olan seyyar platformun üzerindeki video ekranının etrafında dolanıyorlardı.

Önce Brett indi limuzinden ve anında çığlık çığlığa bağıran coşkulu hayranların –çoğu kadındı elbette– saldırısına uğradı. O öldürücü gülümsemesiyle onlara el salladıktan sonra dönüp inmeme yardım etmek için elini bana uzattı. Benim karşılanışım çok daha az sıcaktı, özellikle de Brett kolunu belime doladıktan sonra. Ama Cary'nin ortaya çıkışıyla kalabalığı saran mırıltılar hafif bir uğultuya dönüştü. Hele bir de güneş gözlüğünü takınca o da kendi heyecan dolu çığlık ve ıslık dalgasını yaratıverdi.

Duyusal bombardıman beni sersemletmişti ama televizyondaki bir eğlence/dedikodu programının sunucusuyla konuşmakta olan Christopher Vidal Jr.'ı görünce hızla toparladım kendimi. Gideon'ın kardeşi lacivert kumaş pantolon, gömlek ve kravatıyla işe uygun giyinmişti. Kızıl kahve saçla-

rı, etrafımızı saran yüksek binaların gölgeleriyle loşlaşan akşamüzeri ışığında bile göz alıyordu. Beni görünce el salladı ve bu, sunucunun dikkatinin de bana yönelmesine neden oldu. Ben de el salladım.

Six-Ninths'ın diğer elemanları tribünlerin önünde durmuş, hayranlarına imza dağıtıyor ve gördükleri ilgiden de besbelli hoşlanıyorlardı. Brett'e baktım. "Hadi git sen de."

"Öyle mi?" Beni bırakıp gitmesinin benim için sakıncası olmadığından emin olmak ister gibi süzdü beni.

"Tabii ki." Elimi sallayarak kovaladım onu. "Senin gecen bu. Keyfine bak. Gösteri zamanı geldiğinde burada olacağım ben."

"Pekâlâ." Gülümsedi. "Sakın bir yere gitme."

Fırlayıp gitti. Cary'yle biz de Vidal Yapım logolu çadıra doğru yürüdük. Özel bir güvenlik ekibi tarafından kalabalıktan korunan çadır, Times Meydanı'nın çılgınlığı içinde küçük bir vaha gibiydi.

"Senin işin var bu adamla, bebeğim. Siz ikiniz yan yana geldiğinizde neler olduğunu unutmuşum."

"*Eskiden* neler olduğunu" diye vurguladım.

"Brett değişmiş" diye devam etti. "Daha bir... durulmuş sanki."

"Onun için iyi olmuş. Hele hayatında bunca şey olup biterken."

Beni tepeden tırnağa süzdü. "Yatakta hâlâ aklını alıp alamayacağını azıcık da olsa merak etmiyor musun yani?"

Ona bir bakış attım. "Kimya kimyadır. Üstelik zaten şahane olan marifetlerini daha da geliştirmek için epeyce fırsatı da olmuştur eminim."

"Marifet ha? Vay canına!" Bana bakıp kaşlarını yukarı kaldırdı. "Gayet sağlam duruyorsun, bakıyorum."

"Bak işte o gerçek bir yanılsama."

"Vay vay, bak kim gelmiş" diye mırıldanarak, dikkatimi

yanında Ireland'la yaklaşmakta olan Gideon'a çekti. "Hem de dosdoğru yanımıza geliyor. Eğer senin için bir itiş kakış çıkarsa ben tribünlerden seyrederim, haberin olsun."

İttim onu. "Sağ ol be."

Hava hâlâ o kadar sıcakken Gideon'ın takım elbisesi içinde o kadar rahat duruyor olması şaşırtıcıydı. Ireland, düşük belli kloş eteği ve göbeğini açıkta bırakan dar kesimli atletiyle şahane görünüyordu.

"Eva!" diye bağırdı ve ağabeyini geride bırakarak yanıma koştu. Önce boynuma sarıldı, sonra da geri çekilip şöyle bir baktı bana. "Müthişsin! Gideon saçını başını yoluyordur eminim."

Arkasından gelen Gideon'a bakarak, yüzünde Brett meselesine kızdığına dair bir işaret aradım. Ireland dönüp Cary'ye de sarılarak onu şaşırttı. Bu arada Gideon doğruca yanıma gelip kollarımdan kibarca tutarak her iki yanağımdan öptü.

"Merhaba, Eva." Sesinde içimi bir hoş eden hafif bir hırıltı vardı. "Seni görmek ne güzel."

Gözlerimi kırpıştırdım, şaşkın görünmek için rol filan yapmama gerek kalmamıştı. "Şey... Selam, Gideon."

"Fıstık gibi görünmüyor mu?" dedi Ireland, niyetini gizleme çabasına bile girmeden.

Gideon gözlerini yüzümden ayırmadı. "Her zaman ki gibi. Bir dakikanı alabilir miyim, Eva?"

"Elbette." Cary'ye bir ne-iş-bu-acaba bakışı atıp Gideon'la birlikte çadırın bir köşesine doğru gittim. Daha birkaç adım atmıştık ki ona dönerek, "Kızgın mısın? Lütfen olma" dedim.

"Tabii ki kızgınım" dedi sakin bir sesle. "Ama ne sana ne de ona."

"Hımm... Peki..." Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak fikrim yoktu.

Durup yüzünü bana döndü ve elini o şahane saçlarına daldırdı. "Bu durum dayanılacak gibi değil. Başka seçenek yokken tahammül ediyordum ama şimdi..." Yüzüme diktiği göz-

lerinden ateş fışkırıyor gibiydi. "Sen benimsin. Bütün dünyanın bunu bilmesine ihtiyacım var."

"Brett'e söyledim sana âşık olduğumu. Cary'ye de. Babama da. Megumi'ye de. Sana karşı neler hissettiğimle ilgili olarak asla yalan söylemedim ben."

"Eva!" Christopher yanıma geldi ve beni kendisine çekerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Brett'in seni getirmesine çok sevindim. İkinizin eskiden beraber olduğunuzdan haberim bile yoktu, biliyor musun?"

Gideon'ın bakışlarını fena halde üstümde hissederek zar zor gülümsedim Christopher'a. "Çok uzun zaman önceydi o."

"O kadar da olamaz canım." Sırıttı. "Şu anda buradasın sonuçta, değil mi?"

"Christopher" dedi Gideon, selamlaşmak adına.

"Gideon." Christopher'ın gülümsemesi değişmedi ama tavrında hissedilir bir soğukluk oldu. "Sen gelmesen de olurdu. Ben hallediyordum işleri."

Anneleri birdi ama görünüş olarak hiç benzemiyorlardı birbirlerine. Gideon daha uzundu, daha iriydi, ten ve saç rengi daha koyuydu, tavır olarak da daha ağır ve ciddiydi. Christopher seksi bir gülüşü olan yakışıklı bir adamdı ama onda Gideon'daki yakıcı cazibeden eser yoktu.

"Eva için geldim ben" dedi Gideon sakince, "gösteri için değil."

"Gerçekten mi?" Christopher bana baktı. "Brett'le aranızın düzeldiğini sanıyordum."

"Brett'le yalnızca arkadaşız" diye yanıtladım.

"Eva'nın özel hayatı seni ilgilendirmez" dedi Gideon.

"Seni de ilgilendirmese iyi olur." Christopher Gideon'a öyle bir nefretle baktı ki huzursuz oldum. "Golden'ın gerçek bir hikâye olması ve Brett'le Eva'nın buraya birlikte gelmeleri hem Vidal hem de grup açısından harika bir pazarlama fırsatı. O şarkı hikâyenin sonu."

Christopher kaşlarını çatarak elini cebine soktu ve telefonunu çıkardı. Ekranda yazanı okuduktan sonra öfkeyle ağabeyine baktı. "Şu Corinne'i ara artık. Sana ulaşmaya çalışmaktan kafayı yedi."

"Bir saat önce konuştum onunla" dedi Gideon.

"Çelişkili sinyaller vermekten de vazgeç" diye çıkıştı Christopher. "Madem onunla konuşmak istemiyorsun ne diye dün gece evine gittin?"

Gerildim, kalbim sıkıştı. Önceki akşam mesajıma yanıt yazmasını nasıl beklediğimi hatırlayarak Gideon'a baktım ve çenesinin kasıldığını gördüm. Eve vardığımda oradaydı gerçi ama bana neden mesaj atmadığını hiç açıklamamıştı. Corinne'in evine gittiğine dair herhangi bir şey söylemediği de kesindi.

Ayrıca, hani Corinne'in telefonlarına yanıt vermiyordu artık?

Midem düğüm düğüm oldu, bir anda geriledim. Bütün gün keyifsizdim zaten; şimdi bir de üstüne Gideon'la Christopher arasında içten içe kaynayan nefrete tanık olmak benim için fazlaydı artık. "İzninizle."

"Eva" dedi Gideon sertçe.

"İkinizi de gördüğüme sevindim" diye mırıldanarak senaryodaki rolümü tamamlayıp döndüm ve Cary'ye doğru yürümeye başladım.

Daha sadece iki adım atabilmiştim ki Gideon bana yetişip dirseğimden tuttu ve kulağıma fısıldadı: "Bütün gün cep ve iş telefonlarımı arayıp duruyor. Onunla konuşmak zorundaydım."

"Bana söylemeliydin."

"Konuşacak daha önemli şeylerimiz vardı."

Brett bize bakıyordu. İfadesini göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama duruşu gergindi. Etrafını saran bütün o insanlar ona daha fazla yaklaşabilmek için itişirken o durmuş, bakışlarını bana odaklamıştı.

Kahretsin. Beni Gideon'la görmek onun için harika bir deneyimi berbat etmişti. Korktuğum gibi, bütün bu olay bir rezalete dönüşüyordu.

"Gideon" dedi Christopher arkamızdan, sinirli bir sesle. "Sana söyleyeceklerim bitmemişti."

Gideon ona döndü. "Bir dakika sonra geliyorum yanına."

"Şimdi konuşacaksın benimle."

"Bas git Christopher." Gideon kardeşine öyle soğuk baktı ki havanın sıcaklığına rağmen üşüdüğümü hissettim. "Yoksa bütün dikkati Six-Ninths'ten kendi üzerine çekecek bir patırtıya neden olacaksın."

Christopher öfkeden köpürerek uzunca bir süre durduktan sonra sanırım ağabeyinin şaka yapmadığını anlar gibi oldu. Ağzının içinden bir küfür savurarak döndü ve Ireland'la burun buruna geldi.

"Rahat bırak onları" dedi Ireland ellerini beline koyarak. Ben onların yeniden bir araya gelmelerini istiyorum."

"Sen karışma bu işe."

"İyi, peki." Ireland yüzünü buruşturdu Christopher'a bakarak. "Hadi bana etrafı göster."

Christopher gözlerini kısarak bir an durakladı. Sonra iç geçirdi ve dirseğinden tuttuğu Ireland'la birlikte uzaklaştı. Yakın olduklarını fark ettim o an.

Gideon'ın onlarla bu türden bir bağı olmaması üzücüydü.

Gideon parmak uçlarını yanağımda dolaştırarak dikkatimi yeniden ona çevirmemi sağladı; o hafif dokunuşta öyle büyük bir sevgi saklıydı ki... Sevgi ve sahiplenme. O an bize bakan hiç kimsenin bu hak iddia edişi kaçırması mümkün değildi. "Corinne'le aramda hiçbir şey olmadığını bildiğini söyle bana."

İç geçirdim. "Onunla hiçbir şey yapmadığını biliyorum."

"Güzel. Hiç tarzı olmayan şeyler yapıyor Corinne. Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar... Kahretsin. Ne bileyim. İlgi delisi. Mantıksız."

"Perişan?"

"Belki. Evet." Yüz hatları yumuşar gibi oldu. "Nişanı bozduğu zaman böyle olmamıştı."

İkisine de üzüldüm. Çirkin ayrılıklar kimse için kolay değildi. "O zaman o gitmişti. Bu sefer sen. Terk edilen taraf olmak her zaman daha zordur."

"Onu sakinleştirmeye çalışıyorum ben ama senin de bana Corinne'in aramıza girmeyeceğine dair söz vermen gerek."

"Bunu yapmasına izin vermem. Ama sen de Brett konusunda kaygılanmayacaksın."

Yanıtlamak birkaç saniyesini aldı ama sonunda, "Kaygılanırım ama idare ederim" dedi.

Bunun onun için kolay bir taviz olmadığını anlayabiliyordum.

Dudakları gerildi. "Benim gidip Christopher'la uğraşmam gerek. Sorun yok aramızda değil mi?"

Başımı evet anlamında sallayarak, "Bence yok" dedim. "Sence?"

"Kline seni öpmediği sürece bence de yok." Sesindeki uyarı tonu çok açıktı.

"Senin için de aynı şey geçerli."

"Beni öperse sopayı yer zaten."

Kahkaha attım. "Aman anladın işte ne demek istediğimi."

Elimi tutup başparmağını yüzüğüme değdirdi. "Crossfire."

Olabilecek en güzel sızıyla burkuldu yüreğim. "Ben de seni seviyorum, şampiyon."

Brett kendini hayranlarından kurtararak çadıra doğru geldiğinde suratı asıktı.

"Nasıl? Eğleniyor musun?" diye sordum, onu neşelendirmeyi umarak.

"Seni geri istiyor" dedi lafı dolaştırmadan.

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

"Ona bir şans daha vereceksen bana da vermelisin."

"Brett..."

"Biliyorum, benim turneler işi zorlaştırıyor..."

"Ve San Diego'da oturuyor olman da" diye ekledim.

"... ama buraya sık sık gelebilirim ve sen de ara sıra benimle bir yerlerde buluşursun, hem yeni yerler de görmüş olursun. Ayrıca turne kasımda bitiyor. Gelip Noel sezonunu burada seninle geçirebilirim." O yeşil gözleriyle bana bakarken aramızdaki çekimin uğultusunu duymamak imkânsızdı. "Baban da hâlâ Güney California'da. Yani oraya gelmek için birden fazla nedenin var."

"Sadece senin olman da yeterdi. Ama Brett... Nasıl söylesem bilmiyorum. Ben ona âşığım."

Kollarını kavuşturdu ve içindeki yaramaz çocuğun o enfes muzırlığına büründü. "Umurumda değil. Onunla ilişkin yürümeyecek nasılsa, Eva ve ben de burada olacağım."

Zamandan başka hiçbir şeyin onu ikna edemeyeceğini fark ettim ona bakarken.

Brett yaklaştı ve elini uzatıp kolumu okşadı. Bedenini bedenime iyice yanaştırmış, tepemden bakıyordu. Yine böyle yan yana durduğumuz başka zamanları hatırladım, hemen ardından beni bir şeylere yaslayıp çılgınca becerdiği zamanları.

"Yalnızca bir kez yeter" diye mırıldandı kulağıma, sesi her zamanki gibi baştan çıkarıcıydı. "Bir kez içine gireyim, hatırlayacaksın seninle nasıl olduğumuzu."

Boğazım o kadar kurumuştu ki güçlükle yutkunabildim. "Böyle bir şey olmayacak, Brett."

Dudaklarını ağır ağır kıvırarak gülümsedi ve şahane gamzesi ortaya çıktı. "Görürüz bakalım."

"İnanamıyorum. Gerçek halleri fotoğraflarından çok daha seksiymiş" dedi Ireland, gruptaki çocukların TV programcısıyla tanıtım öncesi röportajı yaptıkları tarafa bakarak. "Senin de öyle, Cary."

Göz kamaştıran beyazlıktaki dişlerini göstererek güldü Cary. "Ah, teşekkür ederim, tatlım."

"Eee..." Ireland tıpkı Gideon'ınkilere benzeyen mavi gözlerle bakıyordu bana. "Demek eskiden Brett Kline'la çıkıyordun ha?"

"Tam öyle denemez. Dürüst olmak gerekirse yalnızca gönül eğlendirmekti bizimki."

"Onu seviyor muydun?"

Bir süre düşündüm bunu. "Sevmeye yakındım belki diye düşünüyorum. Farklı koşullar altında ona âşık olabilirdim. Harika bir adamdır Brett."

Ireland dudaklarını büzdü.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Senin görüştüğün biri var mı?"

"Evet." Dudakları kederle büküldü. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum –hem de çok– ama çok garip bir durum var. Ailesine benimle çıktığını söyleyemiyor."

"Neden?"

"Büyükbabasıyla büyükannesi paralarının çoğunu Gideon'ın babasının çevirdiği dolap yüzünden kaybetmişler."

Bakışlarım Cary'ye kaydı, kalkan kaşlarını gözlüklerinin üstünden görebiliyordum.

"Bu senin suçun değil ki" dedim, onun adına sinirlenmiştim.

"Rick anne babasının Gideon'ın şu anda bu kadar zengin olmasını 'şaibeli' bulduklarını söylüyor" diye mırıldandı.

"Şaibeli mi? Demek *şaibeli* buluyorlarmış, ha?"

"Meleğim."

Gideon'ın sesini duyunca döndüm, arkamdan yaklaştığını fark etmemiştim. "Ne?"

Öylece durup baktı bana. O kadar sinirlenmiştim ki yüzündeki hafif gülümsemeyi fark etmem biraz zaman aldı.

"Sakın..." dedim ve gözlerimi kısarak bir uyarı bakışı attım ona. Ireland'a döndüm yeniden. "Rick'in anne babasına söyle

Crossroads Vakfı'nı bir araştırsınlar."

"Eğer benim adıma alınman bittiyse" dedi Gideon, bana neredeyse dokunacak kadar yaklaşarak, "klibi göstermeye başlamalarına yaklaşık beş dakika kaldı."

Gözlerimle yeniden kalabalığa karışmış olan Brett'i aradım ve onu bana el sallarken buldum. Cary'ye baktım.

"Hadi git" dedi çenesiyle o tarafı işaret ederek. "Ben burada Ireland ve Cross'la takılacağım."

Grubun olduğu yere doğru gittim ve ne kadar heyecanlı olduklarını görünce gülümsedim. "Büyük an geldi çocuklar" dedim onlara.

"Ha!" Darrin sırıttı. "Bütün bu olay bizi şu televizyon programına çıkarmak ve internette eşzamanlı yayın yapabilmek içindi. Vidal ancak bu şekilde sağlayabildi bizi konu etmelerini. Umalım da işe yarasın, çünkü burası cehennem gibi sıcak."

Sunucu klibin özel gösteriminin duyurusunu yaptıktan sonra ekranda programın logosu yerine klibin ilk sahneleri görünmeye başladı ve şarkının ilk akorları duyuldu.

Siyah ekran aniden aydınlandı; Brett, tıpkı konserde olduğu gibi bir ışık huzmesinin içinde, önünde mikrofon, yüksek bir taburede oturmuştu. Tok ve gırtlaktan gelen bir sesle şarkı söylemeye başladı. Çok seksiydi. Sesinin üzerimde yarattığı etki her zamanki gibi güçlü ve aniydi.

Kamera yavaş yavaş Brett'ten uzaklaştı ve şarkı söylediği sahnenin önündeki dans pisti görüntüye girdi. Dans eden kalabalık siyah beyaz gösterilmiş, sadece yalnız bir sarışın çarpıcı bir şekilde renklendirilmişti.

O an yaşadığım şok her yanıma yayılırken donup kalmıştım. Kamera özenle yalnızca arkadan gösterse de kızın beni temsil ettiği açıktı. Benim boyumdaydı, saçları benimkilerle aynı renkteydi ve modeli de benim kestirmeden önceki saç modelimdi. Kalçası benimki gibi kıvrımlıydı, profili de kimi temsil ettiği derhal anlaşılacak kadar benziyordu bana.

Hayatımın ondan sonraki üç dakikası korkunç bir sersemlik içinde geçti. "Golden" cinsellik yüklü bir şarkıydı ve oyuncu kız Brett'in şarkıda sözünü ettiği her şeyi yaptı klip boyunca –Brett'e benzer bir oyuncunun önünde dizlerinin üstüne çöktü, bir bar tuvaletinde öpüştü onunla ve tıpkı Brett'inki gibi bir 67 model Mustang'in arka koltuğunda kucağına oturdu. Bu mahrem anıların görüntülerine, sahnede diğer grup üyeleriyle birlikte şarkı söyleyen gerçek Brett'in ara çekimleri eklenmişti.

Ekranda bizim yerimize oyuncuların olması olayı biraz daha katlanılır kılıyordu benim için ama Gideon'ın taş kesmiş yüzüne bakmam bunun onun için bir şey fark ettirmediğini anlamama yetti. Hayatımın en deli dönemlerinden biri onun gözlerinin önünde yeniden yaşanıyordu ve her şey çok gerçek görünüyordu.

Klip, duygulu ve ıstıraplı bir ifadeyle kameraya bakan Brett'in yanağından aşağı yuvarlanan tek bir gözyaşıyla son buldu.

Brett'ten biraz uzaklaşıp yüzümü ona döndüm.

Yüzüme dikkatlice bakınca gülümsemesi yavaşça yok oldu.

Klibin nasıl da mahrem bir şey olduğuna inanamamıştım. Bunu milyonlarca insanın göreceğini düşündükçe kafayı yiyordum.

"Vay vay vay" dedi sunucu elinde mikrofonla gruba doğru yaklaşırken. "Brett, gerçekten kendini ortaya koymuşsun bunun için. Seninle Eva'yı yeniden bir araya getiren şey bu şarkı mı oldu?"

"Dolaylı olarak, evet."

"Peki, Eva, klipte kendini sen mi oynadın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, adam resmen şarkıya konu olan Eva olarak televizyon ekranlarında ifşa ediyordu beni. "Hayır, ben değilim o."

"Golden'la ilgili neler hissediyorsun?"

Kuruyan dudaklarımı yaladım. "Müthiş bir grup tarafından yapılmış müthiş bir şarkı."

"Ve müthiş bir aşk hikâyesi anlatıyor." Sunucu kameraya bakıp gülümseyerek konuşmaya devam etti ama ben söylediklerini duymuyordum; gözlerim Gideon'ı arıyordu. Hiçbir yerde göremiyordum onu.

Sunucu grupla konuşmaya devam ederken ben uzaklaşıp onu aramaya başladım. Cary Ireland'la birlikte yanıma geldi.

"Ne klipmiş be" dedi Cary sözcükleri uzata uzata.

Ona perişan bir bakış attıktan sonra gözlerimi Ireland'a çevirdim. "Ağabeyinin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Christopher birileriyle muhabbet ediyor. Gideon'sa gitti." Özür diler gibi buruşturdu yüzünü. "Christopher'dan beni eve götürmesini istedi."

"Kahretsin." Gideon'ın verdiği telefonu bulmak için çantamı karıştırdım ve hemen bir mesaj gönderdim: `Seni seviyorum. Bu gece görüşeceğimizi söyle lütfen bana.`

Yanıt vermesini bekledim. Birkaç dakika içinde bir ses çıkmayınca telefonu elimde tutarak irade gücümle titreşmesini sağlamaya çalıştım.

Brett salına salına yanıma geldi. "Burada işimiz bitti. Kaçalım mı?"

"Elbette." Ireland'a döndüm. "Önümüzdeki iki hafta sonu da şehir dışında olacağım ama ondan sonra mutlaka bir araya gelelim."

"Programımı boş bırakırım" dedi bana sıkıca sarılırken.

Cary'ye dönerek elini tuttum ve sıktım. "Geldiğin için teşekkürler."

"Deli misin? Uzun zamandır böyle eğlenmemiştim." Brett'le ikisi karmaşık bir tokalaşma gerçekleştirdiler. "Tebrikler dostum. Senin adına çok sevindim."

"Geldiğin için teşekkürler. Görüşürüz."

Brett elini belime koydu ve çıktık.

17

Gideon Tableau One'a gelmedi.

Bir yandan sevindim aslında böyle olmasına, çünkü Brett'in bu karşılaşmayı benim planladığımı düşünmesini istemiyordum. İlişkimizle ilgili olarak beslediği uzun vadeli umutları bir kenara bırakırsak, Brett bir zamanlar benim için önemli olmuş biriydi ve mümkünse onunla arkadaş kalmak istiyordum.

Ama Gideon'ın ne düşündüğü, ne hissettiği konusu da kafamı meşgul ediyordu.

Bir şey yiyemeyecek kadar huzursuz olduğum için önümdeki yemeği didikleyip duruyordum. Beyaz şef önlüğü içinde çok havalı ve yakışıklı görünen Arnoldo Ricci merhaba demek için yanımıza geldiğinde, onun güzel yemeklerinin çoğu hâlâ tabağımda öylece durduğu için kötü hissettim kendimi.

Gideon'ın arkadaşıydı ünlü şef. Gideon Tableau One'ın gizli ortaklarından biri olduğu için seçmiştim bu restoranı. Brett'le yemeğimizin nasıl gittiğine dair içine herhangi bir kuşku düşerse güvendiği insanlara sorabilirdi böylece.

Tabii ki Gideon'ın asıl *bana* güveneceğini ve benim sözlerime inanacağını umuyordum ama sorunlu bir ilişkiydi bizimki ve karşılıklı kıskançlık da bu sorunlardan yalnızca biriydi.

"Seni gördüğüme sevindim, Eva" dedi Arnoldo hoş İtalyan aksanıyla. Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra masa-

mızdaki boş sandalyelerden birini çekerek oturdu.

Arnoldo Brett'e elini uzattı. "Tableau One'a hoş geldiniz."

"Arnoldo sıkı bir Six-Ninths hayranı" diye bilgi verdim Brett'e. "Gideon ve benimle birlikte gelmişti konsere."

İki adam el sıkışırken Brett'in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Tanıştığımıza sevindim. Her iki gösteriyi de görmüş müydün o gün?"

Gideon'la arasındaki kavgadan bahsediyordu. Arnoldo anladı. "Gördüm. Eva, Gideon için çok önemli."

"Benim için de önemli" dedi Brett, içinde buz gibi Nastro Azzurro birası bulunan kupasını eline alırken.

"O halde" dedi Arnoldo gülümseyerek, "*che vinca il migliore*. İyi olan kazansın."

"Bir dakika yalnız." Arkama yaslandım. "Ben bir ödül değilim. Ya da daha doğrusu benden ödül filan olmaz."

Arnoldo bana bir bakış attı. Belli ki çok da haksız bulmuyordu beni. Onu suçlamıyordum; Brett'i öptüğümü biliyordu ve bunun Gideon üzerindeki etkisini de görmüştü.

"Yemeğinle ilgili bir sorun mu var, Eva?" diye sordu Arnoldo. "Beğensen tabağın bomboş olurdu."

"Porsiyonlarınız bayağı büyük" diye açıkladı Brett.

"Ama Eva da sıkı yer."

Brett bana baktı. "Öyle mi?"

Omuz silktim. Birbirimizi ne kadar az tanıdığımızın o da farkına varıyor muydu acaba? "Kusurlarımdan biri işte."

"Benim için değil" dedi Arnoldo. "Klip gösterimi nasıl gitti?"

"Bence iyi gitti." Brett'in bakışları yüzümü tarıyordu yanıt verirken.

Onaylar gibi salladım başımı; grup açısından kutlanması gereken bir olayı berbat etmek istemiyordum. Olan olmuştu. Brett'in niyetinde bir sorun yoktu, sorun uygulamadaydı. "Artık süper şöhret olma yoluna iyice girdiler."

"Ve ben de sizi ta ne zamandan beri bildiğimi söyleyerek

övünebilirim o zaman. Arnoldo Brett'e gülümsedi. "iTunes'taki ilk *single*'ınızı hâlâ tek *single*'ınız olduğu günlerde satın almıştım ben."

"Desteğin için sağ ol dostum" dedi Brett. "Hayranlarımız olmasa bugünlere gelemezdik."

"Asıl bu kadar iyi olmasanız gelemezdiniz bugünlere." Arnoldo bana baktı. "Tatlı yiyeceksin değil mi? Ve biraz daha şarap?"

Arnoldo sandalyesine iyice yerleşirken anladım niyetinin gözetmen rolü oynamak olduğunu. Brett'e baktığımda yüzündeki çarpık gülümsemeden onun da bunu fark ettiğini anladım.

"Ee?" diye başladı Arnoldo. "Shawna ne yapıyor, anlatsana, Eva."

Sessizce iç geçirdim. En azından insanın gözünü gönlünü açan bir bakıcıydı Arnoldo.

Brett'in kiralık şoförü saat onu biraz geçe bıraktı beni evime. Bunu yapmamanın kaba olmayan bir yolunu düşünemediğim için yukarı davet ettim Brett'i. Binanın dışı kadar kapıcı ve girişteki güvenlik masası da şaşırttı onu.

"Süper bir işin var herhalde" dedi asansörlere doğru yürürken.

Mermerin üstünde tıkırdayan topuklar yetişti arkamdan. "Eva!"

Deanna'nın sesini duyunca yüzümü buruşturdum. "Dikkat, gazeteci" diye fısıldadım Brett'e dönüp bakmadan önce.

"Kötü bir şey mi bu?" diye sordu benimle birlikte dönerken.

"Selam, Deanna." Zoraki bir gülümsemeyle selamladım onu.

"Merhaba." Koyu renk gözleriyle Brett'i tepeden tırnağa süzdükten sonra elini uzattı ona. "Brett Kline değil mi? Deanna Johnson."

"Memnun oldum, Deanna" dedi Brett bütün seksiliğiyle.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordum onlar tokalaşırken.

"Böyle yanında birisi varken rahatsız ettiğim için özür dilerim. Seni bu akşamki Vidal organizasyonunda görene dek bilmiyordum sizin ikinizin yeniden birlikte olduğunuzu." Brett'e gülümsedi. "Anladığım kadarıyla Gideon Cross'la aranızdaki kavgadan kimseye bir zarar gelmemiş."

Brett kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım."

"Cross'la sizin bir tartışma sırasında yumruklaştığınızı duydum da."

"Birilerinin hayal gücü bayağı çalışıyor anlaşılan."

Gideon konuşmuş muydu onunla? Yoksa aldığı medya eğitimi sayesinde böyle tuzaklara düşmemeyi mi öğrenmişti?

Deanna'nın bu akşam yakınımda bulunmuş ve beni izlemiş olması hiç hoşuma gitmemişti. Ya da daha doğrusu Gideon'ı izlemiş olması. Deanna'nın esas takıntısı oydu. Benimle yalnızca bana ulaşması daha kolay olduğu için ilgileniyordu.

Deanna'nın yüzünde beliren gülümseme kırılgandı. "Kötü haber kaynağı herhalde."

"Olur öyle şeyler" dedi Brett rahat bir tavırla.

Deanna ilgisini tekrar bana yöneltti. "Bugün Gideon'ı senin yanında gördüm, Eva. Fotoğrafçım çok güzel birkaç pozunuzu yakalamış ikinizin. Senden bu konuda demeç almak için uğramıştım aslında, ama madem yanında Brett var, o halde Brett'le olan ilişkin hakkında bir şeyler söylemek ister misin?"

Soruyu bana yöneltmişti ama Brett gülümseyerek ve o göz kamaştırıcı gamzesini göstererek araya girdi. "Bence söylenecek her şeyi 'Golden' söylüyor zaten. Ortak bir tarihimiz ve dostluğumuz var Eva'yla."

"Harika bir alıntı olacak bu, teşekkürler." Deanna şüpheyle baktı bana. Ben de aynen karşılık verdim bakışlarımla.

"Pekâlâ. Sizi daha fazla tutmak istemiyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederiz." Brett'in elini tutup çektim. "İyi geceler."

Aceleyle asansöre soktum Brett'i ve ancak kapılar kapanınca rahat bir soluk aldım.

"Bir gazetecinin senin romantik hayatınla neden bu kadar ilgilendiğini sorabilir miyim?"

Ona baktım. Arkasındaki pirinç boruya yaslanmış, ellerini de kalçasının iki yanında borunun üstüne koymuştu. Seksi bir duruştu ve Brett kesinlikle çok çekiciydi ama benim aklım Gideon'daydı. Onun yanına gitmek ve onunla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

"Zamanında Gideon'la birlikte olmuş da garezi var ona."

"Ve bu seni kıllandırmıyor, öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "En azından senin muhtemelen düşündüğün şekilde değil."

Asansör oturduğum kata vardı. Brett'in önü sıra daireme doğru yürürken Gideon'ın kapısının önünden geçmek zorunda olmak hiç hoşuma gitmedi. Corinne'le vakit geçirdiği zamanlarda o da böyle mi hissetmişti acaba? Kaygı ve suçluluk duygularının altında ezilmiş miydi?

Kapıyı açtım ve Cary'yi kanepeye yayılmış görmeyince üzüldüm. Ev arkadaşım evde bile değildi galiba. Işıkların kapalı olması onun evde olmadığına dair kuvvetli bir işaretti. Evde olduğunda girdiği tüm odaların ışıklarını açık bırakırdı çünkü.

Elektrik düğmesine bastım ve tam tavandaki ankastre lambalar ortalığı aydınlattığı sırada dönerek Brett'in yüzündeki ifadeyi yakaladım. İnsanların param olduğunu ilk fark ettikleri anlarda hep bir tuhaf hissetmişimdir kendimi.

Kaşlarını çatarak baktı bana. "Kariyer tercihimi yeniden gözden geçiriyorum şu an."

"Buranın parasını maaşımdan ödemiyorum. Üvey babam

ödüyor. En azından şimdilik." Mutfağa doğru gidip çantamla torbamı bar taburesinin üstüne bıraktım.

"Cross'la sen aynı çevrelerde mi takılıyorsunuz?"

"Bazen."

"Ben fazla mı farklıyım senin için?"

Gayet yerinde bir soruydu aslında ama nedense rahatsız etmişti beni. "İnsanları paralarıyla değerlendirmem ben, Brett. İçecek bir şey ister misin?"

"Yok, istemem."

Kanepeyi işaret etti, geçip oturduk.

"Demek klibi beğenmedin?" dedi kolunu kanepenin arkasına atarak.

"Öyle bir şey demedim!"

"Demen gerekmiyordu. Yüzünün halini gördüm."

"Yalnızca fazla... kişisel buldum."

Yeşil gözleri yanaklarımın kızarmasına neden olacak kadar ateşli bakıyordu. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, Eva. O klip bunun kanıtı."

"Unutulacak pek fazla bir şey yoktu da ondan" dedim.

"Seni tanımadığımı düşünüyorsun ama ben Cross'un hiç görmediği ve asla da göremeyeceği yanlarını biliyorum senin."

"Bunun tersi de doğru."

"Olabilir" diyerek hak verdi, parmakları minderi dövüyordu sessizce. "Yarın sabahın köründe uçağa binmem gerekiyor aslında ama daha geç bir seferle de gidebilirim. Benimle gel. Hafta sonu Seattle ve San Francisco'da konserlerimiz var. Pazar gecesi geri dönersin."

"Yapamam. Planlarım var."

"Ondan sonraki hafta da San Diego'dayız. Oraya gel." Parmaklarını kolumdan aşağı kaydırdı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi olur, ekstradan yirmi bin kişiyle tabii."

Gözlerimi kırpıştırdım. Aynı zamanda aynı yerde olacak olmamız nasıl bir şanstı? "O sırada Güney California'da ol-

mayı planlamıştım ben de. Yalnızca Cary ve ben."

"O halde sonraki hafta sonu buluşuyoruz."

"Görüşüyoruz" diye düzelttim ve o kalktığı için ben de ayağa kalktım. "Gidiyor musun?"

Yaklaştı bana. "Kalmamı mı istiyorsun?"

"Brett..."

"Anlıyorum." Yüzünde beliren buruk gülümseme kalbimin çarpmasına neden oldu. "Bu hafta sonu değil, ondan sonrakinde göreceğiz birbirimizi."

Kapıya doğru yürüdük birlikte.

"Bugün beni davet ettiğin için teşekkür ederim" dedim, bu kadar çabuk kalktığına üzülüyordum tuhaf bir şekilde.

"Klibi beğenmediğine üzüldüm."

"Beğendim." Elini tuttum. "Gerçekten. Çok iyi bir iş çıkarmışsın. Sadece kendimi o şekilde dışarıdan izlemek biraz tuhaftı, anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum." Diğer eliyle yanağımı avuçlayıp beni öpmek için eğildi.

Ben başımı çevirince onun yerine burnunu sürdü yanağıma bir aşağı bir yukarı. Parfümünün hafif kokusuyla teninin kokusunun karışımı algılarımı harekete geçirmiş, ateşli hatıraları canlandırmıştı. Bedeninin bedenime bu kadar yakın duruşu canımı acıtacak kadar tanıdık bir histi.

Bir zamanlar delice vurulmuştum ona. Onun da benim için aynı şeyleri hissetmesini istemiştim; şimdi öyle hissediyor olmasıysa acı tatlı bir hisse neden oluyordu.

Brett kollarımı kavradı ve hafifçe inledi, sesinin titreşimleri bütün vücuduma yayıldı. "Sana dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum" diye fısıldadı, sesi tok ve kısıktı. "İçinde olmayı. O hissi yeniden yaşamak için sabırsızlanıyorum."

Soluklarım çok hızlanmıştı. "Akşam yemeği için teşekkürler."

Yanağıma değen dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Ara beni. Ben nasılsa seni ararım ama ara sıra da sen arasan fena olmaz. Tamam mı?"

Başımı evet anlamında salladım ve konuşmadan önce yutkundum. "Tamam."

Bir saniye sonra Brett gitmişti ve ben telefonu almak için çantama koşuyordum. Gideon'dan hiçbir şey yoktu. Ne bir cevapsız arama, ne de bir mesaj.

Anahtarlarımı alarak, dairemden çıkıp onunkine koşturdum ama içerisi karanlıktı. İçeriye girer girmez, Gideon'ın cebindeki şeyleri koymak için kullandığı zarifçe boyanmış cam kâseye bakmaya bile gerek duymadan anlamıştım onun orada olmadığını.

Fena halde ters giden bir şeyler olduğu hissiyle geri döndüm daireme. Anahtarlarımı tezgâhın üstüne bırakarak odama gittim ve doğruca duşa girdim.

Yıkanmakla sıcak öğleden sonranın tenimde bıraktığı kirli, yapış yapış histen kurtulsam da içimdeki huzursuzluk geçmiyordu. Saçlarımı şampuanlarken bir yandan da gün içinde yaşadığım olayları aklımdan geçiriyor ve şimdi evde olup benimle bunları konuşacağına kim bilir nerelerde neler yapıyor diye düşünerek Gideon'a gitgide daha çok sinirleniyordum.

Derken onu hissettim.

Gözlerimdeki sabunu durulayarak döndüm ve Gideon'ın kravatını çekiştirerek banyoya girdiğini gördüm. Yorgun ve tükenmiş görünüyordu; öfkeli olmasından daha çok endişelendiriyordu bu beni.

"Selam" diye seslendim.

Beni seyrederken bir yandan da hızlı ve becerikli hareketlerle soyundu. Muhteşem çıplaklığıyla duşa girdi ve doğruca bana doğru gelerek sımsıkı kucakladı beni.

"Selam" dedim yeniden, ona sarılarak. "Neyin var? Klibe mi bozuldun?"

"Klipten nefret ettim" dedi lafı hiç dolandırmadan. "Şarkının seninle ilgili olduğunu fark ettiğimde gözden geçirmeliymişim o kahrolası şeyi."

"Üzgünüm."

Geriye çekilip bana baktı. Duştan yükselen buhar yavaş yavaş nemlendiriyordu saçlarını. Brett'ten milyonlarca kez daha seksiydi. Bana karşı olan hisleri –ve karşılığında benim onun için hissettiklerim– de milyonlarca kez daha derindi. "Tam klip gösterimi bitmek üzereyken Corinne aradı. Şeydi... delirmiş gibiydi. Tamamen kontrolden çıkmıştı. Endişelendim ve onu görmeye gittim."

Derin bir soluk alarak alevlenen kıskançlık ateşini bastırmaya çalıştım. Böyle bir şey hissetmeye hakkım yoktu, özellikle de Brett'le o kadar zaman geçirdikten sonra. "Nasıl gitti?"

Nazikçe geriye itti başımı. "Kapat gözlerini."

"Konuş benimle, Gideon."

"Konuşacağım." Bir yandan saçlarımı durularken, "Sanırım sorunun ne olduğunu anladım" dedi. "Aldığı antidepresanlar ona uygun ilaçlar değil anlaşılan."

"Hadi ya."

"İlaçların iyi gelip gelmediğini doktoruna bildirmesi gerekiyormuş ama bu kadar tuhaf davrandığını fark etmemiş bile. Ona bunu kabul ettirmek ve sonra da nedenini tespit edebilmek için saatlerce konuşmam gerekti."

Sırtımı dikleştirdim ve gözlerimi sildim; başka bir kadının erkeğimin ilgisini bu şekilde tekeline almasından duyduğum rahatsızlıkla baş etmeye çalışıyordum. Sırf Gideon onunla ilgilensin diye böyle bir problem uyduruyor olabileceğini de düşünmeden edemiyordum.

Gideon benimle yer değiştirerek duşun altına girdi. Sular, sert kas katmanlarının üstünden tatlı tatlı kayarak o müthiş bedeninden aşağıya hızla akmaya başladı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Ciddi bir tavırla omuz silkti. "Yarın doktoruna gidip ilaçları kesme ya da başka bir şeyle değiştirme konusunu konuşacak."

"Bunun her aşamasıyla ilgilenmen gerekmiyordur umarım" dedim, hoşnutsuzluğumu belli eden bir tonla.

"Corinne'den ben sorumlu değilim." Gözlerimden ayırmadığı gözleriyle tek bir sözcüğe bile gerek olmadan, hissettiğim korku, endişe ve öfkeyi anladığını anlattı. Tıpkı beni her zaman anladığı gibi. "Bunu ona da söyledim. Sonra Giroux'yu arayıp ona da söyledim. Gelip karısıyla ilgilenmesi gerek."

Cam bir rafın üzerinde, diğer kişisel banyo malzemeleriyle birlikte duran şampuanına uzandı. Neredeyse onunla çıkmayı kabul ettiğim an getirmişti eşyalarını evime; tıpkı kendi evini benim günlük malzemelerimle donattığı gibi.

"Öfkelenmişti ama, Eva. Deanna benden önce uğramıştı ona, elinde seninle benim klip lansmanında çekilmiş fotoğraflarımızla."

"Süper" diye homurdandım. "Deanna'nın neden burada pusu kurmuş beni beklemekte olduğunu da açıklıyor bu."

"Demek öyle yaptı ha?" Bunu öyle tehlikeli bir mırıltıyla söylemişti ki bir an –ama sadece bir an– Deanna'ya acıdım. Kendi mezarını kazıyordu resmen.

"Elinde seni Corinne'in evine girerken gösteren fotoğraflar vardı muhtemelen. Aklınca sinirlendirecekti herhalde beni." Kollarımı kavuşturdum. "Sapık gibi peşinde dolaşıyor."

Gideon başını geri atıp suyun altına sokarak saçlarını duruladı. Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken pazıları kasılıyordu.

Öyle fütursuz, öyle seksi, öyle güzel bir erkeksiliği vardı ki.

Dudaklarımı yaladım; eski sevgililerine gıcık olsam da Gideon'ın görünüşü beni baştan çıkarıyordu. Ona yaklaşıp duş jelinden elime sıktım biraz. Sonra da ellerimi göğsünde gezdirdim.

İnleyerek baktı bana. "Bana dokunmana bayılıyorum."

"Bu çok iyi. Çünkü ben de sana dokunmadan duramıyorum."

Yanağıma dokunurken bakışları yumuşacıktı. Yüzüme dikkatle baktı, belki de düz-beni ifademi takınıp takınmadığımı anlamaya çalışıyordu. Takındığımı sanmıyordum. Onu istiyordum, hem de hiç durmadan, ama yalnızca onun yanında olmanın keyfini de sürmek istiyordum. O aklımı başımdan alırken bunu yapmak zordu.

"Buna ihtiyacım vardı" dedi. "Senin yanında olmaya."

"Her şey üst üste geliyor sanki, değil mi? Bir nefes alamıyoruz. Mutlaka bir şeyler oluyor." Parmak uçlarımı sert karın kaslarının üstünde gezdirdim. Arzu aramızda uğulduyordu sanki, bir de insanın kendisi için değerli ve vazgeçilmez olan birinin yakınında olmasının verdiği o harika his vardı. "Ama iyi gidiyoruz, değil mi?"

Dudakları alnıma dokundu. "Gayet iyi idare ettiğimizi söyleyebilirim. Ama yine de yarın seni alıp gitmek için sabırsızlanıyorum. Bir süreliğine buradan ayrılmayı, herkesten uzaklaşmayı ve seninle baş başa olmayı iple çekiyorum."

Gülümsedim, düşüncesi bile çok hoştu. "Ben de öyle."

Gideon yataktan kalkarken uyandım.

Gözlerimi kırpıştırdım. Televizyon hâlâ açıktı ama sesi kısıktı. Gideon'ın yanına kıvrılmış, birbirimizden ayrı geçirmek zorunda kaldığımız bütün o saatlerin, günlerin ardından yeniden baş başa olabilmenin tadını çıkarırken uyuyakalmıştım.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadım.

"Yatmaya." Yanağıma dokundu. "Çok uyku bastırdı."

"Gitme."

"Kalmamı isteme benden."

Neden korktuğunu anlayarak iç geçirdim. "Seni seviyorum."

Üzerime eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı Gideon. "Pasaportunu çantana koymayı unutma."

"Unutmam. Yanıma hiçbir şey almam gerekmediğine emin misin?"

"Hiçbir şey." Yeniden öptü beni, dudakları dudaklarımdan ayrılamıyordu.

Sonra gitti.

Cuma günü işe giderken, hem işe hem de uzun bir uçak yolculuğuna uygun olabilecek ince bir jarse elbise giydim. Gideon'ın beni ne kadar uzağa götüreceği konusunda bir fikrim yoktu ama her halükârda rahat edeceğimden emindim.

İşe vardığımda Megumi telefondaydı, o yüzden birbirimize el salladık ve ben doğruca odacığıma gittim. Tam yerime yerleşirken Bayan Field geldi.

Waters Field & Leaman'ın yönetim kurulu başkanı açık gri pantolon takımı içinde güçlü ve kendinden emin görünüyordu.

"Günaydın, Eva" dedi. "Mark'a söyle, gelince ofisime bir uğrasın."

Üç sıra siyah inci kolyesine hayranlıkla bakarak başımı salladım. "Olur."

Beş dakika sonra bu isteği kendisine ilettiğimde Mark başını iki yana salladı. "Adrianna Vineyards işini alamadık herhalde."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu kahrolası herkese açık teklif taleplerinden nefret ediyorum. Kalite ya da deneyim değil aradıkları. Tek istedikleri, işi neredeyse bedava yapacak kadar aç birilerini bulmak."

Kingsman Votka kampanyasında şahane bir iş çıkardığı için Mark'ın sorumluluğuna verilmişti bu teklif talebi ve biz de istenen tarihe yetiştirebilmek için her şeyi bir kenara bırakmıştık.

"Kendileri kaybeder" dedim.

"Biliyorum ama yine de... Hepsini kazanmak istiyorum. Dua et de yanılıyor olayım."

Başparmağımı havaya kaldırarak şans diledim ona ve o da Christine Field'ın ofisine yollandı. Tam kendime bir fincan kahve almak için ayağa kalkarken masamdaki telefon çaldı.

"Mark Garrity'nin ofisi" diyerek açtım, "ben Eva Tramell."

"Eva, tatlım."

Annemin titrek sesini duyunca uzun bir soluk verdim. "Selam, anne. Nasılsın?"

"Görüşebilir miyiz? Belki beraber öğlen yemeği yeriz?"

"Tabii. Bugün mü?"

"Eğer senin için de uygunsa." Kulağa hıçkırık gibi gelen bir soluk aldı. "Seni görmeye gerçekten ihtiyacım var."

"Tamam." Midem endişeden düğüm düğüm oldu. Annemin canının bu kadar sıkkın olması hiç hoşuma gitmemişti. "Seninle bir yerde buluşmamı ister misin?"

"Clancy'yle gelip seni alırız. Saat on ikide çıkıyorsun değil mi öğle tatiline?"

"Evet. Kapının önünde beklerim sizi."

"Güzel." Duraksadı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum, anne. Ben de seni seviyorum."

Kapattıktan sonra bir süre telefona bakakaldım.

Ailemiz nereye doğru gidiyordu acaba?

Gideon'a çabucak bir mesaj atarak yemeği başka bir güne almamız gerektiğini haber verdim. Annemle ilişkimi yeniden rayına oturtmak zorundaydım.

Önümde uzanan günün altından kalkabilmek için daha çok kahveye ihtiyacım olduğunun bilinciyle fincanımı doldurmaya gittim.

Masamdan tam on ikide kalkarak lobiye indim. Saatler ilerledikçe Gideon'la yapacağımız hafta sonu kaçamağı için

daha da heyecanlanıyordum. Corinne'den, Deanna'dan ve Brett'ten uzakta.

Tam turnikelerden geçtiğim sırada gördüm onu.

Jean-François Giroux, o son derece Avrupai ve çekici havasıyla duruyordu güvenlik bankosunun önünde. Koyu renk, dalgalı saçları fotoğraflarındakinden daha uzundu, yüzü daha az bronzdu ve bir top sakalın çevrelediği ağzının ifadesi daha sertti. Açık yeşil gözleriyse daha çarpıcıydı, hem de yorgunluktan kızarmış oldukları halde. Ayağının dibinde duran küçük kabin boyu bavuldan anlaşıldığı kadarıyla havaalanından doğruca Crossfire'a gelmişti.

"*Mon Dieu*. Bu kadar mı yavaş bu binanın asansörleri?" diye sordu güvenlik görevlisine, kesik kesik Fransız aksanıyla. "Yukarıdan aşağıya inmenin yirmi dakika sürmesi imkânsız."

"Bay Cross geliyor" diye yanıtladı görevli yerinden bile kalkmadan.

Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi Giroux başını bana doğru çevirdi ve gözlerini kıstı. Bankodan ayrılarak bana doğru yürümeye başladı. Takım elbisesinin kesimi Gideon'ınkinden daha dardı, bel ve bacak kısımları üzerine daha çok oturuyordu. Fazlasıyla titiz ve katı bir insan izlenimi uyandırmıştı bende; gücünü etrafa dayattığı kurallardan alan bir adamdı sanki.

"Eva Tramell?" diye sordu. Beni tanımasına şaşırmıştım.

"Bay Giroux." Elimi uzattım.

Elimi tuttu ve sonra da uzanıp iki yanağımdan öperek şaşırttı beni. Gerçi baştan savma, dalgın öpücüklerdi bunlar ama konu bu değildi. Hiç tanımadığım biri için fazlasıyla samimi bir hareketti bu – bu kişi Fransız olsa bile.

Geriye çekildiğinde ona kalkık kaşlarla baktım.

"Benimle konuşmaya zamanınız olur muydu acaba?" dedi hâlâ elimi tutarak.

"Korkarım bugün olmaz" dedim elimi nazikçe çekerken. Sağa sola koşturan insanlarla dolu devasa bir alanda olmamız tanınmamızı zorlaştırsa da Deanna ortalıkta olduğu sürece kiminle birlikte görüleceğime dikkat etmek zorundaydım. "Öğle yemeği için bir sözüm var ve işten sonra da hemen gitmem gerekiyor."

"Yarın, belki?"

"Bu hafta sonu şehir dışındayım. En erken pazartesi olabilir."

"Şehir dışında. Cross'la birlikte mi?"

Başımı yana eğerek dikkatle yüzüne baktım, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum. "Bu sizi hiç ilgilendirmez ama evet."

Gideon'ın hayatında Corinne'den başka bir kadın olduğunu bilmesi için doğruyu söylemiştim ona.

"Sizi kıskandırmak ve ona geri dönmenizi sağlamak için karımı kullanmış olması sizi hiç rahatsız etmiyor mu?" diye sordu. Ses tonu bariz bir şekilde soğumuştu.

"Gideon Corinne'le arkadaş kalmak istiyor. Arkadaşlar birlikte zaman geçirirler."

"Gerçi sarışınsınız ama buna inanacak kadar da saf değilsinizdir herhalde."

"Gerçi stres altındasınız" dedim karşılık olarak, "ama hıyarlık ettiğinizin de farkındasınızdır herhalde."

Elini kolumda hissetmeden önce varlığını hissetmiştim Gideon'ın.

"Özür dileyeceksin, Giroux" diyerek araya girdi, tehlikeli bir sakinlikle. "Ve bunu içtenlikle yapacaksın."

Giroux'nun ona attığı bakış öyle bir nefret ve tiksinmeyle doluydu ki olduğum yerde huzursuzca kıpırdanmama neden oldu. "Beni bekletmen yakışıksız bir hareket, Cross; senin için bile."

"Eğer hakaret etmek gibi bir niyetim olsaydı bunu anlardın."

Gideon'ın dudakları gerilerek bir bıçak gibi inceldi. "Özür, Giroux. Ben Corinne'e karşı asla kibarlık ve saygı sınırlarının dışına çıkmadım. Sen de Eva'ya aynı nezaketi göstereceksin."

Dışarıdan bakan birine duruşu rahat ve kayıtsız görünebilirdi ama ben içindeki öfkeyi hissedebiliyordum. İki adamda da hissedebiliyordum bunu – biri sıcak, diğeri buz gibiydi ve gerilim anbean artıyordu. Lobinin ne kadar geniş ve derin, tavanının da ne kadar yüksek olduğu düşünülürse bu çok delice bir şeydi ama sanki duvarlar üstümüze üstümüze geliyormuş gibi hissediyordum.

Bu kadar kalabalık bir mekânda olmamıza bakmadan oracıkta yumruk yumruğa girişeceklerinden korkarak, uzanıp Gideon'ın elini yakaladım ve hafifçe sıktım.

Giroux'nun bakışları önce bizim birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı, sonra da benim gözlerimle buluştu. "*Pardonnez-moi*" dedi, başını hafifçe eğerek. "Burada suçlu olan siz değilsiniz."

"Biz seni daha fazla tutmayalım" diye mırıldandı Gideon bana, başparmağıyla elimin üstünü okşayarak.

Ama bırakıp gitmeye içim elvermediği için oyalandım. "Karınızın yanında olmalıydınız" dedim Giroux'ya.

"O benim yanımda olmalıydı" diye düzeltti.

Corinne onu terk ettiğinde Giroux'nun onun peşinden gitmediğini hatırladım. Evliliğini yoluna koymak yerine Gideon'ı suçlamakla meşguldü.

"Eva" diye seslendi, beni bulmak için içeri gelmiş olan annem. Ten rengi Louboutin'leri ve ince vücudunu saran askılı ipek elbisesiyle bize doğru geliyordu. Mermerle kaplanmış loş lobide parlak bir nokta gibiydi.

"Hadi gel, seni yolcu edeyim, meleğim" dedi Gideon. "Bana bir dakika izin ver, Giroux."

Ayrılmadan önce bir an duraksadım. "Hoşça kalın, Bay Giroux."

"Bayan Tramell" dedi gözlerini Gideon'dan ayırarak. "Görüşmek üzere."

Başka seçeneğim olmadığı için gidiyordum, ama bu hiç hoşuma gitmiyordu. Gideon'la birlikte anneme doğru yürürken ne kadar endişeli olduğumu yüzümden anlasın diye başımı kaldırıp baktım ona.

Gözleri güven verdi bana. İlk karşılaştığımızda fark ettiğim o gizli gücü ve sarsılmaz kontrolü gördüm orada. Giroux'yla baş edebilirdi. Her şeyle baş edebilirdi.

"Size keyifli bir öğle yemeği diliyorum" dedi Gideon ve önce annemin yanağını öptü, sonra da bana dönüp dudaklarıma küçük, sert bir öpücük kondurdu.

Uzaklaşırken arkasından baktım ve onun dönüşünü izleyen Giroux'nun gözlerindeki gerginliği görerek huylandım.

Annem koluma girerek ilgimi ona yöneltmeme neden oldu.

"Selam" dedim huzursuzluğumu dağıtmaya çalışarak. Zengin ve yakışıklı adamlarla zaman geçirmek kadar sevdiği başka bir şey olmadığı için beylerin bize katılıp katılmayacağını sormasını bekledim ama sormadı.

"İşleri yoluna koymaya mı çalışıyorsunuz Gideon'la?" diye sordu onun yerine.

"Evet."

Onun önü sıra dönen kapılardan çıkmadan önce dönüp şöyle bir baktım anneme. Her zamankinden daha kırılgan görünüyordu, benzi solmuştu ve gözlerinde o alışılmış parlaklıktan eser yoktu. Dışarı çıkınca durup bekledim onu; lobinin loş ve serin ortamından gürültülü ve hareketli sokağın bunaltıcı sıcağına çıkmanın neden olduğu şoka uyum sağlamaya çalışıyordu algılarım.

Bize arabanın arka kapısını açan Clancy'ye gülümsedim. "Selam, Clancy."

Annem zarifçe arka koltuğa geçerken Clancy de bana gülümsedi. En azından ben gülümsediğini sandım. Dudakları hafifçe oynamıştı.

"Nasılsın?" diye sordum ona.

Yanıt olarak hafifçe eğiverdi başını. "Siz?"

"İdare ediyorum."

"Her şey yoluna girecek, merak etmeyin" dedi tam ben annemin yanına geçerken. Bu konuda benim olduğumdan çok daha emin görünüyordu.

Yemeğin ilk birkaç dakikası rahatsız edici bir sessizlik içinde geçti. Annemin yemek için seçtiği New American bistrosunun gün ışığına boğulmuş olması aramızdaki huzursuzluğu daha da elle tutulur hale getiriyordu.

Konuşmak isteyen o olduğu için annemin lafa girmesini bekledim. Benim de söyleyecek çok şeyim vardı ama onun için neyin öncelikli olduğunu bilmem gerekiyordu. Rolex'imin içine izleme cihazı yerleştirerek güvenimi kırması mıydı konu? Yoksa Stanton'ı babamla aldatmış olması mı?

"Saatin çok güzelmiş" dedi kolumdaki yeni saate bakarak.

"Teşekkür ederim." Korumak ister gibi saatin üzerine gitti elim. Benim için paha biçilmezdi ve çok da kişisel bir şeydi. "Gideon aldı."

Dehşete düşmüş gibiydi. "Ona izleme cihazından söz etmedin, değil mi?"

"Ona her şeyi söylüyorum. Gizlimiz saklımız yok bizim."

"Belki *senin* yoktur. Ama ya onun?"

"Çok yakınız onunla" dedim kendimden emin bir şekilde. "Ve her geçen gün biraz daha güçleniyoruz."

"Oo..." Kısa buklelerini hafifçe savurarak başını salladı. "Bu... harika bir şey, Eva. Sana çok iyi bakabilecek biri o."

"Zaten bakıyor. Hem de tam ihtiyacım olan şekilde ve bunun parasıyla hiç alakası yok."

Sesimin sert tonu karşısında annemin dudakları gerildi. Kaşlarını çatmadı ama, kusursuz cildini korumak adına özenle kaçındığı bir şeydi bu çünkü. "Para konusunu bu ka-

dar küçümseme, Eva. Ne zaman ve niçin paraya ihtiyacı olacağını bilemez insan."

İçten içe sinirleniyordum. Hayatım boyunca parayı her şeyin önüne koymuştu annem, hem de böyle yaparak kimleri –mesela babamı– incittiğini hiç düşünmeden.

"Küçümsemiyorum" dedim. "Yalnızca paranın yaşamımı yönlendirmesine izin vermeyeceğim. 'Senin için söylemesi kolay tabii' gibi bir şey demeye kalkmadan, şunu bil ki şayet Gideon sahip olduğu her kuruşu yitirecek bile olsa onunla kalacağımdan emin olabilirsin."

"Her şeyini kaybetmez o, fazla akıllı bunun için" dedi annem gergin bir sesle. "Ve şansın yaver giderse senin de başına seni finansal açıdan tüketecek bir şey gelmez."

Bu konuşmalardan fazlasıyla sıkılarak iç geçirdim. "Bu konuda asla hemfikir olamayacağız, biliyorsun."

Manikürlü güzel parmaklarıyla çatal bıçağının saplarını okşadı. "Bana çok kızgınsın."

"Babamın sana âşık olduğunun farkında mısın? O kadar âşık ki hayatına bir türlü devam edemiyor. Asla evleneceğini sanmıyorum. Ona bakacak, onu sevecek bir kadınla sürekli bir ilişkisi olamayacak asla."

Güçlükle yutkundu ve yanağından aşağı bir damla yaş yuvarlandı.

"Sakın ağlamaya kalkma" dedim emir verir gibi ona doğru eğilerek. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Burada kurban durumunda olan sen değilsin."

"Benim acı çekmeye hakkım yok mu?" diye çıkıştı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar sertti. "Kalp acısıyla ağlamama izin yok mu benim? Ben de babanı seviyorum. Onun mutluluğu için her şeyi verirdim."

"Onu yeterince sevmiyorsun."

"Ne yaptıysam aşk için yaptım ben. *Hepsini*." Ruhsuz bir kahkaha attı. "Tanrım... Beni bu kadar hor görürken yanım-

da olmaya nasıl tahammül ediyorsun bilmiyorum."

"Sen benim annemsin ve her zaman benim tarafımda oldun. Bunu yapmak için olmayacak yolları seçsen de her zaman beni korumaya çalışıyorsun. Seni de, babamı da çok seviyorum. Mutlu olmayı hak eden iyi bir adam o."

Titreyen ellerle suyuna uzanıp bir yudum aldı. "Sen olmasan keşke hiç karşılaşmamış olsaydık derdim. O zaman ikimiz de daha mutlu olurduk. Ama artık yapabileceğim bir şey yok."

"Onunla birlikte olabilirdin. Onu mutlu edebilirdin. Görünüşe göre bunu yapabilecek tek kadın da sensin."

"Bu imkânsız" diye fısıldadı.

"Neden? Zengin değil diye mi?"

"Evet." Eli boynuna gitti. "Evet. Zengin değil diye."

Acımasız dürüstlük. Yüreğim burkuldu. Mavi gözlerinde daha önce hiç görmediğim kederli bir ifade vardı. Onun paraya böyle abartılı bir şekilde ihtiyaç duymasının sebebi neydi? Acaba bir gün öğrenecek ya da anlayabilecek miydim bunu? "Ama *sen* zenginsin. Bu yetmez mi?"

Üç boşanma sonucunda şahsi serveti milyonları bulmuştu.

"Hayır."

Öylece bakakaldım ona, inanamıyordum.

Gözlerini kaçırmak için başını çevirince üç karatlık pırlanta küpesi, üstüne vuran güneş ışığında parlayarak etrafa gökkuşağı renklerinde ışınlar saçtı. "Anlamıyorsun."

"Açıkla o zaman bana, anne. Lütfen."

Bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Belki bir gün açıklarım. Bana bu kadar kızgın olmadığın bir gün."

Başıma bir ağrı girdiğini hissederek arkama yaslandım. "Peki. Ben anlamadığım için kızayım, sen de kızdığım için bana anlatma. Bu şekilde pek yol alacak gibi görünmüyoruz."

"Üzgünüm, tatlım." Yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Babanla aramızda olanlar..."

"Victor. Neden adını hiç ağzına almıyorsun?"

Ürkmüş gibi geri çekildi. "Daha ne kadar cezalandıracaksın beni?" diye sordu alçak sesle.

"Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Yalnızca anlayamıyorum."

Böyle ışıl ışıl aydınlık ve insanlarla dolu, hareketli bir mekânda oturmuş acı veren şahsi meselelerimizi konuştuğumuza inanamıyordum. Keşke beni kendi evine çağırsaydı diye düşündüm, Stanton'la paylaştığı evine. Ama sanırım benim iyice kafayı sıyırmamı engellemek için bu işi seyirci önünde yapmayı tercih etmişti.

"Dinle" dedim, kendimi yorgun hissederek. "Cary'yle ben bizim daireden çıkıp kendimize başka bir yer tutacağız."

Annemin omuzları birden dikleşti. "Ne? Neden? Düşünmeden hareket etme, Eva. Buna hiç gerek..."

"Var, var. Nathan gitti. Ve Gideon'la ben de birlikte daha çok zaman geçirmek istiyoruz..."

"Bunun senin taşınmanla ne ilgisi var?" Gözleri yaşlarla doldu. "*Üzgünüm*, Eva. Daha ne söyleyebilirim?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok, anne." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, huzursuzlanmıştım, çünkü onun ağlamasına hiç dayanamıyordum. "Tamam, doğrusunu istersen, babamla aranızda olanlardan sonra parasını Stanton'ın ödediği bir yerde yaşamak garip geliyor, ama ondan daha önemlisi, Gideon'la ben birlikte yaşamak istiyoruz."

"Birlikte yaşamak mı?" Annemin gözyaşları derhal kurudu. "Evlenmeden mi? Eva, hayır. Bu korkunç bir hata olur. Hem Cary ne olacak? Onu yanına katıp sen getirdin New York'a."

"Ve benimle de kalacak." Gideon'la ev arkadaşı olma fikrini Cary'ye henüz açmadığımı anneme söylemek gelmedi içimden ama zaten Cary için sorun olmayacağına emindim. Hem ben evde daha çok vakit geçirecektim, hem de kira üçe

bölününce ödemek daha kolay olacaktı. "Üçümüz olacağız."

"Gideon Cross gibi bir adamla evlenmeden birlikte oturulmaz." Bana doğru eğildi. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Yüzüğü bekle mutlaka."

"Evlenmek konusunda bir acelem yok" dedim ama bir yandan da başparmağımla yüzüğümün arkasını okşuyordum.

"Aman Tanrım." Annem başını iki yana salladı. "Ne diyorsun sen? Onu seviyordun hani?"

"Çok erken. Daha çok gencim."

"Yirmi dört yaşındasın. Evlenmek için ideal yaş." Annemin sırtı kararlılıkla dikleşmişti. Bu seferlik canımı sıkmadı bu, çünkü havasının biraz olsun yerine gelmesini sağlamıştı. "Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim, Eva."

"Anne..."

"Hayır." Gözleri hesapçı bir ışıltıya büründü. "Güven bana ve biraz yavaşla. Ben halledeceğim her şeyi."

Eyvah. Evlilik tartışmasında onun benim değil Gideon'ın tarafında olması hiç de hayra alamet değildi.

18

Saat beşte Crossfire'dan çıkarken aklım hâlâ annemdeydi. Bentley yolun kenarında bekliyordu ve Angus ben yaklaşırken arabadan inip bana gülümsedi.

"İyi akşamlar, Eva."

"Selam." Ben de ona gülümsedim. "Nasılsın, Angus?"

"Mükemmel." Arabanın arkasından dolaşıp gelerek bana arka kapıyı açtı.

Dikkatle baktım Angus'ın yüzüne. Nathan'la Gideon hakkında ne biliyordu acaba? Clancy kadar bilgi sahibi miydi? Ya da belki ondan bile fazla?

Serin arka koltuğa yerleşerek cep telefonumu çıkardım ve Cary'yi aradım. Telesekreter çıkınca mesaj bıraktım. "Selam, sadece sana bu hafta sonu evde olmayacağımı hatırlatmak için aramıştım. Bir de rica etsem, Gideon'la birlikte üçümüzün bir yerlere taşınması fikrini düşünür müsün? Gelince konuşuruz bu konuyu. Şöyle yeni bir yer düşünüyorum. Üçümüzün de parasının yetebileceği bir yer. Tabii Gideon'ın böyle bir derdi olduğundan değil de" diye ekledim, Cary'nin yüzünün alacağı şekli hayal ederek. "Pekâlâ. Eğer bana ihtiyacın olur da cep telefonundan ulaşamazsan *e-mail* atarsın. Seni seviyorum."

Tam kapat düğmesine bastığım sırada kapı açıldı ve Gideon arabaya bindi. "Selam, şampiyon."

Ensemden yakalayıp dudaklarını dudaklarıma mühürleyerek öptü beni. Dilini ağzımın içine sokup tadıma bakarak aklımı başımdan alıverdi. Beni bıraktığında soluk soluğaydım.

"Selam, meleğim" dedi hırıltılı bir sesle.

"Vay canına."

Dudakları kıvrıldı. "Annenle yemek nasıl geçti?"

İnler gibi bir ses çıkardım.

"O kadar iyi ha?" Elimi tuttu. "Anlatsana."

"Bilmiyorum. Tuhaftı işte."

Angus direksiyona geçti ve hareket ettik.

"Tuhaf mı?" diye sordu Gideon. "Yoksa rahatsız edici mi?"

"Her ikisi de." Koyu renkli camdan dışarı baktım, trafik yüzünden yavaşlamıştık. Kaldırımlarda yığınla insan vardı ama hızla hareket ediyorlardı. Trafik sıkışıklığı yüzünden ilerleyemeyen yalnızca arabalardı. "Parayla kafayı bozmuş durumda. Bu yeni bir şey değil ama eskiden finansal güvence istemek bir sağduyu meselesiymiş gibi davranırdı. Bugünse şey gibi duruyordu... üzgün gibi. Boynu bükük gibi."

Başparmağıyla okşadı elimin üstünü, teskin etmek ister gibi. "Belki de aldatma olayı yüzünden kendini suçlu hissediyordur."

"Hissetmeli de! Ama meselenin o olduğunu sanmıyorum. Bence başka bir şey var ama ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Biraz araştırmamı ister misin?"

Başımı çevirip gözlerine baktım. Hemen yanıt vermek yerine biraz düşündüm. "İsterim, evet. Ama biraz da midem bulanıyor bunlardan aslında. Baksana, seni araştırdım, Doktor Lucas'ı, Corinne'i... İnsanlara dobra dobra soracağıma sırlarını bulup çıkarmaya çalışıyorum sürekli."

"O zaman sor annene" dedi erkeklere özgü bir rahatlıkla.

"Sordum. Ona kızgın olmadığım bir zaman konuşmak istiyormuş bu konuyu."

"Kadınlar" dedi alaycı bir tavırla, gözlerindeki sıcak bakıştan bunu eğlenceli bulduğu anlaşılıyordu.

"Giroux ne istiyormuş? Geleceğinden haberin var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Evliliğindeki sorunlar için suçlayacak birini arıyor yalnızca. Beni suçlamak kolayına gelmiş."

"Birilerini suçlayacağına evliliğini yoluna koymaya çalışsa ya. Bir uzmandan destek almaları lazım onların."

"Ya da boşanmaları."

Gerildim. "Sen bunu mu istiyorsun?"

"Benim istediğim sensin" diye mırıldandı ve elimi bırakıp bana sarılarak kucağına çekti.

"İblis."

"Hem de nasıl, bir bilsen. Bu hafta sonu senin için şeytani planlarım var."

Yüzümü tarayan gözlerinde öyle bir ateş vardı ki düşüncelerim derhal çok daha muzır konulara kaymaya başladı. Tam başını tutmuş bir öpücük için kendime doğru çekiyordum ki Bentley bir dönüş yaptı ve birden ortalık karardı. Dışarı bakınca kapalı bir otoparka girmiş olduğumuzu fark ettim. Döne döne iki kat aşağıya indik, park yerlerinden birine girdik ve derhal geri çıktık.

Dört başka Bentley'yle birlikte.

"Neler oluyor?" diye sordum, önümüzde ve arkamızda ikişer Bentley'yle birlikte yeniden çıkışa doğru giderken.

"El çabukluğuyla adam kandırıyoruz" dedi burnunu boynuma sürterek.

Yeniden trafiğe çıkarak farklı yönlere dağıldık.

"Peşimizde birileri mi var?" diye sordum.

"Yalnızca tedbirli davranıyoruz." Dişlerini nazikçe tenime batırarak meme uçlarımın sertleşmesine neden oldu. Bir koluyla sırtımı destekleyerek başparmağını mememin yan tarafına sürdü. "Bu hafta sonu yalnızca bizim olmalı."

Dudaklarıma ıslak ve tutkulu bir öpücük kondurduğu sıra-

da başka bir otoparka daldık. Park yerlerinden birine girdik ve kapı açıldı. Ben neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Gideon kucağında benimle Bentley'den indi ve bir başka arabanın arka koltuğuna geçti.

Bir dakika içinde, Bentley önde, biz arkada olmak üzere otoparktan çıkmış ve ters istikametlere doğru yola koyulmuştuk.

"Bu delice bir şey" dedim. "Ülke dışına çıkacağımızı sanıyordum."

"Çıkıyoruz. Güven bana."

"Güveniyorum."

Yüzüme bakan gözleri yumuşacıktı. "Güvendiğini biliyorum."

Başka duraklama olmadan havaalanına vardık. Kısacık bir güvenlik kontrolünün ardından doğruca piste çıktık ve Gideon'ın özel jetlerinden birinin merdivenlerini tırmandık. Sağ tarafında kanepeli bir oturma alanı, sol tarafında masa ve koltuklar bulunan kabin lükstü ama ölçülü bir zarafeti vardı. Kabin görevlisi olan yakışıklı genç adam siyah kumaş pantolon ve göğsüne Cross Holding logosu ve adı –Eric– işlenmiş bir yelek giymişti.

"İyi akşamlar, Bay Cross. Bayan Tramell" dedi bizi gülümseyerek karşılayan Eric. "Kalkışa hazırlanırken bir şeyler içmek ister miydiniz?"

"Yabanmersini suyu ve Kingsman alayım ben" dedim.

"Bana da aynısından" diye karşılık verdi Gideon ve ceketini çıkararak Eric'e uzattı. Ardından çıkardığı yelek ve kravatını da alana kadar bekledi Eric.

Onu hayranlıkla seyrettim, hatta ıslık bile çaldım. "Bu seyahat daha şimdiden hoşuma gitmeye başladı."

"Meleğim." Başını iki yana salladı, gözlerinin içi gülüyordu.

Lacivert takım elbiseli bir beyefendi uçağa bindi. Gideon'ı içten bir şekilde selamladı, benimle tanıştırılınca elimi sıktı ve pasaportlarımızı istedi. Sonra geldiği gibi çabucak git-

ti ve kabin kapısı kapandı. Gideon'la ikimiz ellerimizde içkilerimiz, masanın yanındaki koltuklara oturup kemerlerimizi bağladık ve uçak pistte ilerlemeye başladı.

"Nereye gittiğimizi söyleyecek misin bana?" diye sordum kadehimi havaya kaldırıp ona doğru uzatarak.

Kendi kadehini uzatıp benimkiyle tokuşturdu. "Sürpriz olmasını istemiyor musun?"

"Yolumuzun ne kadar uzun olduğuna bağlı. Oraya varana kadar meraktan delirebilirim."

"Bunu düşünemeyecek kadar meşgul olacağını sanıyorum." Dudakları kıvrıldı. "Ne de olsa bu bir ulaşım aracı."

"Ya." Arkaya doğru baktım ve uçağın kıç tarafında birkaç kapının açıldığı minik bir koridor gördüm. Biri tuvalet olmalıydı, biri çalışma odası, biri de yatak odası. İçim beklentiyle doldu. "Öldürecek ne kadar zamanımız var peki?"

"Saatler" dedi keyifli bir mırıltıyla.

İçim bir hoş oldu. "Ah, şampiyon. Sana neler yapacağımı bir bilsen."

Başını iki yana salladı. "Bunun benim hafta sonum olduğunu ve sana ne istiyorsam onu yapacağımı unutuyorsun. Öyle anlaşmıştık ya."

"Yolculuk sırasında bile mi? Haksızlık gibi geliyor bu bana."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"O zaman da doğruydu."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı ve içkisinden bir yudum aldı. "Kaptan pilot ayağa kalkma izni verdiği anda yatak odasına gidip soyunmanı istiyorum. Sonra da yatağa uzanıp beni bekle."

Tek kaşımı kaldırdım. "Çırılçıplak yatarak senin gelip beni becermeni beklemem fikrine bayılıyorsun."

"Evet, doğru, yanlış hatırlamıyorsam tersi de senin fantezilerinden biriydi."

"Hımm." İçkimden bir yudum aldım ve aşağı inene kadar buz gibi soğuk olan votkanın midemi ısıtıvermesinin keyfini çıkardım.

Uçak yükselişini tamamladı ve kaptan kısa bir anonsla bize kabin içinde hareket etmekte özgür olduğumuzu haber verdi.

Gideon, *Ee, ne bekliyorsun? Fırla hadi* diyen bir bakış attı bana.

Gözlerimi kısarak baktım ona ve içkimi de alarak ayağa kalktım. Ağır davranarak hem onu kışkırtıyor, hem de heyecanıma heyecan katıyordum. Onun merhametine tabi olmaya bayılıyordum. Yaptıklarımla onun aklını başından almayı ne kadar sevsem de, kontrolün onda olmasından ciddi şekilde tahrik olduğumu inkâr edemezdim. O kontrolün ne kadar mutlak olabileceğini bildiğim için de ona tamamen güvenebiliyordum. Onun bana yapmasına izin vermeyeceğim hiçbir şey olmadığını düşünüyordum.

Yatak odasına girip de beyaz örtünün üstünde gayet hoş bir şekilde duran ipek ve süetten yapılmış kırmızı bağcıkları görünce bu inancımın çok da uzak olmayan bir zamanda test edileceğini anladım.

Başımı çevirip kapıdan Gideon'a doğru baktım ama o çoktan gitmişti. Masanın üstünde duran boş bardağının içindeki buz küpleri pırlanta gibi parlıyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. İçkimin geri kalanını kafama diktim. Seks sırasında hareketlerimin kısıtlanmasına tahammül etmem mümkün değildi. Bir tek Gideon yapabilirdi bunu. O da ya elleriyle ya da kaslı vücudunun ağırlığıyla. Bunun ötesine hiç geçmemiştik. Geçebileceğimden emin değildim.

Boş bardağımı komodinin üzerine bırakırken elim hafifçe titriyordu. Heyecandan mıydı bu, yoksa korkudan mı, emin değildim.

Gideon'ın beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Ben hiç korkmayayım diye elinden geleni yapardı. Ama ya ben onu düş kırıklığına uğratırsam ne olacaktı? Ya ihtiyaç duyduğu şeyi ona veremezsem? Bağlama fantezisinden söz etmişti daha önce bana; beni tamamen bağlanmış ve ona teslim olmuş, bedenimi çaresizce önüne serilmiş halde arzuladığını biliyordum. Bu arzuyu, böylesi mutlak ve eksiksiz bir sahiplenişe duyduğu ihtiyacı anlıyordum. Ben de ona karşı öyle hissediyordum.

Soyundum. Hareketlerim yavaş ve dikkatliydi çünkü kalbim daha şimdiden fazlasıyla hızlı atmaya başlamıştı. Beklenti hissi öyle yoğundu ki resmen soluk soluğa kalmıştım. Giysilerimi küçük dolabın içindeki bir askıya astım ve dikkatlice yatağa çıktım. Gideon geldiğinde bağcıkları elimde tutmuş, kendimden şüphe ederek ne yapacağımı kestirmeye çalışıyordum.

"Uzanmamışsın" dedi nazikçe, kapıyı kapatıp kilitlerken.

Bağcıkları havaya kaldırdım.

"Özel yapım, yalnızca senin için." Yaklaştı, çevik parmakları gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. "Kırmızı senin rengin."

Gideon da benim kadar yavaş soyundu ve teninin açığa çıkan her santimini zevkle seyretme fırsatı verdi bana. Kaslarının o ipeksi bronz teninin altında kıpırdanışının benim üzerimde afrodizyak etkisi yaratacağını biliyordu.

"Buna hazır mıyım?" diye sordum alçak sesle.

Gözlerini yüzümden ayırmadan çıkardı pantolonunu. Doğrulduğunda üzerinde yalnızca siyah *boxer*'ı vardı ve aleti önünde koca bir çıkıntı oluşturmuştu. "Asla dayanabileceğinden fazlasını yapmam, meleğim. Söz veriyorum sana."

Derin bir soluk alarak yatağa uzandım ve bileklikleri karnımın üstüne koydum. Gideon yanıma geldi, yüzü şehvetle gerilmişti. Yatağın üstünde yanıma yerleşti ve elimi ağzına

götürüp bileğimi öptü. "Nabzın deli gibi atıyor."

Başımı salladım, ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bileklikleri aldı ve iki süet bilekliği bir arada tutan kırmızı ipeği ustaca açtı. "Bağlı olmak teslim olmana yardımcı olur ama gerçekten bağlanman gerekmiyor. Sadece seni doğru ruh haline sokacak kadar olsa yeter."

Gideon kayışı karnımın üstüne koyunca ürperdim. Bileklikler den birini bacağının üstüne bırakıp diğerini eline aldı.

"Ver bana bileğini, meleğim."

Elimi ona uzattım; Gideon süet parçayı sıkıca takarken soluklarım hızlandı. İlkel malzemeyi çırpınan nabzımın üstünde hissetmek şaşırtıcı derecede tahrik ediciydi.

"Çok sıkı değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Farkındalığını sürdürecek kadar sıkı olmalı ama canını yakmamalı."

Yutkundum. "Yakmıyor."

"İyi." Diğer bileğimi de aynı şekilde bağladı ve sonra doğrularak yaptığı işi memnuniyetle seyretti. "Çok güzel" diye mırıldandı. "Sana ilk kez sahip olduğumda üzerinde olan kırmızı elbiseyi hatırlatıyor bana. O yetmişti bana, biliyorsun değil mi? Perişan etmiştin beni. Artık o noktadan dönüş yoktu benim için."

"Gideon." Kaygılarım uçup gitmişti; onun sevgisi ve arzusunun sıcaklığı yetmişti buna. Onun için kıymetliydim. Beni asla gidebileceğimden uzağa gitmeye zorlamazdı.

"Uzanıp yastığın kenarlarını tut" diye emretti.

Dediğini yaptım ve bileklerimin sıkışmasıyla daha da fazla farkına vardım bileklerin. Bağlanmış hissediyordum kendimi. Esir alınmış hissediyordum.

"Hissediyor musun?" diye sordu ve ben anladım.

Onu o an o kadar çok seviyordum ki canım fena acıyordu. "Evet."

"Sana gözlerini kapatmanı söyleyeceğim" diye devam etti, ayağa kalkıp üzerindeki son giysi parçasını da çıkarırken. Fena halde uyarılmıştı, kalın aleti kendi ağırlığıyla sallanıyor, geniş tepesi zevk suyuyla parlıyordu. Açlıkla zonkluyordu her yanım, ağzım sulanıyordu. Deli gibi azmıştı benim için ve deli gibi açtı bana, ama bu ne sesinden anlaşılıyordu ne de etrafına yaydığı sükûnetten.

Kendine böylesine mükemmel bir şekilde hâkim oluşu ıslanmamı sağladı. Gideon benim için her şeyin en iyisiydi; beni hem vahşice istiyordu –ki özgüvenim için bu gerekliydi–, hem de beni bunaltmayacak kadar da kendine hâkimdi.

"Eğer mümkünse gözlerini kapalı tutmanı istiyorum" diye devam etti, sesi alçak ve yatıştırıcıydı, "ama çok zor gelirse açabilirsin. Ancak önce güvenlik sözcüğünü söylemelisin."

"Tamam."

Saten kayışı eline alıp tenime hafifçe değdirerek üzerimde dolaştırdı. Ucundaki soğuk metal bağlantı parçası meme ucuma takılarak dikleşmesine neden oldu. "Bu konuda çok dikkatli olalım, Eva. Güvenlik sözcüğün benim için değil. *Senin* için. Bana tek söylemen gereken *hayır* ya da *dur*, ama nasıl bileklikleri takmak sana bağlanmışlık hissini veriyorsa, güvenlik sözcüğünü söylemek de seni doğru ruh hali içine sokacak. Anlıyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım, her geçen dakikayla biraz daha rahatlıyor, hevesleniyordum.

"Gözlerini kapat."

Buyruğa uydum. Neredeyse anında, bileklerimdeki baskının şiddetle farkına vardım. Uçağın motorlarının titreşimi ve tekdüze sesi daha da belirginleşti. Dudaklarım aralandı. Soluklarım hızlandı.

Kayış göğsümü kat ederek öbür mememe doğru kaydı. "Çok güzelsin, meleğim. Mükemmelsin. Seni böyle görmenin bana neler yaptığını bilemezsin."

"Gideon" diye fısıldadım; çılgınca âşıktım ona. "Anlat bana."

Elini açarak parmak uçlarını boynuma dokundurdu ve sonra ağır ağır gövdemden aşağıya kaydırmaya başladı. "Kalbim seninki kadar hızlı çarpıyor."

Yay gibi gerildim ve hafifçe gıdıklayan dokunuşu yüzünden ürperdim. "İyi."

"Öyle sertleştim ki canım acıyor."

"Ben de ıslandım."

"Göster bana" dedi sertçe. "Aç bacaklarını." Parmakları yarığıma dokundu. "Evet. Kaygan ve sıcaksın, meleğim."

Cinsel organım iştahla kasıldı, bedenim onun dokunuşuna tepki veriyordu.

"Ah, Eva. Dünyanın en açgözlü yarığı seninki. Hayatımın geri kalanını onu tatmin ederek geçireceğim."

"Hemen başlasan iyi olur."

Hafif bir kahkaha attı. "Aslını istersen, ağzınla başlayacağız. Beni önce ağzınla boşaltmalısın ki sonra seni gideceğimiz yere varana kadar düzebileyim."

"Aman Tanrım" diye inledim. "Lütfen bunun on saatlik bir uçuş olmadığını söyle bana."

"Bunun için seni bir güzel pataklamam lazım" diye mırıldandı.

"Ama uslu bir kızım ben!"

Gideon'ın üstüne çıktığını yatağın hareketinden anladım. Omzumun yanına gelip dizlerinin üstüne çöktüğünü hissettim. "Uslu bir kız ol şimdi, Eva. Bana dön ve ağzını aç."

Hevesle yaptım söyleneni. Aletinin ipeksi tepesi dudaklarıma dokununca ağzımı daha da açtım ve Gideon'ın ağzından dökülen ıstıraplı iniltiyi duymanın verdiği zevkin tadını çıkardım. Parmakları saçlarımın arasına daldı, avucu ensemi kavradı. Beni tam istediği yerde tutuyordu.

"Tanrım" dedi soluk soluğa. "Ağzın da aynı derecede açgözlü."

Sırtüstü yatmış, ellerimle de yastığı tutarken, pozisyonum

aletinin iri başından daha fazlasını almama izin vermiyordu. Ağzıma aldım onu ve dilimi ucundaki hassas deliğin üzerinde dolaştırdım; Gideon'a odaklanmanın keyfiyle kendimden geçiyordum. Ona oral seks yapmak tamamen onun için yaptığım bir şey değildi. Hatta öyle hoşuma gidiyordu ki daha çok kendim için yapıyordum desem yeridir.

"İşte böyle" diyerek yüreklendirdi beni ve kalçasını öne arkaya hareket ettirerek ağzımı becermeye başladı. "Aletimi em, aynen öyle... çok iyi, meleğim. Öyle şiddetle boşalacağım ki sana."

Onu kokladım ve eşini bulduğunu fark eden bedenimin onun kokusuna verdiği içgüdüsel tepkiyi hissettim. Bütün algılarım Gideon'la dolup taşarken kendimi ortak zevkimize teslim etmiştim.

Tam rüyamda düştüğümü gördüğüm sırada sıçrayarak uyandım.

Kalbim şaşkınlıktan küt küt atarken uçağın aniden irtifa kaybetmiş olduğunu fark ettim. Türbülans. Bir şeyim yoktu. Yanımda uyuyakalmış olan Gideon da iyiydi. Bu beni gülümsetti. Beni gelme ihtiyacıyla neredeyse aklımı yitirtecek kadar bir güzel düzdükten sonra nihayet orgazma ulaştırdığında az kalsın bayılıyordum. Onun da birazcık yorulmuş olduğunu görmek benim de hakkımdı.

Saatime şöyle bir göz atınca neredeyse üç saattir havada olduğumuzu gördüm. Yaklaşık yirmi dakika kadar, hatta belki daha az kestirmiş olduğumuzu tahmin ediyordum. Üzerimde iki saate yakın çalıştığından emindim. Kalın aletinin içime girip çıkışının ve bütün hassas noktalarımı okşayıp uyarışının etkisini hâlâ hissedebiliyordum.

Onu uyandırmamaya çalışarak dikkatlice kalktım yataktan ve odanın içindeki banyoya açılan sürmeli kapıyı son derece sessizce kapattım.

Koyu ahşap kaplamalar ve krom armatürlerle dekore edilmiş olan banyo hem erkeksi hem de zarifti. Kol koyma yerleri klozetin taht gibi görünmesine neden oluyordu. Buzlu camlı pencereden içeriye güneş ışığı süzülüyordu. Elle tutulan duş başlığı ile gömme duş kabini çok cezp edici görünüyordu ama kırmızı bileklikler hâlâ bileğimdeydi. O yüzden yalnızca işimi görüp ellerimi yıkadım ve o sırada çekmecelerden birinde duran el kremini fark ettim.

Hafif kokusu harikaydı. Ellerime sürerken aklıma şeytanca bir düşünce geldi. Krem tüpünü alıp yatak odasına götürdüm.

Odaya girdiğimde beni karşılayan manzara soluğumu kesti.

Gideon'ın sere serpe uzanmış güzel bronz bedeninin altında koskoca yatak minicik kalmıştı. Bir kolunu başının üstüne atmış, diğerini göğsünün üzerine koymuştu. Bir bacağı dizden bükülerek yana düşmüş, diğeriyse uzanıp yatağın ucundan aşağı sarkmıştı. Aleti bütün ağırlığıyla alt karın kaslarının üstünde yatıyordu ve başı neredeyse göbek deliğine geliyordu.

Tanrım, ne kadar kudretli bir erkekti. İnsanı şaşkına çeviriyordu. Ve güçlüydü de, bütün bedeni fiziksel güç ve zarafeti anlatan bir sanat eseri gibiydi.

Ve ben yine de ona diz çöktürebiliyordum. İşte bu beni benden alıyordu.

Benim yatağa çıkmamla uyanan Gideon bana bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Hey" dedi boğuk bir sesle. "Gel buraya."

"Seni seviyorum" dedim kendimi iki yana açılmış kollarının arasına bırakırken. Sıcak teni ipek gibiydi; ona iyice sokuldum.

"Eva." Tatlı ve açgözlü bir öpücükle dudaklarıma yapıştı. "Seninle işim bitmedi daha."

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alarak krem tü-

pünü karnının üstüne koydum. "İçine girmek istiyorum şampiyon."

Kaşlarını çatarak aşağıya doğru baktı ve donup kaldı. Soluklarının ritminin değiştiğini fark edecek kadar yakınındaydım. "Anlaşmamız böyle değildi" dedi dikkatle.

"Bence bunu tekrar gözden geçirip revize etmeliyiz. Ayrıca hâlâ günlerden cuma, yani hafta sonu tam da başlamış sayılmaz."

"Eva..."

"Sadece düşüncesi bile tahrik ediyor beni" diye fısıldadım ve bacaklarımı üst bacağına dolayıp kendimi ona sürterek nasıl ıslanmış olduğumu hissetmesini sağladım. Kendimi utanmaz ve edepsiz hissetmenin olduğu kadar, cinsel organıma değen sert kılların etkisiyle de inledim. "Dur dersen dururum. Yalnızca denememe izin ver."

Dişlerini duyulur bir sesle gıcırdattı.

Onu öptüm. Vücudumu ona yasladım. Gideon beni yeni bir şeye alıştıracağı zaman her şeyi adım adım anlatırdı. Ama onun için konuşmak her zaman doğru çözüm değildi. Bazen en iyisi onun beynini durdurmasına yardımcı olmaktı.

"Meleğim..."

Üzerine çıkıp onu bacaklarımın arasına aldım ve aklı takılmasın diye kremi bir kenara bıraktım. Onu yeni bir yerlere götürdüğüm zaman buna ikimizin de çok fazla kafa yormasını istemiyordum. Doğal gelmezse zaten yapmazdım. Onunla aramızdaki şey ziyan edilmeyecek kadar kıymetliydi.

Ellerimi göğsünde dolaştırarak sakinleştirdim onu ve ona duyduğum aşkı hissetmesini sağladım. Ona nasıl taptığımı. Onun için yapmayacağım tek şey vazgeçmekti.

Kollarını bana dolayarak bir elini saçlarımın arasına daldırdı, diğerini belime yerleştirdi ve beni kendisine çekti. Ağzı açıktı, diliyle yalıyor, tadıma bakıyordu. Ona daha iyi yanaşmak için başımı yana eğerek öpücüğüne bıraktım kendimi.

Sertleşen aletinin giderek kalınlaştığını hissediyordum karnımda. Kasıklarını yukarı itti ve ağzımın içine doğru inledi.

Teninin tuzunu yalayarak yanağından boynuna doğru kaydım ve dudaklarımı oraya mühürledim. Bir yandan ritmik olarak emerken, bir yandan da dişlerimi etine geçirerek izimi bırakıyor, işaretliyordum onu. Gideon, enseme koyduğu eliyle beni yakınında tutuyor, çıkardığı hoyrat zevk sesleriyle dudaklarımı titreştiriyordu.

Geriye çekilerek boynunda bıraktığım parlak kırmızı ize baktım. "Benimsin" diye fısıldadım.

"Seninim" dedi sertçe, ant içercesine; ateşli gözleri yarı kapalıydı.

"Her santiminle benimsin." Aşağıya doğru inerek meme uçlarının minik yassı yuvarlaklarını bulup uyardım. Önce minik noktaları yaladım, sonra çevrelerini; emmeye başlayana dek tüy gibi hafifti dokunuşlarım.

Yanaklarımı içeri çekerek emmeye başladığımda Gideon ıslığa benzer bir ses çıkararak elleriyle altındaki örtüye yapıştı.

"Hem içinle hem dışınla" dedim yumuşacık bir sesle ve diğer meme ucuna yönelerek aynı ilgiyi ona da gösterdim.

Ben kıvranan vücudu boyunca aşağı inmeye devam ederken ondaki gerilimin arttığını hissediyordum. Dilimi göbek deliğinin etrafında gezdirdiğimde şiddetle sarsıldı vücudu.

"Şşş" diyerek sakinleştirdim onu ve yanağımı zonklayan aletine sürdüm.

Daha önceki sevişmemizden sonra yıkandığı için temiz ve hoş kokuyordu. Bütün ağırlığıyla bacaklarının arasına sarkan hayalarını kişisel bakımına gösterdiği o titiz özenle tüylerden arındırdığı için teni saten yumuşaklığındaydı. Onun da benim gibi pürüzsüz oluşu çok hoşuma gidiyordu. Böylece içime girdiğinde aramızdaki bağlantı her yönüyle eksiksiz

oluyor, tenin tene dokunması hissedilenlerin daha da vurgulanmasına neden oluyordu.

Ellerimi uyluklarının iç kısımlarına koyarak onu bacaklarını daha da açmaya yönelttim ve aralarında kendime yer açtım. Sonra da haya torbasının ortasından dikiş gibi geçen çizgiyi yaladım.

Gideon hırıltıya benzer bir ses çıkardı. Sesin hayvansı yabaniliği her yanımı saran bir beklenti dalgasına neden oldu. Yine de durmadım. Duramazdım. Onu çok fazla istiyordum.

Yalnızca ağzımı kullanarak, yumuşak emişler ve dilimin küçük okşayışlarıyla tapınır gibi sevdim onu. Sonra testislerini başparmaklarımla kaldırarak alttaki hassas tenli bölgeye ulaştım. Hayaları yukarı toplandı ve teni gerildi. Nihai hedefime doğru bir keşif hamlesi yaparak biraz daha aşağıya uzandı dilim.

"Eva. Dur." Soluk soluğaydı. "Yapamam. Yapma."

Bir yandan aletini kavrayıp okşayarak ona dokunmaya devam ederken, bir yandan da kafamı hızla çalıştırıyordum. Hâlâ çok fazla düşünüyor ve şu anda olanlar yerine birazdan olabileceklere odaklanıyordu.

Ama ben onun dikkatini nasıl başka bir şeye çekebileceğimi biliyordum.

"Gel bunu beraber yapalım, şampiyon." Dönerek pozisyon değiştirdim ve bu kez ters olarak çıktım Gideon'ın üstüne.

Ben daha dengemi tam sağlayamadan o kalçamı kavradı ve cinsel organımı aç ağzına doğru çekti. Klitorisime yapışıp iştahla emmeye başlayınca bir şaşkınlık çığlığı attım. Daha önceki sevişmemiz yüzünden dokular hâlâ şiş ve hassas olduğu için bu ani zevk dalgasına zor dayanıyordum. Duyduğu rahatsızlık ve korkunun iyice körüklediği tutkuyla yabanileşmiş, gözü dönmüştü.

Dudaklarımla aletini kavrayarak onun bana yaptığının aynısını ben de ona yaptım.

Ben aletinin başını kuvvetle emerken onun çıkardığı inilti klitorisimi titreştirerek neredeyse gelmeme neden oldu. Etimi çürütecek gibi bir kuvvetle kalçalarıma batırdığı parmaklarıyla tutmuş, kendisine çekiyordu beni.

Çok hoşuma gidiyordu. Gideon çözülüyordu ve o bunun ne anlama gelebileceğinden korksa da ben bayılıyordum. O bana yapabilecekleri konusunda kendisine güvenmiyordu ama ben ona güveniyordum. Ulaşmak için çok uğraştığımız, gözyaşı ve kan döktüğümüz bir güven düzeyiydi bu ve benim için hayatta her şeyden daha değerliydi.

Aletini kavrayarak yukarı aşağı sıvazlamaya başladım ve ucundan sızan zevk sularını dilimle yaladım. Tam onun titrediğini fark ettiğim sırada bizi yana devirdi Gideon; artık üst üste değil yan yanaydık.

Sertçe ve hızla emiyordu beni, dilini cinsel organımın içine sokup azgın hamleleriyle beni delirtiyordu. Ağzımı kalın aleti boyunca bir aşağı bir yukarı kaydırırken parmağımın ucuyla da anüsüne dokundum. Sarsıldı ve alçak perdeden öyle bir ses çıkardı ki terle nemlenmiş tenimin her tarafı ürperdi.

Kalçam istemsizce hareket ediyor, kaygan cinsel organımı Gideon'ın ağzına sürtüyordu. İçim minik zevk titremeleriyle ürperirken kontrol edilemez bir şekilde inliyordum. Diliyle öyle güzel beceriyordu ki beni... aklımı başımdan alıyordu.

Derken onun da parmak uçları benimkileri taklit etmeye ve arka girişimi okşamaya başladı. Boştaki elimle krem tüpünü aranıyordum bu arada.

Gideon tüpü elimin içine koydu – o an çok ihtiyaç duyduğum bir rıza işaretiydi bu.

Daha ben tüpün kapağını açamadan onun parmakları benim içime girmişti bile. Vücudum bu beklenmedik girişin şokunu atlatmaya çalışırken sırtım yay gibi büküldü, aleti ağzımdan çıktı ve adı bir solukta döküldü dudaklarımdan. Tüpü bana vermeden önce kendi parmaklarını kayganlaştırmıştı.

Bir an şaşkına döndüm. Her yerdeydi Gideon – etrafımdaydı, içimdeydi, bedeni bedenime yapışmıştı. Ve nazik de değildi. Arkama girip çıkan parmağının uyguladığı şiddette aynı öfkenin izi vardı hâlâ. Ben onu gitmek istemediği yerlere gitmeye zorluyordum, o da beni baş edemeyeceğim hızda gelen zevk dalgalarıyla cezalandırıyordu.

Bense ona daha nazik davranıyordum. Ağzımı açarak aletini emdim. Kremi ona sürmeden önce elimde ısıttım biraz. Ve tek parmağımı içine sokmadan önce onun gevşemesini ve bana kendini açmasını bekledim.

O sırada ağzından dökülen ses daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu. Hem yaralı bir hayvanın çığlığı gibiydi, hem de ta ruhunun derinliklerinde hissedilen bir acıyla doluydu. Donup kalmıştı, sert soluğunu cinsel organımda hissediyordum, parmağı ta derinlerdeydi, sert vücudu titriyordu.

Aletini ağzımdan çıkarıp mırıldandım: "Şu anda içindeyim, bebeğim. Çok iyi gidiyorsun. Öyle çok zevk vereceğim ki sana."

Parmağımı biraz daha derine sokarak ucuyla prostatına dokunduğumda soluğu kesildi. "*Eva!*"

Aleti daha da şişti, kızardı, kalın damarları iyice belirginleşti ve zevk suları karnının üstüne sızmaya başladı. Taş gibi sertti ve göbek deliğinin hemen üzerine kadar uzanıyordu. Onu hiç bu kadar tahrik olmuş halde görmemiştim ve bu beni çok azdırıyordu.

"Bana bırak kendini." İçini nazikçe okşarken bir yandan da dilimi azgın penisinin üstünde gezdiriyordum. "Seni çok seviyorum, Gideon. Sana böyle dokunmaya... seni böyle görmeye bayılıyorum."

"Ah, Tanrım." Şiddetle sarsıldı. "Becer beni, meleğim. Şimdi" dedi, ben onu yeniden okşarken. "*Sertçe*."

Aletini ağzıma aldım ve istediği şeyi verdim ona. Ben içindeki o noktaya masaj yaparken o kıvranıyor, ağzından küfür-

ler dökülüyordu – vücudu yaşadığı duygu bombardımanına direnmeye çalışıyordu. Koca bedeni yay gibi gerilirken ellerini benim üzerimden çekmişti ama ben dudaklarım ve ellerimle yapışmış, onu uyarmaya devam ediyordum.

"Ah, Tanrım" diye hıçkırdı Gideon ve örtüyü elleriyle yırttı. Yırtılma sesi kapalı alanda yankılandı. "Dur. Eva. Yeter. Kahretsin!"

Dışarıda aletini kuvvetle emerken içerideki o noktaya da parmağımla bastırdığım anda Gideon öyle bir şiddetle geldi ki ağzımı basan sıcak sel yüzünden az daha boğulacaktım. Ben kafamı geri çekerken o dudaklarımın, memelerimin ve kendi karnının üstüne fışkırtmaya devam etti. Bu şiddetli taşkını gören hiç kimse onun geçtiğimiz birkaç saat içinde iki kez daha gelmiş olduğuna inanmazdı. Meniyi aletinden dışarı atmaya yarayan kasılma ve zonklamaları parmak ucumda hissedebiliyordum.

Vücudu sakinleşene dek çekmedim elimi, sonra dönüp onu kollarıma aldım titreyerek. Terliydik, yapış yapıştık ve ben bunu dert etmeyişimize bayılıyordum.

Gideon nemli yüzünü memelerimin arasına gömdü ve ağladı.

19

Gideon'ın bizim için seçtiği yer cennetmiş meğer. Pilot, sakin Karayip Denizi'nin inanılmaz güzellikteki mavi sularının üstünde alçaktan uçarak bizi Windward Adaları'nın üzerinden geçirdi ve nihai varış noktamız olan CrossWinds Resort'tan çok uzak olmayan özel bir havaalanına indirdi.

Uçak yere indiğinde ikimiz de hâlâ epeyce feleğimizi şaşırmış vaziyetteydik. Gideon hayatının orgazmını yaşamıştı ne de olsa. Pasaportlarımız damgalanırken saçlarımız hâlâ ıslaktı ve ellerimiz birbirine sımsıkı kenetlenmişti. Ne birbirimizle ne de başkalarıyla konuşuyorduk. Sanırım ikimiz de fazlasıyla hassastık.

Bizi bekleyen limuzine biner binmez Gideon kendine sert bir içki doldurdu. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu, o aşılmaz savunma mekanizması işbaşındaydı yine. Kristal şişeyi göstererek konuşmadan sordu isteyip istemediğimi; başımı iki yana salladım.

Koltukta yanıma yerleşip kolunu omzuma doladı.

Ona sokulup bacaklarımı kucağına attım. "İyi miyiz?"

Alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Evet."

"Seni seviyorum."

"Biliyorum." İçkisini kafasına dikti ve boş bardağı bir bardak tutacağına bıraktı.

Havaalanıyla otel arasındaki uzun yol boyunca başka bir

şey konuşmadık. Vardığımızda hava kararmıştı ama açık havadaki lobi pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Saksılı yeşil bitkilerle çevrelenmiş, koyu ahşap ve renkli seramik karolarla dekore edilmiş resepsiyon alanı rahat ama zarif tarzıyla karşılıyordu konukları.

Aracımız durduğunda otel müdürü otelin önünde bizi bekliyordu. Kusursuz görünüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gideon'ı ağırlıyor olmaktan büyük heyecan duyduğu barizdi; hele Gideon ona adıyla –Claude diye– hitap edince heyecanı ikiye katlandı.

Claude canlı bir şekilde konuşarak önden gidiyor, bizse ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş peşi sıra yürüyorduk. O an Gideon'ı gören hiç kimse onunla daha bir saat önce ne kadar mahrem şeyler paylaştığımızı ve kendimizi birbirimize nasıl savunmasızca teslim ettiğimizi asla kestiremezdi. Benim saçım berbat bir şekilde kuruyup karmakarışık olmuşken, Gideon'ınki her zamanki gibi güzel ve seksiydi. Takım elbisesinin ütüsü kusursuzdu ve Gideon da takımını gayet güzel taşıyordu. Oysa benim elbisem, geçirdiğimiz uzun günün ardından iyice sünmüş duruyordu. Makyajım duşta silindiği için hem solgun görünüyordum, hem de akmış göz makyajımın kalıntıları vardı göz altlarımda.

Ama Gideon'ın beni nasıl sahiplendiği kolumu tutuşundan ve süitimize girerken elini belime koyarak beni önüne geçirişinden anlaşılıyordu. Kendisi işadamı kimliği içinde olduğu ve ben bu dağınık halimle yanında pek de iyi durmadığım halde bana güvende olduğumu ve kabul gördüğümü hissettiriyordu.

Onun bu yanını çok seviyordum.

Ama keşke bu kadar sessiz olmasaydı. Endişeleniyordum. Bana birkaç kez durmamı söylediği halde onu zorlamaya devam etmekle doğru bir şey yaptığıma pek emin değildim artık. Gideon'ın iyileşmek için neye ihtiyacı olduğunu nereden biliyordum ki ben?

Müdür Gideon'la konuşmaya devam ederken ben de ağır adımlarla devasa oturma alanını dolaşarak geniş açık terasa ve bambu zemin üzerine yerleştirilmiş beyaz kanepelere baktım. Büyük yatak odası da aynı derecede etkileyiciydi. Cibinlikle çevrelenmiş yatak büyüktü ve odanın terası, hemen ötesinde pırıldayan okyanusun bir parçasıymış gibi görünen bir sonsuzluk havuzuna açılıyordu doğruca.

Birden çıkan sıcak esinti yüzümü yalayıp saçlarımı dağıttı. Yükselen ayın ışığı okyanusa vuruyor ve uzaklardan gelen gülüşmelerle *reggae* müziği kendimi çok da hoş olmayan bir şekilde yalnız hissetmeme neden oluyordu.

Gideon'ın keyfi yerinde olmayınca hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu Gideon alçak sesle.

Ona bakmak için dönerken diğer odadan ön kapının kapanma sesini duydum. "Muhteşem."

Küçük ve hızlı bir onaylama hareketi yaptı başıyla. "Yemeği odaya istedim. Tilapya balığı ve pilav, biraz da taze meyveyle peynir."

"Şahane. Açlıktan ölüyorum."

"Dolapta ve çekmecelerde giysiler var senin için. Bikiniler de var ama havuz ve plaj bize özel olduğu için giymene gerek yok aslında. Eğer eksik bir şeyler varsa söyle, getirtelim."

Benden birkaç metre uzakta durduğunu fark ederek baktım ona. Gözleri, kısılmış spotların ve başucu lambalarının yumuşak ışığında parlıyordu. O gergin ve mesafeliydi, benimse boğazım gözyaşlarıyla düğümlenmeye başlamıştı.

"Gideon..." Elimi uzattım ona. "Ben bir hata mı yaptım yoksa? Aramızdaki bir şeylere zarar mı verdim?"

"Meleğim." İç geçirdi. Elimi tutup dudaklarına götürecek kadar yaklaştı bana. Yakından iyice belli oluyordu gözlerini benden nasıl kaçırdığı; sanki bana bakmak zor geliyor gibiydi. Kötü bir his gelip oturdu mideme. "Crossfire."

Bu tek sözcük öyle yavaşça çıkmıştı ki ağzından neredeyse bunu hayal ettiğimi sandım. Sonra beni kollarına alıp sevgiyle öptü.

"Şampiyon." Parmak uçlarımda yükselerek ensesinden tuttum ve tutkuyla öptüm onu.

Biraz fazla aceleciydi geri çekilirken. "Hadi yemek gelmeden üstümüzü değiştirelim. Üzerimde biraz daha az giysi olsa hiç fena olmaz."

Ben de isteksizce geri çekildim. O takımın içinde pişiyor olmalıydı gerçekten ama yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordum yine de. Gideon üstünü değiştirmek için odadan çıkınca onunla aynı odayı paylaşmayacağımızı anladım ve daha da kötü hissetmeye başladım kendimi.

Bir hafta sonu gezisi için çok fazla giysiyle dolu olan gömme dolabın önünde ayakkabılarımı çıkarıp attım. Giysilerin çoğu beyazdı. Gideon beyaz rengi yakıştırıyordu bana. Beni meleği olarak gördüğü için olabilirdi bu.

Acaba beni hâlâ öyle görüyor muydu? Yoksa artık şeytan mıydım? Ya da onu unutmayı tercih ettiği iblislerle yüzleşmeye zorlayan bencil bir orospu mu?

İçimdeki matem havasına uygun olsun diye siyah pamuklu kumaştan sade bir elbise geçirdim üzerime. Sanki Gideon'la aramızda bir şeyler ölmüş gibi hissediyordum.

Gideon'la daha önce de birçok kez tökezlemiştik ama hiç benden bu kadar uzaklaştığını hissetmemiştim. Ya da bu kadar rahatsız ve huzursuz olduğunu.

Başka erkeklerle hissetmiştim ama böyle şeyleri – özellikle de benimle artık görüşmek istemediklerini söylemeye hazırlandıkları zamanlarda...

Yemek geldi ve terastaki masanın üzerine özel plaja nazır güzel bir sofra kuruldu. Kumsaldaki beyaz kabanayı görünce Gideon'ın hayalinde, suyun kenarındaki iki kişilik

şezlongda nasıl seviştiğimiz geldi aklıma.

Yüreğim burkuldu.

Ferahlatıcı ve meyveli bir tadı olan beyaz şaraptan iki kadeh yuvarladım ve iştahım olmadığı halde robot gibi yedim yemeğimi. Gideon'ın karşımda üzerinde yalnızca beyaz ketenden, beli uçkurlu bir pantolonla oturuyor olması her şeyi daha beter yapıyordu. O kadar yakışıklı ve o kadar seksiydi ki aval aval bakmamak mümkün değildi. Oysa o benden kilometrelerce uzaktaydı. Onu ruhumun her zerresiyle *istememe* neden olan sessiz ve etkileyici bir havaya bürünmüştü.

Aramızdaki duygusal uçurum açıldıkça açılıyordu. Diğer tarafa uzanamıyordum artık.

Boşalan tabağımı ileri iterken Gideon'ın neredeyse hiçbir şey yememiş olduğunu fark ettim. Tabağındaki yemekleri çatalıyla sağa sola iteklemişti yalnızca ve bir de şarap şişesini boşaltmama yardım etmişti.

Derin bir soluk alarak "Üzgünüm" dedim. "Çok pişmanım... Niyetim hiç..." Zorlukla yutkundum. "Üzgünüm, bebeğim" diye fısıldadım.

Sandalyemin ayaklarını gürültüyle yer karolarına sürterek masadan kalktım ve hızla terastan uzaklaştım. "Eva! Bekle."

Ayaklarım sıcak kumlara değdi, elbisemi çıkararak denize doğru koştum ve banyo suyu kadar sıcak olan sulara attım kendimi. İlk metreler sığdı, sonra su birden derinleşerek boyumu geçti. Dizlerimi kendime çekerek suya daldım, ağlarken suyun altında olmak, oraya saklanmak iyi gelmişti.

Ağırlıksız olma hissi taş gibi ağırlaşmış yüreğimi yatıştırıyordu. Saçlarım etrafımda salınıyordu ve sessiz, sakin dünyalarına dalan işgalcinin etrafında hızlı hareketlerle dolaşan balıkların dokunuşlarını hissediyordum.

Birden tutulup gerçek dünyaya çekilivermek çırpınıp öksürmeme neden oldu.

"Meleğim." Gideon hırıltılı bir ses çıkararak dudaklarıma yapıştı ve bir yandan kıyıya doğru yürürken, bir yandan da sert ve ateşli bir öpücük verdi bana. Beni kabanaya götürüp şezlongun üstüne bıraktı ve ben daha doğru düzgün soluklanamadan üzerime uzanarak bedenimi bedeniyle örttü.

İnleyerek, "Evlen benimle" dediğinde sersemliğim hâlâ geçmemişti.

Ama, "Evet" dememin nedeni bu değildi.

Gideon arkamdan suya pantolonuyla daldığı için üzerime uzanınca ıslak keten çıplak bacaklarıma yapışmıştı. Sanki yalnızca benim dindirebileceğim bir susuzluk çekiyormuş gibi öpüyordu beni. Saçlarımın arasına daldırdığı elleriyle beni zapt ediyordu. Ağzı çılgın gibiydi, dudakları benimkiler gibi şişmişti, dili açgözlü ve sahipleniciydi.

Altında hareket etmeden yatıyordum. Şoke olmuştum. Şaşkın beynim çabucak kavradı ama olayı.

Beni terk edeceği için değil, evlenme teklif edeceği için öyle kıvranmıştı meğer bütün akşam.

"Yarın" dedi, yanağını yanağıma sürterek. Çenesinde yeni yeni çıkmaya başlayan sakalların yanağıma değmesinin verdiği hisle irkilerek nerede olduğumuzun ve onun ne istediğinin daha bir farkına vardım.

"Ben..." Kafam yine durmuştu.

"*Evet* diyeceksin, Eva." Hafifçe doğrulup ateşli gözlerle baktı bana. "Gayet kolay – evet."

Zorlukla yutkundum. "Yarın evlenemeyiz."

"Evlenebiliriz" dedi kararlılıkla, "ve evleneceğiz de. Buna ihtiyacım var, Eva. Yeminlere, yasallığa... Bunlar olmazsa delireceğim."

Dünya fırıl fırıl dönüyormuş gibi geliyordu; lunaparklarda insanın merkezkaç kuvvetiyle duvara yapışarak ayağının

yerden kesildiği oyuncaklardan birindeydim sanki. "Çok erken" diyerek itiraz ettim.

"Uçakta olanlardan sonra hâlâ bunu mu söylüyorsun bana?" diye çıkıştı. "Sen benim *sahibimsin*, Eva. Karşılığında ben de sana sahip olmazsam adam değilim."

"Soluk alamıyorum" dedim güçlükle, anlamsızca paniğe kapılmıştım.

Gideon beni kollarıyla sararak yana yuvarlandı ve beni üste çıkardı. "Sen de istiyorsun bunu" diye ısrar etti. "Beni seviyorsun."

"Evet, seviyorum." Alnımı göğsüne yasladım. " Ama fazla acele ediyorsun ve..."

"Bunu sana hiç plan yapmadan, öyle birdenbire soruverdiğimi mi sanıyorsun? Tanrı aşkına, Eva. Beni daha iyi tanıyor olman lazım. Haftalardır planlıyorum ben bunu. Tek düşündüğüm buydu hatta."

"Gideon... böyle kaçıp gizlice evlenemeyiz."

"Öyle bir evleniriz ki."

"Peki ya ailelerimiz? Arkadaşlarımız?"

"Onların önünde yeniden evleniriz. Bunu ben de istiyorum zaten." Islak saçlarımı yüzümden çekti. "Fotoğraflarımız çıksın istiyorum gazetelerde, dergilerde... her yerde. Ama bu aylar alacak bir şey. Ben o kadar bekleyemem. Bu bizim için. İstemezsen kimseye söylemeyiz. Nişanlandık deriz. Bizim sırrımız olur."

Ne diyeceğimi bilemeden uzun uzun baktım yüzüne. Telaşı hem romantikti, hem de ürkütücü.

"Babana sordum" diyerek devam etti, beni bir kez daha şoke ederek. "Hiç itirazı..."

"Ne? Ne zaman?"

"New York'tayken. Sormak için bir fırsat çıktı önüme, ben de kullandım."

Nedense kendimi incinmiş hissettim biraz. "Bana söylemedi."

"Söylememesini ben rica ettim. Hemen olacak bir şey değil dedim. Hâlâ senin kalbini yeniden kazanmaya çalıştığımı söyledim. Üstelik de bana inanmazsan dinleyebilesin diye kaydettim konuşmayı."

Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Kayıt mı ettin?"

"Hiçbir şeyi şansa bırakmaya niyetim yoktu" derken en ufak bir pişmanlık hissedilmiyordu sesinde.

"Hemen olacak bir şey değil demişsin ama. Yalan söylemişsin."

Gülümsemesi jilet gibi keskindi. "Yalan söylemedim. Birkaç gün geçti üstünden."

"Aman Tanrım. Delirmişsin sen."

"Mümkündür. Ama delirdiysem de bunun sebebi sensin." Sert bir öpücük kondurdu yanağıma. "Sensiz yaşayamam, Eva. Bunu yapmaya çalıştığımı bile hayal edemiyorum. Düşüncesi bile yetiyor beni çılgına çevirmeye."

"Esas çılgınlık olan *bu*."

"Neden?" Kaşlarını çattı. "İkimiz için de birbirimizden başka kimsenin olamayacağını sen de biliyorsun. O zaman ne bekliyorsun?"

Gerekçeler kafama doluştu. Beklememizi gerektiren her bir neden, önümüze çıkabilecek her bir tehlike gayet netti aklımda. Ama ağzımdan tek bir söz çıkmadı.

"Sana bir seçenek tanımıyorum bu noktada" dedi kararlılıkla ve doğrulup kucağında benimle birlikte ayağa kalktı. "Yapıyoruz bunu, Eva. Bekâr bir kadın olarak geçireceğin son saatlerin keyfini çıkar."

"*Gideon*" dedim soluk soluğa; orgazm içimden akıp geçerken kafam istemsizce sağa sola savruluyordu.

Terleri göğsüme damlıyordu ama kâh daireler çizerek kâh abanarak, bir sığ, bir derin hamlelerle o şahane aletini tekrar tekrar içime daldıran kasıkları yorulmak bilmiyordu.

"İşte bu" dedi boğuk bir sesle, "aynen böyle sık aletimi. Çok hoşuma gidiyorsun, meleğim. Yeniden boşalacağım sana."

Soluk soluğaydım, amansız taleplerinden yorulmuş, pelte gibi olmuştum. Bundan önce iki kez daha tahrik etmişti beni ve ona ait olduğum gerçeğini beynime ve vücuduma nakşetmek ister gibi usta işi bir duyarlılıkla sahip olmuştu bana. Ben onundum ve o ne isterse yapabilirdi bana.

Bu beni öyle azdırıyordu ki.

"Hımm..." Aletini derinlere kaydırırken mırıldandı. "İçinde menimle ne kadar kaygan oluyorsun. Bütün gece üstünden inmediğimde böyle oluyor ve ben buna bayılıyorum. Bir hayat boyu böyle olacak işte, Eva. Asla durmayacağım."

Bacağımı kalçasının üstüne atarak kendime çektim onu. "Öp beni."

Şeytanca kıvrılmış dudakları dolaştı dudaklarımın üstünde.

"Sev beni" diye buyurdum, tırnaklarımı kalçalarına geçirerek.

"Seviyorum, meleğim" diye fısıldadı genişleyen gülümsemesiyle. "Seviyorum."

Uyandığımda gitmişti.

Seks ve Gideon kokan darmadağınık çarşafların arasında gerindim ve açık teras kapısından içeri dolan tuzlu esintiyi içime çektim.

Önceki günü ve geceyi düşünerek öylece yattım bir süre. Sonra ondan önceki haftaları ve Gideon'ı tanıdığımdan beri geçen birkaç ayı geçirdim aklımdan. Sonra onun da öncesini. Brett'i ve birlikte olduğum diğer erkekleri düşündüm. Beni bütün bu duygusal yüküme, ilgi ve sevgiye duyduğum bu bitmez açlığa rağmen olduğum gibi sevecek bir erkeği asla bulamayacağımdan emin olduğum dönemlere kadar uzandım.

Bir mucize eseri bulmuştum madem o adamı, "evet"ten başka ne diyebilirdim ki ona?

Gideon'ı bulup onunla evlenmeyi kayıtsız şartsız kabul ettiğimi söylemeye karar vermiş olarak kalktım yataktan; heyecandan kıpır kıpırdı içim. Onunla gizlice evlenme fikrine, nikâhımızın böyle mahrem bir ortamda, kuşku, nefret ya da art niyet taşıyanların gözlerinden uzakta kıyılacak olmasına bayılmıştım. Başımızdan geçen onca şeyden sonra bu yeni başlangıç anımızın yalnızca aşk, umut ve mutlulukla dolu olması mükemmel geliyordu bana.

Onun, bu mahremiyet fikrinden bu çok özel mekâna kadar her şeyi mükemmelen planlamış olmasına şaşırmamalıydım. Elbette bir kumsalda evlenecektik biz. İkimizin de kumsallara dair hoş anıları vardı ve bunlara son olarak Outer Banks'teki kaçamağımızı eklemiştik.

Yatak odasındaki oturma alanında bulunan sehpanın üstünde kahvaltı tepsisini görünce gülümsedim. Koltuğun arkasına da beyaz ipekten bir sabahlık bırakılmıştı.

Hiçbir şey kaçmıyordu Gideon'dan.

Sabahlığı sırtıma geçirdim ve Gideon'ı bulup yanıtımı vermeden önce biraz kafein dopingine ihtiyaç duyduğumu hissederek kendime bir fincan kahve koymak için uzandım. Ve kapaklı kahvaltı tabağının altına sıkıştırılmış evlilik anlaşmasını da o anda gördüm.

Termosa uzanan elim havada asılı kaldı. İçinde tek bir beyaz gül bulunan vazonun altına, ustaca katlanmış kumaş peçetenin arasından ışıldayan çatal bıçağın yanına zarifçe yerleştirilmişti anlaşma.

Bilmem neden o kadar şaşırmıştım ve... yıkılmıştım. Her şeyi en küçük detayına kadar planlayan Gideon evlilik anlaşmasını tabii ki unutmayacaktı. Ta en başında ilişkimizi de bir anlaşmayla başlatmak istememiş miydi zaten?

Hissettiğim o uçarı mutluluk bir anda sönüp gitmişti. Kendimi tamamen çökmüş hissederek tepsiyi olduğu gibi bıraktım ve duşa yöneldim. Ağır çekim hareketlerle uzun uzun yı-

kandım. Aşkıma bir fiyat koyan bir dokümanı okumaktansa Gideon'a hayır demeye karar vermiştim. O aşk benim için kıymetli ve paha biçilmezdi.

Ama artık bunun için çok geç olmasından korkuyordum, aşkımız için iş işten geçmişti belki de. Bir evlilik anlaşması hazırlatmış olması her şeyi değiştiriyordu ve onu bunun için suçlayamazdım. Tanrı aşkına, Gideon Cross'tu karşımdaki. Dünyanın en zengin yirmi beş adamından biriydi. Asıl evlilik anlaşması yapmak *istememesi* olacak şey değildi. Ve ben de safın teki değildim. Yakışıklı prens ve gökyüzünde şato hayalleri kurmayacak kadar aklım vardı.

Duştan çıkıp incecik bir elbise giydim, saçımı ıslak ıslak atkuyruğu yapıp kahve almaya gittim. Fincanımı kahveyle doldurup üstüne kremayla tatlandırıcı ekledim ve anlaşmayı durduğu yerden alıp terasa çıktım.

Kumsalda düğün hazırlıkları devam ediyordu. Suyun kenarına çiçeklerle kaplı bir tak yerleştirilmiş, kumun üstüne konan beyaz kurdelelerle temsili bir koridor yaratılmıştı.

Bu manzaraya sırtımı dönerek oturmayı tercih ettim, çünkü bakmak içimi acıtıyordu.

Kahvemden bir yudum aldım, içime işlesin diye bekledim ve sonra bir yudum daha aldım. Elimdeki kahrolası hukuki dokümanı okuyacak cesareti toplayana kadar kahvemi yarılamıştım neredeyse. İlk sayfalarda her ikimizin evlilik öncesi varlıklarının dökümü verilmişti. Gideon'ın sahip oldukları akıllara durgunluk verecek düzeydeydi. *Uyumaya nasıl zaman buluyordu acaba bu adam?* Önce benim olduğu söylenen para miktarının yanlış olduğunu düşündüysem de anaparanın ne kadar zamandır yatırımda olduğunu düşününce aklıma yattı.

Stanton benim beş milyonumu almış, ikiye katlamıştı.

Bu parayı ihtiyacı olanların işine yarayabileceği bir yerlere yatırmak yerine böyle üstüne oturmakla ne büyük aptallık

ettiğim o an dank etti kafama. Çalıştırıp bir işe yaramasını sağlayacağıma sanki bu kan parası hiç yokmuş gibi davranmıştım. New York'a döner dönmez bu konuda bir şeyler yapmayı aklıma not ettim.

Oradan sonra enteresanlaşıyordu metin.

Gideon'ın ilk koşulu Cross soyadını almamdı. Tramell'i de ilk adlarıma ek olarak kullanabilirdim istiyorsam ama araya tire koyarak soyadıma eklememe izin yoktu. *Eva Cross* – bu konu pazarlığa açık değildi. Ve bu da tam Gideon'lık bir şeydi. Benim dediği dedik sevgilimin içindeki mağara adamı eğilimleri için kimseden özür dilemeye niyeti yoktu.

İkinci koşul, evlendiğim anda bana vereceği on milyon doları kabul etmemdi –böylece sadece ona *evet* demekle kişisel servetimi ikiye katlamış olacaktım. Ondan sonraki her yıl da bana para vermeye devam edecekti. Doğacak her çocuğumuz için ayrıca bonus alacaktım ve onunla birlikte çift terapisine gitmem için de ödeme yapılacaktı bana. Boşanma durumunda danışmanlık ve arabuluculuk hizmetlerinden yararlanmayı kabul ediyordum. Onunla aynı evde oturmayı kabul ediyordum ve iki ayda bir tatil yapmayı ve baş başa yemeğe çıkmayı...

Okudukça daha iyi anlıyordum. Bu evlilik anlaşmasının amacı Gideon'ın servetini korumak filan değildi. Neyi var neyi yoksa veriyordu zaten, hatta evlendiğimiz andan itibaren kazanacağı her şeyin net yüzde ellisinin kesin olarak benim olmasına kadar götürüyordu işi. O beni aldatmadığı sürece. Aldatırsa bunun bedeli çok yüksek olacaktı onun için.

Bu anlaşma onun yüreğini korumak için tasarlanmış, ona iyice bağlanayım ve ne olursa olsun onunla kalayım diye rüşvet vermek için düzenlenmişti resmen. Sahip olduğu her şeyi veriyordu Gideon.

Tam son sayfaya geldiğim sırada terasa çıktı Gideon, üzerinde yalnızca düğmelerinin yarısını iliklediği bir kot panto-

lon vardı. Gelişinin bu mükemmel zamanlamasının bir tesadüf olmadığının farkındaydım. Belli ki beni bir yerlerden seyrediyor, tepkilerimi ölçmeye çalışıyordu.

Kayıtsız bir tavır takınmaya çalışarak yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. "Günaydın, şampiyon."

"Günaydın, meleğim." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra sol tarafıma, masanın başına oturdu. Bir görevli elinde kahvaltı ve kahveyle gelip hiç oyalanmadan sofrayı kurdu ve geldiği gibi hızla ortadan kayboldu.

Gideon'a baktım ve tropikal esintinin o seksi saçlarıyla oynayışını seyrettim. Karşımda bütün seksiliği ve rahatlığıyla oturan bu adamın evlilik anlaşmasında gördüğüm dolar işaretleriyle dolu o ruhsuz sunumla alakası yoktu.

Sayfaları çevirip ilk sayfaya geri dönerek elimi anlaşmanın üstüne koydum ve "Bu dokümanda yazan hiçbir şey beni seninle evli kalmaya ikna edemez" dedim.

Hızlı ve derin bir soluk aldı. "O halde tekrar gözden geçirip revize ederiz. Şartlarını söyle."

"Paranı istemiyorum ben. Bunu istiyorum" elimle onu işaret ettim. "Özellikle de bunu." Uzanıp elimi kalbinin üstüne koydum. "Beni tutabilecek tek şey sensin, Gideon."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, Eva." Elimi tutup göğsüne bastırdı. "Bir bok yiyeceğim nasılsa. Ve sen de kaçmak isteyeceksin."

"O eskidendi" diyerek itiraz ettim. "Fark etmedin mi?"

"Dün gece okyanusa doğru koştuğunu ve kahrolası bir taş gibi dibe battığını fark ettim!" Öne eğilerek gözlerini gözlerime dikti. "Prensip olarak itiraz etme şu anlaşmaya. Eğer içinde senin için hiç olmayacak bir şey yoksa idare et. Benim için."

Arkama yaslandım. "Seninle önümüzde uzun bir yol var" dedim alçak sesle. "Bir anlaşma metni bizim birbirimize inanmamızı sağlayamaz. Güvenmekten bahsediyorum ben, Gideon."

"Evet, ama..." Bir an tereddüt etti. "Ben bu işi ağzıma yüzüme bulaştırmayacağıma güvenemiyorum, sense benim ihtiyaç duyduğum şeyin sende olduğuna. Birbirimize duyduğumuz güvende bir sorun yok. Gerisini de birlikte hallederiz nasılsa."

"Tamam." Gözlerinin ışıldadığını görünce doğru kararı verdiğimi anladım ama hâlâ bir yanımla bu kararı biraz fazlaca erken verdiğimize inanıyordum. "Tek bir değişiklik istiyorum yalnız."

"Koy adını."

"Sen koydun bile. Ad konusu."

"Pazarlık konusu olamaz" dedi kesin bir tavırla ve söylediğini daha da vurgulamak için sert bir el hareketi yapmayı da ihmal etmedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Kes şu Neandertal adam tavırlarını. Babamın adını da almak istiyorum. Hayatım boyunca bunu istediğini, bunu kendine dert ettiği biliyorum babamın. Bunu düzeltmek için bir şans çıktı işte önüme."

"Eva Lauren Reyes Cross mu yani?"

"Eva Lauren Tramell Reyes Cross."

"Biraz uzun oldu sanki, meleğim" dedi dalga geçer gibi, "ama sen nasıl mutlu olacaksan öyle olsun. Benim bütün istediğim bu."

"Benim bütün istediğimse sensin" dedim ona ve öne eğilerek dudaklarımı uzattım öpsün diye.

Dudakları dudaklarıma değdi. "Hadi bunu resmileştirelim."

Gideon Geoffrey Cross'la bir Karayip kumsalında yalınayak evlendim; şahitlerimiz otel müdürü ve Angus McLeod'du. Angus'ın orada olduğunu bilmiyordum ama olduğuna sevinmiştim doğrusu.

Kısa, güzel ve sade bir tören oldu. Rahiple otel müdürü-

nün ışıl ışıl gülümsemelerinden Gideon'ın nikâhında görev almaktan ne kadar onur duydukları anlaşılıyordu.

Dolapta bulduğum en güzel giysiyi giymiştim. Askısız elbise göğüsten kalçaya kadar drapeliydi ve uçuşan organze etekleri ayaklarıma kadar iniyordu. Hoş bir elbise olduğu kadar seksi ve romantikti de. Saçlarım zarif bir dağınık topuz yapılmış, arasına da tek bir kırmızı gül yerleştirilmişti. Otel, beyaz kurdeleyle bağlanmış bir yasemin buketi hazırlatmıştı bana.

Gideon grafit renkli kumaş bir pantolon giymiş, beyaz gömleğini pantolonunun üstüne çıkarmıştı. Onun da ayakları çıplaktı. Gözleri içindeki ateşli özlemi açık etse de yemin ederken sesi güçlü ve kararlıydı. Kendimi tutamayıp ağladım onu dinlerken.

Beni öyle çok seviyordu ki.

Bütün tören son derece samimi ve kişiseldi. Tek kelimeyle mükemmeldi.

Annem, babam ve Cary'nin de olmasını isterdim. Ayrıca Ireland, Stanton ve Clancy'nin de. Ama Gideon evliliğimizi bir öpücükle mühürlemek için eğildiğinde kulağıma, "Bunu tekrar yapacağız" diye fısıldadı. "Kaç kere istersen o kadar."

Onu öyle çok seviyordum ki.

Angus yanıma gelip beni iki yanağımdan öptü. "İkinizi de bu kadar mutlu görmek çok iyi geliyor bana."

"Teşekkürler, Angus. Ona çok uzun süredir öyle iyi bakmışsın ki."

Gülümsedi ve Gideon'a çevirdiği gözleri ışıldadı. Bir şey söyledi ama o an İskoç aksanı öyle yoğunlaşmıştı ki söylediği şeyin İngilizce olduğundan bile emin olamadım. Her ne söylediyse, duyunca Gideon'ın da gözleri ışıldadı. Belki de Angus yıllar yılı babasının Gideon'ın hayatında bıraktığı boşluğu bir ölçüde doldurmuştu, kim bilir. Destek ve şefkate en çok ihtiyaç duyduğu dönemlerinde Gideon'ın yanında olduğu

için ona her zaman minnettar olacaktım.

Küçük bir pasta kestik ve süitimizin terasında şampanya kadehlerimizi kaldırdık. Rahibin önümüze koyduğu defteri ve evlenme cüzdanımızı imzaladık. Gideon parmaklarını kutsal bir şeye dokunur gibi dolaştırdı evlenme cüzdanının üzerinde.

"Bu muydu ihtiyacın olan şey?" diye takıldım ona. "Bu kâğıt parçası mı?"

"İhtiyacım olan şey sizsiniz, Bayan Cross." Beni kendisine çekti. "İstediğim şey buydu."

Angus ortadan kaybolurken evlenme cüzdanıyla evlilik anlaşmasını da yanında götürdü. Her ikisi de otel müdürünün noterliğiyle onaylanmıştı ve Gideon böyle belgeleri nerede tutuyorsa bunlar da orada duracaktı artık.

Gideon'la bana gelince, biz de sonunda kendimizi kabanada, çırılçıplak ve sarmaş dolaş halde bulduk. Gün ağır ağır ilerlerken soğutulmuş şampanyalarımızı yudumlayıp tembel tembel öpüştük ve biraz oyuncu, biraz açgözlü ellerle birbirimize dokunduk.

İşin bu kısmı da mükemmeldi.

"Peki, millete ne diyoruz geri döndüğümüzde?" diye sordum Gideon'a; süitimizin yemek odasında mum ışığında akşam yemeği yiyorduk. "Biz-kaçıp-evlendik olayıyla ilgili yani."

Gideon omuz silkerek parmağına bulaşan erimiş tereyağını yaladı. "Sen ne istersen onu söyleriz."

Elimdeki yengeç bacağından bir parça et koparak seçenekleri düşündüm. "Cary'ye kesin söylemek istiyorum. Ve sanırım babamla da bir sıkıntı olmaz. Onunla konuştuğumda hafifçe çıtlatır gibi yapıp ağzını aradım, o da bana senin onunla konuştuğunu söyledi, yani buna hazır. Kusura bakma ama bizim ne yaptığımızın Stanton'ın umurunda olacağını sanmıyorum."

"Bakmadım."

"Annem konusunda endişeleniyorum ama. Onunla aramız zaten limoni. Aslında söylesek acayip sevinir evlendik diye" – bir an duraksadım ve milyonuncu kez hazmetmeye çalıştım bu sözcüğü– "ama ona kızgın olduğum için onu bu sürecin dışında bıraktığımı da düşünmesini istemiyorum."

"En iyisi ona da, geri kalan herkese de nişanlandığımızı söyleyelim."

Yengeç etini erimiş tereyağına batırdım ve Gideon'ı böyle gömleksiz, tatmin olmuş ve gevşemiş halde görmeye *basbayağı* alışmak istediğimi düşündüm. "Düğünden önce beraber yaşamaya kalkarsak kriz geçirecektir ama."

"O zaman planlama işini hızlandırması gerekecek" dedi kuru bir sesle. "Sen benim karımsın, Eva. Başkalarının bunu bilip bilmemesi umurumda değil, *ben* biliyorum. Ve akşam eve dönünce seninle olmak istiyorum, sabahları seninle kahve içmek, elbiselerinin fermuarlarını çekmek ve gece olunca o fermuarları açmak istiyorum."

Bir yengeç bacağını eliyle kırışını seyrederken sordum: "Alyans takacak mısın?"

"Takmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsetti bu beni. Gideon durup baktı bana.

"Ne?" dedim, o konuşmayınca meraklanarak. "Yüzüme tereyağı mı sıçramış?"

Derin bir soluk vererek arkasına yaslandı. "Güzelsin. Sana bakmaya bayılıyorum."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Sen de fena sayılmazsın."

"Azalmaya başladı" diye mırıldandı.

Gülümsemem soldu. "Ne? Ne azalıyor?"

"Hissettiğim... kaygı. Güvenli geliyor artık, değil mi?" Şarabından bir yudum aldı. "Bir şeyler yerine oturmuş gibi sanki. İyi bir his. Hoşuma gidiyor. Hem de çok."

Benim onun kadar zamanım olmamıştı evlenme fikrine

alışmak için ama arkama yaslanıp düşününce ona hak verdim. Gideon benimdi. Artık kimsenin bir kuşkusu olamazdı. "Benim de hoşuma gidiyor."

Elimi dudaklarına götürdü. Bana verdiği yüzük mumun ışığını yakalayarak renkli ışıltılar halinde etrafa saçtı. Antika tasarımlı, iri ama abartısız bir Asscher kesim pırlantaydı. Yüzüğün klasik zarafetini beğenmiştim ama asıl hoşuma giden bunun babasının evlenirken annesine verdiği yüzük olmasıydı.

Anne ve babasının ihanetleriyle derinden yaralanmış olsa da üçünün bir arada, bir aile olarak geçirdikleri zamanlar Gideon'ın benimle karşılaşmadan önceki hayatından hatırladığı son gerçek mutluluk dönemiydi.

Bir de sorsan, romantik değilim derdi.

Yüzüğe hayran hayran bakarken yakaladı beni. "Beğendin galiba yüzüğü."

"Beğendim." Ona baktım. "Eşi benzeri olmayan bir şey. Evimizle ilgili olarak da sıra dışı bir şey yapabiliriz diye düşünüyorum."

"Ya?" Elimi hafifçe sıkıp yemeğine geri döndü.

"Ayrı uyumamız gerektiğini anlıyorum ama aramızda kapılar ve duvarlar olmasından hoşlanmıyorum."

"Ben de hoşlanmıyorum ama senin güvenliğin her şeyden önce gelir."

"İki yatak odasının kapısız bir banyoyla birbirine bağlandığı bir süite ne dersin? Arada yalnızca kemerli geçitler olur. Böylece teknik olarak hâlâ aynı mekânda sayılırız."

Bir an düşündükten sonra başını salladı. "Sen aklındakini bir çiz, sonra yaptırmak için bir iç mimara danışırız. Çatı katını elden geçirtene kadar da Yukarı Batı Yakası'nda kalmaya devam ederiz. Bu arada Cary de çatı dairesine bitişik olan tek yatak odalı daireye bakıp istediği bir değişiklik varsa yaptırabilir bizimkiyle birlikte."

Çıplak ayağımla baldırının arkasını okşadım teşekkür etmek için. Akşam esintisinin bir yerlerden önüne katıp getirdiği müzik sesi ıssız bir adada bir başımıza olmadığımızı hatırlattı bana.

Angus da bir yerlerde keyif yapıyor muydu acaba? Yoksa süitimizin kapısının önünde dikilip beklemek zorunda mıydı?

"Angus nerede?" diye sordum.

"Buralarda."

"Raúl de burada mı?"

"Hayır. New York'ta, Nathan'ın bileziğinin nasıl olup da bulunduğu yere gittiğini anlamaya çalışıyor."

"Ya?" Birden iştahım kaçmıştı. Peçetemi alıp parmaklarımı sildim. "Endişelenmeli miyim?"

Laf olsun diye sorulmuş bir soruydu bu aslında, çünkü hiç bırakmamıştım zaten endişelenmeyi. Polisi yanlış yöne kimin yönelttiği muamması hep kafamın bir köşesinde duruyor, sürekli aklımı kurcalıyordu.

"Birisi elime bir hapisten-bedava-çıkış kartı tutuşturdu" dedi dümdüz bir sesle ve altdudağını yaladı. "Bunun bir bedeli olacağını düşünmüştüm ama şu ana dek kimse bir hamle yapmadı. Bu yüzden ilk hamleyi ben yapacağım."

"Şayet onları bulursan."

"Nasılsa bulacağım" dedi gizemli bir sesle. "Bulunca da bunu neden yaptıklarını öğreneceğiz."

Masanın altında bacaklarımı bacaklarına dolayıp öylece durdum.

Kumsalda ay ışığında dans ettik. Gece olunca insanın hislerini uyandıran tropikal nemin tadını çıkardık. Böyle bir riske girmenin onun için ne kadar zor olduğunu göre göre Gideon'dan o gece yanımda yatmasını istedim. Çünkü hem düğün gecemde yalnız uyuma seçeneğini aklımdan bile geçirmek istemiyordum, hem de ilacının etkisiyle bir önceki gece-

nin yorgunluğu birleşirse yeterince derin uyuyabilir diye düşünüyordum. Öyle de oldu.

Pazar günü Gideon bana ne yapmak istediğimi sordu. Harika bir şelaleye gidebilirdik, otelin katamaranını alıp denize açılabilirdik ya da ormanın içinden geçen bir nehirde rafting yapabilirdik. Gülümseyerek bunları bir dahaki sefere bırakabileceğimizi söyledim, sonra da onu şeytani emellerime alet ettim.

Bütün gün tembellik ettik, çırılçıplak havuza girdik ve canımız çektikçe şekerleme yaptık. Otelden ayrılırken saat geceyarısını geçiyordu ve ben gittiğimize üzülüyordum. Hafta sonu çok kısa gelmişti.

"Bir hayat boyu paylaşacak hafta sonlarımız olacak" diye mırıldandı havaalanına giderken, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi.

"Konu sen olunca bencilleşiyorum. Seni sadece kendime saklamak istiyorum."

Uçağa binerken oteldeki giysilerimiz de bizimle geldi. Geride bıraktığımız iki günde ne kadar az şey giydiğimizi düşünerek gülümsedim.

Eve dönüş yolunda, uyumadan önce dişlerimi fırçalamak için makyaj çantamı banyoya götürdüm. Çantanın ucuna takılmış olan, rugan deri ve metalden yapılmış bavul etiketini de o zaman fark ettim; oyma harflerle *Eva Cross* yazıyordu üzerinde.

Gideon arkamdan gelip banyoya girdi ve omzumdan öptü. "Hadi yatalım, meleğim. İşe gitmeden önce biraz uyumamızda fayda var."

Bavul etiketini göstererek sordum: "Evet demem bu kadar kaçınılmaz mı görünüyordu gerçekten?"

"Evet diyene kadar rehine olarak tutmaya hazırdım seni."

Bundan kuşkum yoktu. "Gururum okşandı."

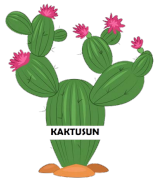
"Ve evlendin." Popoma bir şaplak attı. "Hadi acele edin, Bayan Cross."

Acele ettim ve yatakta yanına kıvrıldım. Derhal arkadan sarıldı bana ve kendine çekti.

"Tatlı rüyalar, bebeğim" diye fısıldadım, kollarımı onun belime doladığı kollarına sararak.

Enseme değen dudakları kıvrıldı. "Benim rüyalarım çoktan gerçek oldu bile."

20

Pazartesi günü işe gittiğimde hayatımdaki köklü değişikliği kimsenin fark etmemesi tuhaf geldi. Söylenen birkaç sözcüğün ve parmağa takılan metal bir halkanın insanın kendisiyle ilgili algısını bu kadar değiştireceğini kim bilebilirdi ki?

Artık en iyi arkadaşıyla büyük şehre gelmiş, kendi ayaklarının üstünde durmaya çalışan New York acemisi Eva değildim sadece. Büyük bir işadamının karısıydım. Bir sürü yeni sorumluluğum ve beklentim vardı artık. Sadece düşüncesi bile gözümü korkutmaya yetiyordu.

Megumi bana Waters Field & Leaman'ın kapısını açarken ayağa kalktı. Asimetrik kesimli siyah kolsuz elbisesi ve parlak fuşya rengi topuklu ayakkabılarıyla alışılmadık derecede ağırbaşlı giyinmişti. "Vay canına. Müthiş yanmışsın! Çok kıskandım."

"Teşekkürler. Senin hafta sonun nasıl geçti?"

"Bildiğin gibi işte. Michael artık aramıyor." Yüzünü buruşturdu. "Taciz edilmeyi özledim. İstendiğimi hissettiriyormuş bana."

Başımı iki yana salladım. "Kaçığın tekisin sen."

"Biliyorum. Ee, anlat bakalım, nereye gittin? Ve *rock yıldızıyla mı gittin, yoksa Cross'la mı?"*

"Dudaklarım mühürlü." Aslında her şeyi açık etmek geli-

yordu içimden. Ama kendimi tuttum, çünkü henüz Cary'yle konuşmamıştım ve onun önceliği vardı.

"Hadi canım!" Koyu renk gözleri kısıldı. "Cidden söylemeyecek misin yani?"

"Tabii ki söyleyeceğim." Göz kırptım ona. "Sadece şimdi değil."

"Nerede çalıştığını biliyorum, ayağını denk al" diye seslendi arkamdan, ben odacığıma doğru giderken.

Masama ulaştığımda Cary'ye hızlıca bir mesaj yazmak niyetiyle telefonumu elime aldım ve onun bana hafta sonu boyunca birkaç mesaj atmış olduğunu fark ettim. Daha önce görmemiştim bu mesajları. Cumartesi günü babamla rutin telefon konuşmamızı yaptığım sırada telefonumda mesaj falan olmadığından emindim.

`Öğlen yemek yiyelim mi?` yazdım.

Hemen bir yanıt gelmeyince telefonumun sesini kısıp üst çekmeceme bıraktım.

"Hafta sonunu nerede geçirdin?" diye sordu Mark, işe gelir gelmez. "Harika yanmışsın."

"Teşekkürler. Karayipler'de pinekledim biraz."

"Sahi mi? Ben de balayı için çeşitli ada seçeneklerine bakıyordum. Nasıl? Sen kaldığın yeri tavsiye eder misin bu iş için?"

Kendimi uzun zamandır –belki de hiç– olmadığım kadar mutlu hissederek bir kahkaha attım. "Kesinlikle."

"Detayları ver bana. Orayı da seçenekler listesine ekleyeyim."

"Balayı yeri bulma görevi sana mı kaldı?" Güne başlamadan gidip kahvelerimizi alalım diye ayağa kalktım.

"Evet." Mark'ın dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. "Düğün konusunu Steven'a bıraktım, ne de olsa ne zamandır planlıyormuş. Ama balayı benim işim."

Sesi çok mutlu geliyordu Mark'ın ve ben de gayet iyi anlı-

yordum onun neler hissettiğini. Bu olumlu havası zaten iyi başlamış olan günümü daha da güzelleştirmişti.

Saat onu biraz geçe Cary masamdaki telefondan arayana kadar her şey güzel gidiyordu.

"Mark Garrity'nin ofisi" diye açtım telefonu. "Ben Eva Tramell."

"Dayak istiyor o Eva Tramell" dedi Cary karşılık olarak. "Sana en son ne zaman bu kadar kızdığımı hatırlayamıyorum."

Kaşlarımı çattım, mideme bir ağrı girmişti. "Cary, ne oldu?"

"Tanıdığım bazı kişilerin aksine, ben önemli şeyleri telefonda konuşmam, Eva. Öğle yemeği için geleceğim. Ha bu arada haberin olsun, sırf gelip seni hizaya sokmak için öğleden sonra gideceğim iş görüşmesini iptal ettim, çünkü arkadaşlık bunu gerektirir" dedi kızgın kızgın. "Önemli konuları konuşmak için programında yer açmayı gerektirir. Telesekretere bırakılan birtakım sevimli mesajlarla işleri geçiştirmemeyi gerektirir!"

Telefon kapandı. Şoke olmuş ve biraz da korkmuş bir halde oturup kaldım bir an.

Hayatımdaki her şey ani bir frenle durmuş gibiydi. Cary benim ayağımı yere basmamı sağlayan çıpamdı. Onunla aram iyi olmadığında hemen dağılırdım. Ve bunun onun için de aynen geçerli olduğunu biliyordum. Birbirimizle bağlantımız kopunca saçmalamaya başlardık biz.

Cep telefonumu bulup onu geri aradım.

"Ne?" dedi ters ters. Ama en azından açmış olması iyiye işaretti.

"Eğer bir bok yediysem" dedim hızlı hızlı, "çok üzgünüm ve emin ol bunu düzelteceğim. Tamam mı?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Çok tepemi attırıyorsun, Eva."

"Ya, insanların tepesini attırmakta üstüme yoktur zaten, bilirsin, ama bunu sana yapmak hiç hoşuma gitmiyor." İçimi çektim. "Bu işi düzeltene kadar içim içimi yiyecek, Cary. Dostluğumuzun hep sağlam olmasına ihtiyacım var, biliyorsun."

"Son zamanlarda bunun bir önemi yokmuş gibi davranıyorsun ama" dedi boğuk bir sesle. "Ben en son aklına geliyorum ve bu da beni bayağı üzüyor."

"Sen her zaman aklımdasın. Eğer bunu gösteremediysem tamamen benim hatam."

Hiçbir şey demedi.

"Seni seviyorum, Cary. İşleri ağzıma yüzüme bulaştırsam da seviyorum."

Telefona doğru soluğunu verdi. "Hadi işine dön ve kafanı da buna takma. Öğlen yemekte konuşuruz."

"Üzgünüm. Gerçekten."

"Saat on ikide görüşürüz."

Telefonu kapatıp işime odaklanmaya çalıştım ama kolay değildi. Cary'nin bana kızmış olması bir şeydi ama onu üzdüğümü bilmek bambaşka bir şeydi. Hayatında ona sırt çevirmeyeceğine güvendiği birkaç kişiden biriydim ben.

Saat on bir buçukta bir tomar ofis içi yazışma zarfı geldi elime. İçlerinden birinden Gideon'dan gelen bir not çıkınca sevinçten deliye döndüm.

GÜZEL, SEKSİ KARIM BENİM,
HİÇ AKLIMDAN ÇIKMIYORSUN.
SENİNİM
X

Ayaklarım masamın altında minik bir mutluluk dansı yaptı. Bir anda rayından çıkan günüm yeniden biraz düzelir gibi oldu.

Ona yanıt yazdım.

Gizemli ve Tehlikeli,
Sana deli gibi âşığım.
Ayağının prangası,[1]
Bayan X

Kartı bir zarfa koyarak giden kutusuna bıraktım.

Masamdaki telefon çaldığında, hediye kartlarıyla ilgili bir kampanyada çalışan bir ressama yanıt yazıyordum. Telefonu her zamanki gibi açtım ve tanıdık bir Fransız aksanıyla karşılaştım.

"Eva, ben Jean-François Giroux."

Arkama yaslanarak, "*Bonjour,* Monsieur Giroux" dedim.

"Bugün sizinle buluşmak için en uygun saat ne olur acaba?"

Ne istiyordu ki benden? Eğer bunu öğrenmek istiyorsam bu işi sonuna kadar götürmem gerekiyor herhalde diye düşündüm. "Beş nasıl? Crossfire'dan çok da uzak olmayan bir şarap barı var."

"Gayet iyi."

Ona gideceğimiz yeri tarif ettim ve kapattık. Bu konuşma üzerimde soğuk duş etkisi yaratmıştı sanki. Koltuğumda sallanarak düşündüm. Gideon'la ben bir şeyleri aşıp yolumuza devam etmeye çalışırken, geçmişimizden gelen insanlar ve sorunlar bizi hâlâ geriye çekmeye çalışıyordu. Evlendiğimizi, olmadı nişanlandığımızı duyurmak bunu değiştirebilecek miydi acaba?

Ah, nasıl isterdim böyle olmasını. Ama bir şeylerin böyle kolayca yoluna girmesi görülmüş şey miydi ki?

Saate göz atıp yeniden işime odaklandım ve yazdığım *e-mail*'e geri döndüm.

1. İngilizce argoda bir erkeğin karısına, onun "ayağının prangası" da denir. (ç.n.)

Saat on ikiyi beş geçe lobideydim ama Cary henüz gelmemişti. Onu beklerken sinirlerim iyice gerilmeye başladı. Cary'yle aramızdaki telefon konuşmasını kafamdan tekrar tekrar geçirmiştim ve onun haklı olduğunun farkındaydım. Onun Gideon'ın bize katılması fikrine bir itirazı olmayacağına ikna etmiştim kendimi, çünkü diğer alternatifi –en iyi arkadaşımla erkek arkadaşım arasında seçim yapmak zorunda kalmayı– düşünmek bile istememiştim.

Şimdiyse başka seçenek yoktu. Evliydim artık. Ve mutluluktan uçuyordum.

Yine de nikâh yüzüğümü çantamın fermuarlı iç gözüne sakladığıma memnundum. Eğer Cary aramıza bir mesafe girdiğini hissediyorsa hafta sonu gidip evlendiğimi öğrenmesi işleri daha da kötüleştirebilirdi.

İçim buruldu. Aramızdaki sırlar giderek artıyordu. Buna dayanamıyordum.

"Eva."

Arkadaşımın sesini duyunca bir anda sıyrıldım düşüncelerimden. Bol kargo şortu ve V yakalı tişörtüyle bana doğru yürüyordu. Güneş gözlüğünü çıkarmamıştı ve ceplerinden çıkarmadığı elleriyle mesafeli ve soğuk görünüyordu. O yürürken başlar ona dönüyordu ama o fark etmiyordu bile, bütün dikkatini bana yöneltmişti.

Ayaklarım harekete geçti. Daha ne yaptığımı fark etmeden ona doğru koşmaya başlamıştım bile ve sonunda ona öyle bir hızla çarptım ki adamcağızın ciğerlerindeki bütün hava boşalıverdi bir anda. Ona sarılıp yanağımı göğsüne yasladım.

"Seni özledim" dedim. O nedenini tam olarak anlamayacak olsa da ben bütün kalbimle hissederek söylemiştim bunu.

Ağzının içinden bir şeyler homurdanarak sarıldı bana. "Bazen gerçek bir baş belası oluyorsun, bebeğim."

Geri çekildim ve kafamı kaldırıp baktım ona. "Affedersin."

Parmaklarını parmaklarıma dolayarak beni Crossfire'dan

çıkardı. En son öğle yemeğine geldiğinde gittiğimiz, harika taco yapan yere gittik yine. Buzlu alkolsüz margaritaları da harikaydı, böyle sıcak ve nemli bir yaz günü için idealdi.

On dakika kuyrukta bekledikten sonra yalnızca iki *taco* ısmarladım, çünkü ne zamandır spor salonuna gitmiyordum. Cary'yse altı tane ısmarladı. Birileri kalkarken fark edip masalarını kaptık ve Cary ben daha pipetimin kılıfını açamadan *taco*'larından birini götürdü.

"Telesekretere bıraktığım mesaj için üzgünüm" dedim.

"Anlamıyorsun." Gülümsediğinde aklı başında kadınları bile kikirdek kızlara dönüştüren o dudaklarını bir peçeteyle sildi. "Sorun sadece o değil, olayın bütünü, Eva. Bana mesaj bırakıp Cross'la birlikte oturma konusunu düşünmemi söylüyorsun ama ondan önce annene bu işi olmuş bitmiş bir şey gibi anlatıyorsun ve sonra da ortadan kayboluyorsun. Anlaşılan benim bu konuda ne hissettiğimin zerre kadar önemi yok senin için."

"Bu doğru değil!"

"Hem insan erkek arkadaşıyla yaşarken yanına neden bir de ev arkadaşı istesin ki zaten?" Gittikçe daha hararetli çıkıyordu sesi. "Ayrıca benim size yancı olmak isteyeceğimi de nereden çıkardın?"

"Cary..."

"Benim sadakaya filan ihtiyacım yok, Eva." Zümrüt gözleri kısıldı. "Gidebileceğim başka yerler, bir evi paylaşabileceğim başka insanlar var. Bana iyilik yapmana gerek yok."

Göğsüm daraldı. Cary'yi bırakmaya hazır değildim henüz. Bir gün gelecek, kendi yollarımıza gidecektik ve belki de ondan sonra birbirimizi yalnızca ara sıra görecektik. Ama o gün bugün değildi. Olamazdı. Bunun düşüncesine bile tahammülüm yoktu.

"Kim demiş bunu senin için yapıyorum diye?" yapıştırdım. "Senin yakınımda olmaman fikrine bile katlanamıyor olamaz mıyım?"

Alaycı bir ses çıkararak güldü ve *taco*'sundan bir ısırık aldı. Öfkeyle çiğnedi ve margaritasından aldığı koca bir yudumla beraber yuttu ağzındakileri. "Neyim ben? İyileşme yolunda kazandığın üçüncü yıl nişanı mıyım? İsimsiz Eva'lar toplantısından aldığın kutlama madalyası mı yoksa?"

"Affedersin." Öne eğildim. "Kızmışsın, anlıyorum. Üzgünüm dedim. Seni seviyorum ve hayatımda olman hoşuma gidiyor ama bir hata yaptım diye burada oturup azar işitecek değilim."

Sandalyemi geri iterek masadan kalktım. "Görüşürüz."

"Cross'la sen evleniyor musunuz?"

Duraklayarak ona baktım. "Teklif etti. Ben de kabul ettim."

Cary sanki hiç şaşırmamış gibi başını sallayarak bir ısırık daha aldı. Sandalyemin arkasında asılı duran çantamı aldım.

"Onunla yalnız yaşamaktan mı korkuyorsun?" dedi bir yandan çiğnerken.

Tabii ki öyle düşünecekti. "Hayır. Başka odada uyuyacak."

"Onunla düzüşüp durduğun şu son birkaç hafta sonunda da ayrı odada mı uyudu?"

Ona baktım. Son dönemde takıldığım "âşığımın" Gideon olduğunu gerçekten biliyor muydu? Yoksa boş atıp dolu tutmaya mı çalışıyordu? Bunun umurumda olmadığına karar verdim. Ona yalan söylemekten bıkmıştım. "Çoğunlukla, evet."

Taco'sunu elinden bıraktı. "Nihayet ağzından doğru bir şeyler çıkmaya başladı. Dürüst olmayı tamamen unuttuğundan endişelenmeye başlamıştım."

"Siktir git."

Sırıtarak boş sandalyeme doğru bir işaret yaptı. "Koy şu kıçını şuraya, bebeğim. Konuşacaklarımız bitmedi daha."

"Hıyarlık ediyorsun."

Gülümsemesi silindi ve hatları sertleşti. "Haftalardır söylediğin yalanları dinlemek canıma yettiği için aksilik ediyorum. Otur hadi."

Oturup öfkeyle baktım yüzüne. "Al, oturdum işte. Mutlu musun?"

"Yemeğini ye. Sana söyleyeceklerim var."

Sinirli bir şekilde öfleye pöfleye çantamı yeniden astım sandalyenin kenarına ve kaşlarımı kaldırıp Cary'ye döndüm.

"Şayet" diye başladı, "ayık olmanın ve düzgün bir şekilde çalışmanın zırva dedektörümü bozduğunu sandıysan artık anlamışsındır yanıldığını herhalde. Yeniden başladığınız an anlamıştım ben senin yine Cross'la iş tuttuğunu."

Taco'mu ısırırken inanmaz gözlerle baktım yüzüne.

"Eva, tatlım, New York'ta Cross gibi bütün gece düzüşebilecek bir adam daha olsaydı ben onu şimdiye kadar bulmaz mıydım sanıyorsun?"

Öksürdüm, neredeyse boğazıma kaçıyordu lokmam.

"Kimse arka arkaya öyle iki herif bulacak kadar şanslı değildir" dedi kelimeleri uzata uzata. "Sen bile. Arada bir kıtlık dönemin olmalıydı ya da hiç değilse bir iki boktan herif filan."

Topak yaptığım pipet kılıfını fırlattım ona, o da bir kahkahayla savuşturdu.

Sonra ciddileşti.

"Sana öyle yamuk yaptığı halde onunla yeniden bir araya geldin diye seni yargılayacağımı mı düşündün?"

"İşler çok daha karışık, Cary. Her şey... birbirine girmişti. Çok fazla baskı vardı üzerimizde. Hâlâ da var. Mesela şu Gideon'ı taciz edip duran muhabir..."

"Taciz eden mi?"

"Kesinlikle. Yalnızca istedim ki..." Sen işe karışma. Zor duruma düşme. Bir şey olursa suç ortağı filan olarak itham altında kalma. "Yalnızca olayları kendi akışına bırakmam gerekti" diye bitirdim ezik bir şekilde.

Bir süre bunu sindirmeye çalıştı, sonra başını salladı. "Ve şimdi de onunla evleniyorsun."

"Evet." İçeceğimden bir yudum alarak boğazıma oturan

yumrudan kurtulmaya çalıştım. "Ama bunu ikimizden başka bilen tek kişi sensin."

"Nihayet beni bir sırra ortak ediyorsun demek." Birkaç saniye dudaklarını büzerek durdu. "Ve hâlâ seninle oturmamı istiyorsun."

Yeniden öne eğilerek elimi eline doğru uzattım. "Başka bir şey yapabileceğini, başka bir yere gidebileceğini biliyorum. Ama gitmemeni tercih ederim. Evli olsam da olmasam da, sensiz olmaya hazır değilim henüz."

Elimi öyle bir sıktı ki kemiklerim birbirine girdi sanki. "Eva..."

"Dur dinle" dedim hızla. Birden fazla ciddileşmişti. Her şeyi anlatamadan sözümü kesmesini istemiyordum. "Gideon'ın dairesine bitişik, kullanmadığı, tek yatak odalı bir daire varmış."

"Tek yatak odalı daire. Beşinci Cadde'de."

"Evet. Şahane, değil mi? Tümüyle senin. Kendi mekânın, kendi kapın ve Central Park manzarası. Üstelik benimle de bağlantılı. Neresinden baksan şahane yani." Bir noktada onu ikna edecek bir şey söyleyeceğimi umarak hızla devam ettim: "Ben çatı dairesinde birtakım değişiklikler yapana kadar bir süre daha Yukarı Batı Yakası'nda kalacağız. Gideon bu arada senin dairene de ne istiyorsan yaptırabileceğimizi söyledi."

"Benim daireme." Yüzüme uzun uzun bakarak iyice telaşlandırdı beni. Bir adamla bir kadın bizim masayla birilerinin fazlaca geriye ittiği bir sandalyenin arasından geçmeye çalışıyordu ama ben onları görmezden geldim.

"Sadaka değil sözünü ettiğim şey" diyerek rahatlatmaya çalıştım onu. "Yıllardır bir köşede unuttuğum şu para artık bir işe yarasın istiyorum. İnandığımız davaları ve hayır kurumlarını desteklemek için bu paranın nasıl kullanılabileceğine karar verecek bir vakıf filan kurulabilir belki. Senin yardımına ihtiyacım var. Ve bunun karşılığını da ödeyece-

ğim. Yalnızca fikirlerin değil, yüzün için de. Vakfın ilk sözcüsü olmanı istiyorum senin."

Cary'nin elimi tutan eli gevşedi.

Telaşlanarak ben daha da sıkı tuttum onun elini. "Cary?"

Omuzları çöktü. "Tatiana hamile."

"Ne?" Bütün kanımın çekildiğini hissettim. Küçük restoran tıklım tıklımdı ve tezgâhın arkasındaki bağırışlar, tepsilerin ve çatal bıçakların sesleri birbirimizi duymayı güçleştiriyordu ama ben Cary'nin ağzından dökülen o iki kelimeyi sanki bas bas bağırarak söylemiş gibi net duydum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke." Elini elimden çekip tek gözünün önüne dökülen bukleleri yukarı topladı. "Çocuk istemediğimden değil. İşin orası güzel aslında. Ama... kahretsin ya! Şimdi değil, anlıyor musun? Ve onunla değil."

"Nasıl oldu da hamile kaldı peki?" Riskli bir hayat tarzı olduğunu çok iyi bildiğinden korunma konusunda çok dikkatliydi Cary.

"Bilirsin işte, aletimi içine sokup sağını solunu dürtükledim..."

"Kes şunu" diye çıkıştım. "Sen *dikkatlisindir*."

"Öyle de işte, üstüne çorap geçirdin diye yüzde yüz korunmuş olmuyorsun" dedi bezgince "ve Tatiana da sivilce yapıyor, iştahını açıyor filan diye hap kullanmıyor."

"Tanrım." Gözlerim yanıyordu. "Çocuğun senden olduğuna emin misin?"

Burun kıvırdı. "Hayır, ama bu olmadığı anlamına gelmiyor. Altı haftalıkmış, yani olabilir de."

Sormak zorundaydım: "Doğuracak mı?"

"Bilmiyorum. Düşünüyor."

"Cary..." Yanağımdan aşağı kayan gözyaşını tutamamıştım. İçim parçalanıyordu onun için. "Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Sandalyesine çöktü. "Karar onun."

Böyle elinden hiçbir şey gelmemesi perişan ediyordu eminim onu. Annesi onu istemeye istemeye doğurduktan sonra doğum kontrol yöntemi olarak kürtajı tercih etmeye başlamıştı. Bu Cary'nin hiç aklından çıkmıyordu. Kendisi anlatmıştı bana. "Peki ya doğurmaya karar verirse? Babalık testi yaptırırsın herhalde, değil mi?"

"Tanrım, Eva." Kızarmış gözlerle baktı bana. "Daha o kadarını düşünmedim. Asıl Trey'e ne diyeceğim ben? İlişkimiz tam yoluna girmeye başlamışken bununla mı çıkacağım adamın karşısına? Kesin terk edecek beni. Bu iş bitmiştir."

Derin bir soluk alarak sırtımı dikleştirdim. Cary'yle Trey'in ayrılmasına izin veremezdim. Artık Gideon'la aramda sorun kalmadığına göre hayatımın ihmal ettiğim diğer yanlarını düzene sokmanın sırası gelmişti. "Adım adım gidelim en iyisi. Sırası geldikçe çözülür her şey. Çıkarız bu işin içinden de."

Zorlukla yutkundu. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana. El ele verir, bir yolunu buluruz her şeyin." Zar zor gülümsedim ona. "Ne ben bir yere gidiyorum ne de sen. Bu hafta sonu San Diego'ya gidiyoruz, o ayrı tabii" diye ekledim çabucak ve bu konuyu Gideon'la konuşmam gerektiğini hatırlattım kendime.

"Tanrı'ya şükür." Cary oturduğu yerde doğruldu yeniden. "Doktor Travis'le basket oynamak için neler vermezdim şimdi."

"Yaa." Ben basket oynamıyordum gerçi ama ben de Doktor Travis'le bir teke tek yapmaya hayır demezdim doğrusu o an.

New York'a geldiğimizden beri geçen birkaç ayda yolumuzdan ne kadar sapmış olduğumuzu öğrenince ne diyecekti acaba? En son hep birlikte oturup konuştuğumuzda ne büyük düşler kurmuştuk. Cary bir Super Bowl reklamında oynamak istemişti, ben de o reklamı hazırlayan ekipte yer almayı. Şimdi o baba olma olasılığıyla karşı karşıyaydı ve ben de hayatımda karşılaştığım en karmaşık adamla evlenmiştim.

"Doktor Travis kafayı yiyecek" diye homurdandı Cary, aklımdan geçenleri okumuş gibi.

Nedense ikimiz de gözlerimizden yaş gelene kadar güldük buna.

Geri döndüğümde masamda yeni bir tomar ofis içi zarfı karşıladı beni. Altdudağımı ısırarak hepsine tek tek baktım ve sonunda aradığımı buldum.

O PRANGANIN ZİNCİRİYLE YAPILACAK BİRÇOK ŞEY
GELİYOR AKLIMA BAYAN X.
HEPSİ DE ÇOK HOŞUNUZA GİDECEK.
SEVGİLERİMLE
X

Öğle yemeğinden kalan kara bulutlar kısmen de olsa dağıldı.

Cary'nin verdiği akıl almaz haberden sonra, iş çıkışı Giroux'yla olan randevum acaba-başımıza-daha-neler-gelecek terazimin ibresini bile oynatamazdı artık.

Şarap barına vardığımda Giroux oradaydı. Kusursuzca ütülenmiş kanvas pantolonu ve kollarını kıvırıp yakasını açık bıraktığı beyaz gömleğiyle gayet hoş görünüyordu. Ve de rahat. Ama bu onun daha az gergin durduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, bir yay gibi gerilmişti adam. Gerginlikten –ve onu için için yiyen her ne varsa ondan– titriyordu resmen.

"Eva" diyerek karşıladı beni. İlk seferinde de hoşlanmadığım o aşırı samimiyetle yine iki yanağımdan öptü. *"Enchanté."*

"Bugün sizin için fazla sarışın değilim anlaşılan."

"Ah." Gözlerine kadar ulaşmayan bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bunu hak ettim."

Cam kenarındaki masasına oturduk ve çok geçmeden garsonumuz geldi.

Durmuş oturmuş bir işletme havası vardı mekânda. Tavan kalay plakalarla kaplıydı ve yıllanmış tahta zemin ve karmaşık desenli oymalı bar buranın bir zamanlar bir *pub* olduğunu düşündürüyordu. Krom armatürlerle ve barın arkasına yerleştirilmiş, modern bir heykeli andıran şarap rafıyla modernize edilmişti.

Garson şaraplarımızı koyarken Giroux alenen gözlerini dikip inceledi beni. Aradığının ne olduğu konusunda en ufak fikrim yoktu ama bir şey aradığı kesindi.

Ben kadehimdeki güzel *shiraz*'dan bir yudum alırken, Giroux da sandalyesine iyice yerleşmiş, kadehini sallayarak içindeki şarabı döndürüyordu. "Karımla tanışmışsınız."

"Tanıştım, evet. Çok güzel bir kadın."

"Evet, öyledir." Bakışlarını şarabına doğru indirdi. "Başka ne düşündünüz onunla ilgili?"

"Benim ne düşündüğümün ne önemi olabilir?"

Yeniden baktı bana. "Onu bir rakip olarak mı görüyorsunuz? Ya da bir tehdit?"

"İkisi de değil." Şarabımdan bir yudum daha aldım ve o sırada siyah bir Bentley'nin, önünde oturduğum pencerenin hemen dışında kaldırıma yanaşmakta olduğunu fark ettim. Direksiyonda Angus vardı ve belli ki tam önüne yerleştiği PARK EDİLMEZ işaretini hiç umursamıyordu.

"Cross'a o kadar güveniyorsunuz yani?"

Dikkatim yeniden Giroux'ya yöneldi. "Evet. Ama bu sizin karınızı alıp Fransa'ya geri götürmenizi istemediğim anlamına gelmiyor."

Kasvetli bir gülümsemeyle bir tarafa doğru kıvrıldı dudakları. "Cross'a âşıksınız, öyle mi?"

"Evet."

"Neden?"

Gülümsetti bu soru beni. "Eğer niyetiniz benim Gideon'da ne bulduğumdan hareketle *Corinne*'in onda ne bulduğunu anlamaksa, unutun bunu. Gideon'la ben, biz... birbirimize karşı başka insanlarla olduğumuzdan farklıyız."

"Fark ettim bunu. Cross'un öyle olduğunu gördüm." İçkisinden bir yudum aldı ve yutmadan önce ağzında dolaştırarak tadına vardı.

"Kusura bakmayın ama burada neden oturduğumuzu anlamış değilim. Benden istediğiniz nedir?"

"Her zaman bu kadar açıksözlü müsünüzdür?"

"Evet." Omuz silktim. "Kafa karışıklığına pek tahammülüm yoktur."

"O halde ben de açıksözlü olacağım." Uzanıp sol elimi tuttu. "Bronzlaşırken parmağınızdaki yüzüğün izi çıkmış. İri de bir yüzük belli ki. Nişan yüzüğü olabilir mi?"

Elime baktım ve haklı olduğunu gördüm. Tenimin geri kalanından birkaç ton daha açık olan kare şeklinde bir iz vardı yüzükparmağımda. Soluk tenli olan annemin aksine ben babamın daha sıcak olan ten rengini almıştım ve kolayca bronzlaşıyordum.

"Çok dikkatlisiniz. Ama tahminlerinizi kendinize saklarsanız sevinirim."

Gülümsedi ve ilk kez gülümsemesi gerçek gibi göründü. "Bakarsınız ben de karımı geri alabilirim bu durumda."

"Bence alabilirsiniz, gayret ederseniz." Oturduğum yerde doğruldum, kalkma zamanının geldiğine karar vermiştim. "Karınız bana bir keresinde ne dedi biliyor musunuz? Sizin umursamaz olduğunuzu söyledi. Onun size dönmesini beklemek yerine siz gidip onu geri almalısınız. Sanırım onun da istediği bu."

Ben kalkınca o da kalktı ayağa. "O Cross'un peşine düştü ama. Birilerinin peşine düşen bir kadının kendi peşine düşen bir adamı çekici bulacağını sanmıyorum."

"Orasını bilemem." Cebimden bir yirmi dolarlık çıkarıp, Giroux'nun çatılan kaşlarına aldırmadan masaya bıraktım. "Ona evlenme teklif ettiğinizde evet demişti, değil mi? O zaman ne yaptıysanız onu yapın yine. Hoşça kalın Jean-François."

Konuşmak için ağzını açtı ama ben neredeyse kapıdan çıkmıştım bile.

Şarap barından çıktığımda Angus Bentley'nin yanında bekliyordu.

"Eve mi gitmek istersiniz, Bayan Cross?" diye sordu ben arka koltuğa yerleşirken.

Hitap şeklini duyunca güldüm. Giroux'yla az önce yaptığım konuşmayla da birleşince aklıma bir fikir getirmişti bu. "Aslında, eğer sakıncası yoksa bir yere uğramak istiyorum önce."

"Elbette yok."

Ona nereye gideceğimizi söyledim ve sonra arkama yaslanıp içimde büyüyen heyecanın tadını çıkardım.

Saat altı buçukta işimi bitirmiş, eve dönmeye hazırdım ama Angus'a Gideon'ın nerede olduğunu sorunca onun hâlâ ofiste olduğunu öğrendim.

"Beni ona götürür müsün?"

"Elbette."

Crossfire'a iş saatleri dışında geri gelmek tuhaftı. Lobide hâlâ insanlar olsa da gündüzden farklı bir hava vardı ortalıkta. En üst kata ulaştığımda Cross Holding'in cam güvenlik kapılarının açık olduğunu ve çöp kutularını boşaltan, camları silen ve ortalığı süpüren bir temizlik ekibinin çalıştığını gördüm.

Etraftaki bütün boş masalara bakarak doğruca Gideon'ın

ofisine yöneldim; Gideon'ın asistanı Scott'ın masası da boştu. Gideon'sa kulağında bir telefon kulaklığıyla, kendi masasının arkasında ayaktaydı; ceketi köşedeki askıda asılıydı. Elleri belinde, birileriyle konuşuyordu; dudakları hızlıca hareket ediyordu ve bir şeylere tamamen odaklanmış olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

Karşısındaki duvar, dünyanın dört bir yanından haber kanallarını gösteren ince ekranlarla kaplıydı. Onun sağındaki barın ışıklandırılmış cam raflarında duran mücevherlerle süslenmiş karaflar, siyah, beyaz ve gri renklerin hâkim olduğu ofise renk katan tek şeydi. Odadaki üç ayrı oturma alanı daha az resmi görüşmeler için rahat seçenekler oluştururken, Gideon'ın masası odadaki her türlü elektronik araç gereç için kontrol merkezi görevi de yapan bir teknoloji harikasıydı.

Etrafındaki pahalı oyuncaklarıyla son derece iştah açıcı bir görüntüsü vardı kocamın. Yeleğiyle pantolonunun usta elinden çıkmış çizgileri vücudunun mükemmelliğini ortaya seriyordu ve onu böyle kumanda merkezinde, imparatorluğunu kurmasını sağlayan o gücü ortaya koyarken görmek kalbimin deli gibi atmasına neden oluyordu. İki yanında yerden tavana kadar uzanan pencerelerden görünen şehir manzarası etkileyici bir fon oluştursa da Gideon'ı asla sönükleştirmiyordu.

Gözünün gördüğü her şeye hâkimdi Gideon ve bu belli oluyordu.

Elimi çantama sokarak küçük iç cebin fermuarını açtım ve içindeki yüzükleri çıkararak kendiminkini parmağıma taktım. Sonra da onu herkesten ayıran cam duvara ve çift kanatlı cam kapıya biraz daha yaklaştım.

Başını çevirip de beni görünce bakışları ısınıverdi. Masasındaki bir düğmeye basmasıyla kapılar otomatik olarak açıldı. Bir an sonra cam duvar buzlandı; böylece o saatte hâlâ

ofiste kalmış birileri varsa bizi göremeyecekti.

İçeri girdim.

"Katılıyorum" dedi Gideon her kimle konuşuyorsa ona. "Halledin ve sonucu bana bildirin."

Kulaklığı çıkarıp masaya bırakırken gözlerini benden bir an olsun ayırmadı. "Bu ne güzel sürpriz, meleğim. Giroux'yla buluşman nasıl gitti anlatsana."

Omuz silktim. "Nereden bildin?"

Çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları ve *Gerçekten mi? Cidden soruyor musun bunu? diyen bir bakış attı bana.*

"Daha bir süre burada mısın?" diye sordum.

"Yarım saat sonra Japonya şubesiyle bir telekonferans yapacağım, ondan sonra işim bitiyor. Yemeğe gideriz."

"Eve götürecek bir şeyler alıp Cary'yle beraber yiyelim. Bir bebeği olacakmış."

Gideon'ın kaşları bir anda kalkıverdi. "Efendim?"

"Bir bebeği olacak gibi görünüyor." İç geçirdim. "Allak bullak durumda ve ben de onun yanında olmak istiyorum. Hem seni yeniden ortalıkta görmeye alışsa iyi olur."

Dikkatli bir bakışla süzdü beni. "Sen de allak bullak olmuş gibi görünüyorsun. Gel buraya." Masanın etrafından dolaşarak kollarını açtı. "Gel sarılayım sana."

Çantamı yere bıraktım, topuklu ayakkabılarımı çıkarıp attım ve ona doğru yürüdüm. Kollarını doladı bana ve o sıkı, sıcak dudaklarını alnıma bastırdı.

"Bir yolunu buluruz" diye mırıldandı. "Endişelenme."

"Seni seviyorum, Gideon."

Daha da sıkı sarıldı.

Arkaya eğilerek o güzel yüzüne baktım. Gözleri öyle maviydi ki; sanki küçük kaçamağımız sırasında biraz güneş görünce daha da mavileşmişlerdi. "Sana bir şey aldım."

"Ya?"

Geri çekilerek sol elini havada yakaladım. Ona aldığım yü-

züğü parmağına geçirdim ve son eklemini de aşırtmak için sağa sola oynatarak taktım. Ben bunları yaparken hiç kıpırdamamıştı. Daha yakından bakabilsin diye elini bıraktığımda da hiç kıpırdatmadan, olduğu yerde tuttu elini, sanki donmuştu.

Başımı yana eğerek yüzüklü eline hayranlıkla baktım; tam istediğim etkiyi yarattığını düşünüyordum. Ama Gideon'dan bir süre ses çıkmayınca başımı kaldırdım ve onun eline sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi baktığını gördüm.

Kalbim sıkıştı. "Beğenmedin."

Burun delikleri aldığı derin solukla genişledi ve elini çevirerek yüzüğün arka tarafına baktı – önüyle aynıydı. Seçtiğim desen yüzüğü tam tur dolaşıyordu.

Platin alyans sağ elindeki yüzüğe çok benziyordu. Tıpkı diğeri gibi bunun da üzerinde bulunan eğik kesimli çizgiler yüzüğe endüstriyel ve erkeksi bir hava veriyordu. Ama alyansın taşları yakuttu ve bu yüzden de daha göz alıcıydı. Taşların kan kırmızı tonu Gideon'ın bronz teninin ve koyu renk takım elbiselerinin yanında iyice dikkat çekecek, ona sahip olduğumun apaçık bir işareti olacaktı.

"Çok mu fazla?" dedim alçak sesle.

"Her zaman çok fazla" dedi boğuk bir sesle. Ve üzerime atıldı; elleriyle kafamı tutmuş, dudaklarını dudaklarıma yapıştırmış, tutkuyla öpüyordu beni.

Bileklerinden yakaladım ama o hızlı davranarak beni belimden tuttuğu gibi ayaklarımı yerden kesti ve haftalar önce bedenimi ilk kez bedeninin altına aldığı o kanepeye taşıdı.

"Buna zamanın yok" dedim soluk soluğa.

Kalçam kanepenin kenarına gelecek şekilde oturttu beni. "Fazla uzun sürmez" dedi.

Şaka yapmıyordu. Elini eteğimin altına sokarak külotumu bacaklarımdan aşağı çekti, bacaklarımı iyice açtı ve başını yaklaştırdı.

Orada, daha az önce onun gücünü ve hükmedici havasını

hayranlıkla seyrettiğim ofisinde, Gideon Cross bacaklarımın arasına çömelmiş insafsız bir ustalıkla yalıyordu beni. Beni gelme ihtiyacıyla kıvrandırana dek minik darbelerle klitorisimin üstünde dolaştı dili, ama onun adını söyleyerek zirveye ulaşmamı sağlayan esas şey onun takım elbisesi içinde, ofisinde bana böyle güzelce hizmet ettiğini görmekti.

Gideon içimi yalar, şeytanca bilgilere vâkıf dilinin sığ dalışlarıyla hassas dokuları titreştirirken ben zevkten titriyordum. Fermuarını açıp da kalkmış aletini serbest bıraktığında deliye döndüm, bütün vücudum sessiz bir yalvarışla ona doğru utanmazca bükülüyordu yay gibi.

Gideon ağır aletini eline alarak iri başını yarığımın girişine sürdü ve orgazmın neden olduğu ıslaklığa buladı onu. Aradan çıkarmamız gerekenler dışında bütün giysilerimizin hâlâ üzerimizde olması olayı daha da kızıştırıcı hale getiriyordu.

"Bana boyun eğmeni istiyorum" dedi gizemli bir sesle. "Öne eğil ve iyice aç bacaklarını. Düzeceğim seni, en derinine kadar."

Küçük bir inilti koptu ağzımdan bunu düşününce ve buyruğunu yerine getirmek için acele ettim. Boyunun ne kadar uzun olduğunu dikkate alarak kanepenin yanına geçtim, karnımı kol konan yerin üzerine koyarak öne eğildim ve uzanıp eteğimi yukarı çektim.

Hiç tereddüt etmedi. Kasıklarının güçlü bir vuruşuyla içime girmiş zorluyordu beni. *"Eva."*

Tırnaklarımı kanepenin minderine geçirdim soluk soluğa. Kalındı, sertti ve nasıl da derindeydi. Karnım o şekilde kanepe kolunun kıvrımına yaslanmışken içimdeki aletini karnımın dışından bile hissettiğime yemin edebilirdim.

Üzerime doğru eğilerek kollarını bana doladı ve dişlerini boynumun yan tarafına geçirdi. Bu ilkel sahiplenme hareketi cinsel organımın kasılarak onu sarmasına, iyice kavramasına neden oldu.

Hırıltılı bir ses koyuvererek dudaklarını tenimde gezdirdi ve çenesinde yeni çıkan akşam sakalıyla biraz canımı yaktı. "Çok hoşuma gidiyorsun" dedi boğuk bir sesle. "Seni becermeye bayılıyorum."

"Gideon."

"Ellerini ver bana."

Ne istediğini tam anlamadan kollarımı bedenime yaklaştırdım. O da bileklerimi parmaklarıyla kavrayarak ellerimi nazikçe arkaya, belimin arkasına doğru çekti.

Ve sonra da beni o şekilde düzmeye başladı. Amansız hamlelerle cinsel organıma vuruyor, kasıklarının darbelerini karşılamam için beni kollarımdan çekiyordu. Klitorisime çarpan ağır hayalarının ritmik vuruşları yeni bir orgazma doğru sürüklüyordu beni. Onun her dalışta çıkardığı homurtular benim çığlıklarımın yankıları gibiydi.

Orgazma doğru gidişi de vücuduma tümüyle hâkim olması gibi delice heyecan vericiydi. Bütün yapabildiğim orada yatıp onun verdiklerini almaktı, şehvetine ve açlığına teslim olmak, az önce onun bana yaptığı gibi ona hizmet etmekti. Vuruşlarının yarattığı o enfes sürtünme, o sürekli itişler ve çekişler arzudan delirmeme neden oluyordu.

Onu görebilmeyi isterdim; zevke teslim oluşunu, belli bir yere odaklanamayan gözlerini, ıstırapla karışık bir esrimeyle kasılan yüzünü görebilmeyi... Onu böyle şiddetle etkiliyor olabilmek hoşuma gidiyordu; vücudumdan bu kadar zevk almasına ve benimle sevişirken bütün savunmasının yerle bir olmasına bayılıyordum.

Sarsılarak bir küfür savurdu. Aleti uzayıp kalınlaşırken hayaları yukarı toplandı. "Eva... Tanrım. Seni seviyorum."

Fışkırttığı sıcak ve yoğun meninin içimi dövdüğünü hissettim. Bağırmamak için dudağımı ısırdım. O kadar azmıştım ve o kadar yakındım ki.

Bileklerimi bırakarak sarıldı bana ve bir elinin parmakla-

rını yarığıma götürüp şişmiş klitorisimi okşamaya başladı. Ben gelirken o hâlâ pompalamaya devam ediyor, cinsel organım da içime boşalan aletini sağıyordu. Dudaklarını yanağıma dayamıştı, sıcak, nemli soluğu tenimi yalıyordu; göğsünü titreten pes homurtular eşliğinde uzun uzun geldi.

Orgazmlarımızın etkisi altında, soluk soluğa birbirimizin üstüne yığılmıştık.

Güçlükle yutkunarak nefes nefese konuştum: "Yüzüğü beğendin anlaşılan."

Hırıltılı kahkahası içimi mutlulukla doldurdu.

Beş dakika sonra, ben hâlâ yaşadığım doyumun sarhoşluğu içinde, yarı baygın yatıyordum kanepede ve kıpırdayacak halim yoktu. Masasında oturan Gideon'sa hiç dağılmış gibi değildi, kusursuz görünüyordu ve etrafına sağlam bir şekilde düzüşmüş erkeklere özgü o sağlık ve canlılık havasını yayıyordu.

En ufak bir tekleme bile yaşamadan tamamladı telekonferansını. Çoğunlukla İngilizce konuşmakla birlikte, selamlaşma ve veda kısımlarında o tok ve yumuşak sesiyle akıcı bir Japonca konuştu. Bakışlarının bana doğru kaydığı anlarda yüzüne yayılan belli belirsiz gülümsemenin arkasındaki o zafer kazanmış erkek havasını görmemek imkânsızdı.

Vücudumu basan, orgazm sonrası endorfinleriyle neredeyse kafayı bulmuş olduğum düşünülürse Gideon'ın kendini öyle hissetmeye hakkı vardı herhalde.

Konuşması bitince ayağa kalktı Gideon ve ceketini tekrar çıkardı. Bunu neden yaptığını anlamak için gözlerindeki parıltıyı görmem yeterliydi.

Kaşlarımı kaldıracak enerjiyi zar zor bularak sordum: "Gitmiyor muyuz?"

"Tabii ki gideceğiz. Ama henüz değil."

"Şu vitaminleri biraz azaltsan mı acaba, şampiyon?"

Yeleğinin düğmelerini açarken dudakları seğirdi. "Seni o kanepenin üstünde becermeyi hayal ederek günlerim geçti. O fantezilerin yarısını bile denemedik daha."

Baştan çıkarıcı bir edayla gerindim. "Evlendiğimiz halde yaramazlık yapmamıza izin var mı hâlâ?"

O şahane gözlerinde çakan kıvılcımdan anlaşılıyordu bu konudaki fikrinin ne olduğu.

Crossfire'dan ayrıldığımızda saat neredeyse dokuz oluyordu ve Gideon hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde yanıt vermişti soruma.

21

Cary saat onu biraz geçe geldiğinde Gideon'la ikimiz eşofmanları giymiş, oturma odasında yere oturmuş pizza yiyorduk. Tatiana vardı Cary'nin yanında. Gideon'ın üzerinden parmesan paketine doğru uzanırken kulağına fısıldadım: "Bebeğin annesi."

Gideon yüzünü buruşturdu. "Bela bir tip. Zavallı Cary."

Uzun boylu sarışın, kaba bir tavırla pizzamıza burun kıvırırken ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. Derken Tatiana Gideon'ı fark etti ve işveli bir gülümseme belirdi yüzünde.

Derin bir soluk aldım ve boş ver dedim kendi kendime.

"Selam, Cary" dedi Gideon ve kolunu omzuma atıp yüzünü boynuma gömdü.

"Selam" dedi Cary. "Ne seyrediyorsunuz?"

"*Tehlikeli Takip*" diye yanıtladım. "Bayağı iyi. Siz de seyretmek ister misiniz?"

"Olur." Cary Tatiana'nın elinden tutup kanepeye doğru çekti.

Bu fikirden hoşlanmadığını saklamaya çalışacak kadar bile nezaket yoktu Tatiana'da.

Kanepeye oturdular ve alışık oldukları anlaşılan bir pozisyonda sarmaş dolaş oldular. Gideon pizza kutusunu onlara doğru itti. "Açsanız alın."

Cary uzanıp bir dilim aldı, Tatiana ise pizzayı alırken kendisine çarptığı için Cary'ye mızıldandı. Bizim yanımızda rahat olamamasına canım sıkılıyordu. Eğer Cary'nin bebeğini doğuracaksa hayatımda olmaya devam edecek demekti ve onunla aramızdaki ilişkinin hep böyle huzursuzluk verici olacağı düşüncesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Sonuçta çok da uzun kalmadılar oturma odasında. Tatiana durmadan filmin el kamerasıyla çekilmiş sahnelerinin midesini bulandırdığını söyleyince Cary de onu alıp odasına götürdü. Kısa bir süre sonra Tatiana'nın kahkaha attığını duyunca onun en büyük sorununun Cary'yi kendine saklama ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Böyle bir özgüven eksikliği benim anlayabileceğim bir şeydi. Hatta kendim de gayet iyi biliyordum o hissi.

"Takma" diye mırıldandı Gideon, beni kendisine çekip başımı göğsüne yasladı. "Bir yolunu buluruz hep beraber. Zamana bırak biraz."

Omzumdan sarkan sol elini tutup yüzüğüyle oynadım.

Gideon dudaklarını şakağıma bastırdı ve filmi seyredip bitirdik.

Gideon gece yandaki dairesinde uyumuştu ama sabahleyin dar elbisemin fermuarını kapatacak ve bana kahve yapacak kadar erken bir saatte geri gelmişti. Tam ben inci küpelerimi takmış koridora çıkarken, elinde iki su şişesiyle mutfak tarafından gelen Tatiana belirdi karşımda.

Çırılçıplaktı.

Öyle tepem attı ki neredeyse kendimi kaybedecektim ama yine de sakin konuşmayı başardım. Hamile olduğu anlaşılmıyordu gerçi ama öyle olduğunu bilmek bile bağırış çağırıştan kaçınmak için geçerli bir nedendi. "Affedersin. Eğer benim dairemde dolanacaksan giyinik olman gerekiyor."

"Sadece senin dairen değil ki bu" diye lafı yapıştırdı ve kı-

zılımsı açık kahve saçlarını geriye atarak yanımdan geçmeye kalktı.

Kolumu uzatarak önünü kestim. "Benimle oyun oynamaya kalkışma, Tatiana."

"Kalkışırsam ne olur?"

"Kaybedersin."

Uzun uzun baktı yüzüme. "Cary beni sana tercih edecektir."

"İşi o noktaya getirmen Cary'nin ağırına gider ve kaybeden yine sen olursun." Kolumu indirdim. "Bunu bir düşün."

Arkamda Cary'nin kapısı açıldı. "Ne halt karıştırıyorsun, Tatiana?"

Başımı çevirince en iyi arkadaşımın üzerinde yalnızca bir *boxer*'la kapıda dikildiğini gördüm. "Ona güzel bir sabahlık alman için sana iyi bir bahane yaratıyor, Cary."

Çenesi kasıldı, eliyle kovalar gibi yaptı beni ve kapıyı biraz daha açarak Tatiana'ya o çıplak kıçını odaya sokmasını buyurdu sessizce.

Dişlerimi gıcırdatarak mutfağa doğru yoluma devam ettim. Gideon'ı mutfakta, tezgâha sırtını vermiş, sakin sakin kahvesini içerken bulunca keyfim iyice kaçtı. Üzerindeki siyah takım elbise ve açık gri bir kravatla dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

"Gösteri hoşuna gitti mi?" diye sordum gergin gergin. Başka bir kadını çıplak görmüş olması çok canımı sıkmıştı. Öyle sıradan bir kadın da değildi üstelik gördüğü, Gideon'ın tercih ettiği bilinen türden, ince, dal gibi bir mankendi.

Kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Pek sayılmaz."

"Uzun ve zayıf kadınları beğenirsin sen." Gideon'ın yanında, tezgâhın üstünde beni bekleyen kahve fincanıma uzandım.

Gideon sol elini elimin üstüne koydu. Yüzüğündeki yakutlar mutfağın parlak ışıkları altında ışıldadı. "Karşı konulmaz bulduğum karımsa ufak tefek ve yuvarlak hatlı, yanılmıyor-

sam. Hem de şahane bir şekilde."

Gözlerimi kapatarak kıskançlık krizimi atlatmaya çalıştım. "Bu yüzüğü neden seçtiğimi biliyor musun?"

"Kırmızı senin rengin" dedi alçak sesle. "Limuzindeki kırmızı elbisen. Gardenpartideki düz-beni diyen kırmızı topuklu ayakkabıların. Benimle evlenirken saçına taktığın kırmızı gül."

Beni anlıyor olması sakinleştirmişti beni. Ona sokuldum ve bedenimi bedenine yasladım.

"Hımm" diye mırıldandı bana sıkıca sarılarak. "Ele avuca sığmaz, küçük, yumuşak ve enfes meleğimsin sen benim."

Başımı iki yana salladım; öfkem bezginliğe dönüşüyordu.

Burnunu yanağıma sürdü. "Seni seviyorum."

"Gideon." Başımı geriye atarak dudaklarımı uzattım ve beni öperek moralimi düzeltmesine izin verdim.

Onun dudaklarını dudaklarımda hissetmenin üzerimde yarattığı etki hiç azalmıyordu. Geri çekildiğinde azıcık sersemlemiş gibiydim. "Bu akşam Doktor Petersen'la randevum var. Çıkınca seni ararım, akşam yemeği için ne yapacağımızı konuşuruz."

"Tamam."

Yanıtımdaki keyifli kayıtsızlık güldürdü onu. "Perşembe günü birlikte gitmemiz için de randevu alabilirim gitmişken."

"Bir sonraki perşembe olsun lütfen" dedim birden hatırlayarak. "Bu terapi işini daha da ertelemek hiç hoşuma gitmiyor ama annem Cary'yle benim bir bağış yemeğine gitmemizi istiyor bu perşembe. Bana elbise filan da almış. Gitmezsem yanlış anlar diye korkuyorum."

"Beraber gideriz."

"Sahi mi?" Gideon'ın smokinli hali gerçek bir afrodizyaktı benim için. Tabii Gideon ne giyerse giysin –ya da isterse hiçbir şey giymesin– her halükârda azdırıyordu beni. Ama smo-

kinliyken... Aman Tanrım, işte o zaman gerçekten ortalığı yakıyordu.

"Evet. Birlikte yeniden insan içine çıkmak için gayet uygun bir fırsat bence. Ve nişanlandığımızı duyurmak için tabii."

Dudaklarımı yaladım. "Limuzinde senden faydalanabilir miyim?"

Gözlerinin içi gülüyordu. "Kesinlikle, meleğim."

İşe gittiğimde Megumi masasında değildi, o yüzden nasıl olduğunu soramadım. Ama Martin'i arayıp Primal'daki çılgın gecemizden sonra Lacey'yle işlerin nasıl gittiğini sormak için bahane oldu biraz da bu bana.

Kendime bir hatırlatma yazmak için cep telefonumu çıkarınca annemin önceki akşam bir mesaj bırakmış olduğunu gördüm. Masama doğru yürürken mesajı dinledim. Perşembe günkü yemekten önce saçımı ve makyajımı yaptırmak isteyip istemediğimi soruyor, istersem güzellik uzmanlarını da alıp bana gelebileceğini, böylece birlikte hazırlanabileceğimizi söylüyordu.

Masama varınca ona mesaj yazarak bu fikri çok beğendiğimi ama işten beşte çıkacağım için çok da zamanımız olmayacağını söyledim.

Güne başlamak için hazırlanırken Will uğradı.

"Öğlen yemeği için planın var mı?" diye sordu; bir tek ona bu kadar yakışabilecek kareli gömleği ve düz mavi kravatıyla hoş görünüyordu.

"Bir karbonhidrat festivali daha deme lütfen. Bu kıçla daha fazla makarna yiyemem."

"Hayır." Güldü. "Natalie, diyetinin o gaddar evresini geçti artık, yani işler düzeliyor. Benim aklımda çorba ve salata yapan bir yer vardı öğlen için."

Gülümsedim. "Bak ona varım. Megumi'ye de sormak ister misin gelip gelmeyeceğini?"

"Megumi yok bugün."

"Ya? Hasta mıymış?"

"Bilmiyorum. Onun yerine birini bulmak için geçici eleman şirketini benim aramam gerekti de, oradan biliyorum gelmeyeceğini."

Kaşlarımı çatarak arkama yaslandım. "Ara verdiğimde onu arayıp nasıl olduğunu sorarım."

"Selam söyle benden de." Odacığımın duvarında parmaklarıyla biraz tempo tuttu, sonra da gitti.

Günün gerisi nasıl geçti anlamadım. Arada Megumi'ye bir mesaj bıraktım; sonra Clancy beni Krav Maga dersim için Brooklyn'e götürürken bir daha aradım. "Eğer sen çok hastaysan, Lacey arasın beni" dedim telesekreterine bıraktığım mesajda. "Sadece nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Telefonu kapattım ve Brooklyn Köprüsü'nün ihtişamını seyre daldım. Doğu Nehri'nin üstünde yükselen o devasa taş kemerlerin altından her geçişimde başka bir dünyaya seyahat ediyormuşum gibi geliyordu bana. Aşağıda, yolcu vapurları ile kalabalık New York limanına doğru yol alan yalnız bir yelkenli vardı suyun üstünde.

Bir dakikadan kısa bir sürede köprünün çıkışına vardık ve ben dikkatimi yeniden telefonuma verdim.

Martin'i aradım.

"Eva" diye açtı neşeyle, belli ki numaram telefonunda kayıtlıydı. "Çok sevindim aradığına."

"Nasılsın?"

"İyiyim. Sen?"

"İdare ediyorum. Bir ara görüşsek iyi olur." Brooklyn tarafında, gayet karmaşık bir kavşakta trafiği ustaca yöneten kadın polise gülümsedim. Dişlerinin arasında tuttuğu düdüğü

ve ciddi bir işve de kattığı seri el hareketleriyle trafiğin akmasını sağlıyordu. "Bir gün işten sonra bir şeyler içebiliriz ya da iki çift olarak yemeğe çıkabiliriz."

"Çok sevinirim. Görüştüğün biri var mı senin?"

"Gideon'la ilişkimizi yürütmeye çalışıyoruz."

"Gideon Cross mu? Onu kafesleyecek biri varsa o da sendin zaten."

Bir kahkaha attım ve keşke yüzüğüm parmağımda olsaydı diye düşündüm. Ben Gideon gibi takmıyordum yüzüğümü gün içinde. Çevresindekilerin onun başının bağlandığını bilmesi Gideon'ın umurunda değildi ama ben hayatımdaki insanların hemen hiçbirine söylememiştim daha. "Bana bu kadar güvendiğin için teşekkürler. Senden ne haber? Senin görüştüğün biri var mı?"

"Lacey'yle takılıyoruz. Hoşlanıyorum ondan. Çok eğlenceli bir tip."

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim. Dinle, eğer bugün onunla konuşursan beni arayıp Megumi'nin nasıl olduğu konusunda bilgi vermesini söyler misin? Bugün işe gelmedi ve ben de onun iyi olduğundan ve bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmak istiyorum."

"Tabii ki." Bir anda telefondan gelen gürültülerden Martin'in sokağa çıktığını anladım. "Lacey şehir dışında ama bu gece beni araması lazım."

"Teşekkür ederim. Çok makbule geçer. Bir yerlere gidiyorsun sanırım, daha fazla tutmayayım seni. Gelecek hafta birlikte bir şeyler yapmayı kararlaştırmış olalım, detaylarını da önümüzdeki günlerde netleştiririz."

"Anlaştık. Aradığına sevindim."

Gülümsedim. "Ben de."

Kapattık. Birileriyle daha temasa geçmek geliyordu içimden, Shawna ve Brett'e de birer mesaj attım. Yalnızca birer merhaba ve gülen yüz.

Başımı kaldırdığımda Clancy'yi dikiz aynasından bana bakarken yakaladım.

"Annem nasıl?" diye sordum.

"Toparlanacak" dedi her zamanki mantıklı ve dolaysız tavrıyla.

Başımı sallayarak camdan dışarı baktım ve çelikten yapılmış pırıl pırıl bir otobüs durağında Cary'nin reklam panosunu gördüm. "İnsanın ailesi ne çok iş açıyor başına bazen."

"Biliyorum."

"Hiç kardeşin var mı, Clancy?"

"Bir kız, bir erkek."

Nasıl insanlardı acaba? Onlar da Clancy gibi sert ve öldürücü tipler miydi? Yoksa Clancy ailenin yüz karası mıydı? "Sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum, kardeşlerinle yakın mısınız birbirinize?"

"Çok. Kız kardeşim başka bir eyalette yaşadığı için onu çok sık göremiyorum ama her hafta en az bir kez telefonda konuşuruz. Erkek kardeşim New York'ta, onunla daha sık görüşüyoruz."

"Harika." Kendisine benzeyen biriyle oturmuş bira içen rahat bir Clancy hayal etmeye çalıştım, olmadı. "Erkek kardeşin de özel güvenlik sektöründe mi çalışıyor?"

"Daha değil." Hafifçe seğiren dudağıyla neredeyse gülümsemeye benzer bir hareket yaptı. "Şimdilik FBI'da."

"Kız kardeşin de polis mi?"

"Asker."

"Vay canına. Süpermiş."

"Öyledir."

Clancy'ye ve saç tıraşına dikkatle baktım. "Sen de bir zamanlar ordudaydın değil mi?"

"Öyleydim." Başka da bir şey söylemedi.

Tam bir şeyler daha sormak için ağzımı açtığım sırada bir köşeyi döndük ve Parker'ın stüdyosunun olduğu eski depoya geldiğimizi fark ettim.

Spor çantamı aldım ve Clancy'nin gelip bana kapıyı açmasını beklemeden arabadan indim. "Bir saat sonra görüşürüz!"

"Göster onlara, Eva" dedi ve ben içeri girene kadar arkamdan baktı.

Tam kapı arkamdan kapandığı sırada bir daha asla görüşmesem daha memnun olacağım o esmer kadını gördüm. Kenarda, çalışma minderlerinin hemen yanında kollarını kavuşturmuş duruyordu. Üzerinde siyah bir eşofman altı ve onun yan tarafındaki mavi çizgilerle aynı renkte, uzun kollu bir üst vardı. Kahverengi kıvırcık saçları arkaya taranmış ve sımsıkı bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Döndü. Sakin mavi gözleriyle tepeden tırnağa süzdü beni. Yapacak başka bir şey olmadığını kabul ederek derin bir soluk aldım ve yanına gittim. "Dedektif Graves."

"Eva." Başıyla hafif bir selam verdi bana. "Güzel yanmışsın."

"Teşekkürler."

"Cross hafta sonu bir yerlere mi götürdü seni?"

Pek öylesine sorulmuş bir soru değildi bu. Rahatsız olmuştum. "Biraz iznim vardı."

İnce dudakları bir yana doğru kıvrıldı. "Hâlâ temkinlisin. Güzel. Baban ne düşünüyor Cross hakkında?"

"Babamın benim kararlarıma güvendiğine inanıyorum."

Graves başını salladı. "Ben sizin yerinizde olsam Nathan'ın bileziği konusunu düşünmeye devam ederdim. Ama öte yandan, yarım kalmış işler beni hep huylandırır."

Bir huzursuzluk ürpertisi dolaştı sırtımda. Olayın bütünü huylandırıyordu beni aslında, ama kiminle konuşabilirdim ki bunu? Gideon'dan başka kimseyle konuşamazdım ve onu da bu muammayı çözebilmek için sahip olduğu hatırı sayılır imkânların hepsini zaten seferber ettiğinden kuşku duymayacak kadar iyi tanıyordum zaten.

"Bir idman arkadaşına ihtiyacım var" dedi Dedektif Graves aniden. "Gel hadi."

"Aa, ne?" Gözlerimi kırpıştırarak baktım ona. "Olur mu... Yani biz..."

"Dosya sonuçsuz kalan vakalar rafına kalktı artık, Eva." Mindere çıktı ve esneme hareketleri yapmaya başladı. "Acele et. Bütün akşam seni bekleyemem."

Graves iyi patakladı beni. Öyle tığ gibi ince bir kadın için bayağı kuvvetliydi. İyi odaklanıyor, müthiş bir isabetle ve acımasızca dövüşüyordu. Aslında idman yaptığımız bir buçuk saat içinde ondan çok şey öğrendim; özellikle de savunmamı asla düşürmemeyi. Verdiğim her açığı müthiş bir hız ve çeviklikle değerlendiriyordu çünkü.

Saat sekizi biraz geçe, sendeleyerek daireme girdim ve doğruca küvete yöneldim. Kendime vanilya esanslı banyo suyu hazırlayıp etrafı mumlarla donattım ve ben suyun içinde oturmaktan buruş buruş olmadan Gideon'ın geleceğini umarak küvete girdim.

Sonuçta tam ben bir havluya sarındığım sırada çıkageldi. Nemli saçlarından ve üzerindeki kot pantolondan anlaşıldığı kadarıyla antrenörüyle çalışıp, sonra da duş almıştı.

"Selam, şampiyon."

"Selam, karıcığım." Yanıma geldi, havlumu çekip açtı ve başını memelerime doğru eğdi.

Meme uçlarımdan birini ağzına alıp sertleştirene kadar ritmik bir şekilde emince soluğum kesiliverdi.

Doğrularak yaptığı işin sonucuna hayranlıkla baktı. "Tanrım, ne kadar seksisin."

Parmak uçlarımda yükselerek çenesinden öptüm onu. "Nasıl gitti işler bu akşam?"

Dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle baktı bana. "Doktor Petersen bizi tebrik etti, sonra da sözlerine çift terapisinin bizim için ne kadar önemli olacağını anlatarak devam etti."

"Çok erken evlendiğimizi düşünüyor."

Bir kahkaha attı. "Adam bizim sevişmemize bile karşıydı, Eva."

Yüzümü buruşturarak havluma yeniden sarındım ve tarağımı aldım.

"Ver ben yapayım" diyerek tarağı elimden aldı ve beni küvetin geniş kenarına oturttu.

O benim saçımı tararken ben de ona Krav Maga dersinde Dedektif Graves'le karşılaşmamı anlattım.

"Avukatlarım dosyanın rafa kalktığını söylüyorlar" dedi Gideon.

"Sen ne hissediyorsun bu konuda?"

"Sen güvendesin. Önemli olan tek şey bu."

Sesinde en ufak bir oynama bile olmamasından bu işin onun için bana söylediğinden daha önemli olduğunu anlıyordum. Nathan'ın cinayeti derinlerde bir yerlerde duruyor ve onu içten içe rahatsız ediyordu, biliyordum. Çünkü Gideon'ın benim için yaptığı şey *beni* içten içe rahatsız ediyordu ve biz onunla aynı ruhun iki yarısıydık.

Gideon'ın evlenmemizi o kadar çok istemesinin nedeni buydu. Ben onun güvenli yeriydim. Onun bütün karanlık ve acı veren sırlarını bilen tek insandım ve onu yine de deliler gibi seviyordum. Ve tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacı vardı onun sevilmeye.

Omzumda bir titreşim hissederek Gideon'a takıldım: "Cebindeki yeni bir oyuncak mı, şampiyon?"

"Kahrolası şeyi kapatmalıydım" diye homurdanarak cep telefonunu çıkardı. Ekrana baktı, sonra kısa ve sert bir "Cross" ile açtı.

Bir kadının heyecanla bir şeyler anlattığını duyuyordum ama söylediklerini anlayamıyordum.

"Ne zaman?" Yanıtı duyduktan sonra bu sefer de, "Nerede?" diye sordu. "Evet. Hemen geliyorum."

Kapattı ve elini saçlarının arasına daldırdı.

Ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Corinne hastanedeymiş. Annem durumunun kötü olduğunu söylüyor."

"Hemen giyiniyorum. Ne olmuş?"

Gideon bana baktı. Tüylerim diken diken oldu. Onu hiç böyle görmemiştim, hiç böylesine... perişan.

"İlaç" dedi boğuk bir sesle. "Bir kutu ilaç içmiş."

DB9'u aldık. Otopark görevlisinin arabayı getirmesini beklerken Gideon Raúl'ü aradı ve ona bizimle hastanede buluşup Aston Martin'i devralmasını söyledi.

Gideon direksiyona geçti ve tam bir konsantrasyonla kullandı arabayı; direksiyonu her çevirişi, gaza her basışı ustaca ve hatasızdı. İçinde bulunduğumuz o küçücük alanda onun kendini tamamen kapatmış olduğunu hissedebiliyordum. Onu rahatlatmak ve ona destek olmak için elimi dizine koyduğumda kıpırdamadı bile. Hatta bunu hissettiğinden bile emin olamadım.

Acile vardığımızda Raúl bizi bekliyordu. Bana kapıyı açtı, sonra da arabanın önünden dolaşarak Gideon'dan boşalan sürücü koltuğuna geçti. Daha biz otomatik kapılardan geçmeden araba yolcu indirme alanından çıkmıştı bile.

Gideon'ın elini tuttum ama bunu da hissettiğinden emin değildim. Bütün dikkatini, bizi yönlendirdikleri özel bekleme alanına girdiğimizde ayağa kalkan annesine vermişti. Elizabeth Vidal bana şöyle bir baktıktan sonra doğruca gidip oğluna sarıldı.

Gideon ona sarılmadı. Ama geri de çekilmedi. Elinin içindeki elimi daha da sıktı.

Bayan Vidal ben yokmuşum gibi davranarak bana arkasını döndü ve yakında bir yerde yan yana oturan çifti işaret etti. Belli ki Corinne'in anne ve babasıydı bu insanlar. Gideon'la ben geldiğimizde Elizabeth'le konuşuyorlardı. Jean-François Giroux ise tuhaf bir şekilde camın kenarında tek

başına duruyordu ve o da Elizabeth'in bana kendimi hissettirdiği kadar dışlanmış görünüyordu.

Annesi onu Corinne'in ailesine doğru çekince Gideon'ın elimi tutan eli gevşedi. Kapının ağzında bir başıma dikilmek tuhaf olacağı için ben de Jean-François'nın yanına gittim.

Alçak sesle selamladım onu. "Çok üzüldüm."

Ölgün gözlerle baktı bana, önceki gün şarap barındaki buluşmamızdan beri sanki on yıl yaşlanmış gibiydi. "Sizin ne işiniz var burada?"

"Bayan Vidal Gideon'ı aradı."

"Aramıştır tabii." Oturma alanına doğru baktı. "Gören de kocası ben değilim de o sanır."

Bakışlarını takip ettim. Gideon Corinne'in annesiyle babasının önünde yere çömelmiş, annesinin elini tutuyordu. Pis bir korku hissi yayıldı içime, ürperdim.

"Onsuz yaşamaktansa ölmeyi tercih etti Corinne" dedi donuk bir sesle.

Tekrar ona döndüm. Ve birden anladım. "Ona söylediniz değil mi? Bizim nişanlandığımızı."

"Bakın o da nasıl karşıladı bu haberi."

Tanrım. Titreyerek duvara yaklaştım, desteğe ihtiyacım vardı. İntihara kalkışmasının Gideon'a neler yapacağını nasıl bilmezdi? O kadar kör olamazdı. Yoksa zaten Gideon'ın tepki göstermesi, kendini suçlu hissetmesi miydi başından beri hedeflediği şey? Bir insanın bu kadar çıkarcı davranabileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu ama sonuç aldığı da ortadaydı. Gideon yine onun yanına gelmişti işte. En azından şu an için.

Bir doktor girdi odaya, kırlaşmış sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle iyi bir kadına benziyordu. "Bay Giroux?"

"*Oui*." Jean-François ona doğru gitti.

"Ben Doktor Steinberg. Karınızın doktoruyum. Sizinle yalnız konuşabilir miyiz?"

Corinne'in babası ayağa kalktı. "Biz onun ailesiyiz."

Doktor Steinberg nazikçe gülümsedi. "Anlıyorum. Ancak şu anda Corinne'in kocasıyla konuşmam gerekiyor. Ama size şu kadarını söyleyebilirim, Corinne birkaç gün dinlendikten sonra toparlanacaktır."

Giroux'yla ikisi odadan dışarı çıktılar. Cam duvarın diğer yanından sesleri duyulmuyordu ama onları görebiliyorduk hâlâ. Giroux kendisinden çok daha kısa olan doktorun tepesinden bakıyordu ama doktorun ona söylediği şey her neydiyse gözle görülür bir şekilde yıkılmasına neden oldu. Bekleme odasındaki gerilim dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı. Gideon annesinin yanında ayakta duruyordu ve bütün ilgisi gözlerimizin önünde yaşanan yürek burkucu sahneye yönelmişti.

Doktor Steinberg uzanıp elini Jean-François'nın koluna koydu, birkaç şey daha söyledi. Sonra sustu ve onu bırakıp gitti. Jean-François orada öylece kalakaldı – gözleri yerde, omuzları sanki üzerlerinde çok ağır bir yük varmış gibi çökük.

Tam ben yanına gidecekken Gideon benden önce davrandı. Bekleme odasının dışına adım attığı an Giroux Gideon'ın üstüne atladı. İki adamın birbirine çarpmasından çıkan gümbürtü insanın dişlerini birbirine vurduracak kadar şiddetliydi. Gideon'ın kalın cam duvara çarpmasıyla bütün oda sarsıldı.

Birisi bir şaşkınlık çığlığı attı önce, sonra güvenlik diye haykırdı.

Gideon Giroux'yu savuşturdu ve onun yumruğunu engelledi. Sonra da kafasını eğerek yüzüne gelen darbeyi önledi. Yüzü öfke ve acıyla çarpılmış halde bir şeyler haykırdı Giroux.

Tam güvenlik görevlilerinin ellerinde şok tabancalarıyla gelip nişan aldıkları sırada Corinne'in babası da dışarı koştu. Tek bir yumruk bile atmadan kendini savunan Gideon Jean-François'yı kendinden uzaklaştırmak için bir kez daha itti. Yüzü taş kesmişti, gözleri soğuk ve neredeyse Giroux'nunkiler kadar cansızdı.

Giroux Gideon'a bağırdı. Corinne'in babası kapıyı açık tut-

tuğu için söylediklerini kısmen duyabildim. *Enfant* sözcüğünün çeviriye ihtiyacı yoktu. Sanki içimdeki her şey ölmüş gibi donup kalmış, kulaklarımdaki uğultudan başka bir şey duyamaz olmuştum.

Gideon'la Giroux bileklerinde plastik kelepçelerle güvenlik görevlileri eşliğinde servis asansörlerine doğru götürülürken odadaki herkes dışarı koşmuştu. Angus kapıda belirince gözlerimi kırpıştırdım, hayal gördüğüme emindim.

"Bayan Cross" dedi alçak sesle; şapkası elinde, dikkatle yaklaşmıştı yanıma.

Kim bilir nasıl görünüyordum. *Bebek* sözcüğüne ve bunun ne anlama gelebileceğine takılıp kalmıştım. Nihayetinde, ben Gideon'la tanıştığımdan beri New York'taydı Corinne... ama kocası değildi.

"Sizi eve götürmeye geldim."

Kaşlarımı çattım. "Gideon nerede?"

"Bana mesaj atıp gelip sizi almamı istedi."

Şaşkınlığım keskin bir acıya dönüştü. "Ama Gideon'ın bana ihtiyacı var."

Angus derin bir soluk aldı, gözlerinde acımaya benzer bir şey vardı. "Gelin benimle, Eva. Geç oldu."

"Beni burada istemiyor" dedim dümdüz bir sesle, biraz olsun anlamaya başladığım tek şeye tutunarak.

"Sizin evde ve rahat olmanızı istiyor."

Sanki ayaklarım yere kök salmış gibiydi. "Yolladığı mesajda bu mu yazıyordu?"

"Düşündüğü bu."

"Kibarlık ediyorsun." Yürümeye başladım, otomatik pilota bağlamıştım kendimi.

Giroux'nun malzeme arabalarından birine çarpmasıyla ortalığa saçılanları toplamaya gelen görevlilerden birinin yanından geçtim. Adamın gözlerini benden kaçırışı acı gerçeği doğrular gibiydi sanki.

Bir kenara itilmiştim.

22

Gideon o gece eve gelmedi. İşe giderken dairesine baktığımda yatakların bozulmamış olduğunu gördüm.

Geceyi her nerede geçirdiyse benim yakınımda olmadığı kesindi. Corinne'in hamileliği ortaya çıktıktan sonra hiçbir açıklama yapılmadan, bu şekilde bir başıma bırakıldığıma inanamıyordum. Sanki önümde koca bir bomba patlamış ve ben de kendimi enkazın orta yerinde yapayalnız ve şaşkın kalakalmış gibi hissediyordum.

Dışarı çıktığımda Angus ve Bentley beni bekliyorlardı. Sinirim depreşti. Gideon ne zaman benden uzaklaşacak olsa yerine Angus'ı gönderiyordu.

"*Seninle* evlensem daha iyiymiş, Angus" diye homurdandım arka koltuğa yerleşirken. "Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdasın."

"Böyle olmasını Gideon sağlıyor" dedi kapıyı kapatırken.

Çok da sadıktır patronuna diye düşündüm öfkeyle.

İşe varıp da Megumi'nin o gün de gelmediğini öğrendiğimde onun için endişelenirken kendi adıma da bir o kadar rahatladım. İşe gelmemek hiç tarzı değildi Megumi'nin –her sabah erkenden masasının başında olurdu–, o yüzden böyle üst üste işe gelmemesi bir şeylerin gerçekten ters gittiği anlamına geliyordu. Ama orada olsaydı da sıkıntımı fark edecek ve yanıt vermek istemeyeceğim bir sürü soru soracaktı.

Daha doğrusu istesem de yanıt veremeyeceğim sorular soracaktı. Kocamın nerede olduğu, ne yaptığı ve neler hissettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Ve bu yüzden öfkeli ve kırgındım. Hissetmediğim bir şey varsa o da *korku*ydu. Evliliğin insana bir durmuş oturmuşluk hissi verdiği konusunda haklıydı Gideon. Onun üzerinde kolay kolay kıramayacağı bir hâkimiyetim vardı artık. Ne birdenbire ortadan kaybolabilirdi ne de sonsuza dek görmezden gelebilirdi beni. Ne olursa olsun bir noktada benimle ilgilenmesi gerekecekti. Bilemediğim tek şey bunun *ne zaman* olacağıydı.

İşime odaklanarak saatlerin hızla geçip gitmesini diledim. Saat beşte işten ayrıldığımda ne Gideon'dan bir ses çıkmıştı daha, ne de ben ona ulaşmak için bir girişimde bulunmuştum. Aramızdaki bu uçurumu o yaratmıştı ve bunu aşacak köprüyü de *onun* kurması gerekiyordu bence.

İşten sonra Krav Maga dersine gittim ve bir saat Parker'la teke tek çalıştım.

"Bu akşam canavar gibisin" dedi, onu altıncı ya da yedinci kez mindere savurduğumda.

Onun yerinde Gideon'ın olduğunu hayal ettiğimi söylemedim.

Eve vardığımda Cary'yle Trey'i oturma odasında takılırken buldum. Bir yandan sandviç yiyip bir yandan da televizyonda bir komedi programı seyrediyorlardı.

"Alsana. Çok var" dedi Trey, sandvicinin yarısını bana doğru iterken. "Dolapta bira da var."

Harika bir herifti şu Trey ve müthiş de bir kişiliği vardı. Üstelik en iyi arkadaşıma da âşıktı. Cary'yle göz göze geldik ve o, yaşadığı acı ve karmaşaya bir an için tanık olmama izin verdi. Sonra bunları yine o parlak ve şahane gülümsemesinin arkasına sakladı. Yanındaki mindere hafifçe vurdu. "Gel otur, bebeğim."

"Olur" dedim. Odamda yalnız kalma fikrine tahammül edemediğim için razı olmuştum biraz da. "Yalnız önce bir duş alayım."

Bir güzel temizlenip üzerime eski ve rahat bir eşofman geçirdim ve kanepede çocuklara katıldım. Gideon'ın yazıp vermiş olduğu adımları uygulayarak telefonunun yerini tespit etmeye çalıştığımda ekranda "bulunamıyor" yazmasının ne anlama gelebileceğini düşündüm kara kara.

Sonunda kanepeyi, kayıp kocamın kokusunun sinmiş olabileceği bir yatağa tercih ederek oturma odasında uyudum o gece.

Ama yine de onun kokusunu duyarak ve beni kucaklayan kollarını hissederek uyandım. Bitap bir halde başımı göğsüne dayadım, kalbinin güçlü ve kendinden emin atışlarını dinledim. Beni odama taşıdı.

"Nerelerdeydin?" diye mırıldandım.

"California'da."

Yerimden sıçradım. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Sabah konuşuruz."

"Gideon..."

"Sabah, Eva" dedi ciddi bir sesle, beni yatağıma bırakırken ve alnıma sert bir öpücük kondurdu.

Tam doğrulurken bileğinden yakaladım. "Sakın beni bırakıp gitmeye kalkma."

"Neredeyse iki gündür uyumadım." Sesindeki gerginlik telaşlandırmıştı beni.

Dirseklerimin üstünde doğrularak yarı karanlıkta yüzünü görmeye çalıştım ama bu çok zordu ve ben hâlâ tam olarak uyanamamıştım. Bütün görebildiğim üzerinde bir kot pantolonla uzun kollu bir tişört olduğuydu, hepsi bu. "Ne olmuş? Yatak var işte burada."

Bezgin ve bitkin bir soluk verdi. "Yat sen. Ben gidip ilacımı alayım."

Neden bir türlü geri gelmediğini düşünürken hatırladım benim banyomda da bir kutu ilacının olduğunu. Yalnızca gitmek istediği için gitmişti yani, başka bir nedeni yoktu. Üzerimdeki battaniyeyi attım, sendeleyerek odadan çıktım ve karanlık oturma odasında anahtarlarımı arayıp buldum. Gideon'ın dairesine gidip içeri girdim ve az kalsın, öylece kapının ağzında bıraktığı bavula takılıp düşüyordum.

Belli ki bavulunu oraya bırakıp doğruca bana gelmişti. Ama niyeti de geceyi benim yatağımda geçirmek değildi. Neden gelmişti peki? Uyuduğumu görmek için mi? Beni kontrol etmek için mi?

Kahretsin. Bir gün anlayabilecek miydim acaba bu adamı?

Onu aradım ve büyük yatak odasındaki yatağa yüzükoyun yatmış halde buldum; başı benim yastığımdaydı ve giysileri hâlâ üzerindeydi. Botları yatağın ayakucunda, yerde, sanki hızla çıkarılıp fırlatılmışlar gibi birbirlerinden uzakta duruyorlardı. Cüzdanıyla telefonu da komodinin üzerindeydi.

Telefon fazla cazipti.

Elime alıp şifre olarak *angel*'ı girdim ve hiç utanmadan kurcaladım. Gideon beni bunu yaparken yakalasa bile umurumda değildi. Eğer o sorularımı yanıtlamayacaksa benim de yanıtları kendim aramaya hakkım vardı.

Beni en çok şaşırtan şey, fotoğraf albümünde bu kadar çok fotoğrafımın olmasıydı. Düzinelerce fotoğraf vardı: Kimisi paparazzilerin çektiği fotoğraflardı, kimisi de Gideon'ın benim haberim yokken telefonuyla çektikleriydi. Kendimi onun gözünden görmemi sağlayan gizlice çekilmiş fotoğraflardı bunlar.

Endişelenmekten vazgeçtim. Seviyordu beni. Bana hayrandı. Aksi halde kimse böyle fotoğraflar çekmezdi çünkü – darmadağınık saçlarla ve makyajsız, kitap okumak filan gibi hiç de ilginç olmayan şeyler yaparken ya da buzdolabının açık kapısının önünde durmuş canımın ne istediğini düşü-

nürken... Sıkıcı sıradan şeyler.

Telefon kayıtlarının çoğu onunla Angus, Raúl ve Scott arasındaki aramalardı. Corinne'in bıraktığı sesli mesajlar vardı ama ben onları dinleyerek kendime işkence etmek istemedim; zaten gördüğüm kadarıyla Gideon epeydir ne ondan gelen aramaları açmıştı ne de onu aramıştı. İş ortaklarıyla yaptığı görüşmeler vardı –bir ikisi Arnoldo'ylaydı– ve avukatlarıyla arasında da çok sayıda görüşme gerçekleşmişti.

Ve Deanna'yla da üç kez görüşmüştü.

Gözlerim bu aramalara odaklandı. Birkaç dakikayla çeyrek saat arasında görüşmeler yapılmıştı.

Mesajlarına baktım ve hastanede olduğumuz sırada Angus'a attığı mesajı buldum.

`Eva'nın buradan gitmesi gerek.`

Odanın köşesindeki koltuğa gömülerek mesaja uzun uzun baktım. *Gitmesini istiyorum* değil, *gitmesi gerek*. Nedense kullandığı sözcükler olayla ilgili algımın değişmesine neden olmuştu. Hâlâ tam olarak anlamıyordum ama o kadar da şey hissetmiyordum artık kendimi... kenara itilmiş.

Ireland'la birbirlerine attıkları mesajların da olması beni mutlu etti. Bunları okumadım ama en son mesajın pazartesi günü gelmiş olduğunu gördüm.

Telefonu aldığım yere bıraktım ve sevdiğim adamın yorgunluktan bitmiş bir halde uyuyuşunu seyrettim. Üzerindeki bu giysilerle ve böyle serilmiş yatarken tam da yaşının insanı gibi görünüyordu. Çok fazla sorumluluğu vardı ve bunları sanki hiçbir şey değilmiş gibi taşıyordu... sanki çok kolaymış gibi; öyle ki insan onun da herkes gibi aşırı çalışmaktan ve fazla stresten yorgun düşebileceğini unutabiliyordu.

Karısı olarak bunlarla baş etmesine yardım etmek benim görevimdi. Ama beni dışladığı zaman bunu yapmak imkânsız oluyordu. Beni kaygılandırmamak için kendisi daha çok yükün altına giriyordu.

Biraz uykusunu alır almaz bu konuyu onunla konuşacaktık.

Boynumda bir kasılmayla ve içimde bir şeylerin yolunda olmadığına dair bir türlü geçmeyen o hisle uyandım. Ters bir şey yapıp boynumun tutulmasına neden olmamak için dikkatlice hareket ederek kıvrıldığım koltukta doğrulurken şafağın sökmekte olduğunu fark ettim. Pencerelerden içeriye pembe-turuncu bir ışık süzülüyordu ve komodinin üstündeki saat sabahın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu.

Gideon inledi birden ve ben donup kaldım, çıkardığı sesin dehşeti içime işlemişti. Ancak hem ruhen hem bedenen yaralanmış bir yaratığın çıkaracağı türden, korkunç bir sesti. Yeniden inlemesiyle buz gibi bir ürperti yayıldı her yanıma, içimdeki her şey onun ıstırabına şiddetle tepki gösteriyordu.

Koşup yatağa çıktım ve diz çökerek Gideon'ın omzunu dürttüm. "Gideon. Uyan."

Benden kaçarak yastığıma sarıldı sımsıkı. Bedeni bir hıçkırıkla sarsıldı.

Sırtına yaslanıp kolumu beline doladım. "Şşş, bebeğim" diye fısıldadım. "Merak etme. Ben buradayım."

Uykusunda döktüğü gözyaşları tişörtünü ıslatırken kollarımda salladım onu.

"Uyan, meleğim" diye mırıldandı Gideon, dudaklarını çenemde gezdirerek. "Sana ihtiyacım var."

Önceki iki akşamın ağır antrenmanlarından ve yatağa, Gideon'ın yanına geçmeden önce koltuğun üstünde uyuyarak geçirdiğim birkaç saatten geriye kalan ağrıları hissederek gerindim.

Tişörtüm yukarı sıyrıldı birden ve memelerim onun hevesli ve aç ağzının hamlelerine açılıverdi. Önce eşofmanımın, sonra da külotumun altına kayan eli yarığımı buldu ve usta

hareketlerle hızla uyarılmamı sağladı.

"Gideon..." Dokunuşunun arkasındaki ihtiyacı, yüzeyde görünenden çok daha derin olan o arzuyu hissedebiliyordum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak öpücüğüyle susturdu beni. Parmakları nazikçe içime girip çıkmaya başladığında kasıklarım yay gibi büküldü ona doğru. Daha fazlasını istediğini anlatan o sessiz talebi karşılamak hevesiyle eşofmanımı aşağı ittim ve ayaklarımı sabırsızca sallayarak çıkarıp attım.

Kotunun düğmelerine uzanıp hızla açtım ve pantolonuyla beraber *boxer*'ını da aşağı çektim.

"Beni içine al" diye fısıldadı dudaklarıma değen dudakları.

Kalkmış kalın aletini parmaklarımla sarıp kendime doğru tuttum, sonra da kalçamı kaldırarak ilk birkaç santimini içime aldım.

Yüzünü boynuma gömerek soktu aletini içime, derinlerime daldı ve onu sımsıkı kavramam karşısında zevkle inledi. "Tanrım, Eva. Sana öyle çok ihtiyacım var ki."

Kollarım ve bacaklarımla sardım onu, sımsıkı tuttum.

Zaman da, dünyadaki diğer her şey de önemini yitirdi. Gideon bana bir Karayip kumsalının kumlarının üstünde vermiş olduğu bütün sözleri yineledi, bense ona bir günü daha karşılayacak gücü sağlayabileceğimi umarak şifa olmaya çalıştım.

Banyoda makyaj yaparken Gideon yanıma geldi ve mermer tezgâhın üstüne dumanları tüten bir fincan kremalı kahve bıraktı. Üzerinde yalnızca bir pijama altı olmasından anlaşıldığı kadarıyla işe gitmiyordu ya da en azından hemen gitmiyordu.

Aynadan ona bakarak rüyalarını hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştım. Onu hiç bu kadar dertli görmemiştim, sanki kalbi parçalanıyor gibiydi.

"Eva" dedi alçak sesle, "konuşmamız gerek."

"Bak buna hiç itirazım olmaz."

Tezgâha arkasını vererek kahve kupasını her iki eliyle tuttu. Uzun bir süre kahvesinin içine baktıktan sonra sordu, "Sen Brett Kline'la seks kaseti çektin mi hiç?"

"Ne?" Ona döndüm, elimdeki makyaj fırçasının sapına sımsıkı yapışmıştım. "Hayır. Tabii ki hayır. Neden böyle bir şey soruyorsun ki bana?"

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Geçen gece hastaneden döndüğümde Deanna beni lobide yakaladı. Corinne'e olanlardan sonra onu başımdan savmanın doğru yaklaşım olmadığını anlamıştım."

"Sana söylemiştim bunu."

"Biliyorum. Haklıydın. Ben de onu sokağın ilerisindeki bir bara götürdüm, bir kadeh şarap ısmarladım ve özür diledim."

"Onu şarap içmeye götürdün" diye tekrarladım.

"Hayır, yaptıklarım için ondan özür dilemeye götürdüm onu. Şarabı da kahrolası barda oturmamıza bahane olsun diye ısmarladım" dedi sinirle. "Onu yukarıya davet etsem hem daha kolay hem de gözlerden uzak olurdu ama senin bundan hoşlanmayacağını ve onu halka açık bir yere götürmemi tercih edeceğini düşündüm."

Haklıydı; benim ne tepki vereceğimi düşünmüş ve ne yapacağına ona göre karar vermiş olması hoşuma gitmişti. Ama yine de Deanna'nın ondan yalandan da olsa bir buluşma koparmış olması canımı sıkmıştı.

Gideon hissettiklerimi anlamış olmalı çünkü dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. "Ne kadar kıskançsın, meleğim. Neyse ki ben buna bayılıyorum."

"Kes sesini. Deanna'nın ne alakası var seks kasetiyle? Böyle bir kaset olduğunu o mu söyledi sana? Yalan bu. Yalan söylüyor."

"Söylemiyor. Ben özür dileyerek işleri tatlıya bağladım, o da ödül olarak bana bu kaset işini anlattı ve bir açıkartır-

mayla satılmasının an meselesi olduğunu söyledi."

"Söylüyorum sana, kıçından uyduruyor bunları" dedim üsteleyerek.

"Sam Yimara diye birini tanıyor musun?"

Dünya durdu sanki. Endişe koca bir kaya olup oturdu midemin orta yerine. "Evet, grubun videocusu olmaya hevesli bir tipti."

"Evet." Kahvesinden bir yudum aldı, kupanın kenarından bana bakan gözleri sertti. "Anlaşıldığı kadarıyla grubun kimi konserlerinde kulisten kayıt alabilmek için oralara uzaktan kumandalı kameralar yerleştirmiş. 'Golden' klibinin gerçek açık saçık çekimler içeren bir versiyonunu yaptığını iddia ediyor."

"Aman Tanrım." Ağzımı kapattım, midem bulanıyordu.

Yabancı birilerinin Brett'le benim düzüşmemizi seyretmesi de çok fenaydı ama bunu Gideon'ın gördüğünü düşünmek milyonlarca kez daha kötüydü. Müzik klibini seyrederken yüzünün aldığı şekli hâlâ hatırlıyordum, *o bile* berbattı. Bir de gerçek görüntüleri seyredecek olsa onunla bir daha asla eskisi gibi olamazdık. Ben onu bir başka kadınla birlikte görecek olsam o görüntüleri asla kafamdan silemeyeceğimi biliyordum. Günbegün yer bitirirdi beni o görüntüler.

"California'ya bu yüzden gittin" diye fısıldadım dehşet içinde.

"Deanna elindeki bilgileri verdi bana, ben de Yimara'nın videoyu satmasını ya da lisansını birilerine vermesini engelleyen geçici bir tedbir kararı aldırdım."

Vücut dilinden ne düşündüğü ya da hissettiğiyle ilgili en ufak bir ipucu alamıyordum. Sımsıkı kapatmış ve dizginlemişti kendisini, son derece kontrollüydü. Bense paramparça oluyormuş gibi hissediyordum kendimi. "Ortalığa sızmasına engel olamazsın" diye fısıldadım.

"Mahkeme işlemlerini geçici olarak mühürlettik."

"O video şu dosya paylaşım sitelerinden birine düşmeye-görsün, bir anda yayılır virüs gibi."

Başını iki yana salladı, kömür karası saçlarının uçları omuzlarını süpürüyordu. "Yedi-yirmi dört internette o videoyu aramakla görevli bir bilişim teknolojisi ekibi kurdum ama Yimara videoyu o şekilde elden çıkararak para kazanamaz. Tek kopya olduğu sürece para edecek bir şey o. Bana satmak dahil diğer bütün seçenekleri tüketmeden öyle bir şey yapmayacaktır."

"Deanna anlatır. Onun işi sırları ortaya dökmek, sır saklamak değil."

"Ağzını sıkı tutması karşılığında ona düğün fotoğraflarımızın ilk kırk sekiz saatlik kullanım hakkını teklif ettim."

"O da kabul mü etti?" dedim kuşkuyla. "O kadın sana hasta. Senin piyasadan çekildiğin –hem de kalıcı olarak çekildiğin– haberi onu mutlu etmiş olamaz."

"Hiç umut kalmadığının bariz hale geldiği bir nokta vardır hayatta" dedi kuru bir sesle. "Sanırım onu o noktaya getirmeyi başardım. Düğünün ayrıcalıklı haklarıyla kazanacağı para yeterince mutlu etti onu, emin olabilirsin."

Klozete doğru gidip kapağını kapattım ve üstüne oturdum. Söylediklerinin gerçekliği yeni yeni dank ediyordu kafama. "Bu iş midemi bulandırıyor, Gideon."

Kahvesini benimkinin yanına bıraktı ve gelip önüme çömeldi. "Bana bak."

Zordu ama yine de söylediğini yaptım.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim" dedi. "*Asla*. Anlıyor musun? Bu işin icabına *bakacağım*."

"Üzgünüm" diye fısıldadım. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Hele başında onca dert varken..."

Gideon ellerimi tuttu. "Birileri senin özel hayatını ihlal etmiş, Eva. Bunun için özür dileme. Bununla uğraşmaya gelince... bu benim hakkım. Ve benim için bir şeref. Sen her za-

man her şeyden önce gelirsin."

"Hastanede ben önce geliyormuşum gibi görünmüyordu ama" diye itiraz ettim, bana daha fazla dert olmadan içimden atmam gerekiyordu bu kırgınlığı. Ayrıca Gideon'ın da ne zaman beni korumak istese bunu beni kendinden uzaklaştırarak yapmasının nedenlerini açıklaması gerekiyordu. "Ortalık birden cehenneme döndü ve ben orada kalıp sana destek olmak isterken sen beni Angus'a havale ettin. Sonra da kalkıp *başka bir eyalete* gittin ve bir telefon bile etmedin... tek kelime bile söylemedin."

Çenesi kasıldı. "Ve hiç uyumadım da. Elimdeki kısacık zamanda o tedbir kararını çıkarttırabilmek için nefes bile almadan çalışmam ve insanlara sayısız lütufta bulunmam gerekti. Bana güvenmek zorundasın, Eva. Ne yaptığımı anlamasan da her zaman seni düşündüğüme ve senin için –bizim için– en iyi olanı yaptığıma güvenmelisin."

Gözlerimi kaçırdım, verdiği yanıttan hiç hoşlanmamıştım. "Corinne hamile."

Sert bir soluk verdi. "Öyleymiş, evet. Dört aylıkmış."

Kullandığı zaman kipi kanımı dondurmuştu. "Mış?"

"Doktorlar doz aşımını tedavi etmeye çalışırken düşük yapmış. Corinne'in bebekten haberi olmadığına inanmayı tercih ediyorum."

Dikkatle Gideon'ın yüzüne bakarken bir yandan da kendi hissettiğim o acınası rahatlamayı saklamaya çalıştım. "Dört aylık mı? Bebek Giroux'dandı o halde."

"Umalım da öyle olsun" dedi sertçe. "Giroux bebeğin kendisinden olduğunu ve düşükten de benim sorumlu olduğumu düşünüyor gibiydi."

"Tanrım."

Gideon başını kucağıma bıraktı ve yanağını bacağıma yasladı. "Corinne bilmiyor *olmalı*. Bu kadar aptalca bir şey için bir bebeği tehlikeye atmış olamaz."

"Bunun için kendini suçlamana izin veremem, Gideon" dedim ona kesin bir tavırla.

Kollarını belime doladı. "Tanrım. Ben lanetli miyim?"

O an Corinne'den öyle nefret ettim ki elime geçirsem canını yakardım. Gideon'ın babasının intihar etmiş olduğunu biliyordu. Eğer Gideon'ı birazcık tanıyorsa yaptığı şeyin onu nasıl perişan edeceğini de bilmeliydi.

"Bunun sorumlusu sen değilsin." Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıp başını okşadım. "Duyuyor musun beni? Olanların tek sorumlusu Corinne. Yaptıklarıyla yaşamak zorunda olan o, sen ve ben değiliz."

"Eva." Bana sarıldı, soluğunun sıcaklığını ipek sabahlığımın üstünden hissettim.

Gideon'ın Raúl'den gelen telefonu açmak için beni banyoda bırakıp gitmesinin üstünden on beş dakika geçmişti ve ben hâlâ aynanın önünde durmuş, lavabonun içine bakıyordum.

Yanıma gelip arkadan sarıldı ve "İşe geç kalacaksın" dedi nazikçe.

"Telefon edip bugün gitmeyeceğimi mi söylesem diye düşünüyorum." Hiç yapmadığım bir şeydi bu ama yorgundum ve tükenmiş hissediyordum kendimi. İşime gereken ilgiyi gösterebilecek kadar toparlanabileceğimi düşünemiyordum bile.

"Söyleyebilirsin tabii ama sonra akşamki yemekte fotoğrafların çekilince biraz yakışıksız kaçabilir."

Aynadan baktım ona. "Gitmiyoruz!"

"Evet, gidiyoruz."

"Gideon, eğer Brett'le benim kayıtlarımız ortalığa dökülürse adının benimkiyle birlikte anılması senin için iyi olmaz."

Vücudu kaskatı oldu, sonra beni kendisine döndürdü. "Bir daha söyle bakayım."

"Duydun beni. Cross adı yeterince şey atlatmış zaten, sence de öyle değil mi?"

"Meleğim, seni dizime yatırıp pataklamaya hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Şansın var ki, öfkeli olduğumda sert oyunlar oynamam."

Sevimsiz şakasına rağmen, onun benim bir zamanlarki halimi, yaptıklarıyla şimdi beni utandıran o kızı korumaya kararlı olduğu gerçeği gözümden kaçmadı. Eğer iş o noktaya gelir de skandal patlak verirse bana siper olmaya, beni elinden geldiğince korumaya ve gerekirse benimle birlikte yara almaya razıydı.

Onu daha fazla sevmenin mümkün olmadığını her düşündüğümde bir kez daha haksız çıkarıyordu beni.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Karşımıza ne çıkarsa çıksın birlikte göğüs gereceğiz. Ve sen bunu benim adımla yapacaksın."

"Gideon..."

"Adımı taşıdığın için ne kadar gurur duyduğumu anlatamam." Dudaklarını kaşımda dolaştırdı. "Ve bu adı alıp kendinin kılmanın benim için ne kadar büyük bir anlamı olduğunu."

"Ah, Gideon." Parmak uçlarımda yükselerek kollarına atıldım. "Seni çok seviyorum."

İşe yarım saat geç kaldım ve geldiğimde Megumi'nin yerinde bir geçici çalışan olduğunu gördüm. Ona gülümseyerek merhaba dedim ama kaygıdan içim içimi yiyordu. Başımı Mark'ın kapısından uzatıp, geciktiğim için yana yakıla özür diledim. Sonra odacığıma giderek Megumi'nin cep telefonunu aradım ama açmadı. Will'in masasına doğru gittim.

"Sana bir sorum var" dedim, yanına varınca.

"Umarım bende de yanıtı vardır" dedi hemen, havalı gözlükleriyle bana bakmak için sandalyesinde dönerek.

"Megumi hasta olduğunu haber vermek için kimi arıyor?"

"Onun patronu Daphne, her şey için onu arar. Neden?"

"Hiç. Endişeleniyorum. Beni geri aramıyor. Acaba yanlış bir şey yapıp küstürdüm mü diye merak etmeye başladım." Olduğum yerde kıpırdandım. "Haber alamamak ve bir şey yapamamak çok canımı sıkıyor."

"Yani, bir faydası olacaksa, Daphne telefonda sesinin çok kötü geldiğini söyledi."

"Hay aksi. Neyse, teşekkürler."

Odacığıma dönerken Mark eliyle işaret ederek odasına çağırdı beni.

"Bugün Tungsten fularları için hazırlanan altı kat uzunluğundaki afişi asacaklar."

"Öyle mi?"

Güldü. "Gidip bakmak ister misin?"

"Sahi mi?" Kendimi böyle dağılmış hissederken, çıkıp boğucu ağustos sıcağında dolaşmayı serin masamda oturmaya tercih ederdim. "Şahane olur!"

Koltuğunun arkasından ceketini aldı. "Hadi gidelim."

Beşi biraz geçe eve vardığımda, oturma odamın beyaz önlüklü güzellik uzmanlarından oluşan bir ekip tarafından istila edilmiş olduğunu gördüm. Cary'yle Trey yüzlerinde yeşil çamur maskesiyle kanepeye yayılmış, beyaz döşeme kirlenmesin diye de başlarının altına birer havlu sermişlerdi. Saçları seksi bukleler ve dalgalarla donatılmakta olan annemse havadan sudan konuşuyordu.

Çabucak bir duş alıp onlara katıldım. Bir saat içinde beni pejmürdelikten alıp göz kamaştırıcı bir noktaya getirdiler ve bu arada da bana bütün gün elimden geldiğince kafamdan atmaya çalıştığım konuları –videoyu, Corinne'i, Giroux'yu, Deanna'yı ve Brett'i– düşünme fırsatı verdiler.

Birinin Brett'e haber vermesi gerekiyordu. O birisi de bendim.

Güzellik uzmanı elinde bir dudak fırçasıyla yanıma gelince

elimi kaldırarak durdurdum onu. "Kırmızı lütfen."

Bir an durakladı ve başını yana eğerek yüzümü inceledi. "Evet, haklısınız."

Son bir saç spreyi fırtınasına karşı soluğumu tuttuğum sırada telefonum sabahlığımın cebinde titreşti. Ekranda Gideon'ın adını gördüm ve "Selam, şampiyon" diyerek açtım.

"Elbisen ne renk?" diye sordu bir merhaba bile demeden.

"Gümüş rengi."

"Sahi mi?" İçimi bir hoş eden sıcak, mırıltılı bir ton gelmişti sesine. "Seni üzerinde onunla görmek için sabırsızlanıyorum. Ve sonra da onsuz tabii."

"Sabırsızlanacak zamanın yok" diye fırçaladım onu. "O şahane kıçını kaldırıp on dakika içinde buraya gelmiş olursan iyi edersin."

"Emredersiniz han'fendi."

Gözlerimi kıstım. "Acele etmezsen hiç limuzin zamanımız olmayacak."

"Hımm... Beş dakikaya oradayım."

Kapattık ve ben bir süre telefonu elimde tuttum gülümseyerek.

"Kimdi o?" diye sordu annem, yanıma gelerek.

"Gideon."

Gözleri ışıldadı. "Bu gece o mu eşlik ediyor sana?"

"Evet."

"Ah, Eva." Beni kucakladı. "Çok sevindim."

Orada öyle kollarımı anneme dolamış dururken, bunun nişan haberini çıtlatmaya başlamak için hiç de fena bir zaman olmadığına karar verdim. Gideon'ın çok yakında evliliğimizi bütün dünyaya duyurma konusunda ısrar etmeye başlayacağından emindim.

"Benimle evlenmek için babamdan izin istemiş" dedim alçak sesle.

"Öyle mi?" Annem geri çekildiğinde yüzünde bir gülüm-

seme vardı. "Richard'la da konuşmuş. Bence bu çok zarif bir davranış, sence de öyle değil mi? Ben planlama işine başladım bile. Gelecek yıl haziran diye düşünüyorum, Pierre'de elbette. Öncelikle..."

"Ben en geç bu aralık ayında olsun diyorum."

Annemin soluğu kesilir gibi oldu, gözleri kocaman açılmıştı. "Gülünç olma. O kadarcık zamanda düğün planlanmaz. Mümkün değil."

Omuz silktim. "Gideon'a önümüzdeki haziranı düşündüğünü söyle, bakalım ne diyecek."

"Dur hele, önce bir gerçekten teklif etsin de!"

"Doğru." Yanağından öptüm onu. "Gidip giyineyim."

23

Odamda, tam askısız elbisemle aynı renk olan büstiyerimi giymiş, elbiseyi de onu üstüne geçirirken Gideon içeri girdi. Ayaklı aynamdaki yansımasını doya doya seyrederken soluk almayı unuttum resmen. Onun için ısmarlama dikilmiş smokini içinde, boynunda elbisemle müthiş bir uyum içinde olan hoş gri kravatıyla arkamda dururken göz kamaştırıcıydı. Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim.

"Vay canına" diye fısıldadım, mest olmuş bir halde. "Bu gece seni *kesin* atıyorum yatağa."

Dudakları kıvrılıverdi. "Fermuarını çekmesem de olur mu yani?"

"Bütün bu olayı es geçsek de olur mu yani?"

"İmkânı yok, meleğim. Bu gece karımı gösteriyorum ben dünya âleme."

"Karın olduğumu kimse bilmiyor ki."

"*Ben* biliyorum." Arkama geçip fermuarımı çekti. "Ve yakında –çok yakında– bütün dünya bilecek."

Sırtımı ona yasladım ve aynadaki görüntümüze baktım beğeniyle. Sonra bir sürü güzel fotoğrafımızı çektik birlikte.

Ki bu da aklıma başka görüntüleri getirdi...

"Bana söz ver" dedim. "O videoyu asla seyretmeyeceksin."

Ses çıkarmayınca dönüp dosdoğru baktım ona. Yüzündeki kaçamak ifadeyi görünce tırsmaya başladım. "Gideon. Yoksa çoktan seyrettin mi?"

Dişlerini sıktı. "Bir iki dakikasını. Açık saçık bir şey yoktu. Gerçek olduğundan emin olana kadar."

"Aman Tanrım. Seyretmeyeceğine söz ver." Panik her yanımı sararken sesim giderek yükselip tizleşti. "Söz ver bana!"

Elleri bileklerimi kavradı ve soluğumu kesecek kadar çok sıktı. Bu ani saldırı karşısında şaşkına dönerek kocaman gözlerle baktım ona.

"Sakin ol" dedi alçak sesle.

Bana dokunduğu noktadan çok tuhaf bir sıcaklık dalgası yayılıyordu her yanıma. Kalbim daha hızlı ama aynı zamanda daha düzenli atmaya başlamıştı. Ellerimize baktım ve yakutlu yüzüğü takıldı gözüme. Kırmızı. Tıpkı bana aldığı o bileklikler gibi. Şimdi de o zamanki gibi esir alınmış ve bağlanmış hissediyordum kendimi. Ve bu anlamadığım bir şekilde sakinleştiriyordu beni.

Ama Gideon anlıyordu belli ki.

Onunla bu kadar çabuk evlenmekten korkmamın nedeninin bu olduğunu fark ettim. Bilmediğim bir yere doğru bir yolculuğa çıkarıyordu Gideon beni ve ben de onu gözü kapalı takip etmeye razı olmuştum. Bir çift olarak ne olacağımız değildi konu, çünkü ondan asla bir şüphem olmamıştı. Tıpkı iki çaresiz bağımlı gibi birbirimize takıntılı ve muhtaçtık. Bilmediğim şey, *benim* nereye gittiğim ve sonunda kim olacağımdı.

Gideon'ın dönüşümü, bensiz yaşamayı istemediğini –yaşayamayacağını– kavradığı o kesin aydınlanma anında neredeyse şiddetle gerçekleşmişti. Bendeki değişimse daha aşamalı olmuştu, hatta öyle titiz ve ölçülüydü ki bu süreç, hiç değişmem gerekmeyeceğini sanmıştım.

Yanılmıştım.

Boğazıma yerleşen yumru yüzünden zorlukla yutkunarak daha sakin bir sesle konuştum: "Gideon, dinle. O videoda her ne varsa, seninle benim aramda olan şeyin yanında onlar bir

hiç. Aklında yalnızca *bizim* yarattığımız anılar olsun istiyorum. Bizim sahip olduğumuz bu şey... gerçek olan tek şey bu. Önemi olan tek şey. O yüzden lütfen... söz ver bana."

Bir an gözlerini kapattı, sonra başını salladı. "Peki. Söz veriyorum."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

Ellerimi dudaklarına götürerek öptü. "Sen benimsin, Eva."

Söze dökülmemiş ortak bir anlaşmayla, evli bir çift olarak insan içine ilk çıkışımızdan önce limuzinde birbirimizin üstünü başını dağıtmaktan kaçındık. Ben çok gergindim; bir iki orgazmın bu gerginliği atmama faydası olurdu gerçi ama sonuçta görünüşümün mükemmel olmaması da gerginliği artırırdı. Üstelik insanlar da fark ederdi. Hem gümüş rengi elbisem ışıltılı kumaşı ve arkasından yerleri süpüren kısa kuyruğu ile göz alıyordu, hem de koluma taktığım yakışıklı kocam kimsenin gözünden kaçmayacak bir aksesuvardı.

Bütün ilgi üzerimizde olacaktı ve Gideon da bunun böyle kalmasını sağlamak konusunda kararlı görünüyordu. Beşinci Cadde'yle Central Park'ın güneyinden geçen caddenin kesiştiği noktaya vardığımızda limuzinden inmeme yardım ederken bir an eğilip dudaklarını şakağıma değdirdi. "Yatak odamın zemininde harika görünecek bu elbise."

Tam da planladığı gibi güldürdü beni bu cıvık laf ve kahkahamla birlikte flaşlar kör edici bir ışık fırtınası halinde patlamaya başladı. Başını çevirdiği an Gideon'ın yüzündeki bütün sıcaklık kaybolmuş, o güzelim hatlar hiçbir şeyi açık etmeyen kapalı bir ifadeye bürünmüştü. Elini belimin arkasına yerleştirdi ve kırmızı halının üzerinden Cipriani'ye doğru eşlik etti bana.

İçeri girince Gideon kendine bir yer beğendi, etrafımızı saran iş ortakları ve tanıdıklarıyla beraber gidip bir saat kadar orada durduk. Benim onun yanında durmamı istediği gibi o

da benim yanımda olmak istiyordu ve bunu kısa süre sonra dans pistine yöneldiğimizde ispatladı da.

"Tanıştır beni" dedi sadece ve ben bakışlarını Waters Field & Leaman'dan Christine Field ve Walter Leaman ile etraflarındaki bir grup insanın gülüştükleri yere kadar takip ettim. Christine, derin sırt dekoltesi dışında boynundan el ve ayak bileklerine kadar her yerini örten, siyah boncuklu elbisesiyle abartısız görünüyordu, iriyarı bir adam olan Walter'ınsa hoş kesimli smokini ve papyonuyla başarılı, kendine güvenli bir havası vardı.

"Kim olduğunu biliyorlar zaten" dedim.

"*Senin neyin* olduğumu biliyorlar mı peki?"

Bekâr kız kişiliğim bir kez Eva Cross kimliğimin içinde eriyince dünyamın tamamen değişeceğini düşünerek yüzümü hafifçe buruşturdum. "Gel bakalım, şampiyon."

Beyaz keten örtülerle kaplanmış yuvarlak masaların aralarından dolanarak o tarafa doğru gittik. Masaların üstünü süsleyen büyük şamdanlar bütün salona harika bir koku yayan çiçeklerle sarılmıştı.

Patronlarım, tabii ki önce Gideon'ı fark ettiler. Hatta Gideon önce benim konuşmam için gözlerine soka soka sözü bana bırakana kadar beni tanıdıklarını bile sanmıyorum.

"İyi akşamlar" dedim, Christine'le Walter'ın ellerini sıkarak. "Eminim, ikiniz de tanıyorsunuzdur Gideon Cross'u; kendisi benim..."

Duraksadım, beynim çalışmıyordu.

"Nişanlısı oluyorum" diye tamamladı Gideon, el sıkışırken.

Tebrikler dile getirildi; gülümsemeler daha da genişledi, gözler daha da parladı.

"Bu seni kaybedeceğimiz anlamına gelmiyor, değil mi?" diye sordu Christine; sallantılı pırlanta küpeleri avizelerin yumuşak ışığında parıldıyordu.

"Hayır. Bir yere gitmiyorum."

Bunun karşılığında Gideon'dan popoma sert bir çimdik yedim.

Bu iş konusunu bir noktada ele almamız gerekecekti ama en azından ikinci nikâhımızdan sonraya kadar oyalayabilirim onu diye düşündüm.

Bir süre Kingsman Votka kampanyasından konuştuk. Konuşma esas olarak ileride Cross Holding'den daha fazla iş almayı ümit eden Waters Field & Leaman'ın kampanyada ne kadar iyi bir iş çıkardığının altının çizilmesi yönünde ilerledi. Gideon tabii ki biliyordu bu oyunu ve iyi de oynuyordu. Kibardı, cana yakındı ve belli ki kolay etkilenecek bir adam değildi.

Ondan sonra konuşacak bir şey kalmadı. Gideon kibarca izin istedi ayrılmak için.

"Hadi dans edelim" diye mırıldandı kulağıma. "Sana sarılmak istiyorum."

Cary'nin göz alıcı bir kızıl saçlıyla dikkatleri üzerine topladığı dans pistine çıktık. Kadının zümrüt yeşili elbisesinin cesur yırtmacından zaman zaman beyaz ve biçimli bir bacak görünüyordu. Cary kadını şöyle bir döndürdü önce, sonra da geriye yatırdı. Zarif olduğu su götürmezdi.

Trey, o akşam dersi olduğu için gelememişti ve ben de buna üzülmüştüm. Ayrıca Cary'nin onun yerine Tatiana'yı getirmediğini fark edip memnun olduğuma da üzülmüştüm. Böyle düşünmek biraz cadalozca bir şeydi ve ben cadaloz kadınlardan hiç hoşlanmazdım.

"Bana baksana."

Gideon'ın sözü üzerine başımı geriye attım ve bana bakan gözleriyle karşılaştım. "Selam, şampiyon."

Onun eli belimde, benim elim diğer elinde, gönlümüzce döndük pistte.

"Crossfire" diye fısıldadı, yüzüme bakan gözleri alev alevdi.

Parmak uçlarımla yanağına dokundum. "Hatalarımızdan ders çıkarıyoruz."

"Aklımdan geçenleri okuyorsun."

"Bu hoşuma gidiyor."

Gülümsedi, gözleri öyle maviydi ve kömür karası saçları öyle seksiydi ki içimden ellerimi oracıkta saçlarına daldırmak geliyordu. Beni daha da çekti kendine. "Sen benim daha çok hoşuma gidiyorsun."

İki şarkı boyunca pistte kaldık. Sonra müzik kesildi, orkestranın şefi mikrofona geçti ve bir duyuru yaptı: Yemek servisi başlamak üzereydi. Masamızda bizden başka, annem ve Stanton, Cary, bir estetik cerrah ve karısı, bir de yeni bir televizyon dizisi için pilot bölüm çektiğini ve tüm bir sezon için anlaşma yapmayı umduğunu söyleyen bir adam oturuyordu.

Yemek bir tür Asya mutfağı füzyonuydu ve ben her şeyi yedim, çünkü hem lezzetliydi hem de porsiyonlar o kadar büyük değildi. Gideon masanın altında elini bacağıma koymuştu ve başparmağını hafifçe oynatarak küçük daireler çiziyor, oturduğum yerde kıvranmama neden oluyordu.

Bana doğru eğildi. "Kıpırdanıp durma."

"Kes şunu" diye fısıldadım karşılık olarak.

"Kımıldanmaya devam edersen parmaklarımı içine sokarım."

"Buna cesaret edemezsin."

Pis pis sırıttı. "Dene ve gör istersen."

Yapsa şaşırmayacağım için, ölecek gibi olsam da kıpırdanmayı kestim.

"İzninizle" dedi Cary aniden ve masadan kalktı.

Uzaklaşırken arkasından baktım ve bakışlarının yakınlardaki bir masada dolaştığını fark ettim. Yeşil elbiseli kızıl saçlı kadın bir iki dakika sonra Cary'nin peşinden giderek salondan çıkınca şaşırmadım ama düş kırıklığına uğra-

dım. Tatiana'yla içinde oldukları durumun onu çok gerdiğini ve şuursuz seksin Cary'nin her derde deva ilacı olduğunu biliyordum ama bu aynı zamanda özgüvenine kötü etki yapıyor ve hallettiğinden daha fazla soruna yol açıyordu.

Yalnızca birkaç gün sonra Doktor Travis'i görecektik neyse ki.

Gideon'a eğilerek fısıldadım: "Cary'yle ben bu hafta sonu San Diego'ya gidiyoruz."

Başı hızla bana döndü. "Bunu bana *şimdi mi* söylüyorsun?"

"Senin eski sevgililerin, benim eski sevgilim, annemler, Cary filan derken sürekli unutup duruyordum söylemeyi, n'apayım! En iyisi şimdi hatırlamışken söyleyeyim dedim."

"Meleğim..." Başını iki yana salladı.

"Bekle." Ayağa kalktım. Gideon'a Brett'in de aynı günlerde San Diego'da olacağını da hatırlatmam gerekiyordu ama önce Cary'yi yakalamalıydım.

Meraklı gözlerle bana bakarak ayağa kalktı.

"Şimdi geliyorum" dedim ve çok alçak sesle ekledim: "Seks polisi olarak bir olaya müdahale etmem gerekiyor da."

"Eva..."

Sesindeki uyarı tonunu duyup da duymazdan gelerek eteklerimi kaldırdım ve Cary'nin arkasından koştum. Tam balo salonunun girişine geldiğim sırada tanıdık bir yüzle karşılaştım.

"Magdalene" dedim şaşkınlıkla ve durdum. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Gage bir projeye sardırmıştı, o yüzden biraz geç geldik. Yemeği tamamen kaçırdık ama hiç değilse tatlı olarak verdikleri o mus şokolalı şeylerden birini geçirebildim elime."

"İnanılmazdı değil mi?"

"Kesinlikle." Magdalene gülümsedi.

Gerçekten iyi görünüyordu bence. Daha yumuşak, daha tatlıydı eskisine göre. Tek omuzlu kırmızı dantel elbisesi, in-

ce yüzünü çerçeveleyen koyu renk saçları ve kırmızı dudaklarıyla hâlâ çarpıcı ve seksiydi. Christopher Vidal'den uzaklaşmak çok yaramıştı ona. Hayatında yeni birinin olması da cabasıydı tabii. Beni birkaç hafta önce işyerimde ziyarete geldiğinde de Gage diye birinden söz ettiğini anımsıyordum.

"Gideon'la birlikte gördüm seni" dedi. "Ve yüzüğünü de fark ettim."

"Keşke yanımıza gelip merhaba deseydin."

"Şu tatlıyı yiyordum."

Güldüm. "Her kadının belli öncelikleri vardır değil mi?"

Magdalene uzanıp koluma dokundu bir an. "Senin adına çok mutlu oldum, Eva. Senin ve Gideon'ın adına."

"Teşekkür ederim. Masamıza uğrayıp bunu ona kendin söylesene."

"Olur. Görüşürüz."

Yürüyüp gitti, ben de bir süre arkasından baktım; hâlâ temkinliydim ona karşı ama o kadar da kötü biri olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Magdalene'ye rastlamanın olumsuz etkisi Cary'yi kaybetmem olmuştu. Ben yeniden onu aramaya başlayana kadar o çoktan bir yerlere girip gözden kaybolmuştu bile.

Aklımdan evde Cary'nin başının etini nasıl yiyeceğimi geçirerek Gideon'a doğru yürürken Elizabeth Vidal birden önümü kesti.

"Affedersiniz" dedim; neredeyse çarpıyordum ona.

Beni dirseğimden yakaladığı gibi karanlık bir köşeye çekti. Sonra elimi tutup Asscher kesimli şahane pırlantama baktı. "Bu benim yüzüğüm."

Çekip kurtardım kendimi. "Sizin*di*. Şimdi benim. Oğlunuz verdi bana. Tam da bana evlenme teklif ettiği sıradaydı yanılmıyorsam."

Oğlununkilere –ve Ireland'ınkilere– çok benzeyen mavi gözleriyle baktı bana. Güzel bir kadındı, göz alıcı ve zarifti.

Annem kadar çarpıcıydı aslında ama onda Gideon'ın soğukluğu vardı.

"Onu benden uzaklaştırmana izin vermeyeceğim" dedi, parlak beyaz dişlerinin arasından.

"Olayı tamamen yanlış anlamışsınız siz." Kollarımı kavuşturdum. "Ben sizin ikinizi bir araya getirmek istiyorum ki her şeyi ortaya dökebilelim."

"Onun kafasını yalanlarla dolduruyorsun."

"Aman Tanrım. Cidden mi? Gideon olanları size bir daha anlattığında –ki bunu yapmasını mutlaka sağlayacağım– bu kez söylediklerine inanacaksınız. Ve özür dileyip, bunu onun için daha dayanılır hale getirmenin bir yolunu bulacaksınız. Çünkü ben onun iyileşmesini, sağlıklı ve sağlam olmasını istiyorum."

Elizabeth uzun uzun baktı bana, belli ki öfkeden kuduruyordu. Planımı beğenmediği açıktı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum, bile bile körlüğü seçiyor olması midemi bulandırmıştı.

"Daha başlamadık bile" dedi bana doğru eğilip yılan gibi tıslayarak. "O şarkıcıyla arandakileri biliyorum. Gözüm üstünde."

Başımı iki yana salladım. Christopher mı söylemişti acaba? Ne demiş olabilirdi? Magdalene'ye yaptıklarından sonra, doğrusu her şeyi beklerdim ondan. "İnanılır gibi değil. Yalanlara inanıp gerçekleri görmezden geliyorsunuz."

Yürümeye başladım ama sonra durdum. "Bana esas ilginç gelen şey, sizinle geçen seferki yüzleşmemizden sonra Gideon'ı arayıp neler olduğunu sormamanız. 'Ya oğlum, senin şu deli kız arkadaşın bana böyle delice bir hikâye anlattı' demememiz. Neden sormadığınızı anlayamıyorum. Ama herhalde açıklamak istemezsiniz değil mi?"

"Siktir git."

"Evet, tahmin etmiştim buna yanaşmayacağınızı."

Elizabeth bir kez daha ağzını açıp da bütün gecemi mahvetmeden dönüp gittim.

Maalesef, masama doğru yürümeye başladığımda Deanna Johnson'ın benim yerime oturmuş, Gideon'la konuşmakta olduğunu gördüm.

"Yok artık!" diye homurdandım, gözüm muhabirin konuşurken sürekli Gideon'ın koluna koyduğu eline takılmıştı. Cary bir yerlere gitmiş, yapmaması gereken bir şeyler yapıyordu; annemle Stanton dans pistindeydi. Ve Deanna bir yılan gibi sessizce sokulmuştu.

Gideon ne derse desin, bence Deanna'nın ona olan ilgisinin en az eskisi kadar sıcak olduğu barizdi. Ve her ne kadar Gideon onun söylediklerine kulak vermek dışında ümitlendirici herhangi bir şey yapmasa da sırf dikkatini ona yöneltmiş olması bile yetiyordu ümitleri yeşertmeye.

"Yatakta çok iyi olmalı bu kadın. Cross sık sık beceriyor onu."

Kaskatı kesilerek benimle konuşan kadına döndüm. Cary'nin dans ettiği kızıl saçlı kadındı, az önce güzel bir orgazm yaşamış bir kadının al yanakları ve parlak gözleriyle duruyordu yanımda. Uzaktan gördüğümde düşündüğümden daha yaşlıydı ama.

"Ona karşı dikkatli olmalısın" dedi Gideon'a bakarak. "Kadınları kullanır. Gözümle gördüm bunu yaptığını. Hem de kaç kere."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ben."

"Hep öyle derler." Anlayışlı gülümsemesi sinirime dokunmuştu. "Onun ardından ağır depresyon geçiren iki kadın biliyorum. Sonuncu da olmayacaklar, eminim."

"Dedikodulara bu kadar kulak vermeseniz iyi olur" diye tersledim.

Sinir bozucu derecede sakin bir gülümsemeyle uzaklaştı yanımdan ve masaların arasından dolanarak kendi masası-

na doğru giderken eliyle saçını düzeltti.

Ancak salonun ortalarına vardığında çıkardım o yüzü nereden hatırladığımı.

"Hassiktir."

Hızla Gideon'a doğru gittim. Ben yanına varınca ayağa kalktı.

"Çabuk gel, sana ihtiyacım var" dedim Gideon'a telaşla, sonra da yerimde oturan esmer kadına bir bakış attım. "Deanna seni yine görmek ne büyük zevk."

Laf soktuğumu anlamazdan geldi. "Selam, Eva. Ben de tam kalkıyor..."

Ama ben çoktan bırakmıştım onu dinlemeyi. Gideon'ın elinden tutup çektim. "Hadi gel."

"Tamam, bir dakika." Deanna'ya bir şey söyledi ama ben duymadım, onu çekiştirmekle meşguldüm. "Tanrı aşkına, Eva. Nedir bu acelen?"

Duvarın kenarında durdum ve gözlerimle bütün salonu taradım, kırmızı ve yeşildi aradığım. Eski sevgilisi buralarda olsa Gideon fark ederdi herhalde diye düşündüm – eğer kadın ona görünmemek için özel bir çaba harcamadıysa. Bir de tabii önceki kısa saçlı halinden çok farklı görünüyordu ve beyaz saçlı kocası da ortalıklarda değildi; o olsaydı kadını daha çabuk tanıyabilirdim zaten. "Anne Lucas burada mı, biliyor musun?"

Eli daha bir sıktı elimi. "Görmedim. Neden?"

"Zümrüt yeşili elbise, uzun kızıl saçlar. Görmedin mi o kadını?"

"Hayır."

"Cary'yle dans ediyordu hani."

"Dikkat etmemişim."

Ona baktım, tepem atıyordu. "Aman be, Gideon. Gözden kaçacak gibi bir tip değildi."

"Gözüm karımdan başkasını görmediği için özür dilerim" dedi alaycı bir sesle.

Elini sıktım. "Affedersin. O olup olmadığını bilmem gerekiyor da."

"Açıkla, neden. Yanına mı geldi?"

"Evet, geldi. Bir çuval bok atıp gitti. Sanırım Cary de demin onunla sıvışmıştı bir yerlere. Anlarsın işte, çabucak iş tutmak için."

Gideon'ın ifadesi sertleşti. Dikkatini salona yöneltti ve bir baştan bir başa, ağır ağır taradı gözleriyle. "Görmüyorum onu. Ya da tarif ettiğin gibi birini."

"Anne terapistti değil mi?"

"Psikiyatr."

İçime doğan birtakım şeyler huzursuz etmişti beni. "Artık gidebilir miyiz?"

Dikkatle baktı bana. "Söylesene, ne dedi sana?"

"Daha önce duymadığım bir şey söylemedi."

"İçime su serpti bak bu" diye homurdandı. "Evet, gidelim hadi."

Çantamı almak ve herkese veda etmek için masamıza geri döndük.

Anneme sarılıp veda ettiğim sırada Cary, "Ben de sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

Gideon başını salladı. "Gel."

Angus limuzinin kapısını kapattı.

Cary, Gideon ve ben koltuklara yerleştik; bir iki dakika içinde Cipriani'nin önünden hareket ederek trafiğe karıştık.

En iyi arkadaşım bir bakış attı bana. "Sakın başlama."

Yaptıkları yüzünden ona fırça çekmemden nefret ederdi ve haksız da sayılmazdı. Ben annesi değildim sonuçta. Ama onu seven ve onun iyiliğini isteyen biriydim. Başıboş bırakıldığında nasıl kendine zarar verecek işler yaptığını biliyordum.

Ama o sırada kafamı en çok meşgul eden şey bu değildi.

"Adı neydi o kadının?" diye sordum, biliyor olması için dua

ederek, çünkü böylece o kızıl saçlının kim olduğunu kolayca tespit edebilecektik.

"Kimin umurunda?"

"Hey Tanrım." Çantamı tutan ellerim huzursuzca kıpırdanıyordu. "Biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Sormadım" dedi sertçe. "Kes artık."

"Ses tonuna dikkat et, Cary" diye sakince uyardı Gideon. "Derdin var anlıyorum. Ama bunun acısını Eva'dan çıkarma. O yalnızca seni düşünüyor."

Cary dişlerini sıkarak camdan dışarı baktı.

Arkama yaslandım, Gideon da beni kendisine doğru çekip, elini çıplak kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

Yol boyunca kimse başka bir şey söylemedi.

Eve vardığımızda Gideon bir şişe su almak için mutfağa gitti ve telefonla birileriyle konuşmaya başladı; aramızdaki kahvaltı tezgâhının ve bizi ayıran birkaç metrenin ötesinden gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Cary sinirli bir tavırla odasına yöneldi ama sonra koridorda aniden dönerek bana doğru gelip sarıldı. *Sımsıkı.*

Yüzünü omzuma dayayıp fısıldadı: "Affedersin, bebeğim."

Ben de ona sarıldım. "Kendine kötü davranıyorsun. Sen bundan daha iyilerine layıksın."

"Kadını becermedim" dedi alçak sesle, yüzüme bakmak için geri çekilmişti. "Becerecektim. İstediğimi sanmıştım. Ama iş yapmaya gelince, yakında baba olacağım dank etti birden kafama. *Baba*, Eva. Ve çocuğumun büyürken benim hakkımda benim annem hakkında düşündüğüm şeyleri düşünmesini istemiyorum. Hayatıma bir çekidüzen vermek zorundayım."

Ona tekrar sarıldım. "Seninle gurur duyuyorum."

"Şey, tabii..." Geri çekildi, yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"İşi artık o noktaya kadar götürmüş olduğum için elimle muamele çektim kadına, ama aletim paşa paşa durdu pantolonumun içinde."

"Çok fazla detay veriyorsun, Cary" dedim. "Gerçekten çok fazla."

"Yarın San Diego'ya gidiyor muyuz?" Umut dolu ifadesi yüreğimi burktu.

"Tabii ki. İple çekiyorum."

Gülüşünde bir rahatlama gizliydi. "Akşam sekiz buçuğa aldım biletlerimizi."

Tam o sırada Gideon yanımıza geldi ve bakışıyla hafta sonu seyahatim konusunda konuşacaklarımızın bitmediğini anlattı bana. Ama ben, Cary koridora dalıp odasına yönelir yönelmez Gideon'ı yakalayıp tutkuyla öperek o konuşmayı erteledim. Umduğum gibi, beni kendine çekip kontrolü devralmakta tereddüt etmedi Gideon; ıslak ve derin bir öpücükle teslim aldı ağzımı.

İnleyerek bıraktım kendimi onun kollarına. Dünya bir gece de bizsiz çıkabilirdi zıvanadan. Yarın nasılsa onunla ve uğraşmak zorunda olduğumuz diğer her şeyle yüzleşecektik.

Kravatından yakaladım Gideon'ı. "Bu gece benimsin."

"Her gece seninim" dedi, en ateşli fantezileri harekete geçiren o sıcak ve hırıltılı sesiyle.

"Başla hadi." Geri geri yürüyerek onu odama doğru çektim. "Ve hiç durma."

Durmadı. Sabaha kadar.

Yazarın notu

Evet, sevgili okuyucu, haklısın.

Bu öykünün sonu böyle olamaz.

Gideon'la Eva'nın yolculuğu henüz bitmedi.

Bizi bundan sonra nerelere götüreceklerini görmek için sabırsızlanıyorum.

Sevgilerimle
Sylvia

Teşekkür

Editör Hillary Sares'e, *Sana Bağlandım*'a ve Crossfire serisine verdiği emek için minnettarım. O olmasa, bu kitap kimi tutarsızlıklar, birçok Latince sözcük, birtakım modası geçmiş ifadeler ve okurların dikkatini Gideon'un Eva'ya olan aşkının güzelliğinden ayıracak başka günahlarla dolu olurdu. Çok teşekkürler Hillary!

Temsilcim Kimberly Whalen ve editörüm Cindy Hwang'a bu öyküyü yazarken Gideon ve Eva'nın sihrini yeniden yakalamamı sağladıkları için kucak dolusu teşekkürler. Yardıma ihtiyacım olduğunda yanımdaydılar. Sağ olun Kim ve Cindy!

Halkla ilişkiler uzmanım Gregg Sullivan, düzen içinde çalışmamı sağladığın ve programımı yönetmekte çok yardımcı olduğun için teşekkürler.

Temsilcim, CAA'den Jon Cassir'e tüm çabası ve sorularımı yanıtlarkenki sabrı için teşekkürler.

Crossfire serisine müthiş destek veren ve ilgi gösteren tüm uluslararası yayıncılarıma müteşekkirim.

Ve okurlarım, size sabrınız ve desteğiniz için ne kadar teşekkür etsem az. Gideon ve Eva'nın süregiden macerasını sizinle paylaşıyor olduğuma minnettarım.

